

C:\Users\Plazma\Desktop\303\Morrell_David-Totem.PDB

PDB Name: Morrell_David-Totem
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Totem

David Morrell

Věnováno Geoffremu Householdovi
(1900-1988)
nepřekonatelnému autorovi napínavých příběhů

- TOTEM, M. (V PRIMITIVNÍ SPOLEČNOSTI)

1. MYSTICKÝ, NIKOLI LIDSKÝ PŘEDEK (ZVÍŘE, PŘÍRODNÍ OBJEKT), OD KTERÉHO URČITÁ SKUPINA LIDÍ (ROD, KMEN) ODVOZUJE SVŮJ PŮVOD A POKLÁDÁ HO ZA SVŮJ SYMBOL;

2. ZOBRAZENÍ TOHOTO SYMBOLU.

Moc, kterou vládne měsíc nad zvířaty a lidmi, je dobře známá. I když pomíneme paralelu mezi menstruačním cyklem a fázemi měsíce, nemůže nám uniknout častější výskyt nehod a havárií ve dnech, kdy je měsíc v úplňku, ani skutečnost, že právě v té době na něj psi (a psovitě šelmy obecně) nejvíce vyjí, nemluvě již o náměsíčníchích. V duchu starobylých mýtů a pověstí spojujeme měsíc s láskou a plodností. Mluvíme o měsíci žní. Mluvíme o lidech posedlých měsícem. Pohyb mořských mas za přílivu a odlivu je řízen měsícem, stejně jako pohyb rozsáhlých ker zemské kůry. V angličtině je měsíc dokonce zasvěcen jeden den v týdnu: označení pondělku - Monday - má svůj původ v Moon day - den Měsíce. Jacob Steiger,
Patologie šílenství

Předmluva

Totem, můj čtvrtý román, vyšel knižně v roce 1979. Dnes jsem znám především svými díly popisujícími rozsáhlé intriky a napínavé zápletky přesahující hranice států (například Bratrstvo růže, Pátá profese, Převzatá totožnost a Ze zoufalství), ale v počátcích své spisovatelské dráhy jsem experimentoval s celou řadou forem, spjatých tak či onak s akčním dějem.

První dva romány, které jsem napsal - První krev (1972) a Testament (1975) -, ličily příběh lovce a kořisti. Třetí román - Poslední ráno (1977) - jsem koncipoval jako historický western. U čtvrtého díla Totem jsem se přiklonil k jiné formě akčního příběhu - k hororu.

Co mě k hororu přitahovalo? Nuže, mezi romanopisci se traduje úsloví "Piš to, co rád čteš", a já jsem byl vždy nadšeným fanouškem strašidelných příběhů. Vím samozřejmě, že někteří čtenáři od tohoto žánru utíkají, protože mnohé příběhy jsou postaveny na naprosto nerealistické a už na první pohled neuvěřitelné zápletce. Jenže v hororu nemusí vystupovat jen tajemní duchové, oživlé mrtvolky a děti ďábla. Pro mě osobně je nejdůležitějším požadavkem kladeným na strašidelný příběh to, aby zapůsobil na temné stránky lidské představivosti a aby byl vyprávěn neblahým, tíživě zlověstným tónem. Těmto kritériím odpovídá realistický horor Mlčení jehňátek Thomase Harrise z roku 1988 stejně dokonale jako na čiré fantazii postavený Obraz Doriana Graye, který vyšel z pera Oscara Wildea téměř o sto let dříve. V mládí jsem ovšem mezi oběma typy nerozlišoval. Mnohé z nejkrásnějších večerů svého dětství jsem strávil před televizní obrazovkou henžící se nadpřirozenými tvory - s nehty okousanými až do krve. V období dospívání jsem si do postele bral knihy Poeovy, Lovecraftovy, Bradburyho a jim podobných autorů. A zájem mě neopustil ani na vysoké, kde jsem se vášnivě začel do klasik žánru, hlavně do psychologických hororů Henryho Jamese.

Desetiletí, které předcházelo napsání Totemu, se vyznačovalo vzedmutou vlnou zájmu o tento typ literatury jak ze strany čtenářů, tak ze strany umělecké kritiky. Do značné míry se na tom podepsaly komerčně úspěšné bestsellery Rosemary má děťátko Iry Levina (1967), Vymítač ďábla Williama Petera Blattyho (1971), Dům žní Thomase Tryona

(1973) a Všichni ze Salemu Stephena Kinga (1975). Zejména posledně jmenované dílo na mě svým svěžím a vzrušujícím stylem zapůsobilo tak, že když jsem dočetl poslední stránku, hluboce jsem litoval, že kniha skončila. Kingův román, poutavá kombinace Draculy a Peytonova sídla, se s tématem vampirismu vyrovnal tak novátorským způsobem, že mě napadlo, zdali by nestálo za pokus zpracovat paralelní námět a místo upírů zaladit příběh vlkodlaky v naději, že tak obohatím svůj rejstřík.

Jak je mým zvykem, zamířil jsem nejprve do místní knihovny a zahájil rozsáhlý studijní průzkum. Ke svému nesmírnému zklamání jsem se však po přečtení několika desítek knih nedozvěděl o problematice lykantropie [chorobná představa duševně chorých, že jsou přeměněni v divou zvěř; pozn. překl.] nic, co už bych nevěděl. Střely odlité ze stříbra, tajemní Cikáni, zlověstná zaklínadla - pořád dokola, k unudění. Poslední, po čem jsem toužil, bylo opakování důvěrně známých kliše a zaběhaných literárních postupů. Už jsem se chtěl plný zklamání vzdát, když tu jsem díky šťastné náhodě narazil na dvě vodítka, která rázem změnila situaci.

To první představoval článek v ranních novinách, který v ponurých barvách líčil, jak v jisté oblasti na západě Spojených států s děsivě narůstající frekvencí dochází k tajuplným úhynům zvířat, zejména dobytka. Mršiny měly nevysvětlitelným způsobem vykuchány vnitřnosti. (Tyto zprávy se v tisku čas od času dosud objevují. V době, kdy píšu tuto předmluvu, tedy v polovině roku 1994, pokračuje v místním deníku seriál o záhadně vykuchaných dobytčatech na farmách v okolí Santa Fe v Novém Mexiku, kde žiji.) Na druhou stopu jsem narazil v poslední knize, kterou jsem k danému tématu studoval. Na posledních stránkách uprášeného, ohmataného svazku jsem ke svému ulehčenému údivu objevil fascinující článek, v němž jistý lékař a antropolog nabízel mimořádně zajímavé vysvětlení původu pověstí o upírech a vlkodlacích. Nechci vás připravit o požitky z napětí při četbě románu, a proto vám ani nenaznačím, o jaké vysvětlení se jednalo. Stačí, když řeknu, že jsem okamžitě usedl k psacímu stroji s naprosto novým námětem - už ne bájný vlkodlaci, ale zcela skutečná, reálně existující hrůza. (Dnes je téma ještě děsivější svou časovou aktuálností.)

Vzhledem ke zprávám o vykuchaných zvířatech na západě USA byla volba místa děje nasnadě. O několik let dříve jsem v rámci přípravy na román Testament odjel na západ, abych ve wyomingských horách absolvoval kurz zaměřený na přežití v divoké přírodě. Tento stát se svými malebnými městečky obklopenými rozeklanými horskými štíty ideálně vyhovoval mému záměru a nabídl mi možnost zasadit děj do - u tohoto typu literatury - jen zřídka používaných kulis a vyhnout se důvěrně známé tradici skřípajících schodů novoanglického hororu.

Stejně jako v Testamentu jsem hojně využil Jungových archetypů, s jejichž pomocí jsem se pokusil evokovat mýtickou moc hor, lesů a jeskyní, a současně jsem mohl popustit uzdu svému až posedlému zájmu o prehistorické jeskynní umění. (O tomto tématu jsem shromáždil značné množství odborné literatury a později - v roce 1991 - jsem se k němu vrátil v románu Stoupenci plamene.) Noční můra ("trochu člověk, trochu kočka a trochu los s širokými parohy"), která v Totemu pronásleduje alkoholem zničeného reportéra, má svůj původ ve skutečném artefaktu z doby ledové, v postavě Čaroděje, namalované na stěně jeskyně Trois Freres ve Francii.

Nathan Slaughter, hlavní postava románu, se potýká s problémem, který námět dále dramatizuje - smysl a hodnota zodpovědně vykonávané práce, potřeba mít pod kontrolou každý aspekt vlastního života. Slaughter, bývalý detroitský policista, prožíval v ulicích velkoměsta skutečné noční můry a po nervovém zhroucení se uchýlil do odlehlého městečka Pottet's Field ve Wyomingu v zoufalé naději, že tam konečně nalezne klid, mír a bezpečí. Jenže poté, co si konečně uspořádal život podle svých představ, najednou čelí hrůzám, které dalece přesahují vše, co na svém bývalém působišti poznal. Strach svádící souboj s profesionální hrdostí - to je kříž, který Slaughter nese na svých bedrech, aby se nakonec stal ztělesněním triumfu lidského ducha. Další postavy románu - veterinář, žurnalista a soudní patolog - prožívají podobné peklo a reagují na ně každý svým osobitým způsobem.

I text románu, který držíte v rukou, je sám o sobě dramatem. Jedna z prvních pravd, jež jsem se jako spisovatel naučil, by se dala shrnout do poučky "Jsi-li na pochybách, nic nezahazuj.". Dodržování tohoto pravidla mi často pomohlo, zejména v situacích, kdy jsem kvůli důvěrné znalosti díla někdy postupoval při závěrečné korektuře až příliš přísně a vyřazoval jsem z děje scény a situace, které v něm, jak se později ukázalo, měly zůstat. To jsem se pak musel vracet a znovu je vkládat na původní místo, pln vděku, že původní stránky neskončily v koši, nenávratně ztraceny. Skříň v mém domě jsou přeplněny materiálem, který jsem do svých děl z nejružnějších důvodů nakonec nezařadil. Bez ohledu na to, jak dávno knihy vyšly, stále tyto fragmenty uchovávám.

Román, který se právě chystáte číst, je výsledkem této "sběratelské" posedlosti a můžete ho v jistém smyslu pokládat za "nalezenou knihu". Ptáte se proč? V roce 1991 se britské nakladatelství Headline rozhodlo vydat Totem, který vyšel poprvé v pevné vazbě u amerického nakladatele M. Evanse, následován o rok později Fawcettovým paperbackovým vydáním. Po několika reedicích román postupně z trhu zmizel a já na své dílo pomalu zapomněl.

Když mi tedy redaktor Headline navrhl, že by mohlo být pro čtenáře zajímavé, kdybych pro nové vydání napsal předmluvu, usoudil jsem, že abych vůbec věděl, k čemu předmluvu píšu, měl bych se s textem znovu podrobně seznámit. Když jsem však vylovil Totem z knihovny a začel se do něj, zjistil jsem ke svému zděšenému ohromení, že kniha, na kterou jsem si nejasně vzpomínal, nemá s knihou, jež byla vydána, prakticky nic společného. Rozdíl byl vskutku značný a postrádal jsem celé úseky děje. Kam se poděla tamta scéna, kam tato? ptal jsem se sám sebe se vzrůstajícím úžasem.

Vtom bariéra v mé paměti náhle padla a já si najednou vzpomněl, jak nenadšeně nakladatelství koncem sedmdesátých let rukopis Totemu přijalo. "Je to moc dlouhé, moc rozvláčné," slyšel jsem tehdy od redaktora. "A kde máte milostnou zápletku? Trvá vám moc dlouho, než uvedete na scénu hlavního hrdinu. A vůbec, proč tam máte tolik postav?" Na závěr zaznělo ultimátum - buď knihu přepracuju, nebo nevyjde - a já se se skřípajícími zuby podvolil a zplodil upravenou verzi Totemu o polovičním rozsahu, s mnohem rychlejším spádem, hlavním hrdinou hned na první stránce a samozřejmě s milostnou šarádou.

Netvrdím, že po úpravách vzniklo špatné dílo. Domnívám se, že šlo o čtivou, působivou knížku, a jsem rád, že si našla mezi fanoušky hororů své obdivovatele. Koneckonců, literární kritika ji označila za jedno z nejlepších děl daného žánru publikovaných v sedmdesátých letech a figuruje na seznamu stovky nejlepších hororů všech dob. Ale marná sláva, není to kniha, kterou jsem si původně přál uvést na trh, a když jsem si ji přečetl jako součást přípravy předmluvy pro nakladatelství Headline, nedokázal jsem odolat pokušení propátrat svůj bohatý archiv. Ke své nezměrné radosti jsem objevil původní verzi, na kterou jsem po zmatcích vyjednávání s nakladatelem v roce 1979 dávno zapomněl. Rukopis - napsaný samozřejmě na psacím stroji, ne jako dnes na počítači - byl zaprášený, papíry zohýbané a zažloutlé, ale cítil jsem se, jako kdybych otevřel zapečetěnou kovovou schránku, kterou stavitelé vkládají do základů významných budov a zanechávají v ní pro příští generace památky na současnost. Četl jsem a šokovaně si uvědomoval, jak úplně zasunuté zůstaly vzpomínky na tuto první verzi Totemu. Nepřeháním, když tvrdím, že jsem si vůbec nepamatoval, že bych ji kdy napsal. Jak říkám, držíte v ruce nalezenou knihu. Zakonzervovaný text pocházející z období šedesátých a sedmdesátých let, které také popisuje. Při četbě znovuobjeveného rukopisu se mi po tváři rozléval úsměv. Tak tady jsou scény, které jsem podvědomě postrádal. Tady je ten rozsah a kompozice, kterou jsem si přál. Tady jsou ty bohaté výrazové prostředky, jichž jsem chtěl použít. Jiný začátek příběhu a zcela odlišný konec. A pokud se týká pasáží mezi tím... No, řekněme to takhle: příběh je dvakrát delší a ze dvou třetin jiný. Nejde jen o složitější zápletku, kdepak. Větší rozsah dodává zápletku novou dimenzi. Na následujících stránkách tedy najdete původně zamýšlenou verzi románu. Pokud znáte předchozí vydání Totemu, čeká vás výlet do jiného časoprostoru. Jsem přesvědčen, že v něm najdete řadu příjemně děsivých překvapení.

David Morrell
Santa Fe, 1994

Část první

MĚSTO

Osamělý jezdec na horském hřebeni. Tak to všechno začalo. Už strávil v sedle půl dne - kontroloval stáda, která se pásala na pozemcích patřících k jeho ranči. Zamířil dolů svahem a po několika krocích se zastavil a zahleděl se přes vrcholky borovic na zvlněné pastviny, které se táhly až k obzoru.

Tento pohled ho vždycky naplnil obdivem. Stál tady na nej-zazším výběžku svého vlastnictví, hleděl na rozlehlé bohaté, žírné louky poseté shluky pelyňkových keřů a vzpomínal, jak ho přesné na toto místo vodil jeho otec, ukazoval mu okolní krajinu a líčil, jak za ni a o ni jeho předkové bojovali. Nikdy neopomněl zdůraznit, že tohle všechno už brzy bude patřit jemu. Tehdy samozřejmě nevěděl, že jeho otec pomalu umírá, a dodnes si nebyl jistý, jestli to vůbec věděl on sám, ale faktem zůstává, že za necelý půlrok po poslední návštěvě se díval, jak otce ukládají do hrobu - smrt přišla náhle a v bolestech - a raně i s pozemky připadl jemu.

Od té doby uplynuly dvě desetky let. Dnes, v osmatřiceti, se sem zase vrátil - ve výroční den otcovy smrti. Rozhlížel se po krajině, kterou mu otec kdysi ukázal, a cítil hrđost. Pýchu vlastníka. A ještě něco: vědomí, kdo byl jeho otec. Vlastně ne kdo, ale co. Ten nejněžnější, nejlaskavější a přitom nejsilnější muž, jakého kdy potkal. I po těch dlouhých letech ho stále miloval. A kvůli němu miloval i tuto zem.

Seděl vzpřímeně, v ruce svíral pevně přitažené otěže a hleděl na pastviny, které se táhly, kam oko dohlédlo.

Promasíroval si větrem ošlehané tváře a potřásl hlavou. Uvědomoval si, že by měl vyrazit. Slunce se mu ostře opíralo do zad a propalovalo mu širokým kovbojským kloboukem temeno. Kůň se musí co nejdříve napít a čeká ho ještě kus cesty. Přesto se mu nechtělo odejít. Vyčkával, boty zapřené do třmenů, až kůže zavržala, a obdivoval dědictví, které mu otec zanechal. Pak kouzlo pominulo. Uvolnil otěže, pobídl koně patami a pomalu odjížděl.

Horský hřeben klesal ke zvířecí stezce, která se vinula mezi borovicemi. Na úpatí svahu zurčel potůček a kůň už z dálky ucítil vodu. Přidal do kroku, až ho jezdec musel krotit, aby si v ostrém zákrutu stezky nezvrtil nohu a nespádl. Svah byl stále příkřejší a jezdec se musel v sedle hodně zaklánět. V lesním stínu se mu propocená košile chladivě lepila k tělu. Muž si sáhl rukou na záda a snažil se vlhkou látku uvolnit. Ještě jeden obtížný obrat, a to už se pod nimi zatřpytila v slunečním svitu hladina bystřiny. Pod kopyty koně šustilo suché borové jehličí.

Jezdec vzhledl a spatřil další mršinu, tentokrát vklíněnou mezi dva kmeny. Zase jelen. Nebo snad antilopa? Z takové dálky to nerozeznal. Ale asi by to nepoznal ani zblízka. Měli za sebou krutou zimu, tak mrazivou, s takovým množstvím sněhu a s tak častými a prudkými vánicemi, že se zvíře, která normálně přežívala vysoko v horách, musela stáhnout za potravou do níže položených oblastí. Jenže ani tady se jim nevedlo lépe, protože zima tentokrát řádila i v nížinách, a tak se zvířata jen bezcílně potácela, postupně slábla, až nakonec klesala, vyčerpaná hladem a zimou, a hynula. Některá se možná jednou dvakrát pokusila vstát, ale marně, smrti se uniknout nedalo. Některé zdechliny objevili mrchožrouti, kteří po sobě nechali jen několik čistě ohlodaných kostí a pár nestravitelných kousků hrubé srsti. Jindy, jako v tomto případě, zůstala mršina ušetřena a tělo postupně vyschlo, až zůstala kostra potažená kůží. Mrtvolý zvířata se někdy nacházely ve fascinujících pozicích - takhle třeba vklíněná mezi dva stromy. Člověk neznalý přírody by se na první pohled domníval, že se nešťastné zvíře pokusilo protáhnout mezi kmeny, uvízlo a zemřelo. Ale jezdec dobře věděl, že v zimě půda v lese zmizela pod několikametrovou vrstvou zledovatělého sněhu a že tak vysoko mělo zvíře mezi oběma stromy dostatek místa. Smrt je zasáhla na tomto místě, a teprve až sníh roztál, mršina klesla a zaklínala se tam, kde ji teď našel.

Pobídl koně a přiblížil se k nevábným pozůstatkům. Ano, nemýlil se, jelen, nebo antilopa, ale přesněji to určit

nedokázal. Už pátá mršina, kterou toho dne viděl, a tušil, že kdyby se kolem sebe rozhlížel pozorněji, spatřil by jich ještě víc. Jenže neměl moc času a koneckonců, tolik na tom zase nezáleželo. Nejel sem proto, aby se kochal krajinou a připomínal si výročí otcovy smrti; přijel zkontrolovat stáda. Kdesi vpravo se ozývalo bučení dobytka a jezdec otočil koně. Krátce zastavil na břehu bystřiny, aby se kůň mohl sklonit k třpytivé hladině pozlacené slunečními paprsky a napít se - jen trochu, aby nabyl sil, ale ne moc, aby se mu neudělalo špatně. Pak jezdec znovu přitáhl uzdu, zahnul doprava přes potok a zakrátko už vyjížděl z lesa na pastvinu.

Dobytěk nyní bučel mnohem hlasitěji a jezdec odhadoval, že první kusy najde hned pod nejbližším skalním výstupkem. A nemýlil se. Zastavil na útesu a zadíval se na stádo pasoucí se na druhé straně hluboké strže. V duchu si vybral místo, kudy se nejsnáze dostane na druhou stranu, a pak pobídl koně a zahájil sestup. Nejdřív si pomyslel, že zdechlina ve strži je další jelen - tříslově žlutohnědá barva srsti tomu alespoň napovídala -, ale když dojel blíž, zjistil, že je to kus z jeho vlastního stáda. Rozhlédl se, kde přivázat koně. Kolem ale nerostly žádné stromy, a tak seskočil, pevně sevřel otěže a opatrně našlapuje mezi balvany scházel na dno strže. Dobytče leželo na svahu šikmo hřbetem k němu a jezdec usuzoval, že uklouzlo na skalnatém podkladu a srazilo si vaz. Když se však přiblížil těsně k němu, nepozoroval na šíji nic neobvyklého, a protože zvíře si očividně nezlomilo nohu, sevřelo se mu srdce obavou, že jeho stádo postihla nějaká choroba. Zadíval se na hlavu. Pysky čisté, ani známka po pěně, a rančerovi proběhla hlavou dobrá desítka smrtelných nemocí, které nezanechávají na první pohled patrné stopy. Ale pak dobytče obešel, a když se mu podíval na břicho, zvedl se mu žaludek. Zavrával a měl co dělat, aby se nepozvracel. Otěže mu vypadly z bezvládné ruky. Kůň zařičel a vzepjal se.

Dvě

Stařík zmožený únavou usedl na houpací židli. Celý den od svítání do pozdního odpoledne strávil venku na pochůzkách. Přivedl na svět dvě telata, napíchal řadu injekcí, zkontroloval několik desítek zvířat a pomohl jednomu zchromlému koni. Nechápu, jak je možné, že někteří lidé pracují s dobytkem celý život, a přesto se nenaučí ani těm nejzákladnějším pravidlům a zbytečně svá zvířata trápí, pomyslel si trpce. Jemu stačil jediný pohled, aby věděl, na čem je. Klasický případ. Vezměte horký den a k tomu znaveného, hladového a žíznivého koně. Potom mu nasypete spoustu zrní a nalejte několik věder vody. Následky jsou pro zvíře bolestivé. Naběhnou mu žíly na nohou a otečou kopyta. Stařec zavedl koně doprostřed proudu. Chladná voda otok vždycky zmírní a bolest poleví, ale kůň už nikdy nebude běhat jako dřív. Odstraní přebytkovou zrohovatělou tkáň vně kopyta a podal nešťastnému zvířeti projímadlo, aby mu vyčistil žaludek, ale velké naděje si nedělal. Většina podobných případů skončí dříve či později smrtí, a i když kůň oproti očekávání přežije, nikdy nebude schopen odvádět stejnou práci a skončí jako předčasný invalidní důchodce a miláček dětí - pokud ovšem bude rančer ochoten živit zbytečný krk, protože v těchto končinách je dobytek snad nejdůležitějším zdrojem příjmů. Zvíře, které si na sebe nevydělá, je pokládáno za nevídanou přítěž.

Starý pán se pomalu pohupoval a přimhouřenýma očima pozoroval zapadající slunce. Ostře červený mohutný kotouč se dotýkal horského hřebene a zakrátko za ním zmizel. Z kuchyně se ozval zvuk otevíraných dveří a zásuvek. Pak zazvonily talíře a zacinkaly přibory. Žena mu zlostně oznámila, že večere je nejenom dávno uvařená, ale také už vychladla. Ne že by jí vadilo znovu jít do ohřát; nesnášela, že tolik času a námahy věnuje práci on. Chlap v jeho věku měl být dávno na penzi, nebo alespoň podstatně omezit ordinanční hodiny. Jenže on musí v době, kdy by si měl užívat zaslouženého odpočinku, dít víc než zamlada, otročit víc než ostatní veterináři ve městě dohromady. "Ta práce tě jednou zabije. Jak dlouho si myslíš, že to vydržíš?" rozčilovala se, když se k večeru vracel domů.

"Jsem lékař. Přece vím, co dělám."

"Jo, jenomže léčíš zvířata, ne lidi."

"A jaký je v tom podle tebe rozdíl?"

"Nedělej ze sebe chytrého," okřikla ho. "Kromě toho, žádný doktor neléčí sám sebe."

"Tak teď jsi mě dostala. Půjdu si sednout vedle, abych se nad sebou zamyslel." Usmál se a vyšel z kuchyně a nyní tedy seděl, hleděl z okna a poslouchal cinkot zvedaných a zase pokládaných pokliček. Nemá smysl jí předhazovat, že sama také neslevila, že si pořád nakládá stejně práce jako kdysi. I dnes trávila celé dny návštěvami nemocných, sirotků a chudých, vařila jim, uklízela, zašívala a dokonce i šila šaty. Jak tomu zamlada zpola žertem říkali? Péče o tělesné a duševní blaho potřebných? Nepříjemnou pravdou však zůstávalo, že se v poslední době necítil právě nejlip a že si musel před manželkou dávat stále větší pozor, aby nepoznala, jak mu skutečně je. Nedostávalo se mu dechu a motala se mu hlava. Ach, kde jsou ty časy, kdy se vrátil po namáhavém dni v terénu domů, zapálil si, nalil si sklenku a pomalu ji uskával, potom se navečeřel a vyrazil se ženou na procházku nebo do kina a pak si ještě do jedné do dvou v posteli četl. Dnes už nedokázal tak dlouho udržet oči otevřené. Cigarety i whisky si dávno odpustil. Procházkou ho už příliš zatěžovaly. A filmy? Něco, co běží v televizi, u které spí. Ale bylo v tom víc než únava. Cítil se nemocný. Každým dnem ztrácel víc a víc chuť k jídlu a žaludek měl jako na vodě. Něco se srdcem. Zatím ještě ne úporná bolest v hrudi a pažích, jen nedefinovatelná nevolnost, která se ovšem brzy zhorší.

Jenže co dál? Má už v povaze nehledět na vlastní zdraví a pohodlí, překonat slabost a umět si sáhnout až na dno svých sil. Už čtyřicet let pracoval jako veterinář. Přece se nemůže na všechno vykašlat, hodit práci za hlavu a jen tak posedávat doma. Dokonce o tom s manželkou žertoval: "To chceš, abych se ti celý den pletl pod nohama? Buď ráda, že vypadnu." Ale byl to ubohý žert. Jako člověk, jemuž se povolání stalo celoživotním posláním, neměl na vybranou.

Musel pracovat.

A ještě něco. Jsou na něm závislí rančeři. Se spoustou z nich pracoval celý život - svůj i jejich. Stal se svědkem jejich

vzestupů a pádů nebo pádů a vzestupů, sledoval, jak rostou jejich děti, jak jejich hospodářství procházejí zlými časy i obdobími, kdy se jim dařilo. Podle nich odměřoval roční období. Stali se součástí jeho osobnosti, rytmu jeho života. Kdyby se nyní měl vzdát pravidelných pochůzek po rančích, bylo by to totéž, jako kdyby se pokusil zastavit krev, která se mu každé jaro rozproudí v žilách, když teplé větry ohlásí počátek dlouhého, pomalého tání sněhu. Ale třeba se mýlí. Třeba na něm rančeři nejsou tak závislí jako naopak on na nich. Nejspíš půjde o obojí. V okolí působí přece dost kolegů, kteří by ho dokázali zastoupit. Jenže i on se stal součástí života rančerů. Stál po jejich boku tak často, že by si už asi bez jeho uklidňující přítomnosti připadali osiřelí. S jistotou to nevěděl, protože se jich nikdy nezeptal, ale rančeři jsou ve svých názorech vždycky konzervativní a potrpí si na zaběhané pořádky. Svou důvěrou počítá jen to, co se jim osvědčí - a často se nejlépe osvědčují staré postupy a staří známí lidé.

Jako já, pomyslel si. Ano, nic si nenalhával. Stárne rychleji, než by se mu zamlouvalo, ale musel by se propadnout, kdyby si měl sednout na zadek a čekat, až si pro něj přijde zubatá s kosou. Jaké je největší životní zklamání? Když si člověk začne připadat zbytečný. Bez práce by jeho život pozbyl opodstatnění. Přesto musel dát své ženě za pravdu. Nemá důvod si pořád tolik nakládat. Co kdyby trochu zvolnil, pracoval jen dopoledne a trávil více času doma? Manželka také stárne, moc společných let už je nečeká. Znájí vůbec jeden druhého? Využij příležitost, dokud ji máš. Seděl a přemýšlel. Dech už se mu uklidnil. Hleděl z okna a naslouchal slibným zvukům z kuchyně, jak žena ohřívala večeři. Vtom zazvonil telefon.

"Seď, vezmu to," zavolala od plotny. Pochopil. Nejspíš další zvířecí pacient, jako většina telefonátů touhle dobou, a jeho drahá polovička se už postará, aby ho u večeře nikdo nerušil. Zůstal tedy sedět. Do naléhavého vyzvánění zazněla pokládaná poklička. Manželka se mihla ve dveřích kuchyně a přešla k telefonu, který visel na zdi vedle příborníku. Umlčela zvonek uprostřed pátého zazvonění.

"Haló... Ne, bohužel není doma. Mám něco vyřídit...? Cože...? Nazdar, Same. Vůbec jsem tě nepoznala. Jak se... Ne, nevím, kde je... A je to moc vážné...? Hele, když mi řekneš, o co se jedná... No dobře... Spolehni se, Same, řeknu mu, aby ti zavolał, hned jak se vrátí... Neboj, nezapomenu... Ano, Same, jistě, řeknu mu to... Ano. Sbohem."

Hovor skončil. Slyšel, jak zavěsila, a pak znovu prošla kolem dveří ke sporáku. Znal tři Samy, ale neodvažoval se zeptat, který z nich volal, aby ji zbytečně nedráždil, a tak mu nezbylo než čekat. Seděl a natahoval nosem vůni večeře. Pak ho zavolala, aby šel ke stolu. Jedl pěkně pomalu, jak ho vždycky nabádala. Chutnalo mu. Dušené vepřové, zelené fazolové lusky, vařené brambory polité rozpuštěným máslem a posypané sekanou petrželovou natí. Následoval jablkový koláč lehce přislažený hnědým nerafinovaným cukrem - jeho oblíbený dezert. Pak ještě čaj - černý čínský, jemný, voňavý. A celou dobu čekal. Dopil, pohodlně se opřel, zabubnoval prsty na stůl a tázavě se zadíval na manželku.

Konečně mu to řekla. "Volal Sam Bodine."

Přikývl.

"Měl bys k němu zajet. Má nějaké potíže."

Musel se usmát. "A já si myslel, že nechceš, abych ještě večer někam jezdil."

"Tohle je něco jiného."

"Co se děje?"

"O to právě jde. Nechtěl mi nic říct." Starý veterinář se na manželku pátravě zahleděl. "Tys ho neslyšel. Opravdu by ses tam měl podívat."

Ještě okamžik ji zamyšleně pozoroval. Pak vstal a odešel pro brašnu s léky a nástroji.

Tři

Veterinář bydlel na předměstí na úpatí horského masivu, který se zvedal západně od města. Vsoukal se za volant, vycouval na příjezdovou cestu a zamířil vstříc zapadajícímu slunci, až na droboučký mizející srpek schovaný za hřebenem hor.

Skalisté hory. Vysoké, rozeklané štíty s mohutnými bělavými čepicemi, které se udržely navzdory neobvykle teplému červnu. V srpnu, na vrcholu léta, se objeví holé skály, ale mnohé vrcholky si udrží sněhovou pokrývku po celý rok. Propastné rozdíly počasí patřily ke krásám tohoto koutu země. V údolí pětáctičet ve stínu, ale stačí pár hodin cesty autem a můžete si kopat jeskyně ve sněhových závějích, navlečení do prošívané bundy. A navíc slunce, které tady v horách předvádí hotová barevná kouzla, až se tají dech. Od devíti do pěti odpoledne rozpálené dobřela, ale jak začne klesat do náruče hor, změnění barvu na cihlově rudou, pak na oranžovou a zahalí krajinu typickou alpskou září, teplým zlatavým nádechem, až si člověk připadá jako v pohádce. A právě takovým uklidňujícím přísivtem pod večerními červánky nyní starý veterinář ujížděl. I stromy jako by někdo pozlatil, svěže zelené listí zežloutlo a travinami porostlá pláň připomínala zrající obilí ponořené v plásvi medu.

Projížděl okresní silnicí podél nekonečné řady kůlů podpírajících drátěný plot, který se táhl až k obzoru, a míjel farmy rančerů usazené uprostřed pastvin, pasoucí se dobytek a větrné mlýny, jejichž lopatky se pomalu otáčely ve večerním vánku. Večeře byla opravdu vynikající a snědl víc, než měl jinak ve zvyku. Cítil se mnohem lépe, dýchal klidněji a ani nohy se mu netřáslly, jak by po celodenní námaze očekával. Vždyť kvůli potížím s nohama si také koupil nové auto. Šlapání na spojku ho v poslední době tak nesnesitelně unavovalo, že si pořídil vůz s automatickou převodovkou. Záhy zjistil, že do hor a na sníh se takové auto moc nehodí, ale co naplat, musí se šetřit. Zavrtal se do sedadla, levou nohu pohodlně na podlaze, pravou na plynu, a s rukama složenými na volantu se rozhlížel po okolní krajině - osamělé stromy v rozlehlých pastvinách rozdělených ploty, stáda dobytka - a myslel na Sama Bodinea. Vlastně ne, myslel na jeho otce. Svého času byl starý veterinář jeho nejbližším přítelem. Oba byli tehdy ještě mladí... Kolik let už od té doby uplynulo?

Tricet? Čtyřicet? Pracovali spolu, chodili na lov, rybařili. Nejbližší přítel? Spíše jediný. Byli jako bratři. Starý pán Samova otce miloval jako sourozence a upřímně želel jeho předčasný odchod. A dnes, dvacet let po jeho smrti, se mohl jen podívat nad tím, že lítost nad ztrátou přítele v nejmenším nepolevila. Viděl jeho syna vyrůstat z chlapce v muže, oženit se a mít děti. Pomáhal mu, co mu síly stačily. Ale syn nebyl otec. Měl jiné zájmy, jiné starosti a nic už nebylo jako dřív.

Ujížděl k Bodineovu ranči jako už stokrát a tisíckrát předtím. Projel kolem stromu, který prakticky před jeho očima vyrostl z malé sazeničky v listnatého obra a v posledních letech začal pomalu sesychat. Míjel příkopy, které pomáhal vykopat, ploty, které pomáhal stavět. Za nejbližší zatáčkou se vynořil vjezd na Bodineův pozemek. Veterinář odbočil vlevo a pomalu přerachotil přes kovovou mříž položenou přes příkop, přes mříž, jejíž oka byla tak široká, že přes ni dobytek nepřešel, a nemohl se tak zaběhnout na silnici. Za ní následovala šterkem vysypaná příjezdová cesta a starý pán přidal plyn, až za sebou zvedl oblaka prachu. Bližil se k domu a hospodářskému stavení. Slunce už zapadlo za hory a zlatavá zář se vytratila.

Pak uviděl majitele ranče. Sam stál vedle domu na kraji širší šterkové plochy, která sloužila návštěvníkům jako parkoviště. Vysoký, mohutný muž v plátěné košili a džinsách, ruce zapřené v bok, ostře řezaná, větrem ošlehaná tvář jako ze žuly. Starý pán ještě nezastavil a Sam už kráčel k autu.

"Díky, že jste přijel."

Veterinář přikývl. "Co se děje?"

"Nechci nic říkat. Byl bych raději, kdybyste se nejdřív podíval."

Starý pán se na něj pátravě zadíval a pak sáhl po své brašně. Za dlouhá desetiletí praxe ještě takovou odpověď od rančera neslyšel. Pokaždé si předem utvořili názor na to, co jejich zvíře trápí, a neváhali se o něj s veterinářem podělit. Ať se děje, co se děje, záležitost je jistě zcela neobvyklá.

To už Bodine netrpělivě přešlápl. "Jak se cítíte?"

"Docela fajn," odpověděl starý pán.

"Chvilí to potrvá. Čeká nás kus cesty," podotkl Bodine přes rameno - hnán netrpělivostí už zamířil k otevřeným vratům velké garáže.

"Nemáš je ve stodole?"

Bodine zavrtěl hlavou a mávl rukou k lesu. "Leží tam na úpatí. Můj kluk to tam teď hlídá. Vezmeme si nákladňák."

Veterinář čekal, jestli syn jeho přítele něco nedodá, ale marně. Bodine otevřel dveře auta, posadil se za volant a nastartoval.

Starý pán se vyšplhal vedle něj a uložil si brašnu mezi nohy. "Proč z toho děláš takovou záhadu?"

"Nechci vás ovlivňovat. Kdybych vám nyní řekl, co jsem našel, udělal byste si dopředu úsudek. Podíváte se sám a potom mi povíte, co se stalo."

Vyjeli z garáže a kolem stodoly vyrazili přes pastvinu k horám.

Čtyři

Mířili ke vzdálenému světélku. Halilo je temné večerní šero, proťaté kužely reflektorů. Nákladňák poskakoval na nerovném terénu a starý pán se musel rukama zapřít o palubní desku. Bodine se po něm krátce ohlédl a pak se zase soustředil na řízení. Světélko mihotavě poblikávalo. Oheň - a Bodine se navzdory starostem musel usmát. Nenapadlo ho synovi poradit, aby rozdělal oheň, protože se s ním loučil ještě za denního světla, ale chlapec pochopil, že ve tmě by ho jen těžko hledali.

Reflektory vyhmátly z temnoty rovnější úsek a Bodine zrychlil. Přehlédl však hluboký výmol a auto nadskočilo tak prudce, že se starý pán málem uhodil. Rančer musel zpomalit. Pak před nimi zaskvíly oči králíka paralyzovaného náhlým světlem. Bodine ho krokem objel, ale hned zase netrpělivě šlápl na plyn.

To už mihotavé světélko nabylo podobu malého táboráku, ke kterému se přibližovali. Z kamene vedle ohniště vstal Samův syn a postavil se před plameny, které v šeru jasně vykreslily jeho postavu. Nedaleko stál motocykl opřený o skalisko. Bodine zajel až k ohništi a zastavil.

Nechal reflektory rozsvícené a seskočil, trochu překvapený, že ho starý pán na druhé straně předešel.

Chlapec přistoupil k otci.

"Něco nového?" zeptal se Bodine.

Hoch beze slova zavrtěl hlavou.

"Žádné zvíře se neukázalo? Zdechlina nikoho nepřilákala?"

"Ne, celou dobu naprostý klid."

"To je divné. A co ty? Zůstals tady, jak jsem ti řekl? Nepotuloval ses kolem? Nepošlapals stopy, které tu třeba zůstaly?"

Chlapec znovu mlčky potřásl hlavou.

"No dobře. Tak, pane doktore, je to tamhle dole v rokli. Dejte pozor, svah je dost příkrý."

Starý pán prošel pruhem světla automobilových reflektorů a na okraji srázu se zastavil. "Bez světla toho moc neuvidím."

Bodine sáhl za sedadlo a vytáhl dlouhou, těžkou baterku na pět monočlánků. Vykročil ke svahu a cestou rozsvítil. Světlo prošlehlo na protějším okraji a rančer sklonil svítilnu ke dnu rokle a chvíli kuželem přejížděl sem a tam, až objevil mršinu.

"Tam je."

Mrtvé zvíře k nim leželo zády ve stejné poloze, v jaké je Bodine našel. Pokud to dokázal posoudit, nikdo s ním nepohnul.

Starý pán se vydal dolů, ale Bodine ho zarazil.

"Počkejte moment. Podle mě byste to měl tady kousek obejít a sejít dolů z druhé strany. Nerad bych, abyste porušil případné stopy."

Veterinář zaváhal. Ohlédl se na rančera a přikývl. Přšli k místu, kde se rokle zužovala, opatrně sestoupili na dno a na druhé straně vyšplhali na druhý břeh.

Bodine musel starému pánovi nahoru pomáhat, a když viděl, jak bolestně se napřimuje a těžce oddechuje, zeptal se:

"Jste v pořádku?"

"Nedělej si starosti. Jenom nejsem zvyklý na horolezecké výstupy."

"No, já nevím..."

"Říkám, že to nic není. Zvládnou to."

"Dobře, dobře."

Čekali, až se stařík vydýchá, a pak zamířili podél okraje strže, až se ocitli přesně naproti ohni a světlům automobilových reflektorů. Bodine posvítíl baterkou do rokle. Veterinář mlčel.

Mlčel hodně dlouho.

"Tak co? Řeknete mi konečně, co tuhle hrůzu způsobilo?" zeptal se Bodine naléhavě.

"Já nevím." Starý pán si odkašlal. "Zatím si to nedokážu vysvětlit."

Ne že by to byl tak šokující pohled. Mockrát už viděl mnohem horší věci. Tady mu to však jaksi nedávalo smysl. Ať už to dobytče zabilo cokoliv, zaútočilo na něj zespod, od břicha, a doslova ho vykuchalo. Jenže veterináři se zdálo, že nic nechybí. Špinavé vnitřnosti se válely na zemi. Pravda, požvýkané a potrhané, nicméně kompletní. Co to bylo za šelmu, že se ani nedotkla masa ulovené kořisti? Že pouze požvýkala vnitřní orgány a pak je vyplivla? Tohle ještě v životě neviděl, dokonce o ničem podobném dosud ani neslyšel. Díval se na mouchy, které hodovaly na vnitřnostech, a v nose ho dráždil zápach linoucí se ze strže. Potřásl hlavou a odvrátil se. "Tohle prostě nechápu."

"Jste přece odborník," naléhal Bodine. "Zkuste alespoň hádat."

"Dobře. Tak to vezmeme vylučovací metodou. Které šelmy napadají dobytek?"

"Taky už mě to napadlo. Červení rysi. Jenže ti žijí výš v horách a tady dole se neobjevují. Vci taky ne. Možná kojoti.

Uvažoval jsem dokonce, jestli to neudělala puma, ale ta vnitřnosti nežere, alespoň ne tehdy, když má k dispozici maso."

"A ještě něco. Nezdá se mi, že by to zvíře vůbec něco sežralo," dodal veterinář. "Co ty stopy, o kterých ses zmínil? Dá se z nich něco vyčíst?"

"Žádné jsem nehledal. Jestli tu nějaké zůstaly, nechtěl jsem je zničit, dokud se na ně nepodívá někdo opravdu zkušený."

Starý pán se otočil zpátky k roklí a ukázal na mršinu. "No, nevím, jestli pošlapu nějaké stopy, ale rozhodně bych měl sejít dolů a podívat se zblízka."

"Odborník jste tady vy."

Veterinář pomalu sestoupil na dno strže, těsně následován Bodinem. Prohlédl si pozůstatky, ale ani potom nebyl moudřejší.

"Jediné, čeho jsem si všiml, je krev."

"Chcete říct chybějící krev?"

"Přesně to mám na mysli. Po takovém masakru tady měla zůstat spousta krve." Stařík chvíli uvažoval. "Možná tu šelmu něco vyrušilo, takže stačila jenom olízat krev, ale k masu se nedostala."

"No, nevím. Možné by to snad bylo..."

Veterinář se rozhlédl po strži. "Tady už nic nového nezjistím," prohlásil. "Nejlepší by bylo dopravit to zvíře do města, kde bych je mohl pitvat. Myslíš, že by to šlo? A co ostatní dobytek? Nechová se nějak divně?"

"Byl jste tady před dvěma týdny a sám jste říkal, že je všechno v pořádku."

"Ale mezitím se přece mohlo něco stát, ne? Chci tím naznačit, že jestli bylo tohle dobytče nemocné, maso mohlo mít divnou chuť a ta mohla šelmu odradit."

"Možné by to bylo, ale moc se mi to nezdá," opáčil Bodine.

"No, já tomu taky nevěřím. Tak co? Myslíš, že to dokážeme naložit na tvůj nákladák?"

"Žádný problém. Natáhnu sem lano."

Vyšplhali nahoru - veterinář se znovu zadýchal - a Bodine vytáhl z auta lano. Jeden konec uvázal dobytčeti kolem hlavy, druhý připevnil k nárazníku a vytáhl mršinu z rokle. Zacouval k ní, spustil vysoké bočnice, odvázal lano od nárazníku a upevnil je na rám motocyklu. Pak naváděl lano, zatímco jeho syn pomalu popojížděl s motorkou, motor řval na plný plyn, až dostali mršinu na ložnou plochu. Pak se všichni tři zamračně zadívali na smutné ostatky zvířete.

"No, řekl bych, že vnitřnosti zůstaly, jak byly," poznamenal veterinář, když Bodine přejížděl světlem baterky po zemi a díval se, jestli něco neodpadlo.

Vrátili se ke strži. "Tady taky nic není," konstatoval stařík, "ale jestli na svahu zůstaly nějaké stopy, tak je po nich veta - alespoň v místě, kudy jsme to zvíře vytahovali."

Bodine se k němu otočil. "Chtěl bych vám ukázat ještě něco."

S baterkou v ruce zamířil k lesu a přejížděl širokým kuželem světla po korunách stromů.

Došli k zurčící bystřině, která se vinula mezi stromy. Našli užší místo, kde mohli přeskocit na druhý břeh, a stoupali po stezce, kudy se zvířata chodila napít. Bodine, který kráčel v čele, ušel ještě asi sto metrů, než se zastavil a počkal, až ho udýchaný stařík dojde. Pak posvítíl baterkou mezi stromy.

Mrtvý jelen.

"No dobře, vidím to. O co jde?" zeptal se veterinář.

"Dnes jsem vyrazil do hor a podobných zdechlin jsem cestou viděl několik. Tehdy mě to moc nepřekvapilo, protože máme za sebou dost tvrdou zimu, ale když jsem tam ve strži našel, co jsem našel, nedalo mi to a vrátil jsem se." Bodine zvedl klacek a dloubl do mršiny. "Vidíte? Kuže na břiše je sežraná, ale jinak je zdechlina prakticky netknutá."

"Ale vždyť tady leží několik měsíců. Tohle mohlo přece způsobit cokoliv, třeba hmyz."

"I tak je mi to divné."

Stařík sjel rančera pátravým pohledem a uvažoval, co se synovi jeho dávného přítele asi honí hlavou.

Pět

Veterinář seděl za volantem svého vozu a ve zpětném zrcátku pozoroval reflektory rančerova nákladáku. Chlapec zůstal doma. Přejeli přes mříž položenou přes příkop, odbočili vpravo a zamířili do města. Půlnoc už minula a kromě nich po silnici nikdo nejel. Krajinu kolem halila tma, nikde ani světélko. Jen hvězdy jasně zářily a přes tvář dorůstajícího měsíce přeplul občas mráček. Osamělé stromy se nezřetelně rýsovaly na temném pozadí. Stařík zaslechl kdesi v dále vytí kojota.

Byl unavený. Takhle pozdě už býval dávno v posteli a šplhání do strže a vycházka do lesa ho vyčerpaly. Navíc se zase ozval pocit nevolnosti a vynikající večeře, na níž si tak pochutnal, se mu nyní převalovala v žaludku. V ústech stále cítil pachut' nestráveného vepřového. Ale co jiného čekal? Dobře ví, že by neměl tolik jíst, zejména ne těžká jídla. Ale večer měl prostě větší hlad než obvykle a žena si navíc dala s večeří takovou práci, že ji dost dobře nemohl odmítnout.

Teď za svou nestřídmost platil. Zavrtěl se na sedadle. Asi bych měl zastavit, pomyslel si. Kdybych se vyzvracel, určitě by se mi ulevilo. Pravá noha tvrdě tlačila na plyn - ne proto, že by spěchal, aby se dostal co nejdříve do města, ale protože byl tak zmožený, že sotva dokázal pohnout nohama. Měl pocit, jako by dolní končetiny ani nepatřily k jeho tělu, jak je měl oteklé a necitlivé. Hromadí se mi v nich voda, pomyslel si. Budu si muset vzít nějaké léky.

Trpěl. Rozhlížel se ztemnělou krajinou a auto nebezpečnou rychlostí křižovalo silnici. Zatáčka, za ní další... do třetí se málem nevešel. Dávej pozor, okřikl se v duchu, zpomal. Pevně sevřel volant a zaťal svaly na nohou, aby je probudil k životu. Sjel pohledem ke zpětnému zrcátku, aby se ujistil, že Bodine stále jede za ním, a když se zadíval před sebe, řítily se na něj reflektory protijedoucího automobilu. Odvrátil oči, oslepené ostrými světly nočního cestovatele, který vzápětí přesvištěl kolem a zmizel za zatáčkou. Kužely jeho vlastních reflektorů vyloupily ze tmy mrtvého jezevce rozplácělého na asfaltu. Alespoň se domníval, že to byl jezevec, v té rychlosti si nemohl být jistý. Pak už se zase musel plně soustředit na řízení. Potřásl hlavou, aby zahnal obluzení, které se ho zmocňovalo, a přimhouřil pálící oči.

Pětatřicet kilometrů. Měření úsilím na jejich překonání jako by jich ujel přinejmenším tři sta. Stařík v duchu počítal, kolik jich ještě zbývá, a utěšoval se myšlenkou na postel. Pomrkal, aby se udržel v bdělém stavu, protože jednotvárná šed' asfaltu ho uspávala. Konečně se objevila první světla a vzápětí projížděl mezi prvními domky. Vyjel na vrchol táhlého stoupání a otevřel se mu výhled na město široce rozkročené v údolí. Pouliční lampy vysílaly k chladivému nočnímu nebi mlhavou záři. Na křižovatkách blikaly semaforey. Někteří lidé ještě nešli spát a svítili v pokojích. Světla v restauracích a barech, osvětlená čerpací stanice s celonočním provozem. Po tak dlouhém bdění, po náročném šplhání po skalách, po pěším výletu do lesa a po namáhavé jízdě starý veterinář navzdory smrtelné únavě vydechl úlevou - díky městským světům cítil, že je zpátky doma.

Město se jmenovalo Pottet's Field, Potterovo pole. Ne snad proto, že by blízko něj ležel hřbitov stejného jména, i když míst posledního odpočinku byste zde jako upomínku na minulost opravdu pár našli - víc, než by odpovídalo velikosti města. Leželi tam v družné pospolitosti farmáři, lovci kožešin, rančeři, chovatelé ovcí, oběti pohraničních sporů a válek s Indiány, náhodní návštěvníci. I horníci, protože v okolních horách se našla bohatá ložiska zlata. Jenže od té doby uplynulo téměř sto let a zlaté žíly dávno vyschly. V době vrcholící zlaté horečky byste v tomto údolí narazili na města dvě. Jedno, zvané symbolicky Motherlode, Mateřská žila, leželo vysoko v horách, druhé tady dole a horníci sem scházeli z hor pro zásoby, najíst se a hlavně napít, odpočinout si a často i zemřít - stejně jako farmáři, chovatelé skotu a ovcí a lovci kožešin. Nakonec si smrt našla každého a nyní leží na hřbitovech. Jejich náhrobky jsou jako písmena na stránkách knihy historie.

Město v horách dávno zaniklo a rozpadlo se, ale to v údolí rostlo a prosperovalo. Dnes zde žilo asi dvacet tisíc duší a město dále vzkvétalo ke spokojenosti svých obyvatel. Nedávno se objevily pověsti o ložiscích ropy, mluvilo se o stavbě lyžařského areálu a pivovaru, ale hlavním zdrojem obživy zůstával bezkonkurenčně dobytek. Navíc spousta lidí nebyla novinkám a změnám příliš nakloněna. Město se rozkládalo v širokém údolí obklopeném ze všech stran horami, které jako první objevil někdy kolem roku 1850 jistý muž jménem Potter. Než vyrazil na Západ, živil se jako farmář, a okolní krajina se mu tak zalíbila, že se v údolí pokusil založit farmu. Jenže půda se zde pro pěstování obilí vůbec nehodila a po několika letech marného úsilí se Potter svých plánů vzdal. Nicméně zůstal, protože tohle místo mu opravdu učarovalo. Lovil, rybařil nebo jen tak lenošil. Místo původní chatrče si postavil pevný srub, který ještě několikrát přebudoval. Jeho obydlí stojí dodnes, pečlivě udržované, vedle budovy soudu a pamětní deska vysvětluje, kdo to byl Potter a všechno o jeho poli.

Potterovo pole, místo, kde se neúspěšně pokusil farmařit, tvoří součást rozlehlého pozemku uprostřed údolí, kde se dnes rozkládá celé město. Vyroستlo přesně tam, kde kdysi jeho zakladatel skutečně žil a pracoval. Farmáři a dobytkaři přicházeli, a když se chtěli usadit, museli požádat Pottera, aby jim prodal část svých polností. Potter zprvu odmítal, ale brzy poznal, jak je jeho odpor zbytečný. Příliv nových osadníků zesiloval, a kdyby jim odmítl půdu prodat, vzali by si ji

sami. Prodával a díval se, jak farmáři odcházejí a rančeři zůstávají, sledoval, jak dobytkářství v údolí pomalu, ale jistě vzkvétá. Pak si pořídil obchod se smíšeným zbožím, potom bar, hotel s restaurací a nové město bylo na světě. Potter zůstal věrný svému snu a čas od času se pokoušel farmařit. Kolem svého srubu oplotil několik arů půdy, které se odmítl vzdát, a až do své smrti na ní pěstoval obilí, brambory a salát. Rančeři si ho mezi sebou dobírali, ale Potter prosperoval, a když na jaře roku 1890 zemřel, zastihla ho smrt mezi řádky rašícího obilí. Potterovo pole tedy tvořilo jednak hranice města, jednak představovalo malý kousek půdy, který skutečně obhospodařoval a na kterém se dnes hned vedle srubu rozkládal malý parčík a květinová zahrada.

POTTER'S FIELD. MÍSTO, KDE MŮŽETE VYRŮST. Tak alespoň hlásala tabule, kolem níž stařík právě projel, když sjížděl z kopce směrem do centra. Pod sebou viděl hlavní třídu, která dělila město zleva doprava na dvě poloviny. Dlouhá přímá ulice lemovaná patrovými domky, většinou obchody, potraviny a železářství, bary a restaurace, kino, policejní stanice a sídlo místního soudu. Obě úřední budovy stály vedle sebe ve stínu vysokých jilmů, daru bohatého rančera, který je nechal poslat na své náklady z východu. Ostatně každý strom, který ve městě rostl, původně zapustil své kořeny někde jinde. Jasany, duby, javory a desítky dalších listnáčů, jejichž zežloutlé listy tvořily na podzim malebný kontrast se svěží zelení horských jedlí, smrků a borovic.

Veterinář zastavil na červenou na nejrušnější křižovatce v samém centru. Pak odbočil vpravo, o dvě ulice dál zase doleva, až zabrzdl před širokým bíle natřeným průčelím dvoupatrového zděného domu, kde měl svou ordinaci, stejně jako všichni ostatní zvěrolékaři ve městě. Působilo jich zde osm a před lety se dohodli, že než aby si každý vydržoval samostatnou ordinaci, nejlepším - nebo alespoň nejlevnějším a nejefektivnějším - řešením bude, když se spojí a vybudují veterinární středisko, vybavené lépe, než by to dokázali sami na vlastní pěst. Vedle ordinací si zde zřídili operační sály, sklad a několik kotců pro zvířecí pacienty. Drahá záležitost, ale místní rančeři byli ochotni za zdraví svého dobytka zaplatit. Kromě toho neměli příliš na výběr. Operace býků či hřebců vyžadovaly hodně prostoru a řádné vybavení.

Stařík zamířil širokým obloukem k zadnímu traktu veterinárního střediska a zabrzdl na parkovišti obehnaném betonovou zídou před dvojími dveřmi, které vedly přímo do jednoho z operačních sálů. Zhasl světla, vypnul zapalování a čekal ve tmě. Protáhl si ruce a promasíroval neposlušná kolena ve snaze vpravit do nich trochu života. Uvažoval, kdy se konečně dostane do postele. V životě se necítil tak vyčerpaný.

Pak zaslechl motor a spatřil světla, a když se objevil rančersův nákladák, vystoupil z auta. Zavrával a musel se opřít o kapotu, aby neupadl. Chvilí počkal, než se mu uklidnil tep, pak vytáhl z kapsy klíče a odemkl dvojité dveře. Vstoupil do sálu a rozsvítil. Místnost se rozzářila jako ve dne, ještě jasněji, jako za nejparnějšího slunečního žáru, a veterinář přimhouřil oči před bodavým jasným zářivkem pod stropem. Musel se odvrátit a jen po očku se zadíval na kovový stůl uprostřed sálu, na bílé stěny, skříň a vyrovnané řady nástrojů na policích. Vrátil se do tmy, aby ulevil zmučeným očím, a počkal, než Bodine zacouvá s nákladním autem ke vstupu do sálu. Rančerský vůz málem až dovnitř, pak vypnul motor a seskočil na betonovou dlažbu parkoviště.

Stařík se ani nepohnul.

"Co se děje? Nemí vám špatně?" zeptal se ho Bodine.

Veterinář zavrtěl hlavou. "Budeš mně muset pomoci."

Bodine přikývl a prošel kolem něj do jasně osvětleného obdélníku před dveřmi operačního sálu. Tohle už několikrát zažil, a tak bez řečí zamířil k vozíku na závěsné kolejnici, uchopil popruhy, které z něj visely, a odtáhl vozík nad ložnou plochu nákladáku. Vyšplhal nahoru a protáhl popruhy mrtvému dobytčeti pod břichem mezi nohama. Byla to těžká práce. Přestože dobytče bylo ještě mladé, rančerský měl co dělat, aby pod něj popruhy dostal. V jednom okamžiku na něj byl zápach vyhřezlých vnitřností, vystavených navíc celý den ostrému slunci, příliš a musel se odvrátit, aby se nepozvracel. Pak měl konečně popruhy tam, kde je potřeboval. Upevnil je a střídavě oběma rukama táhl za řetězky kladkostroje, až se kopyta zvedla do vzduchu a bezmocně se kolébala. Z břicha se vyvalily vnitřnosti a pleskly těsně vedle rančerských nohou. Bodine se na ně ani nepodíval. Seskočil z korby a odtáhl vozík s mršinou do sálu nad stůl. Cestou vypadl z břicha další špinavý, odporný chuchvalec. Zatáhl za druhý konec řetězu a pomalu spouštěl dobytče na stůl. Pak vyvlekl popruhy a vrátil vozík ke zdi naproti vstupu.

Stařík stál uprostřed místnosti a rukou si clonil oči před pronikavým světlem.

"Opravdu vám nic není?" naléhal Bodine.

"Jsem v pořádku."

"Neřekl bych. Ale jak chcete. No, myslím, že teď už je to na vás. Co ty vnitřnosti?"

Stařík se ohlédl. "Vem si tamhle ty kleště a ulož je do plastického pytle."

Bodine bez protestů poslechl a položil pytel na stůl. "Jak dlouho vám potrvá, než mi budete moci říct něco určitého?"

"To momentálně nedokážu posoudit. Ani nevím, co vlastně hledám. Nejdřív tak zítra odpoledne."

Bodine přikývl a zamířil k nákladáku. "Budu čekat, dokud nezavoláte."

"Jo, to je mi jasné."

Šest

Nákladní auto odjelo a rozhostilo se ticho. Ne úplně - zářivky pod stropem nepříjemně bzúčely a starý pán se pobaveně podíval, jak je možné, že si toho dříve nevšiml. Pak si však uvědomil, že tak pozdě se ještě nikdy v sále nezdržel a že za dne se v budově pohybovalo stále plno lidí a doléhaly sem nejrůznější zvuky zevnitř i z ulice. Nebyl prostě zvyklý operovat v noci a sám.

S rukou nad čelem na ochranu proti světlu se zadíval na mrtvé tělo na stole. Co dál? Když řekl rančerovi, že neví, co hledá, myslel to vážně. Potřeboval si všechno promyslet, a na to by měl být odpočinutý a hlavně vyspaný. Pak ho napadlo, že zapomněl rančera požádat, aby mu pomohl uložit dobytčce do chladničky. Sám to rozhodně nezvládne, na to mu už chybějí síly. Může dát do chladu nanejvýš plastický pytel s vnitřnostmi, ale celé tělo určitě ne. Pořád ještě uvažoval nad dalším postupem, když odkudsi zazvonil telefon. Nejprve ho chtěl nechat zvonit, ale pak si uvědomil, že mu nejspíš volá manželka. S vypětím sil odkráčel do své ordinace a natáhl se přes psací stůl pro sluchátko.

"Doktor Markle... Ahoj. Co se děje?... Už jsem na odchodu... Ještě nevím. Něco zabilo Samovo dobytčce... To právě nevíme. Přivezli jsme mrtvolu sem, abych to zjistil... Ale to ne. Nečekej na mě. Vráť se nejdřív za půl hodiny, možná ještě později. Jdi si lehnout. Ráno ti budu všechno vyprávět... Ne, hned sedám do auta. Slibuju... Ano, to je dobře. Ahoj."

S úsměvem zavěsil. Řekla mu, že ho miluje. S rukou jako štít nad očima se vrátil do sálu a zahleděl se na mršinu na stole. A pak si uvědomil, že své ženě - byť v dobrém úmyslu - lhal. Nevrátí se domů, alespoň ne hned. Zůstane a trochu na dobytčeti zapracuje, protože jestli ho tady takto nechá do rána, tělo se bude dále rozkládat a ráno už nebude moci provést potřebné testy. Musí připravit několik řezů tkání pro mikroskopické zkoumání. Odříznout část mozku a uložit ji prozatím do lednice. Odebrat vzorky stolice a hlavně krve, i když jí určitě zbylo jen málo. Zachvěl se, jak ho přemohla žaludeční nevolnost, a málem změnil názor, ale pak zmobilizoval všechny zbývající duševní a tělesné síly a řekl si, že to vydrží. Na nejistých nohou dovrával k výlevce a umyl si ruce. Oblékl si plášť, navlékl gumové rukavice a přes obličej uvázal roušku - spíš ze zvyku a aby si neumazal šaty, než ze snahy nekontaminovat vyšetřované tkáně, které už byly tak zaneřáděné, že si o čistotě preparátů nedělal iluze. Ale byl zvyklý postupovat podle pravidel a rouška navíc pomůže ztlumit nepříjemný zápach.

V plné polní se šouravě vracel k operačnímu stolu. Uprostřed cesty o něco zakopl, ale teprve když na podlaze nic neviděl, uvědomil si, že mu nohy nebezpečně vypovídají poslušnost. Musí si pospíšet a pak si pořádně odpočinout. Ze všeho nejdřív si potřeboval ujasnit tři skutečnosti. Zaprvé, jestli bylo dobytčce napadeno zaživa, nebo už mrtvé. Za druhé, jestli jsou všechny vnitřní orgány kompletní. A za třetí, jestli útočník po sobě zanechal nějakou stopu, která by ho pomohla odhalit. Domníval se, že odpověď na první otázku zná. Kdyby bylo dobytčce v okamžiku napadení mrtvé, zejména delší dobu, nekrvácelo by. Jistě, žádnou krev nenašli, ale to proto, že tam zjevně žádná nebyla. Predátor, který dobytčce napadl, nejspíš krev vypil. S jistotou se to samozřejmě říct nedalo, ale vše nasvědčovalo tomu, že zvíře bylo zabité, jak se říká, čerstvě. Koneckonců, prostředek, jak to zjistit, je docela prostý. Stačí otevřít srdce. Kdyby bylo plné krve, znamenalo by to, že šelma zaútočila na dobytčce, které bylo delší dobu mrtvé. Naopak nedostatek krve v srdci by svědčil o tom, že bylo napadeno zaživa. Toto zjištění by mělo dalekosáhlý význam, protože útok na mršinu by znamenal nějakého mrchožrouta, což by podstatně omezovalo okruh možných "pachatelů".

Druhá otázka, chybějící vnitřnosti, úzce souvisela s první. Jestli některý orgán nebo jeho část schází, útočník ho nejspíš sežral, což by pomohlo vyřešit podstatný díl záhady - dobytčce bylo napadeno kvůli potravě. Kdyby naopak zůstaly vnitřnosti kompletní, musel by zjistit proč. Rozsah poranění svědčil o tom, že šelma měla dost času, a i kdyby ji něco vyrušilo, musela mít nějaký důvod, proč se hned nepustila do hostiny. Co když bylo dobytčce už mrtvé, ale neroztrhal ho mrchožrout, nýbrž šelma, která dává přednost čerstvému masu? To by vysvětlovalo, proč zůstalo maso a vnitřnosti na místě. A nesmí zapomenout ani na možnost, že zvíře trpělo nějakou nemocí, která dodala jeho masu odpuzivou chuť. Jediný způsob, jak odpovědět na tyto otázky, znamená určení příčiny a doby smrti.

Doufal, že poslední kousek skládačky, nějakou stopu odhalující původce zkázy, najde při podrobné prohlídce mršiny. Stačil by mu kus srsti, otisk zubu nebo podobná maličkost. Ale to zatím počká, nejdřív musí otevřít srdce, mozek a odebrat vzorek stolice. A protože zvíře už mělo rozpárané břicho, veterinář se rozhodl začít srdcem.

Ale když obešel stůl a vnořil ruku do změní vnitřností, nemohl srdce najít. Už si myslel, že chybí, ale pak na ně narazil, zamotané mezi plíce a horní část žaludku. Bylo prakticky neporušené, až ho to překvapilo. Pomalu pracoval se skalpelem a opatrně srdce vyprostil. Vytáhl ho a nařízl komoru. To už ho pohltila profesionální zvědavost. Rychle a trhaně oddechoval a hleděl na otevřenou srdeční komoru. Téměř prázdná. Takže... Dobytčce zemřelo následkem smrtelného poranění způsobeného neznámou šelmou. To samozřejmě neznamená, že nemohlo trpět nějakou chorobou, kterou možná po prohlídce dalších orgánů a testech zjistí. Prozatím však s jistotou ví, že dobytčce neroztrhal žádný saprofág, tedy zvíře živící se mršinami. Byla to šelma na lovecké výpravě za potravou.

Starému veterináři se podlomily nohy a musel se opřít o stůl. Tak tohle je zlé, pomyslel si. Musím domů, do postele. Jenže nedokázal přinutit zmrtvělé nohy k pohybu. Chvilí trvalo, než se alespoň napřímil. Vykročil ke dveřím, ale nemohl přestat myslet na pozůstatky na stole, a tak se zase vrátil. Prohraboval se orgány. Játra, močový měchýř, ledviny, čtyřdílný žaludek. A pořád mu to nešlo do hlavy. Vnitřnosti byly potrhány, ale zdálo se, že nic nechybí. To přece není možné. Zařízl hluboko do břicha, propracoval se k téměř nedotčeným střevům a odebral vzorek stolice. Zápach se spojil s těžkou večerí, která mu ležela v žaludku, a znovu měl co dělat, aby se nepozvracel. Musí zjistit, co se stalo. Jestli to byla hladová šelma, měla něco sežrat. Ale skutečnost byla jiná a on pořád nechápal.

Zase se mu podlomily nohy, ale tentokrát následovalo bodavé sevření v hrudníku a bolest vystřelující do levé paže. Veterinář se začal modlit. Myslel na svou manželku, na její poslední slova v telefonu. Nyní hluboce litoval, že její vyznání lásky neopětoval. Myslel na spoustu věcí. Těsně předtím, než se svezl k zemi, upřel pohled na část vnitřností rozložených na stole. Nevěřicně zíral, celou bytostí se vpíjel do toho, co viděl. Jeho oči postřehly drobný detail, drobný, ale tak hrůzný, že v okamžiku smrti konečně pochopil.

Sedm

Našli ho ráno. Ležel na podlaze vedle stolu a v zaťaté pěsti svíral kus tkáně, který při pádu strhl s sebou. Bylo krátce po sedmé a muži, kteří ho našli, okamžitě zavolali pohotovost, i když to bylo očividně zbytečné. Lékař poklekl vedle těla a po krátké obhlídce zavrtěl hlavou.

Mezitím dorazila veterinářova manželka. Dlouho na něj čekala, ale pak ji přemohla únava a šla si lehnout. Vzbudila se za svítání, a když viděla, že postel vedle ní je prázdná, prohledala dům. Také garáž zela prázdnotou. Dostala hrozný strach a zatelefonovala do ordinace. Telefon nikdo nezvedal a po půlhodině čekání nevydržela a rozjela se do města.

Hlavní vchod střediska byl ještě zamčený, a tak zamířila dozadu. Když za rohem spatřila sanitku, rozběhla se. Za otevřenými dvojitými dveřmi se tísnilo několik lidí. Prodrala se mezi nimi a ztuhla hrůzou, když uviděla manžela ležet na zemi. Zalapala po dechu, překonala šok a poklekla vedle něho. Vzala mu hlavu do dlaní a křičela na něj, že je ztracený blázen. Nikdo nechápal, co tím chce říct. Lékař, který už byl na odchodu, seji pokusil uklidnit a odvést ji, ale ona se mu vytrhla a začala do ztuhlého těla bušit pěstmi. Lékař požádal jednoho z přihlížejících, aby ji podržel, a vytáhl z brašny stříkačku. Nasál z ampulky sedativum, potřel zmítající se ženě kůži na paži dezinfekcí a zapíchl jehlu do žíly. Ještě chvíli nepříčetně ječela, ale pak se usedavě rozplakala a klesla vedle mrtvého manžela. Když se k ní sklonili, nechala se bez odporu odvést do ordinace uprostřed chodby.

Soudní patolog přijel právě včas, aby se stal svědkem závěrečných akordů dramatické scény. Počkal, až nešťastníci odvedli, a ohledal mrtvolu. V podstatě zopakoval postup lékaře z pohotovosti, ale mnohem podrobněji a pomaleji a občas si něco poznamenal do zápisníku. Potom vstal, zavřel notes a ohlédl se k východu ze sálu. Na parkovišti právě zastavil policejní hlídkový vůz. Bez pohnutí čekal. Dveře na straně řidiče se otevřely a vystoupil z nich mohutný muž s kovbojským stetsonem v ruce. Měl na sobě hnědou uniformu a cestou si klobouk nasadil. Postavou vysoko převyšoval dav, který se mezitím na dvoře shromáždil, a nad hlavami zástupu plula jeho drsná, ostře řezaná tvář s výraznými lícními kostmi. Váčky pod očima patolog zprvu připisoval častému popíjení piva, než si uvědomil, že s takovou pracovní dobou, jakou šéf městské policie dodržuje, by měl váčky pod očima každý, alkoholik nebo abstinents. Policista se jmenoval Slaughter a kvůli svému jménu tu práci málem nedostal [slaughter angl. jatka, masakr; pozn. překl.]. Usadil se v městečku před pěti lety, a když starý velitel městské policie zemřel, Slaughter se na uvolněné místo přihlásil. Městská rada se zprvu tvářila značně odmítavě, ale když jim Slaughter předložil svůj profesní životopis a doporučení, museli páni radní chtít nechtít změnit názor. Dvacet let služby v Detroitu. Začínal jako pochůzkář a vypracoval se na detektiva. Zkušeného vyšetřovatele však začalo velkoměsto zmáhat, a tak se z touhy po změně a klidnějším životě uchýlil sem do odlehlé divočiny. Pokusil se o chov koní, ale brzy mu došlo, že nemá šanci. Jediné, co ovládal, byla policejní služba, a v tom byl opravdu dobrý. Městská rada ho potřebovala a on potřeboval tu práci. Nakonec se dohodli. Někteří radní se dlouho báli. Strašilo je jeho jméno a obava, že bude na město moc tvrdý, že jako přivandroval z východu bude s místními zacházet jako s obyvateli velkoměsta, že jim bude rozbíjet hlavy, jako kdyby stále ještě sloužil v ulicích Detroitu. Ale zavolali si na jeho bývalé pracoviště a zjistili, že skutečnost je ještě lepší, než jim Slaughter líčil. Nikdy si na něj nikdo nestěžoval. Nikdy nepatřil mezi tvrdé hochy. Vzali ho tedy na zkušební dobu a od toho dne velel městské policii ke všeobecné spokojenosti. Pokud se týká zločinnosti, nebylo na tom městečko Potters Field ve své krátké historii nikdy lépe.

Patolog se díval, jak si Slaughterova mohutná postava razí cestu davem čumilů. Některým musel domluvit. Ruku držel pevně na pouzdru s revolverem, zavěšeným na poněkud volném nábojovém pásu, a zvedl ji teprve tehdy, když se ze sevření zástupu uvolnil. Instinkt vypěstovaný službou ve velkoměstě, jeden z mála, který se Slaughter držel jako železná košile. Jak tam stál v kovbojských botách, kovbojském klobouku a s párátkem v ústech, podobal se místním mužům, jak jen se jim cizinec mohl podobat. Ne proto, že klobouk a boty nosil, ale proto, že je nosil s očividnou hrdostí, díky níž na něj hleděla a mluvila s ním s pocitem pýchy i drtivá většina obyvatel města. Ten lehký přízvuk, který si od svého příchodu osvojil. Místní viděli, jak se jim člověk z Východu snaží přizpůsobit, a to zvýšilo jejich sebeúctu. Slaughter dával městu určitý punc.

Rozhlédl se, vytáhl párátko z úst, přistoupil ke stolu a podmračeně se zadíval na mrtvolu na podlaze. "Starý doktor Markle?"

"Ano. Je mi to líto. Vím, jak hluboký vztah jste k němu měl."

Slaughter neodpověděl.

"Zástava srdce," vysvětloval patolog. "Jeho žena už ho také viděla. Ted' sedí u něj v ordinaci."

Slaughter se na něj tázavě zadíval.

"Musela dostat sedativum na uklidnění."

Slaughter potřásl hlavou. "Čekají ji zlé časy." Hlas se mu zachvěl smutkem a pokusil se odvést myšlenky k detailům veterinářova skonu. "Kdy zemřel?"

"Zatím to nevím přesně. Ale rigor mortis už pokročil, takže minimálně před několika hodinami."

"Někdy v noci?"

"Určitě, jinak by ho někdo našel mnohem dřív."

"No, přesvědčíme se." Slaughter se ohlédl k lidem postávajícím před dveřmi a vyšel ven, aby si s nimi promluvil.

Poslouchali a pak něco odpovídali. Pak znovu mluvil Slaughter. Lidé přikyvovali a pomalu se rozcházeli. Slaughter se vrátil do sálu a obrátil se ke skupince v zelených laboratorních pláštích, která postávala u zdi. Mávl na ně, aby přistoupili blíže ke stolu.

"Všichni tady pracujete. Viděl ho někdo z vás, než jste včera zavřeli?"

Laboranti - šest mužů a dvě ženy - zavrtěli hlavami. Nejmladší, žena něco málo přes dvacet, se rozplakala. Podle zarudlých očí a ztrhaných rysů Slaughter usoudil, že plakala už předtím. Laboranti kradmo pohlédli na mrtvé tělo a

rychle odvraceli oči.

"Ne," prohlásil jeden z nich, hubený pětatřicátník s řidnoucími rusými vlasy a pihovatým obličejem. "Než jsem to tady zavřel, prošel jsem celou budovu, a Markle tu nebyl."

"Zkontroloval jste všechny místnosti?"

"Ano. Pro případ, že by někdo zapomněl zamknout."

"Kolik bylo hodin, když jste zavíral?"

"Krátko po šesté."

"Odcházel jste jako poslední?"

Zrzavý muž přikývl.

"Co vy ostatní? Máte tady kotce. Nevrátil se sem někdo později zkontrolovat zvířata?"

"Já," přihlásila se starší z dvojice žen, také kolem pětatřiceti, vlasy na mikádo. "Přišla jsem asi v deset, ale pan doktor tady nebyl."

Slaughter nakrčil obočí. "Pan doktor? On řekl jen 'Markle'." Ukázal na zrzka.

"On je veterinář, já jenom pomocná síla."

"To znamená, že Markle přišel někdy po desáté," uvažoval nahlas zrzek, "a zemřel krátce po svém příchodu."

Slaughter se na něj nesouhlasně podíval a zavrtěl hlavou. "Tím bych si nebyl tak jistý. Vy jste ho našel?"

"Přesně tak."

"Nepohnul jste tady s ničím?"

"Zhasl jsem."

"Co dveře?"

"No, byly otevřené."

"Tak vidíte. Hned po desáté nebyly," prohlásil Slaughter důrazně. "Když jsem posílal ty lidi venku domů, přihlásil se mi jeden svědek, který bydlí naproti a má okna sem na dvůr. Zdržel se venku přes půlnoc, a když se vrátil, kontroloval, jestli má řádně zavřená okna. Je si naprosto jistý, že všude tady byla tma. Kdyby bylo otevřeno a v sále se svítilo, musel by si toho všimnout. Kdepak. Doktor dorazil až po jedné v noci. Nepochybuju, že i mezi vámi se jako všude najdou nadšenci, kteří nehledí na pracovní dobu, ale v jednu v noci? To mně nepřípadá zrovna normální."

Všeobecné mlčení.

"A co tohle dobytče? Řekne mi o něm někdo něco bližšího?"

"Nevím, co si o tom mám myslet." Rusovlasý veterinář obešel stůl a prohlížel si vykuchanou krávu. "Vidíte sám, že ji sem přivezli mrtvou."

"Jste si tím jistý?"

"Taková zranění nemohla ta kráva přežít. Tady je vidět, že odebíral vzorky. Ale nevidím žádný záznam, takže nedokážu určit proč."

"Nevíte, komu to zvíře patří?"

Odpovědi se Slaughter nedočkal. Přejížděl pohledem z veterináře na mrtvé zvíře a na mrtvého člověka. Pak se otočil k patologovi. "Zástava srdce? Možná. Každopádně bych byl rád, kdybyste určil příčinu smrti zcela přesně."

"Už zase?"

Slaughter se na něj beze slova zamračil. Pak zaslechl, jak někdo vchází, a když viděl, že je to lékař z pohotovosti, zeptal se ho: "Jak je na tom paní Markleová?"

Lékař potřásl hlavou.

"Můžu s ní mluvit?"

"Nebude schopna vás vnímat."

"Jak dlouho potrvá, než se probere?"

"Těžko říct. Možná někdy večer. Nechám ji odvézt do nemocnice a dám vám potom vědět."

"Díky." Slaughter sklopil oči. "Chudák ženská. Není nejmladší a zůstala úplně sama." Povzdechl si a vykročil k dvojitým dveřím.

Patolog čekal venku. "Co s mrtvolou? Už s ní můžu pohnout?"

"Nechám ji vyfotografovat a potom je vaše." Znovu se pokusil odvést neveselé myšlenky jiným směrem. "Zítřek pořád platí?"

"Pokud vím, tak ano."

"Fajn. Takže se uvidíme."

Příští den byla sobota, kdy se u Slaughtera občas scházela společnost, jeho způsob navazování a udržování přátelských vztahů. Každý z jeho spolupracovníků obdržel jednou provždy otevřenou pozvánku na ranč - i když termín "ranč" byl v tomto případě silně nadnesený. Dům, stáj se stodolou a pár hektarů pastvin. Ale Slaughter choval dva koně, udržoval svůj hezký domek v dokonalém pořádku a rád k sobě zval lidi, s nimiž ho svedla práce. Byli to jediní přátelé, které tady měl. Kdysi byl ženatý, ale manželka se s ním nechala rozvést - obvyklý úděl policistů, kteří se oženili s vlastní profesí. Děti, dívku a chlapce, svěřil soud jí a Slaughter byl s rodinou v kontaktu pouze ve chvílích, kdy přemlouval děti, aby se za ním jednou za uherský rok podívaly. Naposledy u něj byly před měsícem a od té doby trávil víkendy osaměle. Není tedy divu, že se na zítřejší návštěvu těšil.

Došel k hlídkovému vozu, rozhlédl se, otevřel dveře a nastoupil. Chvíli bez hnutí seděl, pak sáhl pro mikrofon vysílačky a stiskl tlačítko. "Marge, tady Slaughter. Něco nového?" Povolil tlačítko.

Praskot statické elektřiny. "Nic, šéfe. A co doktor Markle na veterině?"

Slaughter neodpověděl.

"Šéfe?"

Slaughter polkl. "Bohužel ho našli pozdě. Je mrtvý."

"Ach bože." Praskot. "Bože můj, to je mi líto."

"No jo... Ehm... Jeho čas se naplnil, jak se říká." Slova mu vážla v hrdle jako oblázky. "Zatracená práce," ulevil si šeptem.

"Zopakujte to, šéfe. Nerozuměla jsem."

"To nic, Marge. Za chvíli jsem v kanceláři." Slaughter vrátil mikrofon do vidlice, vsunul klíček do zapalování, otočil jím a nastartoval.

Snažil se ze všech sil o objektivní přístup, ale v tomto případě to bylo skutečně obtížné. Lékař z pohotovosti i patolog dobře věděli, jak se asi cítí. Marge ostatně také. Když řekla, že je jí to líto, nemyslela na starého veterináře, ale na něj. Doktor Markle byl první člověk, s nímž se Slaughter ve městě seznámil. Byl to Markle, kdo ho začal pravidelně navštěvovat, aby mu radil, jak chovat koně, a vysvětloval, jakých chyb se dopouští. To Markle mu doporučil, že musí své stádo pravidelně - přinejmenším jednou za půl roku - nechat prohlédnout veterinářem, který zvířata naočkuje a odčerví. Jenže sotva Slaughter jakžtakž vstřebal jednu zásadu správného chovatele, hned zkazil něco jiného, až se u něj doktor Markle musel zastavit pomalu každý den. Nakonec to starý pán nevydržel a zeptal se, proč se při své naprosté neschopnosti tak vytrvale snaží chovat koně. Tehdy mu Slaughter vylił srdce a rozhovořil se o svém snu - život na venkově, několik koní, které by vypěstoval a čas od času prodal, aby měl na živobytí, a mezi projíždkami v sedle by posedával na verandě a pozoroval přírodu kolem sebe. Markle při jeho řeči jenom čím dál nesouhlasněji vrtěl hlavou a pak si vzal slovo. Vůbec Slaughter nešetřil a objasnil mu, jakou námahu a jak tvrdý byznys chovatelství koní představuje. Jedna věc je pořídit si koně pro potěchu a vyjížďky, úplně jiná jejich chov a prodej. Místní lidé mají své vlastní koně. A on by především potřeboval pořádný základ pro úspěšný chov. Vynikající plodné klisny, hřebce ověřené vavříny ze soutěží. Vypěstovat takové stádo trvá dlouhé roky vyplněné nekonečnou, doslova otrockou dřinou.

Dny a noci strávené péčí o zdraví zvířat, která je nutno chovat jako v bavlne. Člověk z nich nesmí spustit oči.

Slaughter poslouchal a chápavě přikyvoval, ale trval na svém, a teprve když mu celé stádo - ne jednoho nebo dva koně, ale celé zatracené stádo - schválila kolika, pochopil a svého snu se vzdal. A byl to zase doktor Markle, kdo ho informoval o smrti velitele městské policie a o tom, že radní hledají náhradu. Markle sám byl členem rady a to Slaughterovi samozřejmě pomohlo. V té době se už oba muži sblížili. Veterinář bylo zprvu vysloužilého policisty jenom líto, ale jak běžely týdny, začal si ho mimoděk pro jeho neústupnou vytrvalost vážit. Líbil se mu také jeho vztah k místním lidem a jejich životnímu stylu, jeho láska k horám, k přírodě. A klíčící přátelství se ještě utužilo dlouhými sedánkami na verandě Slaughterova domku při každé veterinářově návštěvě, kdy spolu probírali nejrůznější problémy týkající se koní a Slaughter popíjel pivo a starý pán kolu. Doktor Markle rozpoznal v bývalém policistovi povahové rysy, které se mu velmi zamlouvaly - jemnost a láskyplnou něhu, která zcela protřečila jeho jménu, a současně houževnatost a sílu charakteru. Se svým obdivem se před městskou radou netajil, a přestože si na místo velitele brousilo zuby několik policistů, nakonec je dostal Slaughter. Doktor Markle přesvědčil radu, že právě on je nejlepším kandidátem - nejen proto, že má nejvíce zkušeností a řadu vynikajících doporučení, ale zejména proto, že se v Potter's Fieldu usadil z lásky a obdivu k městu a okolní krajině a že má vynikající vztah k rančérům, jejichž práci hluboce obdivuje a váží si jí.

Oba tedy spojili své síly a přiložili ruku k dílu. Doktor Markle tím, že zlomil odpor váhavých, kteří namítali, že policejní postupy, na které je Slaughter zvyklý z velkoměsta, jsou pro venkov zcela nevhodné, a Slaughter tím, že předstoupil před městskou radu s prohlášením, v němž zdůraznil, že velkoměstské policejní postupy jsou přesně tím, čeho se chce při své práci vyvarovat, a že právě kvůli nim se z Detroitu odstěhoval na venkov. To rozhodlo. I Slaughterovi odpůrci museli uznat, že ze všech kandidátů toho ví o policejní práci zdaleka nejvíc, a ač neradi, nakonec souhlasili. Slaughter je přesvědčil, ale dobře věděl, že bez veterinářovy pomoci by jistě nezvítězil. Toho večera pozval starého pána na oslavu a ten na jeho počest dokonce vypil půllitr piva.

A teď byl Markle mrtvý. Slaughter zastavil na křižovatce, a zatímco čekal na zelenou, hlavou se mu honily neveselé myšlenky. Rozjel se, odbočil vlevo a v duchu litoval, že od té doby, co převzal městskou policii, se se starým pánem nestýkal tak často jako dříve a jak by si sám přál. Pokaždé se vyskytl nějaký naléhavý úkol, práce, která nesnesla odkladu. Jistě, čas od času k němu zajel a popovídal si s ním i s jeho manželkou, ale intervaly mezi návštěvami se prodlužovaly a nikdy se nezdržel dlouho. A teď je pozdě, už to nenapraví.

Osm

Slaughter otevřel těžké dveře z masivního dřeva a vstoupil do stinného chladu policejní stanice. Schodištěm vpravo se scházelo do suterénu k celám, odkud vedl podzemní průchod přímo do budovy soudu, a přímo před Slaughterem se tyčila dvě podlaží vysoká dvorana s ambitem, kam vedla druhá větev schodiště a odkud se vcházelo do jednotlivých kanceláří v prvním patře. Strop haly korunovala prosklená kupole.

Slaughter vyšel po schodech do patra, zastavil se uprostřed ochozu, zaklonil hlavu a zadíval se na barevná skla stropu. Slunce ještě nevystoupilo tak vysoko, aby rozehrálo barevnou symfonii, a Slaughter cítil, že pološero, které ho obklopuje, dokonale vystihuje jeho duševní rozpoložení a neveselé vzpomínky na starého veterináře. Pak potřásl hlavou, aby zaplašil smutnou náladu, a rázně vstoupil do své kanceláře.

"Dobré ráno, Marge."

"Dobré ráno, šéfe. Kafe máte na stole. Hned vedle hrnku leží hlášení noční služby."

"Díky."

Slaughter pochopitelně věděl, co od Marge na uvítanou uslyší. Přesně stejná slova si vyměňovali každé ráno, až se z nich stal rituál. Navzdory ztrátě, která ho postihla, se mu tvář rozjasnila úsměvem, když procházel kolem sekretářčina stolu k prosklené sekci v pravém zadním rohu kanceláře, kde měl svou svatyni. Pětačtyřicetiletá Marge měla prošedivělé vlasy a velmi 'plnoštíhlou' postavu. Nastoupila krátce předtím, než předchozí šéf zemřel, a protože se Slaughter v zájmu co nejefektivnějšího chodu oddělení snažil omezit personální změny na minimum, ponechal si ji jako svou osobní sekretářku. Ukázalo se, že to byl snad nejrozzumnější tah, jaký dokázal vymyslet. Marge byla vdova, obě děti odrostlé a na vlastních nohou, a do práce nastoupila proto, aby po manželově smrti dala svému životu nějaký řád. Pomohla Slaughterovi v těžkých začátcích, informovala ho, kdo z podřízených je poctivý pracant a kdo aktivitu jenom předstírá. Zorganizovala mu povinnosti tak, aby co nejrychleji pochopil, jak je nejsnáze zvládat a kde leží hlavní priority. To Marge přišla s nápadem přemístit vysílačku z druhého konce budovy do jejich společné kanceláře, aby Slaughter slyšel všechna hlášení a díky včasné informovanosti získal v mnoha případech vzácný čas. Toto opatření navíc ušetřilo městu část nákladů, protože Marge vedle náročné práce sekretářky vzala na svá bedra i obsluhu vysílačky, činnost, pro niž byl předtím uvolněn jeden policista (který mohl být nasazen v ulicích).

Vysílačku si Marge postavila na psací stůl umístěný hned vedle dveří do kanceláře. Na vedlejším stole měla psací stroj a telefon, a když přijímala hlášení jednotlivých hlídkových vozů, stačilo ji posunout se na kolečkové židli k vysílačce. Za jejími zády stála řada psacích stolů, u kterých jednotliví strážníci po konci směny sepisovali hlášení. Tak brzy ráno zůstávaly stoly osiřelé. Policistovo místo je v ulicích, ne za psacím stolem, kde čeká, až ho bude někde potřeba. Tohle zvládne Marge se svou vysílačkou a pošle ho na místo incidentu. Slaughter se krátce rozhlédl po prázdné místnosti a vstoupil do prosklené kukaně. Zavřel za sebou a vyhlédl oknem na řadu osobních a nákladních aut projíždějících ulicí lemovanou stromy. Pak se posadil za stůl a pomalu usrkával vychladlou kávu. Vzal do rukou hlášení noční směny a zaklonil se dozadu, až opěradlo židle spočinulo na kovové registrače na spisy.

Hlášení obsahovalo deset záznamů, takže minulé noc byla poměrně klidná. Vloupání do železářství. Slaughter s povděkem kvitoval, že na případu už pracují dva muži z denní směny. Prověří modus operandi, tedy způsob provedení činu, a pořídí seznam ukradených věcí. V pondělí by už mohli mít pachatele. Cizí zloději se sem kvůli krádežím vydávali jen velmi zřídka, a když už, rozhodně ne proto, aby se vloupali do železářství. Dvacet tisíc obyvatel nepředstavovalo velkou skupinu možných podezřelých a zjistit, kdo tak nutně zboží z obchodu potřeboval, by neměl být žádný problém. Dva řidiči pod vlivem alkoholu. Jedno napadení (v baru, kde se scházejí řidiči kamionů, došlo k hádce u kulečnicku). Pes, který celou noc štěkal. Ohlášený podezřelý tulák na druhém konci města. V noci tam pošle hlídkový vůz. Slaughter rychle projel další incidenty. Dvě autonehody se naštěstí obešly bez zranění. Rozbité okno v budově střední školy. A jeden pohřešovaný - tedy, pohřešovaný je příliš silné slovo. Clifford už odešel od manželky třikrát. Měl ve zvyku zajít do nejbližšího baru, kde se opil, jak zákon káže, a pak zapomněl, kudy vede cesta domů. Jeho žena pokaždé ohlásila, že zmizel, a policisté ho nejpозději za dva dny objevili u nějakého přítele, u něhož vyspával opici. Slaughter tedy nechá prověřit všechny kamarády z mokré čtvrti a potom Cliffordovi důrazně domluví, aby příště, jakmile vystřízliví, zavolal své ženě a ušetřil tak policii zbytečné pátrání. Mají na práci důležitější věci než vedení manželské poradny.

To bylo všechno. Nic naléhavého. I když se mu do toho moc nechtělo, Slaughter se rozhodl, že se pustí do organizace dopravní služby pro nadcházející výroční setkání organizace mladých rančérů plánovaného na příští týden. Pro tuto příležitost si také bude muset připravit projev - a měl by si na něm dát záležet. Na moment se v myšlenkách vrátil ke starému veterináři, ale pak se pustil do práce. Sáhł do stojanu pro tužku a vytáhl ze zásuvky list papíru, ale ještě nedospěl ani k oslovení, když ho vyrušil bzučák na psacím stole.

Slaughter stiskl tlačítko interkomu. "Co se děje, Marge?"

"Máte tady hovor, šéfe. Volá doktor Reed."

Doktor Reed pracoval na pohotovosti a ráno pomáhal uklidňovat paní Markleovou. "Přepojte mi ho." Slaughter zvedl sluchátko. "Dobrý den, pane doktore." Pak se zamračil a se sevřenými rty poslouchal.

Veterinářova manželka se ještě po sedativech neprobírala, ale ze spánku neustále něco blábolí. Většině slov lékaři nerozuměli, ale pokud stačili pochyťt, míchala páte přes deváté něco o mrtvém bulíkovi (tak v okolí běžně říkali dobytčatům), svému manželovi a Samovi Bodineovi, jehož jméno neustále opakovala. Lékař usoudil, že by to měl Slaughter vědět.

"Myslíte, že to mrtvé zvíře, které jsme našli na operačním stole, patřilo Samovi?" zeptal se Slaughter.

"Nevím. Těžko říct. Ale říkal jsem si, že vám pro jistotu zavolám."

"Jsem rád, že jste to udělal. Díky." Slaughter zavěsil, poškrabal se na bradě a vyhlédl z okna.

Chvilí přemýšlel, pak vstal a otevřel dveře. "Marge," zavolal.

Sekretářka zvedla oči od psacího stroje.

"Sam Bodine a starý doktor Markle se přátelili, že?"

"Pan doktor a Samův otec byli dobří přátelé, ale o synovi toho moc nevím."

Slaughter také ne. Starý pán se o Bodineových občas letmo zmínil, ale do podrobností nikdy nezašel.

"No, myslím, že je nejvyšší čas vyrazit do terénu. Kdyby někdo volal, vrátím se až po obědě."

Devět

Tento ranč ještě nikdy nenavštívil. Slaughter se snažil sblížit se všemi rančery v okolí Pottet's Fieldu, ale Bodine byl samotář a kromě náhodných setkání na ulici nebo při různých slavnostních příležitostech na něj Slaughter nenarazil, jak

byl rok dlouhý. Vzato přísně podle předpisů sahala Slaughterova pravomoc pouze k hranicím katastru města. Údolí patřilo do jurisdikce státní policie, takže na tom, že se Slaughter se Samem sotva znal, by nebylo nic divného. Jenže město tvořilo nedílnou součást údolí a Slaughter chtěl mít přehled o všem, co se v okolí děje.

Chtěl Sama informovat o tom, co se v noci na středisku stalo, a zjistit, jestli mrtvé dobytče, které veterinář vyšetřoval, patřilo opravdu jemu. Mohl to samozřejmě vyřídit telefonicky, ale usoudil, že bude vhodnější na ranč zajet a vyřídit celou záležitost osobně. Alespoň získal chvilku, kdy může být sám a v klidu přemýšlet, vzpomínat na okamžiky, které trávil ve společnosti starého veterináře, vyrovnat se s jeho odchodem a uspořádat si pocity tak, aby mu nezasahovaly rušivě do práce. Ta vlastně představovala jedinou hodnotu, která mu zbyla. Jistě, hodnotu složenou z několika dílčích, které se ovšem společně upíraly k jednomu cíli - k naplnění potřeby vést co nejneokázalejší a nejspřádanější život. A protože práce pro něj znamenala všechno (alespoň si to vždycky říkal, i když současně hluboce litoval, že nemá nabližku své děti), znamenalo to také uspořádat si své pracovní povinnosti a zbavit je všeho zbytečného balastu. Nedokázal by se rozdějit ve dvě zcela odlišné osobnosti a konat v rozporu se svými emocemi. Potřeboval sladit vnitřní pocity s vnějšími nároky profese. Proto také zval své podřízené a spolupracovníky pravidelně o víkendech k sobě domů - jejich návštěvy mu umožňovaly skloubit odpočinek s prací.

Starý veterinář tedy odešel. Odešel? Nazývej věci pravými jmény, pokáral se v duchu. Doktor Markle prostě a jednoduše zemřel. V pondělí, tedy za tři dny, spočinou jeho ostatky v hrobě, a ty s tím nic nenaděláš. A lítost tě odvádí od plnění povinností. Koneckonců, pokračoval ve vnitřním monologu, koho je ti vlastně líto? Starého pána, jeho ženy, sebe sama? Je to lítost, nebo smutek? Něco jsi mu zůstal dlužen. Zanedbávals ho, nestýkal ses s ním tak často, jak by se slušelo. Nyní je mrtvý a je pozdě honit bycha. Ukázal ses jako pěkný přítel, jen co je pravda! Jenže teď by ses měl začít ovládat. A hlavně si zapiš za uši, že až budeš zase někdy někomu něčím zavázán, musíš svůj dluh bezpodmínečně splatit. Až se přistě s někým spřáteliš, nezapomeň, že přátelství s sebou přináší i povinnosti.

Ano, tak to bude a ne jinak, řekl si a pro jistotu to ještě nahlas zopakoval. A pak, protože se mu vůbec nelíbilo, kudy se jeho myšlenky ubírají, se přinutil je zapudit. Soustředil se na řízení, rozhlížel se po okolních lukách, po horských svazích. Obloha téměř zbělela a Slaughter cítil, jak se žhavé sluneční paprsky propalují zadním sklem hlídkového vozu. Dnes je čeká mimořádné vedro a Slaughter s lítostí pomyslel na rančery a na suchou trávu vyprahlých pastvin. Dobytku se bude těžko dýchat a pár zesláblých kusů dnešní parno určitě nepřežije. Při myšlence na smrt si najednou s podivem uvědomil, že kolem silnice leží neobvykle mnoho mrtvých zvířat. Jen na mílovém úseku jich napočítal pět. Mýval, dikobraz, veverka, potom králík a nakonec skunk, ztuhlá těla nadýmající se v horku. Pomyslel na starého veterináře, potřásl hlavou a přestal mršiny počítat.

Odbočil doleva, kola zarachotila na mříži přes příkop, a rozjel se prašnou cestou mezi pastvinami plnými dobytka. Vyjel na pahorek a v kotlině pod sebou spatřil dům a hospodářská stavení mezi stromy, vysokou hromadu palivového dříví a velkou garáž z vlnitého plechu. Dům se leskl novým nátěrem. Celý bílý s šedivými pruhy kolem oken a pod okapy se ve slunečním jasu krásně vyjímal. Velký dům, širší a delší, než vypadal shora, uvědomil si Slaughter, když se k němu přibližoval.

Vlevo prostorná veranda, vpravo šterkem vysypané parkoviště, nejspíš pro návštěvy. Zastavil, vypnul motor, vystoupil, nasadil si klobouk a vykročil k verandě.

Zaráželo ho, že nikde nikoho nevidí. Všechna okna otevřená, takže jestli je někdo doma, určitě ho slyšel přijíždět, a přesto se nikdo neukázal. Slaughter zaklepal, ale dům zůstal bez známek života. Ohlédl se ke stodole a stájím, pak ke garáži. Polovina dvoukřídlových plechových vrat otevřená, za nimi v šeru motorka. Vída, tady máme vysvětlení. Jsou venku na pastvinách a starají se o dobytek. Nebo že by si vyrazili do města? Bylo dost neobvyklé, že zde nikdo nezůstal. Třeba Samova manželka. Slaughter se s ní jednou setkal a všiml si tehdy, že má hezké ruce. Rozhodně mu nepřípadala jako žena, která by s oblibou vyhledávala práci u stád.

Slaughter položil ruku na pažbu pistole, sestoupil po několika schůdkách z verandy a zamířil k hospodářským budovám. Nahlédl dovnitř. Prkny oddělené kóje pro koně a krávy. V ohradě vedle stáje krásný plavý hřebeček s tmavými skvrnami. Koryto s vodou. Krmelec. Velký kus špinavě bílé soli - a Slaughter si uvědomil, že nesmí zapomenout přinést liz svým koním. Znovu se obrátil k domu. Kolem verandy pečlivě udržovaný trávník, záhony květin pod okny. Ranč působil naprosto klidným a přirozeným dojmem. Všechno na svém místě, nic neobvyklého Slaughter nezaregistroval. Dům i hospodářská stavení čisté, nástroje pečlivě uklizené, jedno z nejlépe udržovaných hospodářství v údolí.

"Haló!" zvolal Slaughter, ale jedinou reakcí mu byla pozvednutá hlava opuštěného grošáka. Kůň se na něj upřeně zadíval a Slaughter přistoupil k ohradě a luskl na zvíře prsty. "Tak co? Nikdo není doma?"

Slunce nesnesitelně pražilo. Kůň zahrabal kopyty, jako by chtěl přiběhnout ke Slaughterovi, ale pak se zarazil a naklonil ušlechtilou hlavu směrem k domu. Slaughter ten zvuk spíše vycítil, než zaslechl. Slabý hvízdavý sykot neutichal. Zvuk vycházel odkudsi zezadu. Slaughter obešel dům a nahlédl oknem do kuchyně. Na zapáleném plynovém vařiči stála konvice s vodou a unikající pára rozezněla varovnou píšťalu nasazenou na hubici. Přímě do kuchyně vedly zadní dveře a Slaughter na ně zabušil, vterinku počkal a pak bez pozvání vstoupil. Zastavil plyn a rozhlédl se. Co má tohle znamenat? Prohledal všechny místnosti v přízemí. Nikde nikdo. Ložnice jsou v patře. Někdo si asi postavil vodu na čaj, pak se šel na chvíli natáhnout a usnul. Jenže dům byl úplně prázdný. Všude uklizeno, vzorný pořádek, tihle lidé určitě nemají ve zvyku odejít a nechat konvici na zapnutém vařiči. Slaughter prohledal stáje, stodolu a garáž a jeho údiv rostl. Co je asi přimělo odejít tak náhle, že zapomněli na konvici? Ztraceně, kam se všichni poděli? Konvice začala pískat před pár minutami, což znamená, že vařič někdo zapálil těsně před jeho příjezdem. Jak mohla celá rodina tak náhle zmizet? Kde proboha jsou?

Deset

Dunlap trápila strašná kocovina. Seděl zhroucený na zadním sedadle autobusu. Vyhledal si spojení na nejbližší letiště a počítal s tím, že do města dojde taxíkem, ale zapomněl se podívat do mapy, a tak jen zamrkal, když mu řekli, že do Pottet's Fieldu je to padesát mil a že tak daleko ho žádný taxík nezaveze. A nejde jenom o vzdálenost; město leží na druhé straně hor a cesta tam a zpět by zabrala několik hodin. Bude muset autobusem. "Ale já chci taxík." Řidiči jen zavrtěli odmítavě hlavou a Dunlap to šokovalo. V New Yorku, kde žil, by se taxikáři mohli přetřhnout, kdyby se jim naskytla šance na takové rito. Cestou zpátky by vzali dalšího pasažéra a vydělali by dvakrát. Právě v tom byl problém - zpátky by nikdo nejel. Lidi tady jezdí autobusem. "Ale já vám zaplatím za obě cesty," přemlouval je Dunlap. Další zavrtění hlavou. "Cesta přes hory je hrozná. Nebudem si ničit auta. Za to nám vaše peníze nestojí."

A tak jel Dunlap autobusem. Včera v Denveru dlouho do noci nasával a ranní let málem zaspal. Letadlo mělo vrtulové motory. Nad horami se dostalo do prudkých turbulencí, poskakovalo jako zběsilé a Dunlap, kterému i tak bylo dost špatně, nechápal, jak je možné, že se nepozvracel. Objednal si u letušky kávu, ale vůbec mu nepomohla. O něco lepší výsledek mělo několik tablet alkaseltzeru. Potom se letušce snažil namluvit, že ho pokousal pes a že se potřebuje napít. Ta na jeho neaptný žert samozřejmě neskočila, ale když Dunlap naléhal, nechala se nakonec přemluvit a přinesla mu sklenku bourbonu s ledem, i když se přitom tvářila dost pohoršené. Začínat takhle po ránu...

Jim Beam problém vyřešil. Vklouzl do jícnu jako rozžhavená láva, až Dunlap zalapal po dechu, ale alkohol mu zklidnil žaludek. Další dva doušky a cítil se mnohem líp. Je mi docela fajn, pomyslel si, když uvážím, kolik jsem toho včera vypil. Povzbuzen dopil sklenku - a to neměl dělat. Žaludek takové zacházení nevydržel. Na toaletu doběhl jen tak tak. Umyl si ruce, znechuceně si v zrcadle prohlédl vrásčité, popelavě bílé obličej, vykloktal si, vrátil se do kabiny a zhroutil se na své místo. Alespoň jsem to svinstvo ze sebe dostal, řekl si v duchu a vzápětí usnul, turbulence neturbulence, zatímco letadlo si obtížně probíjelo cestu hustými mraky a poryvy větru, než konečně nalétlo na přistání.

Čekání na autobus si Dunlap zkrátil výletem na toaletu. Znovu si umyl obličej, ale hlavně tu našel soukromí. Vylovil z kufříku placatou láhev a pořádně se napil. Byl si dobře vědom, že jde o klasické příznaky alkoholismu. Po celonoční pitce mu bylo nanic, ale přesto se zoufale potřeboval napít. No a co? Když odvedu svou práci, nikdo nic nepozná, ne? Hlavně když dokážu fungovat. Fungovat? Jenom fungovat? No jo, asi už jo. Ještě jednou se napil a uložil láhev do náprsní kapsy saka.

Sotva nastoupil do autobusu, udělalo se mu špatně. Držel se za břicho a hleděl na opěradlo před sebou. Potom se napřímil a vyhlédl z okna. Krajina ho zaujala. Pastviny, zprvu ploché jako stůl, se pomalu zvedaly k úpatí hor pokrytým, kam oko dohlédlo, hustým jedlovým porostem, kterým prosvítala mohutná skaliska. Silnice stoupala stále příkřeji. Na jednom místě se stromy rozestoupily a Dunlap zahlédl pod chatrným zábradlím, které je dělilo od prudkého srázu, hromadu balvanů a vinoucí se stuhu silnice, po níž před několika minutami projeli. Ze zatáčky hluboko dole se vynořil jakýsi předmět. Dunlap věděl, že je to osobní automobil, ale připadal mu malý jako dětská hračka. Vtom mu došlo, jak jsou vysoko. Zatočila se mu hlava, žaludek zaprotestoval a Dunlap se musel od okna rychle odvrátit, jinak by se znovu pozvracel.

Usadil se pohodlněji a zaměřil pozornost na své nejbližší spolucestující. Muži v kovbojských širácích, ženy v ginghamových šatech (gingham, bože můj, zasténal v duchu, já myslím, že vyšel z módy už před padesáti lety), několik staříků v kalhotách s kšandami. Všichni měli větrem ošlehané tváře, pokožka připomínala vydělanou vepřovici. O dvě sedadla vpředu si jakýsi Indián prohlížel obrázkový časopis. Dlouhé vlasy barvy noci mu splývaly na ramena a měl na sobě vybledlé džinsy, červenou košili a na krku náhrdelník z korálků. Nohy vystrčené do chodbičky vězely v botách neurčitelného, ale úctyhodného stáří, soudě podle potrháných švů a sešlapaných podpatků. V zaschlých koláčích špíny na podrážkách Dunlap neomylně rozpoznal koňský trus. Indián obrátil stránku a Dunlap zaujal obrázek. Byla na něm nahá žena. Objímala strom a tiskla se k němu rozkrokem. Naklonil se blíž. Žena na fotografii měla stejně černé vlasy a stejně narudlou pokožku jako čtenář časopisu. Dunlap málem přepadl do chodbičky, jak se nakláněl, aby lépe viděl. Text, který obrázek doprovázel, nebyl v angličtině. Kristepane, pornomagazín pro Indiány. To si musím zapamatovat, to by se mohlo znamenitě hodit pro dokreslení místní atmosféry. Indián obrátil další stránku a Dunlap zíral přímo do tmavého ženského klínu. No tohle! Posadil se. Po takovém šoku si zaslouží doušek.

Taky tady si založili tu svou komunu. Dunlap nechápavě potřásl hlavou. Proč ne raději přímo na pobřeží? A když ne na pobřeží, proč se zastavili v této díře a netáhli dál na východ? Tam měl alespoň přátele. A podobných komun tam vznikla spousta, koncem šedesátých let rostly jako houby po dešti. Pravda, žádná nebyla jako tahle, a koneckonců, on si témata už dávno nevybíral. Šéfové mu prostě řekli, o čem má psát, a Dunlap sklapl kufry a zplodil článek. Asi si myslí, že se kvůli tomu svému chlastu na nic samostatného nezmůže. Jenže on svou práci pořád umí. Však jim ještě ukáže. Jasně. Jenom vyřídí tuto záležitost a hned potom přestane pít. Přikrčil se na sedadle, aby ho nikdo neviděl, a vylovil z náprsní kapsy placatou cestovní láhev.

Jedenáct

Nápis nad vchodem hlásal POTTER'S FIELD GAZETTE. No jasně, pomyslel si Dunlap, málem bych zapomněl. Gazette, bože můj. Copak se v takovém zapadákově mohou jmenovat noviny jinak? Alespoň že ten barák vypadá trochu k světu. Ocelové nosníky, skleněné panely, široká okna v obou patrech. A čisté, pochválil v duchu, když si vzpomněl na autobusové nádraží, odkud právě přišel. Schodiště z imitace mramoru lemované lesklým kovovým zábradlím vedlo k proskleným dveřím se zářivě vycílenou klikou. Dunlap nechal projet rachotící nákladák a zamířil přes ulici ke vchodu.

Automaticky ovládané dveře (další příjemné překvapení) se syčivě otevřely. Recepce jako ze škatulky. Barevný strop, bílé stěny, podlaha znovu imitace mramoru, tentokrát leštěného. Ale vůbec nejlepší je, že mají klimatizaci, pomyslel si Dunlap, když cítil, jak mu chladne pot na čele. Nakonec tu nemusí být tak špatně.

Za dalšími prosklenými dveřmi viděl dvě řady lesklých kovových psacích stůlů a hlav skloněných ke klávesnicím. "Hledáte někoho, pane?"

Dunlap se ohlédl k recepčnímu pultu, za kterým seděla atraktivní, sotva pětadvacetiletá dívka s úzkým obličejem a vlasy staženými do ohonu. Dunlap se usmál a opřel se o pult.

"Ano, hledám pan a..." Panebože, zapomněl jsem, jak se ten dědek jmenuje. Parsons? Jo, to je ono. "Hledám pana Parsonse."

Dívka se podezřívavě zadívala na pomačkané sportovní sako s propocenými skvrnami v podpaždí a plaménky v očích jí pohasly.

"Ano. Vaše jméno, prosím?"

"Dunlap. Gordon Dunlap. Novinář z New Yorku."

Dívčiny oči znovu zazářily. "Zajisté. Pan Parsons vás očekává. Půjdete po schodech nahoru, první dveře vpravo," a ukázala ke schodišti.

Dunlap s úsměvem přikývl a vydal se naznačeným směrem. Stoupal po schodech a celou dobu měl před očima dívku z recepce. Pod bílou hedvábnou halenku (dva horní knoflíčky měla rozepnuté) se jí zřetelně rýsovala podprsenka a Dunlapovi, zvyklému na Newyorčanky, kterým holé bradavky málem vykukovaly z výstřihů, to připadalo velmi exotické. Na konci schodiště se zastavil, vytáhl kapesník a utřel si obličej. Zadíval se do chodby. Vlevo řada otevřených kanceláří, z nichž se ozýval klapot klávesnic a šum telefonních hovorů, vpravo jediné dřevěné dveře, první kousek dřeva, který tady Dunlap spatřil. MR. PARSONS, VYDAVATEL. Dunlap zaklepal a vstoupil.

Žena za psacím stolem si ho přeměřila stejně podezřívavě jako prve recepční. "Přejete si, pane?" Když se jí Dunlap představil, roztála. "Moment, hned vás uvedu," a zmizela za jinými dveřmi, rovněž dřevěnými, i když psací stůl a křeslo měla kovové. Dunlap čekal. Stejně jako v přízemí se i tady všechno lesklo čistotou. Oknem se otevíral výhled na řadu obchodů na protější straně ulice. Sekretářka se vrátila a s úsměvem oznámila Dunlapovi, že může dál. Dunlap přikývl a vstoupil.

V téhle kanceláři bylo pro změnu ze dřeva úplně všechno - psací stůl, konferenční stůl, židle, křesla, knihovna i obložení na stěnách. Vlastně ne, úplně všechno ne. Větší plochu parket zakrýval vysoký koberec a dvě křesla byla kožená.

Celkový dojem však zůstával stejný - tohle nebyla obyčejná kancelář, spíše pracovna nebo studovna... Svatyně, pomyslel si Dunlap, prostředí, které má návštěvníka ohromit. Ten, komu patří, dokonale pochopil principy moci.

Parsons. S úsměvem vstal, obešel stůl a podal Dunlapovi ruku. "Vítejte. Očekávali jsme vás uprostřed týdne."

"No... Ehm... Měli jsem v redakci naléhavou práci. Šéf mě uvolnil až včera v poledne." Odmlčel se a pak si uvědomil, že vysvětlení mohlo vyznít nezdvořile. "Doufám, že jsem vám nenarušil program."

"Ale vůbec ne." Parsons s dalším zářivým úsměvem ukázal na jedno z přepychových kožených křesel naproti psacímu stolu. "Posaďte se. Mohu vám něco nabídnout?"

"Kávu, když dovolíte."

Parsons stiskl tlačítko interkomu a tázavě se na Dunlapa zadíval.

"Smetanu a hodně cukru," řekl Dunlap.

Parsons předal jeho přání sekretářce a pak se posadil, složil ruce do klína a čekal. Bylo mu kolem pětapadesáti, vysoký, tělnatý, ale ne tlustý. Za svou postavu vděčil spíše mohutné kostře: hrudník jako zvon, široká ramena, ruce jako boxer těžké váhy. I hlava se vymykala obvyklým proporcím. Navzdory klenutému břichu vypadal Parsons jako člověk v dokonalé kondici a pokožku měl svěží a hladkou jako dvacetiletý mladík. Když obcházel stůl, aby si s Dunlapem potřásl rukou, pohyboval se jako tanečník, jako muž o polovinu lehčí a menší.

Na Dunlapa zapůsobil hlubokým dojmem. Tenhle chlap je bezesporu osobnost, pomyslel si novinář, a moc dobře ví, co dělá. Dokonale se ovládá. Vůbec nedal najevo, že by zaregistroval návštěvníkův zbědovaný vzhled, zmačkané sako, krví podlité oči a poničený obličej, i když si jich musel okamžitě všimnout. Parsons určitě neudělá nic bez pečlivé úvahy. Zařízení kanceláře, které se tak vymyká svému okolí. Způsob, jakým sedí. Drahý, na míru šitý oblek, tak nápadný ve městě, kde všichni chodí v džínách a stetsech. Modrá košile, čistá a dokonale vyžehlená, pečlivě uvázaná kravata. Sedí si tady s rukama v klíně a úsměvem na tváři, pohodlně opřený, jako kdyby odpočíval, a mozek mu přitom pracuje na plné obrátky. Dunlap si uvědomil, že si na něj bude muset dát pozor.

"Dobrá. Řekněte mi tedy, o co vám přesně jde," přerušil ticho Parsons, stále pohodlně opřený a usmívající se. "Už jsme se sice telefonicky domlouvali, ale byl bych rád, kdybyste mi to mohl zopakovat, aby mi neušel žádný detail."

Dunlap si zapálil cigaretu. "Zjednodušeně řečeno, pracujeme na retrospektivě..."

Parsons se nečekaně předklonil a káravě zvedl prst. "Ne, tady ne."

Dunlap nevěděl, co to má znamenat, a zmateně se rozhlédl. Pak si uvědomil, že nikde nevidí popelník, a pochopil. Vstal a zamáčkl cigaretu v plechovém odpadkovém koši.

"Promiňte."

"To je v pořádku. Nemohl jste vědět, že jsem nekuřák."

"Přesto se omlouvám." Vedeš jedna nula, ty parchante, pomyslel si Dunlap. Posadil se a pokračoval: "Jak jsem řekl, připravujeme seriál článků..."

"Pracujete pro magazín Newsworld."

"Přesně tak."

Parsons pokýval hlavou. "To je teda věc. Reportér z Newsworldu v našem městě."

"Ano. Takže..."

"To musí být zajímavý seriál."

Vstoupila sekretářka s šálkem kávy.

"Děkuji."

"Není zač," a tiše vyplula ze dveří.

Dunlap se pokusil pokračovat ve vysvětlování. "Už jsme..."

"Jak vám chutná káva?"

"Přesně tak ji mám rád."

"Výborně."

Slaughter už přestal Parsonsův náskok počítat. "Komuna," prohlásil stručně.

Parsons přimhouřil oči. Zjevně neočekával, že se k jádru věci dostanou tak rychle. "Ach ano, už si vzpomínám. Sháníte informace o komuně."

"Chceme čtenářům ukázat, jak vypadá komuna dvacet let poté, co byla založena."

"Třidvacet."

"Co prosím?"

"Místní komuna byla založena před třidvaceti lety."

"Aha." Dunlap si odkašlal. "Domníváme se, že tohle téma by mohlo čtenáře zaujmout."

Parsons se zamračil. "Nechápu čím."

"Hlavně kontrastem mezi minulostí a přítomností. Konec šedesátých let. Drogy a rokenrol. Vietnam. Mladí lidé se vrhají do politiky, nebo naopak zavrhnou společenský řád."

"Ale co s tím má společného komuna?"

"No, řekli jsme si, že zjistíme, jak se vyvíjela."

"Pořád nechápu, k čemu vám to bude."

"Tímto způsobem dokážeme poměřit, jak se změnila celá naše země. Kam se poděly všechny ty ideály a dobré úmysly našeho mládí."

Parsons se ušklíbl. "Nová republika. Tak si říkali. Volná láska, strava zdarma a svobodný duch." Další úšklebek.

"Ano, ale tu volnou lásku můžete vynechat. Zajímavé, jak si lidi pořád vybírají jen tohle. Ne, nás zajímá něco jiného - jak to všechno dopadlo, co z komuny vzniklo."

"Tak to jste si mohl ušetřit cestu. Řeknu vám, co z ní vzniklo. Nic. Vůbec nic. To z ní vzniklo."

"No, to je samo o sobě zajímavé prohlášení."

"Tak moment," vyhrkl Parsons. "Ten magnetofon máte zapnutý?"

Dunlap přikývl.

"Vypněte ho."

"Proč? Co vám na tom vadí?"

"Říkám vám, abyste ten zatracený krám vypnul."

Dunlap poslechl. "Ale stejně nevím, proč by vám měl vadit. Hele, tehdejší radikálové dnes stojí v čele velkých a úspěšných firem. A když ne, tak sedí a píšou knihy o tom, jak se tehdy mylili. Herci, kteří se v šedesátých letech vykašlali na divadlo a odjeli do Číny, už zase poskakují na jevišti. Všechno se změnilo. Dnes máme úplně jiný svět. Proč vám tak vadí si o těchto věcech promluvit? Ostatní komuny z té doby už také dávno zanikly. Pravda je, že ta zdejší byla jiná. V žádné jiné komuně se nesoustředilo tolik peněz, tolik nadaných lidí a tak dalekosáhlých ambicí, jaké sem přišly ze západního pobřeží s těmi, co si tady nakoupili půdu a rozhodli se založit zcela nový typ státu. Brookova farma [jedna z utopických komun, činná v letech 1841-1847 nedaleko Bostonu, k jejím duchovním vůdcům patřili mj. Ralph Waldo Emerson a Nathaniel Hawthorne; pozn. překl.] v našem století."

"Ano. A zdejší komuna zkrachovala stejně jako Brookova farma," ušklíbl se Parsons.

"Co je teda špatného na tom si o ní promluvit?"

"Tak se mi zdá, že jste si sem nepřišel promluvit o komuně. Vy jste sem přišel, abyste znovu rozmazával ty staré problémy."

Dunlap vůbec nechápal, o čem ten člověk mluví.

"Je všeobecně známo, že město na ně vyvíjelo určitý nátlak," rozhovořil se Parsons. "Ti blázni se sem přihnuli s těmi svými dlouhými vlasy a šílenými hábity, oblečení jako Supermani a bůhvíco ještě, pobláznili místní mládež a nabízeli jim drogy, postávali na ulicích, hulákali a bezostyšně se na veřejnosti líbali. Takové chování nemohlo naše město tolerovat. Odmítli jsme jim prodávat potraviny a šaty a zakázali jim vstup na území města. Snažili jsme se najít způsob, jak je vypudit z údolí, kde si založili tu svou komunu. Tohle všechno se ví. A ví se také, že syn jednoho místního rančera k nim utekl a jeho otec ztratil rozum, šel si pro kluka a jednoho z těch hipíků zastřelil. Spousta místních lidí si na to moc dobře pamatuje. Nejsou to příjemné vzpomínky a já nechci, abyste se tady potloukal a jítřil staré rány. Nechci, aby se naši lidé cítili provinile nebo se zbytečně rozčilovali. Nepřeji si žádné vaše články, ve kterých by občané tohoto města vypadali jako největší pitomci a zbedněnci v Americe. Toho už jsme si užili až nad hlavu. Hrnuli se sem pisálkové, co sympatizovali s těmi vlasatci, a jenom přilévají olej do ohně. Tvrdíte, že se celý svět změnil. Tak já vám povídám, že jedna věc se nezměnila a nezmění. Novináři budou vždycky stranit slabším a při tom, jak se město k těm vlasatcům chovalo, můžete hádat, na čí straně reportéři stáli. Nepochybují, že vy budete postupovat naprosto stejně."

"Ale já jsem tady opravdu kvůli něčemu úplně jinému," ohradil se Dunlap. "Chci skutečně jenom popsat, co se změnilo."

"Napišete také o tom, co se tehdy stalo? Jak se město postavilo na odpor?"

"Ano, myslím, že ano. To je přece také součást změny."

Parsons rezignovaně pokrčil rameny. "Dobrá, ať je po vašem."

Oba muži se mlčky měřili očima.

Zazvonil interkom a Parsons stiskl tlačítko.

"Nezapomeňte, že za hodinu máte zahájit zasedání městské rady," zašvitořil ženský hlas.

"Děkuji."

Parsons uvolnil tlačítko a pohodlně se opřel.

Kristepane, zasténa! Dunlap v duchu. Ten chlap není jenom majitel a vydavatel novin a vlastník bůhvíkolika dalších podniků. Ztraceně, on je to i starosta. To mi ještě scházelo. Měl bych ho nějak zpacifikovat.

"Podívejte se," začal. "Víte stejně dobře jako já, že mám-li být objektivní, musím vyslechnout obě strany. Tehdy v sedmdesátém roce tady došlo k ostré polarizaci názorů a postojů. Místní lidé versus - jak říkáte - vlasatci. Holubice a jestřábi. Jedna skupina se svým životním stylem, druhá vyznávající opačné hodnoty. Mým úkolem je promluvit si s obyvateli města a vyslechnout si jejich verzi, a potom s lidmi z komuny a poslechnout si také jejich verzi."

Parsons pokrčil rameny. "Tam nahoře už nikdo není."

"Cože?" Dunlap se překvapeně napřímil. "To mi nikdo neřekl."

"No, možná tam dva nebo tři zůstali. Ale jestli ano, je to pro mě novinka."

Dunlap se na něj upřeně díval.

"Můžete si je samozřejmě vypátrat," řekl Parsons. "Máme dost podrobný jmenný seznam."

Dunlap stále jen němě zíral.

"Poslyšte, něco vám povím," přerušil ticho Parsons. "Jak už jste si asi domyslel, neřídím jenom tyhle noviny, ale také městskou radu. Kdybych chtěl, mohl bych vám vaši práci tady pořádně znepříjemnit. Mohl bych zařídit, že by s vámi lidé odmítali mluvit, mohl bych vám odepřít přístup k písemným dokumentům, prostě cokoliv."

Právě to "cokoliv" se Dunlapovi vůbec nelíbilo.

"Ale neudělám to," pokračoval Parsons. "Za prvé proto, že byste se o tom ve svém článku určitě zmínil. A za druhé proto, že byste se sice musel víc namáhat, ale nakonec byste si potřebná fakta stejně zjistil. Ale přesto - kdybych chtěl, měl byste tady těžký život. Jenže mně jde o to, abyste ve mně neviděl nepřítele, protože já proti vám vůbec nic nemám. Na vašem místě bych postupoval stejně. Chci po vás jedno jediné. Prosté lidské pochopení. Jinak máte mít, na co si vzpomenete. Stačí říct a já to zařídím. Porozhlédnete se tady, pohovoříte si s lidmi a připravíte si ten svůj článek. A pak se vrátíte do této kanceláře a promluvíme si. Chci, abyste mi dal možnost tohle město ve vašich očích očistit. Žijí tady dobří lidé a mým prvořadým úkolem je nepřipustit, aby utrpěli nějakou újmu."

Dunlap přimhouřil oči.

"Ne, nechápejte mě špatně. Nebojím se, že by tím utrpěly obchody. Zákazníci od nás nepřestanou kupovat dobytek jenom proto, že nějaký novinový článek naleje na naše město kbelík špíny. Věřte mi, já prostě nechci místní lidi zbytečně ranit."

Dunlap se nadechl. "Chápu."

"Co byste potřeboval?"

"No, pro začátek by mi stačil archiv vašich novin. Pak bych si rád prohlédl policejní záznamy."

"Žádný problém. Co dál?"

"Soudní spisy. Záznamy z přelíčení."

"To mohu také snadno zařídit."

"Potom bych si rád promluvil s lidmi z města. A samozřejmě navštívím i komunu."

"Jistě. Postarám se, aby vás tam někdo doprovodil."

Dunlap pokrčil rameny. "Nic dalšího mě prozatím nenapadá."

"Výborně. Můžete se tedy pustit do práce. A pamatujte, o cokoliv si řeknete, je to vaše."

"Nebojte se, ozvu se."

"S tím počítám," opáčil Parsons a obdařil Dunlapa, který se zvedl k odchodu, pronikavým pohledem.

Jedno je jisté, pomyslel si Dunlap, tahle práce bude mnohem těžší, než jsem očekával.

Dvanáct

Prapříčinou byl Ken Kesey, jeho Merry Pranksters (Veselí syčáci) a jejich autobus. Všechno začalo v roce 1964. Kesey v té době už vydal Vyhodíme ho z kola ven a Tak mě někdy napadá a za získané peníze si koupil pozemek nedaleko Palo Alto v Kalifornii. Shromáždil kolem sebe skupinu mladých bohémů a podivínů odmítajících zakofeněné společenské konvence a vyrazil na fantastický trip. V té době bylo užívání LSD zcela legální a ten velký výlet se zprvu samozřejmě odehrával jen v jeho mysli. Jenže pak se ze snu stala skutečnost. Kesey koupil autobus, pomaloval ho všemi barvami duhy, oblékl se jako postava z komiksu, nahnal svou družinu na palubu a společně vyrazili do New Yorku. Román Na cestě o desetiletí později, paralela o to silnější, že za volantem autobusu seděl Neal Cassady, Kerouakův Dean Moriarty. S obrovským popraskem táhli napříč Spojenými státy. Z reproduktorů instalovaných na střeše vřeštěla hudba a mikrofony ji ještě vracely mnohonásobnou ozvěnou. Když je zastavila policejní hlídka, vyskákali "syčáci" navlečení v kostýmech komiksových hrdinů (nejoblíbenější byli kapitán Marvel, kouzelník Mandrake a Superman) a rozestavěli filmové kamery. "Ano, pane! Rozkaz, pane! Co se děje? Mluvte tady na ten mikrofon." Není divu, že policisté většinou mávli rukou a nechali je pokračovat v cestě. Moc pokutových lístků Keseyova parta nedostala. A

tak jeli dál a dál na východ, ládovali se LSD a hlasitou hudbou, hráli ve filmu svého života. Dorazili do New Yorku, otočili se a vraceli se do Kalifornie. Samozřejmě přitahovali pozornost - nejen zděšených pokojných obyvatel měst a vesnic, kterými projížděli, ale i tisku. Jejich odyseu se všemi barvitými detaily popisovaly snad každé noviny v zemi, a tak když se vrátili na svůj pozemek u Palo Alto, čekala je tam spousta spřízněných duší a film pokračoval, tentokrát v mnohem větším, extrémnějším měřítku. Z původní komuny se hnutí šířilo do okolních měst. Pronajaté sály se otřásaly v základech, reproduktory ječely ze všech koutů, blesky barevných reflektorů, úžasná podívaná kofeněná mocnými dávkami LSD a jiných drog. Pak byl Kesey poprvé zadržen za držení omamných látek, ovšem ne LSD, ale marihuany. To už se psal rok 1965. O rok později byl zatčen podruhé a tentokrát už nevyvázl tak lehce - dostal tři měsíce nucených prací. Na výsledek odvolání čekal na svobodě a nedostavil se k soudu (říkalo se, že uprchl do Mexika). V sedmašedesátém se objevil zpátky v Kalifornii a nastoupil trest. Takové tedy byly počátky hnutí hippies - Kesey a jeho životní styl, významnější než jeho knihy.

Jenže hnutí záhy získalo mnoho podob a našli se mnozí, kteří tvrdili, že Kesey všechno pokazil, že svými bláznivými výstřelky poškodil dobrou věc, že se neměl tak okázale předvádět. Lepší by bylo držet se v ústraní, nechodit lidem na oči, jednat ve vši tichosti. Jako ta komuna, říkali. To byl dobrý nápad. Právě tím, že v ní nezůstal a vyrazil na svou spanilou jízdu, se Kesey dopustil největší chyby. Zničil tak své dílo. Raději si najdeme nějaké opuštěné místo, kam nikdo nechodí, usadíme se tam a budeme si žít po svém. Jak řekli, tak také udělali, a za své budoucí sídlo si vybrali horské údolí nedaleko městečka Pottet's Field ve státě Wyoming. Za vším stál jediný člověk jménem Quiller, bohatý mladík, jehož rodiče nedávno zemřeli.

Patřil do Keseyho družiny, ale předvídal průšvih a odtrhl se. V jedenadvaceti letech mu spadlo do klína obrovské dědictví. To on našel místo pro založení komuny, padesát akrů hustého lesa hluboko v údolí sevřeném vysokými horami, dost daleko od města, aby si mohl být jist, že je nebude nikdo obtěžovat. Pozemek koupil, zaplatil na deset let dopředu daň z nemovitosti, nechal postavit několik dřevěných domků a nastěhoval se. A nepřišli tam s ním jen trampové a narkomani. Mladík hlásal pro mnohé ideální způsob života a komuna přitahovala i ty, kdo protestovali proti válce ve Vietnamu a cítili, že pouličními pochody a demonstracemi ničeho nedosáhnou, a ty, kdo se snažili změnit společenský systém zevnitř a pak zjistili, že je politikové, pro které pracovali, zradili. Volná láska, strava zdarma a svoboda ducha, to všechno nabízel. Žádné orgie, jak si nezasevění v drtivé většině představovali, něco zcela jiného. Obyčejnou lidskou svobodu, která přeje lásce ve všech jejích formách, fyzické i emocionální, pokud nikomu druhému neškodí, svoboda, jakou ti, kteří se k němu připojili, dosud nepoznali. Jako první se ke komunitě připojili bývalí Keseyho "syčáci" a jejich napodobitelé, po nich následovali nespokojení a neúspěšní studenti a ti, kdo prostě už nedokázali žít ve společnosti, kterou nenáviděli, ti, kdo se už nemohli ani dívat na televizní zprávy, aniž by se jim nezvedl žaludek, teplouši a feťáci, zbabělci, notoričtí potížisté, zrádci, jedním slovem vydědění, jak na ně nahlížela "normální" společnost, ale na Quillerových padesáti akrech mohli být sami sebou.

Jedenadvacetiletý Quiller, boháč a hlava vlastní verze ideálního státu. Na fotografiích vypadal úplně jinak, než jak konzervativní občané u vůdce komuny očekávali. Žádné dlouhé vlasy, žádné vousy, náhrdelník z korálků, rozedrané džinsy, květované pončo nebo kostým kapitána Marvela. Quiller vypadal stejně "slušně" jako ti, kdo proti němu měli největší námitky. Vlasy nakrátko, jak se nosily v padesátých letech, kotlety nejvýše do poloviny uší, vždy hladce oholené a vymydlené, košile i kalhoty z nejlepších módních salonů, ručně šité kožené boty, vysoká, hubená postava... Ale ne, termín "vysoká postava" je značně relativní. Quiller měřil přes dva metry a za studií byl hvězdou univerzitního basketbalového týmu, ale ani to nestačí k vystižení jeho výšky. Uvažme, že vážil pouhých dvaasedmdesát kilogramů - a to se musel dobře navečeřet - a obrázek nabude jasnějších kontur. Nic než šlachy, kosti a svaly. Každé ráno patnáctikilometrový běh, který si večer zopakoval. Vypadal, jako kdyby ho pravidelně natahovali na skřipci. Dlouhé nohy a paže, nepřírozeně protáhlé tělo - hlava na žirafím krku, kostnatá kolena pod čapími stehny, vosí pas a propadlý hrudník. Obličej ve stejných proporcích - protáhlá tvář, úzký nos, rty jako neznatelné čárky, sevřená čelist s vyčnívající bradou. Ale největší pozornost přitahovaly jeho oči - jasné, zářící, palčivě pronikavé, na barevných fotografiích modré. Jeho odpůrci tvrdili, že se mu tak lesknou po LSD a dalších drogách, kterými se láduje. Jeho příznivci si nedali vymluvit, že se mu v očích odráží jeho vysoká inteligence (Quillerův IQ se 180 body přesahoval hranici geniality). Tohle všechno si Dunlap zjistil v rámci příprav, když procházel redakční archiv v newyorské centrále Newsworldu. Rozložil si na stole fotografie, na nichž Quiller rozmlouval s novináři, záběry z tiskových konferencí, které pořádal, využívaje váhy nezměrného bohatství k propagaci svých záměrů. Zástupci médií se na jeho tiskovky hrnuli jako vosy na med, zlákaní jednak příslibem šampaňským, kaviárem a dalšími lahůdkami, které Quiller nabízel jako občerstvení, jednak nadějí, že objeví druhého Keseyho. V minulosti jim spisovatel se svými výstřelky poskytl vděčný námět k mnoha článkům a žurnalisté se těšili na Quillera jako na nový pramen inspirace a tím i příjmů. Jaké však bylo jejich zklamání, když ho poprvé spatřili. Ten kluk přece vypadá úplně normálně, říkali si. Quiller jim ovšem velmi rychle poskytl dost látky ke ztvárnění. Začal tím, že shromážděným zástupcům sedmé velmoci oznámil, jak je znechucený, že je musel přilákat na mrzký žvanec, protože jinak by jejich pozornost nezískal. Pokračoval přáním, aby se tím kaviárem udávali - jen tak si prý konečně uvědomí, jak je celá země nemocná. Potom je seznámil se svými názory na americký národ a plamennými slovy je vyzval, aby šli a hlásali po světě jeho evangelium. Novináře to samozřejmě znechutilo a mnozí se zvedali k odchodu. Jenže Quiller měl pro ně v zásobě další překvapení. Říkal tomu "Exodus". Za dva měsíce, 4. července na Den nezávislosti, vyvede svůj lid z otroctví. Vyrazí přesně v devět ráno od radnice v San Francisku v čele karavany nespokojených, zklamaných a zavržených a odvede je do země zaslíbené. Řekl reportérům o svém padesátiakrovém pozemku a informoval je o tom, co tam hodlá založit, a jaký doufá, že tam povede život. Protože nedokáže změnit přirozenost světa, otočí se k němu zády a stvoří si svůj vlastní svět bez nenávisti, válek a útlaču, svět míru, vzájemné úcty a harmonie. Vyzval všechny přítomné novináře, aby se k němu připojili. U většiny neuspěl. Následovaly dva měsíce vyplněné spekulacemi, ale pak bylo najednou tolik o čem psát, že noviny nestačily přiválet

informací ani zpracovat. Hippies v moři květin jako vděčný objekt fotoobjektivů, dopravní zácpy a konfrontace s policií i obyvatelstvem, když pomalované autobusy a dodávky, motocykly a nejroztodivnější dopravní prostředky vyrazily na dalekou pouť. Děly se velké věci, každý cítil, že je svědkem něčeho úžasného. Quiller získal, po čem toužil. Novináři vyrazili do světa a šířili evangelium.

Byl to happening stvořený médii. Mnozí později tvrdili, že kdyby sdělovací prostředky mlčely, nic by se nestalo. Ale média hlásala, že se k něčemu schyluje, a tak se také stalo. Pět tisíc trampů všech možných vyznání a zálib, asi dva a půl tisíce vozidel. Nebyla to obyčejná dopravní zácpa, situace hraničila s občanskými nepokoji, se vzpourou. Policie se několikrát pokusila karavanu rozehnat s tvrze, že se jedná o nezákonné shromažďování, a násilím vyťahovala květinové děti z aut. Ale i tady zasáhl Quiller mocí svého bohatství a za dost velký obnos peněz, který zaplatil za nejrůznější povolení, vykoupil poutníkům u místních úřadů cestu.

Dlouhé procesí táhlo napříč Spojenými státy, v čele Quiller v klasickém Chevroletu Corvette z roku 1959 jasně červené barvy. Projeli Nevadou a Utahem a cestou se k nim připojovali další a další, až se karavana osobních i nákladních automobilů, autobusů a motorek, vozidel lesknoucích se novotou i starých vraků, střizlivě nalakovaných i alegorických vozů křiklavých kombinací oranžové, zelené a fialové, protáhla na dobrých deset kilometrů. My jsme jiní, dávali najevo. Tehdy také Quiller ukončil nedobrovolnou spolupráci s novináři. Porušil své první pravidlo - nepřipust', aby lidé věděli, co děláš. Byl k tomu přinucen, protože pouze média mu mohla zajistit potřebnou publicitu. Nyní už je nepotřeboval a celou cestu je okázale ignoroval. Překročil hranice Wyomingu a blížil se k novému domovu. Projel oblastí pastvin, překonal předhůří, pak další pastviny a začal stoupat do hor. Do vysněného údolí pronikl západním průsmykem a k městu se ani nepřiblížil. Postupoval k severu, odbočil na lesní cestu, která do té doby sloužila pouze dřevorubcům - a zmizel mezi stromy. Konec příběhu. Osadu, kterou v horách vybudoval, nikdy žádný reportér koutkem oka nespátl. Ano, mnozí se do ní pokusili proniknout, jenže Quiller byl neoblomný. V parafrázi na známý Keseyho slogan, že člověk buď sedí v autobusu, nebo venku, oznámil novinářům, že propásli okamžik, kdy se k němu mohli svobodně připojit. "Buď žijete v osadě, nebo mimo ni. Třetí cesty není." Novináři se tedy začali vydávat za příznivce Quillerova hnutí, aby pronikli hradbou, ale bezúspěšně. Quiller dokonce odmítl spoustu těch, kteří s ním absolvovali pouť do wyomingských hor. Přijal do své komuny pouze ty, kteří v sobě cítili "poslání". Ty, kterým šlo jen o mejdany, nemilosrdně zapudil. Zřídil si osobní pretoriánskou gardu, která pak násilím vyváděla všechny, na nichž jeho zrak ulpěl s nelibostí. Nakonec zůstala rovná tisícovka vyvolených - alespoň si to mysleli. Jenže Quiller provedl závěrečnou selekci, která snížila tento počet na polovinu, a pak zavřel bránu.

Podle dostupných svědectví toho ovšem v osadě moc k vidění nebylo. Rozlehlá mýtina uprostřed hustého lesa, dřevěné baráky rozdělené přímými ulicemi do několika sekcí. Celek připomínal ze všeho nejvíc vojenský tábor a pocit, že jsou v armádě, mnohé odradil, a napomohl tak procesu eliminace malověrných, stejně jako skutečnost, že místo leželo daleko od civilizace. Quiller rozhodně nestál o sídlo u vjezdu na dálnici. Kdepak, usadil se co nejhluběji v odlehlých zalesněných horách. Kromě vlastního pozemku koupil i kus země, aby k němu měl soukromý přístup. Proto také nikdo nezasevěný osadu po jejím uzavření nespátl. Když jste totiž odbočili na zmiňovanou lesní cestu, narazili jste po několika stovkách metrů na bránu hlídanou příslušníky komuny. Mohli jste ji samozřejmě širokým obloukem obejít a přiblížit se k osadě ze strany, jenže to by znamenalo mnoho hodin namáhavého pochodu prakticky neschůdným terénem, protože byste se museli prodírat hustým porostem a zdolávat hluboké strže a rokliny. A i kdyby se vám to nakonec podařilo, zjistili byste, že stejně jako bránu nechal Quiller hlídat i hranice svého panství a jeho stráž by vás zadržela daleko od míst, odkud byste mohli osadu mezi stromy zahlédnout. Kdybyste si ji chtěli vyfotografovat, museli byste proniknout až na samý okraj mýtiny, což by vám pozorné hlídky určitě nedovolily. Říkalo se, že jednomu odvážlivci se podařilo do osady vniknout. Objevili ho, sebrali mu fotoaparát a pak ho s výpraskem vyhnali. Ale s jistotou nevěděl nikdo nic, protože údajnou Quillerovu oběť nikdo nikdy nenašel, natož aby s ním mluvil.

Jenže na tom zase tak moc nezáleželo, protože ohnisko dění se přeneslo z osady do města. Všichni odmítnutí a všichni, kdo ztratili zájem, se stahovali do Pottet's Fieldu. A tehdy začaly potíže. Město je považovalo za šilence a zvrhlíky a vedlo proti nim nevyhlášenou válku. Obchodníci jim odmítli prodávat potraviny a benzin a radnice povolala státní policii, aby nepohodlné návštěvníky vyhnala. Propukly rvačky, finčela rozbitá okna a výkladní skříně, tekla krev. Stěny budov pomalované grafiti, obscénní gesta, záplava drog. Na ty dva týdny město nikdy nezapomene, i když by je nejraději ze své historie vymazalo. Když se konečně zbavilo posledního vlasatce, obrátil se hněv města proti osadě v lesích, považované za kořen všeho zla. Obyvatelé Pottet's Fieldu nedělali rozdíl mezi Quillerovými lidmi a těmi ostatními a i komuně odmítli prodávat potraviny a ostatní zboží nutné k přežití.

I tato fakta Dunlap ze záznamů v New Yorku zjistil. Viděl záběry ze vzbouření v San Francisku, fotografie policistů vlekloucích zatčené, obrázky rvaček, kopanců, ran holí, masy obličejů zkřivených bolestí a vztekem, pošlapaných zhroutených těl, které mu připomínaly scény, k nimž došlo v předchozím desetiletí - zejména pochod na Pentagon a předvolební shromáždění demokratické strany v Chicagu. Dočetl se o náhle vydaných povoleních a o důvodném podezření, že si je Quiller mohl opatřit v předstihu, ale neučinil tak, aby vyvolal konflikt a přilákal pozornost veřejnosti, ale také aby si ještě pevněji připoutal své příznivce. Prohlížel si fotografie Quillerovy corvetty, jak vyjíždí ze San Franciska, následovaná dlouhou pestrobarevnou karavanou, ulicemi lemovanými zástupy přihlížejících, kteří i na nehybných obrázcích vypadali, jako by nechápavě kroutili hlavami, mračili se a ptali se jeden druhého, co má tohle všechno proboha znamenat. Policejní hlídkové vozy čekající na sebemenší porušení dopravních předpisů. Restaurace, jejichž personál odmítl poutníky obsloužit. Cesta byla zdokumentovaná etapu po etapě, a když se Dunlap dostal k záběrům z Utahu, už mu připadaly fádne jednotvárné. Redaktoři se snažili obrázky oživit reminiscencí na minulost, paralelou mezi namáhavým putováním mormonů pod vedením Brigham Younga a Quillerovou motorizovanou kavalkádou. Záměr byl zřejmý. Kontrast mezi krytými vozy a pomalovanými autobusy měl naznačit, že Quillerovo tažení je jen ubohou parodií na důstojnou a smysluplnou pouť "svatých posledních dnů" v minulém století. Ale i takto

pojaté zpravodajství rychle ztrácelo na účinnosti, a když Quiller vstoupil na území Wyomingu, zoufale se nedostávalo svěžích novinek a neotřelých záběrů. Jistě, byly zde hory a údolí, lesní cesta k osadě, brána. Jenže obrázkům chyběl dramatický náboj a nakladatelé je odmítali, aby uvolnili prostor událostem ve městě.

Pokud si Dunlap z fotografií, které si v New Yorku prohlížel, pamatoval, Pottet's Field přelomu šedesátých a sedmdesátých let se od toho dnešního moc nelišil. Ano, vyrostlo tu několik nových budov a malby a nápisy ze zdi samozřejmě dávno zmizely, ale ve skutečnosti se město prakticky nezměnilo. Tatáž široká hlavní ulice lemovaná týmiž dvoupodlažními budovami, dokonce stejně bíle natřenými. Ostrůvek nepřerušené tradice. A Dunlap nepochyboval, že město vypadalo stejně i v letech padesátých. V paměti si vybavoval záběry ze střetů ve městě. Vlasatí hippies s korálky na krku tváří v tvář rozlíceným mužům v kovbojských kloboucích; státní policisté stojící vedle hlídkových vozů v napjatém očekávání, co se zase semele; pouliční a hospodské rvačky; úšklebky a posměšky místních obyvatel; kameny a láhve letící vzduchem a rozbitá okna; stany a hromady odpadků v městském parku. A další rvačky. Konfrontace nabývala stále hrozivějších rozměrů, každý den horší než ten předchozí. A potom záběry parku obklopeného ze všech stran hlídkovými vozy, kde drama skončilo. Policisté obklíčili město a pak začali hippies tlačit do centra. Nahnali je do parku k přistaveným okresním autobusům, které měly vetřelce odvézt z města - tedy ty, kdo neměli vlastní dopravní prostředky. Ostatní byli donuceni nastartovat své motorky, auta, dodávky a nákladáky a táhnout k čertu. Policejní vozy je doprovázely celou cestu údolím k průsmyku a opustily je až na druhé straně hor. Vyskytlo se několik vytrvalců, kteří se do Pottet's Fieldu vrátili, ale byli znovu nemilosrdně vyhnáni a zavládl relativní klid. Když fotoreportéři a žurnalisté viděli, že se nic neděje a ani dít nebude, vyrazili za novými senzacemi. Život ve městě se postupně vrátil do starých kolejí a celkovou pohodu narušovala jenom myšlenka na Quillerovu osadu v lesích.

Více se toho Dunlap z materiálů uložených v newyorském archivu nedozvěděl. Parsons měl samozřejmě pravdu, média stranila hippies. Lidská práva, svoboda projevu, nemluvě o tom, že květinové děti byly tou slabší stranou sporu. Přesto Dunlap městu jeho reakci nezalíval. Opravdu nemohlo být připraveno na invazi tisícovek ztěštlenců ze západního pobřeží, kteří se na ně slétli jako kobylinky. Nedostatek pochopení a tolerance. Ale na tom mu koneckonců pramálo záleželo - přijel sem pro něco jiného, i když bude muset minulé události alespoň stručně připomenout, aby dodal svému článku tu správnou perspektivu. Ale především mu půjde o vylíčení toho, co následovalo a o čem zatím nikdo nenapsal, o zachycení pomalých změn v toku času, drobných událostí, které popsány izolovaně mohou být třeba nudné, ale spojeny a zhuštěny v dramatickou zkratku nemusí postrádat na zajímavosti.

Quiller a jeho komuna. Co se asi za celá ta léta událo za bránou uprostřed lesní cesty? Osobně se Dunlap domníval, že nová republika navzdory Quillerovu bohatství a ušlechtilým záměrům nevyhnutelně zkrachovala. Vznešené ideály opuštěny, zlato přetavené v olovo. Ne že by Quillerovy myšlenky byly bůhvíjak hluboké a složité. Přestože je zplodil mozek s extrémně vysokým IQ, šlo většinou jen o líbivé slogany. Jistě, byl tu paradox využití bohatství k vytvoření životního stylu, který je nepotřeboval, ba dokonce zavrhoval. A nebyl to paradox jediný. Co samotný Quiller, hladce oholený a ostříhaný vůdce stovek vousatých vlasatců? Co jeho corvetta v čele karavany autobusů s vřeštěcími reproduktory na střeše? Ale Dunlap byl navzdory vnějšímu zdání skálopevně přesvědčen, že Quiller celou dobu nosil masku řádného občana s cílem využít systému, aby mohl vytvořit a rozběhnout svůj podnik. O tom, že se nemýlí, se ovšem mohl novinář přesvědčit jenom jediným způsobem - promluvit si přímo s Quilerem. Jenže pokud Dunlap věděl, od onoho okamžiku v roce 1970, kdy zabouchl bránu a vrátil se do osady, nikdo o Quillerovi neslyšel. Od té doby uplynulo prakticky na den přesně třiatdvacet let. Rozbroje mezi starousedlíky a vetřelci v Pottet's Fieldu vyvrcholily uprostřed července a dnes máme polovinu června. Dunlap soudil, že jestli se komuna opravdu zhroutila, její příslušníci se i s Quilerem sbalili a v tichosti odešli, natolik zklamání zhroucením svých snů, že o tom nechtěli s nikým mluvit. Quiller možná celé své bohatství prohospodařil, spolu s ním ztratil i vliv a zmizel v anonymitě, zahořklý a zbavený iluzí. Stát se to mohlo, ale i tak by si člověk myslel, že o tom někdo někde alespoň utrousí slovo.

Nezbývá tedy než se pustit do práce, zjistit všechna dostupná fakta a pak vyrazit do hor. Dunlap seděl u čtečky mikrofiši v "márnici" - malém kamrlíku na konci chodby ve sklepě budovy Parsonsova vydavatelství. Sako si přehodil přes opěradlo židle. Jediným zdrojem světla v místnosti byla lampa přístroje. V šeru a chládku se Dunlap cítil docela příjemně. I zvuk ventilátoru, který chladil rozpálenou lampu, ho kupodivu uklidňoval. Požádal zřizence o všechny materiály z léta roku 1970. Upřímně ho překvapilo, že Parsons převedl archiv Gazette na mikrofilmy, protože většina vydavatelů místních novin prostě skladovala jednotlivé výtisky, a když potřebovali uvolnit místo, staré ročníky jednoduše zlikvidovali. Parsons držel krok s dobou, a i když Dunlap čtení mikrofiši z duše nenáviděl, nemohl než v duchu Parsonse pochválit.

Zaostřil okulár přístroje, vycentroval si první snímek a začal číst. Hledal nějaký utajený aspekt dramatu, který v prostudovaných newyorských záznamech chyběl, detail, který by mu prozradil, co se dělo v osadě v době, kdy všeobecnou pozornost poutal souboj města s vetřelci. Dlouho narážel jen na notoricky známé skutečnosti. Samozřejmě, jednotlivá ličení se v závislosti na osobě pisatele lišila. Jeden autor nadřazoval městu, jiný je kritizoval, ale informace byly v zásadě stejné. Ale pak najednou narazil na jistou zvláštnost, o které se zatím nikde jinde nedočel. Quiller nechal - s velkou ztrátou - prodat vozidla všech svých následovníků, kteří s ním zůstali v horách. Některá obchodníkům přímo v Pottet's Fieldu, ale jak nepokoje nabývaly na intenzitě, místní dealeři s ním ve vzteku odmítli jednat a emisari z komuny museli vyrazit z údolí a obrátit se na obchodníky v okolních městech. To je ono. Emisari. Quiller s nimi nikdy nejel. Jeho pověřenci navíc drželi jazyk za zuby a slovem se nezminili, co se tam nahoře děje. Dunlapa nic z toho nepřekvapilo, i když podobné praktiky odsuzoval. Stará známá poučka, již se řídí vůdcové všech sekt: zavázat své stoupence k mlčenlivosti a přimět je, aby se zbavili všech pozemských statků ve prospěch celku. Peníze, které příslušníci komuny prodejem svých aut a dodávek získali, představovaly v porovnání s Quillerovým bohatstvím zanedbatelnou sumu, ale byl to jejich příspěvek pro blaho všech - dávat, ne si jenom brát. Jenže Dunlapovi vrtalo hlavou, kam se poděl Quillerův sportak. Ve všech článcích popisujících, jak Quillerovi lidé objížděli autobazary a

hluboko pod cenou prodávali svá vozidla, nebyla ani zmínka o červeném Chevroletu Corvette z roku 1959, klasickém sportovním vozu, který měl už na přelomu šedesátých a sedmdesátých let značnou sběratelskou hodnotu. Výrobce totiž změnil design corvetty a mnozí motorističtí nadšenci se domnívali, že k horšímu. Kdyby takové auto někdo prodával, některý z reportérů by o tom určitě napsal. Dunlap si pomyslel, že až tady ve sklepe skončí, měl by obvolat ostatní vydavatele novin v okolí. Zatím si alespoň na mikrofilmech projde všechny inzeráty autobazarů. Kdyby se některému obchodníkovi s ojetými auty dostal do rukou takový poklad, jistě by ho inzeroval.

Hledání však nebylo úspěšné. Pro jistotu prošel inzeráty za několik týdnů, ale na červenou corvettu nenarazil. Samozřejmě bude muset prověřit i noviny z jiných měst, ale nemohlo se stát, že si Quiller, který přinutil příslušníky komuny všechna auta prodat, svoje vlastní vozidlo ponechal? Bylo by to možné? A jestli ano, co to má kčertu znamenat?

Dunlap pečlivě pročítal stará čísla novin, ale kromě více či méně tendenčně zkreslených informací se nic nového nedozvěděl. Obklíčení v parku, nucený odjezd s policejní asistencí, postupný návrat k normálu. Ale pozor! Tohle jsme u nás v redakci neměli! Výčty, na kolik město přišel úklid odpadků z parku, zasklívání oken a seškrábání čmáranic a hesel ze stěn domů. Děkovné dopisy čtenářů, oceňující, jak se radnice vypořádala s nečekanou pohromou. Pokusy pochopit podivný, měnící se svět, zmatek, frustrace. Našel se jediný disident, a to ještě anonymní, který tvrdil, že město jednalo příliš zbrkle a ukvapeně, že "místo mlácení jsme se měli snažit těm dětem porozumět". Možná, ale jestli se v Pottet's Fieldu našli i jiní, kteří s tímto názorem souhlasili, nešli s tím na veřejnost - rozhodně ne do novin. Z článků neodbytně čísel duch města, které se obtížně probírá z šoku, způsobeného nájezdem divokých vlasatých a vousatých stvoření v podivných kostýmech a s korálky na krku. No, pomyslel si Dunlap, oni ti hipíci ze západního pobřeží museli na místní muže v kovbojských kloboucích a ženy v hrubých vlněných šatech také hledět jako na nějaké exoty. Jenže zdrogovaní a líní špinaví vlasatci byli přece jen něco jiného a město je nedokázalo ani pochopit, ani tolerovat. Výstižně popsala všeobecné znechucení jedna čtenářka, spravedlivě rozněvaná pohledem na dvě řvoucí batolata s ušmudlanými tvářičkami a podělanými plinkami, jejichž matka se povalovala v trávě a okázale děti ignorovala. Jinou počestnou občanku rozhořčilo, že mnohé děti dostávají k jídlu jen polosyrovou rýži a plesnivý sýr a zapíjejí je mlékem, které, jak usoudila z kousků slámy, jež v něm plavaly, rozhodně nebylo pasterizované. Kde proboha to mléko matky vzaly, o tom neměla ponětí, ale kam tenhle svět spěje? Nejhorší byla marihuana. Kouřili ji okázale na veřejnosti, přímo se tím chlubili, a Dunlapa, jak pročítal další a další čísla novin, překvapovalo, že za to nebyl nikdo zatčen. Pak se však nad problémem zamyslel a pochopil. Kdyby zatkli jednoho, museli by je sbalit všechny. Není přece možné někoho potrestat a ostatní nechat běžet. Navíc tu samozřejmě nemají tak velké vězení. A vůbec, ještě bychom je museli krmit. Žádné cavyky s nimi, prostě je vyženem a hotovo. Přesně to město také udělalo.

Potom už Dunlap nacházel zmínky o pohnutých událostech stále řidičeji, až zmizely docela. Život se vracel do normálních kolejí, nebo to alespoň místní lidé předstírali. V té době také reportéři usoudili, že drama vyčichlo, a začali vyklízet pole. Proto také nemohli zachytit, co následovalo, a referovat o vraždě, o níž místní noviny informovaly titulkem přes celou stránku. Konečně!

Třináct

Dveře zaskřípaly a otevřely se. Dunlap se k nim otočil. Do místnosti nakoukl jakýsi muž. Jeho postava se rýsovala v rámu, osvětlená zezadu zářivkami z chodby. Vysoký, štíhlý, kalhoty na kšandách, rukávy vyhrnuté, ostře nasvícené šedivé vlasy mu nad hlavou tvořily svatozář - muž, který měl na starosti archiv mikrofilmů a se kterým se už Dunlap setkal. "Promiňte, pane, ale v pět zavíráme." Promluvil tiše, ale jeho slova se v holé místnosti rozléhala jako ve skutečné márnici.

Dunlap na zřízence zamrkal a nadechl se. Pak se opřel, promnul si spánky a podíval se na hodinky. Za deset minut pět. Začal krátce po druhé, ale tak se začel do archivních materiálů, že si vůbec neuvědomoval, jak rychle čas ubíhá.

Náhle se cítil úplně vyčerpaný.

"V kolik ráno otevíráte?"

"V osm. Ale jenom do dvanácti," zaznělo dutě místností.

Dunlap si zapálil cigaretu a přikývl. "Díky." Obával se, že vydavatelství bude v sobotu zavřeno. Vstal, oblékl si sako, přelétl pohledem své poznámky a překvapilo ho, že velký list papíru je odshora dolů popsáný. Vůbec si nepamatoval, že by si toho tolik zapisal. Vsunul poslední mikrofilm do obalu a uložil ho na hromadu ostatních. Vypnul čtečku, vzal filmy a u dveří je předal zřízenci. "Díky," zopakoval a s fotoaparátem, magnetofonem a poznámkami vyšel na chodbu. Na ulici Dunlap Dunlap přimhouřil oči. Slunce se sklánělo k horám, ale zářilo pořád stejně pronikavě. Ve srovnání s klimatizovanou budovou, kterou právě opustil, mu vzduch venku připadal těžký a vlhký. Okamžitě se začal potit. Provoz na ulici zhoustl a na chodníku se musel Dunlap prodírat zástupy chodců. Lidi se vracejí z práce, pomyslel si. Lačným pohledem si prohlédl několik mladých žen, které míjel, a potřásl hlavou. Ani mizerně padnoucí šaty nedokázaly úplně zakrýt křivky nader a boků. Na nejbližším rohu zahnul doprava. Pokud si dobře pamatoval, právě tím směrem ležely ony dvě vyšší budovy obklopené vzrostlými stromy, kterých si hned při příjezdu poledním autobusem všiml. Rozhlédl se. Skupina stromů se tyčila alespoň o pět bloků dál a Dunlap uvažoval, jestli výsledek bude stát za námahu potřebnou k překonání takové vzdálenosti. Byl unavený, ve vedru se potil a ruce se mu silně trásly. Bude se muset co nejdřív někde zastavit na drink. Ale pročítání starých novin v něm probudilo profesionální zájem, a protože se v Pottet's Fieldu nehodlal zdržet ani o minutu déle, než bude nezbytně nutné, rozhodl se, že to zkusí. Jestli budou mít na úřadech ještě otevřeno, mohl by ušetřit dost času. Jenže to se snadno řekne, ale hůře udělá. Stromy se mu s každým

krokem zdály vzdálenější a několikrát málem neodolal, když míjel lákavý vstup do baru.

Konečně stál v osvěžujícím stínu stromů a hleděl na impozantní sídlo soudu, vyzdobené honosnými kamennými pilíři, a na dvoupatrovou zděnou budovu, o níž usoudil, že bude policejní stanice. Přešel ulici a trhl sebou, když se rozječela siréna a zpoza rohu se vyřítit policejní hlídkový vůz s blikajícími majáčky a na plný plyn vyrazil ulicí. Mohutný svalnatý muž za volantem krátce přibrzdl před křižovatkou, s kvílejícími pneumatikami odbočil doleva a řítit se hlavní třídou k centru.

Dunlap se za ním díval, dokud mu nezmizel z očí. Jako u nás doma, pomyslel si. Lidé na chodnících se zastavovali a otáčeli se, řidiči brzdili u obrubníků a čekali, až se hlídkový vůz přežene. Postupně zanikl v dálce i nářek sirény a provoz na ulici se znovu rozproudil. Dunlap zamířil ke vstupu na policejní stanici.

Dlážděný chodník, který vedl ke vchodu, lemoval svěží, hustý, dokonale udržovaný trávník. Nebýt těch stromů, slunce by trávník dávno sežehlo, pomyslel si Dunlap při vzpomínce na zahradní trávu pastvin, kterými projížděl. Pak se v myšlenkách vrátil k hlídkovému vozu, který odsud před okamžikem odjel, a uvažoval, jaká událost na malém městě mohla být tak naléhavá, aby vyžadovala neodkladný zásah. Nejspíš autonehoda s tragickými následky. Dopravní špička... Asi ano. Co jiného? Pomalu stoupal po schodech z věkem a počasím již poznamenaných červených cihel, z nichž byl postaven i portál budovy, ke vchodu. Vstoupil do haly. Jedno schodiště do suterénu, druhé, širší a prostornější, nahoru do patra. Podél stěn mezi dveřmi do jednotlivých kanceláří velké truhlíky s okrasnými dřevinami. Ve vzduchu se vznášel docela příjemný pach, jakým dýchají některé starší domy. Na otevřených dveřích jedné z kanceláří visela tabulka NATHAN SLAUGHTER, VELITEL, a Dunlap vstoupil.

Rozlehlá místnost, bíle natřené stěny, na stropě panely se zářivkami. Vlevo seděla za stolem tělnatá šedovlasá žena. Zírala na velkou vysílačku a zprvu si Dunlapa ani nevšimla. Teprve když zašoupal nohama, otočila se k němu a vzala ho na vědomí.

"Co si přejete, pane? Mohu vám nějak pomoci?"

Dunlap se rozhlédl po prázdné kanceláři a zapochyboval o tom. "Hledám vašeho šéfa."

"Bohužel je mimo." To už žena zase hleděla na vysílačku.

"No, já jsem nějaký Dunlap. Poslal mě sem pan Parsons."

"Vy jste ten reportér z New Yorku?"

Dunlap přikývl.

"Pan Slaughter o vás ví a očekával vás, ale musel nečekaně odjet v naléhavé záležitosti."

Aha, takže ten policajt v hlídkovém voze byl sám velitel, pomyslel si Dunlap. Ženin pohled neustále zalétal k vysílačce a Dunlap uvažoval, jestli je od přírody tak neomalená, nebo čeká na důležitou zprávu. "Předpokládám, že asi nevíte, kdy se vrátí, že?"

Žena pokrčila rameny. "Nejspíš až zítra ráno."

No potěš pánbu, povzdechl si Dunlap v duchu. "Ehm, možná byste pro mě mohla přece jen něco udělat."

"Záleží na tom, co to bude."

"Potřeboval bych nahlédnout do některých starých záznamů."

Žena zavrtěla hlavou. "To se budete muset domluvit se šéfem."

Sakra práce, zaklel Dunlap neslyšně a ve vysílačce náhle zapraskalo.

"Ježíšikriste, on je fakt mrtvý," vyhrkl mužský hlas, zkeslený praskáním statické elektřiny. "Proboha svatého, vždyť mu chybí..."

Čtrnáct

Slaughter zabrzdl smykem za vozidly, která se mezitím sjela na místo neštěstí. Jednou rukou vypnul zapalování, zatímco druhou si už nasazoval klobouk. Vyskočil z auta. Siréna zmlkla. O kus dál vpravo stála uprostřed rozlehlé prázdné parcely skupinka mužů, kteří hleděli na něco, co leželo v plytké prohlubni před nimi. Několik jeho podřízených, pár civilistů a soudní patolog. Pomalu se k němu ohlédli, dívali se, jak obíhá vůz, a pak se zase obrátili k prohlubni.

Slaughter přeskočil obrubník a rozběhl se sluncem vyprahlou nezdravě hnědou trávou. Do nosu ho udeřil pronikavý zápach a zrak mu mimoděk zalétl vlevo k protáhlým nízkým budovám pro ustájení dobytka, ale pak musel hledět pod nohy, aby se vyhnul hromádám kravského trusu rozestým po zemi. Na tohle si dosud nezvykl - obrovská stáda skotu vykrmovaná v kravínech, kde se tísnila hlava na hlavě, jen aby je bylo možné co nejrychleji se ziskem prodat.

Zadýchaný během se zastavil a nahlédl do prohlubně. Žádný z přihlížejících mužů nepromluvil.

"Panebože," vydechl a na okamžik se odvrátil. "Víte určitě, že je to on?"

Jeden z přihlížejících, urostlý světlavý policista jménem Rettig, přikývl a podal Slaughterovi náprsní tašku.

Slaughter ji otevřel a vyňal z ní řidičský průkaz. Clifford, Robert B., stálo v něm. Takže je to opravdu on, pokud ovšem někdo doklady nevyměnil. Kolikrát už jeho žena volala na městskou policii, aby ohlásila, že zmizel. Měla strach, že se mu něco stalo, zatímco on se jenom někde opil a pak skončil u kamaráda. Tentokrát se její obavy bohužel ukázaly jako opodstatněné.

To, co Slaughter přimělo přechyst si jméno v řidičském průkazu a uvažovat o výměně dokladů, bylo tělo, které leželo v prohlubni. Mrtvole chyběl obličej. Víčka, rty, nos, tváře, brada i čelo příšerně zohavené, kůže na cáry, jako kdyby celá tvář prošla drtičkou. Mezi krvavými chuchvalci prosvítaly lícni kosti a čelisti, prázdné oční důlky. Nejhorší byl pohled na obnažené zuby, groteskně bílé na temném pozadí zaschlé krve a obnaženého masa, a na krátké pahýly, které zůstaly po uších. Slaughterovi se zvedal žaludek, ale zadíval se na tu hrůzu pozorněji, protože ho něco zarazilo. Kůže je sice

strašlivě poničená, ale vypadá spíše jako požvýkaná než roztrhaná. V krvavém koláči mezi chomáči vlasů (jeden jako by rostl z lebky místo oční bulvy) Slaughter dokonce rozeznal kusy chybějících uší. Pak už na něj byla ta podívaná moc a musel se odvrátit.

Zhluboka se nadechl a zeptal se: "Dobrá, co jste zatím zjistili?"

Přikročil k němu Rettig. "Včera večer se opil v hospodě tamhle na rohu."

Slaughter se ohlédl ulicí. V hostinci U Nádraží se scházeli dělníci z kravína na oběd a potom po páté hodině, když jim skončila směna. Slaughter pokýval hlavou.

"Odcházel sám?"

"Podle personálu ano."

"Potom už ho nikdo neviděl?"

"Nikdo, o kom bych zatím věděl."

Slaughter sklopil pohled k náprsní tašce, kterou držel v ruce, a prohlížel si její obsah. "Dvě pětky a jednodolarovka.

Takže alespoň víme, že nebyl okraden." Chvilí uvažoval a pak se obrátil na patologa: "Co si o tom myslíte vy?"

"Dokud ho nebudu mít na stole, nemůžu říct vůbec nic."

"Sakra, vždyť je to jasné, ne?" ozvalo se za nimi.

Slaughter se otočil. Mladý rusovlasý policista, zjevně otřesený hrůzným nálezem. Jmenoval se Hammel. Slaughter ho přijímal před několika měsíci a teď si řekl, že je nejvyšší čas, aby nováčka něčemu naučil. "Ne, není to jasné. Mohlo se to stát celkem třemi způsoby. Za prvé, byl už mrtvý, když ho něco takhle zmrazilo. Za druhé, nebyl mrtvý, ale v bezvědomí. A za třetí, byl napaden, když tudy procházel, čili při plném vědomí. A dál. Jestli už byl mrtvý, musíme zjistit příčinu smrti. Třeba mu někdo prořízl hrdlo a pach krve přilákal nějaké zvíře." Slaughter hleděl na mladého policistu, který zrudl, zděšeně pomrkával a odvracel zrak. Uvědomoval si, že ho před ostatními ponížil a že by už neměl obracet nůž v ráně, ale nedokázal se ovládnout. "Jestli vám to náhodou uniklo, mladíku, existuje propastný rozdíl mezi vraždou a napadením psem... Pokud to má na svědomí pes." Slaughter konečně přestal mladého policistu trápit. "Myslíte, že to udělal pes?" zeptal se patologa.

"Já nevím. Budu muset všechny ty tržné rány proměřit. Vidíte sám, že na mrtvole nejsou stopy zubů. To vylučuje kočku a podobná zvířata."

"Kočku? Myslíte pumu?"

"Přesně tak. Horské pumy se někdy zatoulají až sem, protože je přitahuje pach dobytka. Ale stává se to velmi zřídka a v poslední době už vůbec ne. Poslední případ byl zaznamenán snad před dvaceti lety. Kočkovitých šelem už v okolí moc nezbylo."

"Takže zbývá pes?"

"Podle mého názoru ano, ale jak říkám, před pitvou nemůžu nic tvrdit určitě. Rád bych si také podrobně prohlédl ty nohavice. Vidíte? Záložky jsou potrhány. Třeba ho to zvíře strhlo za kalhoty."

"Možné by to bylo. Ale na druhé straně jsou ty kalhoty dost staré a obnošené. Třeba se mu nechtělo před odchodem z domu převlékat. Nechám je poslat do laboratoře státní policie, a než přijdou výsledky, poptám se jeho ženy." Slaughter si uvědomil, že paní Cliffordovou bude muset navštívit tak jako tak, a další slova mu uvízla v hrdle. Ohlédl se na mladého policistu, který stál celý zaražený, rudý jako krocan a pořád pomrkával.

"Větší hrůzu jsem v životě neviděl," vydechl mladík.

"Já ano," řekl mu Slaughter ve snaze odčinit, jak se k němu před chvílí zachoval. "Když jsem pracoval v Detroitu v oddělení vražd. Jeden dva dny staré mrtvoly ohlodané na nohou i na rukou, na krku i v obličejí. Některé činžáky tam byly zamořené potkany. Počítali jsme s tím a věděli jsme, že když se na místo činu dostaneme pozdě, moc už toho nenajdeme. Neberte si to tak. Chápu, že vás něco takového dokáže vykoletit. Mám-li být upřímný, také se mi zvedá žaludek."

Mladík horlivě přikyvoval.

Slaughter mu pokynul a obrátil se na Rettiga. "Projděte domy v okolí hospody a poptejte se lidí, jestli si něčeho nevšimli. Výkřiky, volně pobíhající pes, cokoli, co by mohlo mít nějakou souvislost s tímto případem."

Když se Rettig otočil na patě, aby splnil uložený úkol, řekl Slaughter patologovi: "No nic, zavoláme ambulanci, ať potom nemusíme čekat." Odmlčel se a díval se za odcházejícím Rettigem. "Víte, na co myslím?"

"To nevím."

"Na to vykuchané dobytče, které vyšetřoval doktor Markle, než zemřel."

"Nepadá vás nějaká spojitost?"

"Těžko říct. Ale nemůžu se zbavit neblahého tušení, že se na nás řítí něco hodně zlého."

Část druhá

OSADA

Jmenoval se Warren. Nedávno oslavil deváté narozeniny a byl tedy dost starý, aby se vykradl v noci z domu, ale zase příliš mladý na potíže, do kterých by se mohl dostat starší kluk. Teď čekal, až se otec s matkou v ložnici přestanou bavit. Krčil se za pootevřenými dveřmi svého pokoje a pozoroval proužek světla pod prahem na druhém konci chodby. Už aby zhasli. Jednu chvíli málem zpanikařil, to když otec vyšel z ložnice a po návratu z koupelny se zastavil u jeho pokoje, jako kdyby chtěl vstoupit a podívat se, jestli spí. Warren věděl, že do postele by to neměl šanci stihnout. Rozklepal se strachem, ale otec se vrátil k matce. Za okamžik světlo v ložnici potměnělo a Warren se uklidnil.

Dost dlouho ještě vyčkával (jemu se to alespoň zdálo jako dlouhá doba), a když ani potom z ložnice neslyšel žádné zvuky, usoudil, že rodiče už konečně spí. Rozlámaný po dlouhém dřepění se napřímil, tiše zavřel dveře a na ztuhlých nohou kráčel tmou k oknu. Bylo otevřené a dovnitř se neslo vrzání cvrčků, kterých v trávě a keřích kolem domu žily desítky. Právě se chystal uvolnit síť proti hmyzu a odsunout ji stranou, když si na něco vzpomněl. Takovou si dal práci, než tenhle plán vymyslel, a pak by na noční výpravu vyrazil bez toho nejzákladnějšího. Přistoupil k posteli, nadzvedl příkrývku a vsunul pod ni polštář, aby to vypadalo, že v posteli někdo leží. Viděl tento trik několikrát v televizi a připadalo mu to jako vynikající pojistka pro případ, že by do pokoje nakoukl otec nebo matka, aby ho zkontrolovali. Potom sáhl pod postel a vylovil pytlík sušenek. Uklidněn se vrátil k oknu, odsunul síť, vyšplhal na parapet a seskočil na verandu, nohy stále ještě trochu strnulé. Otočil se a přitáhl síť zpátky přes okno.

Jenže rám sítě se neustále odkláněl a Warren ho musel dole trochu odsunout od okna, aby se horní částí zapřel a nespádl. Kriticky si své dílo prohlédl, otočil se a dvěma kroky stál u zábradlí. Přelezl je a plný obav, že ho rodiče mohou pořád ještě přistihnout, seskočil. Dopadl mezi keře, přikrčil se a třel si břicho. Když přelézal zábradlí, škrábl se o vyčnívající hřebík. Nechal si na sobě pruhovalý kabátek pyžama, do kterého ho matka navlékla, než ho uložila do postele, ale po jejím odchodu si sundal kalhoty, oblékl si džinsy a vklouzl do tenisek. Sáhl si pod kabátek a dotkl se škrábance nad pupíkem. Pocítil palčivé bodnutí a zasykl bolestí. To je teda nadělení. Jestli si matka ráno všimne, že má poškrábané břicho... Ale teď s tím stejně nic nenadělá, a když už se šťastně dostal ven, může stejně tak dobře pokračovat.

Přesto ještě chvíli počkal, než začal kolem sebe šmátrat a hledat pytlík se sušenkami, který shodil dolů, než přelezl zábradlí. Konečně ho našel. Papír mu mezi prsty nepříjemně hlasitě zašustil a Warren ztuhl a napjatě pozoroval, jestli se v domě nerozsvítí. Dům však nejevil žádné známky života a Warren si uvědomil, že se bál zcela zbytečně. Když jeho rodiče nevzbudil hluk, který způsobil přelézáním okna a zábradlí a skokem do křoví, pak zašustění sáčku se sušenkami rozhodně slyšet nemohli. Ten zvuk ho rozrušil jen proto, že zazněl do naprostého ticha. Cvrčci totiž v okamžiku, kdy dopadl na zem, přerušili svůj noční koncert. Přestali třít zadními nohama o sebe, vzpomněl si Warren na otcovo vysvětlení. V nastalém tichu a navíc ve tmě zněl každý zvuk nepřírozně ostře a Warren se toho ticha začal bát. Jestli má jeho výprava pokračovat takto dál, asi by udělal nejlíp, kdyby se vrátil. Ale ne, teď přece neustoupí. Warren se vzmužil, napřímil se a se sáčkem sevřeným v dlani vystoupil z křoví.

Bydlel ve starší části města, vklíněné mezi obchody v centru a novými domky na předměstí. Kolem rostla řada stromů a keřů, které nabízely vhodný úkryt. Za jejich domem vedla úzká temná ulička, kam Warren právě zamířil, aby se vyhnul pouliční lampě před vchodem. Než pod jeho podrážkami zachrastil uprášený štěrk uličky, měl tenisky promáčené rosou. Stranou všech světél tady panovala mnohem větší tma, než očekával. Potlačil strach a pomalu postupoval. Tam vlevo se mezi stíny kdosi krčí! Určitě na mě číhá! Warren málem vzal nohy na ramena a dal se na útěk. V posledním okamžiku si uvědomil, že ho tak vylekala popelnice. Jeho oči pomalu přivykly tmě a Warren poznával předměty, které by mu za denního světla byly důvěrně známé. Houpačka na dvorku vedlejšího domu. Zasypaná studna, za kterou se často schovával. Stará rezavá kolečka, ve kterých soused pěstoval květiny. Zpoza mraků vykoul měsíc a Warren kráčel dál. S měsícem nad hlavou mu hned bylo veseleji. Chybělo jen několik dní do úplňku a bledé stříbřité světlo příjemně projasňovalo temná zákoutí, která přestala být hrozbou. Když Warren pozvedl zrak, spatřil nebe poseté hvězdami, a s každým dalším krokem se mu lépe dýchalo. Postupoval kolem stromů a keřů, podél zahradních plotů, míjel garáže a domy, procházel kolem zaparkovaných aut a dalších popelnic a všechno bylo lehce postříbřeno měsíčním svitem. V dálce zahoukala sova, ale Warren se nepolekal. Naopak, řekl si, že ho sova povzbuzuje, aby vytrval. Uličku přetínala širší ulice a Warren počkal, přikrčen za stromem, než ho minou reflektory projíždějící dodávky. Teprve až auto odjelo do bezpečné vzdálenosti, přeběhl nikým neviděn na druhou stranu. Pokračování úzké uličky znal stejně dobře jako tu její část, která vedla za jejich domem. Před sebou má květinovou zahradu a za ní srub z otesaných klád a u něj staré napajedlo a úvaziště pro dobytek. Hlavně si musí dát pozor na psa, kterého ti lidé nechávají přes noc venku, uvázaného na dlouhém řetězu.

Zdálo se však, že pes tu nikde není. Řetěz lesknoucí se ve svitu měsíce sice ležel v trávě, ale bouda byla prázdná. Kdyby v ní pes byl, už by se asi rozštěkal. Warren zatajil dech a proběhl kolem plotu. Ulevilo se mu. Asi pustili psa na noc dovnitř, uvažoval. Nebo možná někam odjeli a vzali si ho s sebou. Warren nad tím mávl rukou, a jakmile za sebou nechal i poslední domek v řadě, docela se uklidnil. Ještě nikdy předtím nebyl tak pozdě sám venku, a když se nyní zbavil strachu, cítil se přesně tak, jak si představoval - šťastný a vzrušený prožívaným dobrodružstvím. Došel na konec uličky a před sebou viděl první stromy parku. Jejich koruny zakrývaly měsíc; dolů na trávník jimi pronikalo jen několik osamělých stříbřitých paprsků. Ale Warren se tmy nebál. V parku se vždycky cítil jako doma. Často si tu hrával, chodil sem s matkou skoro každý den. Vlevo jsou houpačky, i když je teď nevidí. Přímě před ním leží bazén a tenisový kurt. A vpravo se vine říčka, která protéká městem a spěchá vstříc nedalekému jezeru. V jezeru se prohánějí ryby a želvy a na hladině plavou kachny, jak Warren dobře věděl, protože tam občas s matkou zašli a na travnatém břehu poobědvali. Právě tam měl namířeno - ne snad přímo k jezeru, ale k říčce, která se do něj vlévá, k jednomu z meandrů, kolem kterého s matkou za svých toulek procházeli. Zašli si tam ve středu i včera a pokaždé ho viděli, malé zvířátko, které žilo mezi rákosím na břehu. Byl to Warren, kdo je zahlédl první. "Podívej, mami. Tam u vody sedí kočka." Matka se podívala,

kam ukazoval, a poučila ho, že to není kočka. "Má huňatý ocas, špičatý čumáček a bílou masku kolem očí jako brýle. To je mýval." Zvířátko stálo ve vodě. Chvilí si matku se synem prohlíželo, pak se otočilo a nevzrušeně odhopsalo ke břehu, kde zmizelo v rákosí. Čekali, ale už se neukázalo. Warrenovi připadalo nádherně hebké a řekl, že by si je rád pohladil. "Raději se k němu nepřibližuj," varovala ho matka. "Je divoké a mohlo by tě kousnout." Večer se otci pochlubili, co viděli, a otec přikývl. "Jistě, nepřekvapuje mě, že ve městě žijí mývali. Vždyť se podívejte, kolik tu máme králíků, krtků a vačic. Není důvod, aby se tu neusídlili i mývali. Ale pokud vím, ti sotvakdy vylézají přes den. Je možné, že kromě vás je ještě nikdo neviděl." Jů, to je věc. Jak vzrušující, být jediný, kdo viděl mývala! Warren na to myslel celý večer, v noci se mu o mývalovi zdálo a druhý den odpoledne žádonil tak dlouho, až se matka uvolila zajít s ním ještě jednou k jezeru.

A znovu mývala spatřil. Tentokrát stál vysoko na břehu, ale stejně jako den předtím je pozoroval s hlavou trochu nakloněnou na stranu a zase si dal na čas, než se stáhl do rákosí. Matka řekla Warrenovi, že tam má noru. Proto ho vidí pokaždé na stejném místě. Warrenovo vzrušení ještě zesílilo. Narazit na takové tajemství! Jenže když sem zašli s matkou dnes, zvíře zmizelo. Prostě se neukázalo a Warren pocítil hluboké zklamání. Pak si vzpomněl, jak otec říkal, že mývali nemají rádi denní světlo, a usoudil, že má-li si splnit své vroucné přání zvířátko pohladit, bude se sem muset vypravit v noci. Vždyť i kdyby na něj zase přes den narazili, matka by mu určitě nedovolila se k němu přiblížit. Počká tedy do tmy a zajde si k jezeru sám.

Zprvu mu ten nápad připadal děsivě neuskutečnitelný. Ještě nikdy nebyl po setmění sám venku a navíc mu bylo jasné, že se rodiče rozzlobí. Ale myšlenka zapustila v devítileté hlavě své kořínky a postupně klíčila. Warren si dobře pamatoval, jak hebké mýval vypadal a jak se ho toužil dotknout. Vzpomínal si také, jak se ho často zmocnilo pokušení vykrást se z domu do tmy a zjistit, co se venku v noci děje.

Nápad začal brzy nabývat ostřejší obrysy. Vyrazí za dobrodružstvím a jednoho dne s klidem prohlásí: "Mami, pamatuješ na toho mývala, co jsme ho spolu viděli? Tak onehdy v noci jsem šel ven a pohladil si ho." Matka se na něj podívá, a když uvidí, jak se usmívá, uvědomí si, že je odvážnější, než si myslela, že už je velký kluk.

Možná by si mohl mývala dokonce chytit. Tato naděje měla hlavní podíl na tom, že se s konečnou platností rozhodl svůj plán uskutečnit. Ano, chytne mývala, přinese si ho domů a bude se o něj starat. Vycvičí ho, naučí ho různým kouskům. Pak i otec bude muset uznat, že už je velký kluk. Později se ho však zmocnily pochybnosti. Rodiče mu asi nedovolí zvířátko si ponechat a ještě mu vynadají. Ne, udělá to jinak. Mývala chytí, ale pak ho zase pustí. A až trochu povyroste, pochlubí se doma svým hrdinstvím a rodiče na něj budou pyšní. Prozatím však zvíře jenom polapí, pohraje si s ním a nechá je jít. To bude skoro totéž, jako kdyby si je přivedl domů. Navíc stráví celou noc venku. Rozrušen radostným očekáváním se pustil do příprav. U večere jím sice zmítaly obavy, ale na druhou stranu se už nemohl dočkat. Srdce mu bušilo tak hlasitě, že nechápal, jak je možné, že to rodiče neslyší. Po jídle si chvíli hrál s otcem. Házeli si baseballovým míčkem, ale Warren téměř žádnou přihrávku nezachytil a tetelil se strachem, jestli se ho otec nezačne vyptávat, proč je tak nervózní. Protrápil se několika pořady v televizi. Pak konečně slunce zapadlo a matka ho uložila do postele.

Kráčel s papírovým pytlíkem sušenek v ruce parkem přes úzké pruhy stříbřitě ozářené trávy, aby vzápětí zase zmizel pod temným baldachýnem stromů. Rozechvěl se nervozitou, silnější než v okamžiku, kdy opouštěl dům. Byl sice zvyklý sem chodit, ale park vypadal v noci úplně jinak než za denního světla. Důvěrně známé předměty teď sotva rozeznával, jiné na něj působily vyložené nepřátelsky. Co tam ten temný obrys? Nečihá na něj někdo? Nevzpomínal si, že by kdy v parku něco podobného viděl. Za tím stromem se určitě někdo krčí. Warren vyděšeně hleděl na výhružný stín a vtom do něčeho narazil. Uskočil a teprve po chvíli si uvědomil, že to byla fontánka na pití. Ohlédl se po stínu, ale ten mezitím zmizel a Warren najednou nevěděl, kudy kam. Občas daleko za sebou zaslechl podivné zvuky a pokaždé se otočil, aby zjistil, co to je. Pak se zvuky ozvaly tak blízko, že se rozběhl, aby unikl nebezpečí. Zpomalil a zase přidal do kroku. Ale pak uslyšel šumění vody. Obešel shluk stromů a uviděl odraz měsíce na hladině jezera. Uvědomil se, že si trochu zašel, že se měl držet víc vpravo. Nicméně dorazil téměř k cíli, na volném prostranství měsíční světlo rozptýlilo tmu, a tak se trochu uklidnil. Zastavil se, vylovil z pytlíku sušenku, ale křupavý zvuk, jak se do ní zakousl, ho polekal a rychle sušenku zahodil. Zhluboka se nadechl a po břehu jezera zamířil k místu, kde se do něj vlévala říčka. Očima hledal známý meandr.

Tam je, přímo před ním. Přes vrcholky rákosí viděl sevřený zákrut vodního proudu a pomalu se k němu přibližoval. Měsíc se na okamžik schoval za mrakem a Warren se zastavil. Pak měsíc zase vykoukl a Warren opět vykročil. Už je skoro na místě. Pátral očima mezi stvoly rákosu a doufal, že mývala zahlédne, ale marně. Napínal zrak, aby mu neunikl sebemenší náznak pohybu, ale žádný nespátřil. Rozhlédl se na všechny strany. Propátral pohledem říčku proti proudu i směrem k jezeru. Nic než matně blýskavá hladina, lehce zčeřená v místech, kde se proud přeléval přes větší kameny. Kdyby tady mýval někde byl, určitě by ho zahlédl, o tom byl Warren pevně přesvědčen. Že by ještě ze své nory v rákosí nevylezl?

Co teď? Warren sešplhal po břehu. Svah byl prudší, než očekával, a skončil s jednou nohou ve vodě. Zastudilo ho to a rychle vyskočil zpátky na břeh. Voda mu čvachtala v tenisce, studená a podivně lepkavá, a chvíli trvalo, než vytekla. Warren zvedl nohu a zatřepal s ní, aby se zbavil i zbytku, a když se na nohu zase postavil, zapadla do bláta stejně jako ta druhá. S jistou námahou se uvolnil. Na pevné půdě tenisky tlumeně zamlaskaly. Tak to je průšvih! Tenisky samé bláto! Matka by musela být slepá, aby si jich ráno nevšimla, a hned zjistí, že byl v noci venku. Warren málem zpanikařil, ale pak si vzpomněl, jak se před okamžikem vykoupal. Je to v suchu, může si tenisky umýt. A nemusí ani do řeky, v parku je přece fontánka. Warrenovi spadl kámen ze srdce.

Popošel k rákosí a uvažoval, jestli právě hluk, který svým příchodem způsobil, nezahnal mývala do nory. Málem upustil vlhký pytlík a sevřel ho pevněji v dlani, na které ho studily zasychající kapky. Dřepl si a hleděl mezi rákosí, ale v hustém porostu a tmě vůbec nic neviděl. S takovou tu noru nenajde. Strčil hlavu co nejbliž ke stvolům, ale pořád nic neviděl.

Mývala má možná přímo před nosem, ale jestli se zvíře nepohne, nemá šanci ho spatřit. Pak ho napadlo, že v místě, kde mývala viděl stát ve vodě a pak šplhat po břehu do úkrytu, by mohla být v rákosí vyšlapaná pěšinka, spíš něco jako tunel. Napřímil se, pohlédl na zvlněnou hladinu a rozhodl se. V duchu se obrnil proti chladu, vstoupil oběma nohama do proudu a otočil se čelem k rákosí.

Nejdřív si toho ani nevšiml, ale když se podíval pozorněji, poznal, co objevil. V rákosí se při zemi černal otvor, ústí úzkého tunelu, kudy mýval chodí k vodě. A někde dál mezi stvoly má určité noru. Warren sáhl do pytlíku a vytáhl pár sušenek. "Tu máš, mývátku," zašeptal, ale zvuk vlastních slov se mu pranic nelíbil. Začal tiše a jen krátce hvízdát. Ani to se mu moc nelíbilo, ale pořád to bylo lepší než mluvení, a tak pokračoval v hvízdání a vytahoval sušenky a házel je do otvoru. Většinou se minul a sušenky šustily v porostu. "Tu máš, mývátku," zapomněl se, ale hned se zase vrátil k hvízdání. Přihodil ještě tři sušenky a pak našpicoval uši, ale žádný pohyb nezaslechl.

Pomaloučku s rozumem v koncích. Se dvěma sušenkami v ruce se sklonil těsně k tunelu - a vtom ho napadlo možné řešení. Místo aby pochoutky do otvoru házel, co nejdál je tam vsune. Třeba mu je mýval sežere rovnou z ruky. Přidržel sušenky u otvoru v rákosí. Nic. Pomalu posunoval ruku dál a díval se, jak mizí v tunelu.

V tom okamžiku zaslechl na břehu zašustění. Ohlédl se. Vida, tady ho máme. Mýval se šinul po svahu. Jaksi neohrabaně, zdálo se Warrenovi. "Ahoj, mývátku," přivítal ho. "Přinesl jsem ti sušenky." Zvíře se nezastavilo a zdálo se, že se vůbec nebojí - a pak zasyčelo. Podobný zvuk Warren ještě nikdy neslyšel. Znělo to trochu jako vzteklé zaprskání kočky. Zvíře se blížilo a neustále syčelo a Warren natáhl ruku se sušenkou. Věřil, že mýval neodolá a vezme si ji a už se v duchu viděl, jak ho popadne vzadu za ušima za krk, pevně, jak ho otec učil chytat kočky. Ale zvíře sušenku ignorovalo a zakouslo se mu do ruky.

"Jauvejs!" vykvikl Warren. Vyskočil a zapotácel se. Mýval mu visel na ruce, tak pevně se do dlaně zakousl, a svou tíhou Warrena strhával, až měl chlapec co dělat, aby se udržel na nohou a nesvalil se do proudu. Nesnesitelná bolest. Ostré zuby se zarývaly do masa, trhaly kůži, skřípaly o kosti. Warren sotva udržel rovnováhu. S každým pohybem cítil bolest pronikavěji, ale přesto sebou škubal, mával rukou, popadl mývala za krk a pokusil se ho odtrhnout, ale teprve když se prudce zatočil a máchl paží, podařilo se mu zbavit mučícího závaží. Zvíře prolétlo vzduchem a s tlumeným žuchnutím dopadlo na protější břeh. Warren byl tak rozrušený, že ho ani nenapadlo žasnout nad svou silou, i když zvíře bylo větší, než si původně myslel - kdyby stálo na zadních, sahlo by mu hlavou až k hrudníku. A také mnohem těžší - Warren očekával, že ho zvedne stejně snadno jako kočku, a zatím se s ním musel potýkat jako se stejně starým klukem.

Když zvíře odhodil, síla setrvačnosti ho srazila do bláta. Vyškřábal se na nohy, ohlédl se a strnul. Zvíře šlo po něm znovu. Určitě si pádem ublížilo, protože kulhalo a podivně se kolébalo, ale nezastavil je ani vodní tok a už se se syčením blížilo k Warrenovi. K smrti vyděšený hoch se po zádech sunul nahoru po břehu a kopal oběma nohama po nepříteli. Mýval se mu zakousl do tenisky a zatřepal hlavou ze strany na stranu, jako kdyby ji chtěl na cucky roztrhat, a Warren cítil, jak se mu ostré zuby zarývají do chodidla. Několikrát prudce kopl zvíře do čenichu, konečně se uvolnil a mohl se vyšplhat o kus výš. Ten špičatý čumák, ty vražedné oči, které považoval za tak roztomilé, mu nyní naháněly takovou hrůzu, že ječel, co mu hrdlo stačilo. Sotva dechu popadaje dosáhl hrany srázu, vyskočil a rozběhl se. Za sebou stále slyšel vzteklé syčení a šílený strach dodával jeho nohám křídla. Ještě nikdy tak rychle neběžel. Napínal síly k prasknutí, v hrudi ho páliło, lapal po dechu, vzlykal, zalykal se, nařikal. Ta obluda se mu však stále hnala v patách. Warren se v běhu otočil, aby se podíval, jaký má náskok - a narazil do stromu.

Zavrávorál, odřené rameno rázem v jednom ohni, a svalil se do trávy. Nevěděl, jak dlouho tam bezmocně ležel a snažil se pohnout. Zasténal a vzepřel se na rukou, pak na všechny čtyři. Zvíře se přibližovalo. Warren je neviděl, ale cítil jeho přítomnost. Ztěžka se postavil, ale podlomily se mu nohy a musel se opřít o strom. Potřásl hlavou a zamrkal. Vtom za sebou uslyšel to strašlivé zasyčení. Obrátil se, aby se mohl bránit. Ale mýval se až k němu nedostal. V kaluži světla Warren viděl, že se motá jako opilý, padá a zase se zvedá, točí se v bludném kruhu. Ještě v životě neviděl žádné zvíře takto se chovat, ale samozřejmě se nezdržoval pozorováním.

Znovu se rozběhl na nejistých nohou. Oddechoval jako lokomotiva. Zakopl, ale tentokrát nespádl. S nataženými rukama, aby do něčeho zase nenarazil, se zastavil až na začátku spásnosné uličky. Po krátkém oddechu klopýtal dál. Ruka bolela, ale Warren ještě přidal do kroku. Drobným klusem proběhl kolem srubu. Ani ho nenapadlo lámat si hlavu nad tím, jak se bude chovat pes na řetězu. Jen domů, domů. Překonal křižovatku a vyrazil posledním úsekem uličky k domovu. Několikrát se ohlédl, ale zvíře ho už nepronásledovalo. Konečně se před ním vynořil jejich dům. Z poraněné ruky mu kapala teplá, lepkavá krev a Warren sykal bolestí. Uvědomil si, že u řeky ztratil pytlík se sušenkami. Nechápal, proč mu na tom najednou tak záleží, ale přemohl ho nával lítosti a rozvzlykal se. Chvilí trvalo, než utišil pláč a mohl se vydat přes dvorek k domu.

Sžíraly ho obavy. Nejen proto, že ho bolela pokousaná ruka a neměl tušení, jak vážné zranění utrpěl, ale bál se zejména toho, že matka ráno na všechno přijde a určitě se bude zlobit. Musím to nějak zamaskovat, pomyslel si, i když zatím neměl tušení jak. Nosit ruku pořád v kapse? Nepřibližovat se k ní? Kdyby se mu podařilo oddálit osudový okamžik odhalení až do večera, mohl by tvrdit, že se mu to stalo až odpoledne. Co kdyby řekl, že ho pokousal pes? Nebo kočka? Přemýšlel, která výmluva bude nejlepší. S pravdou se rozhodně rodičům svěřit nemůže. Došel k verandě. Myslel si, že zase přežije zábradlí, ale už na to neměl sílu. Musel obejít dům dopředu ke schodům. Ve světle pouliční lampy si mohl ruku lépe prohlédnout. Rána vypadala ošklivě. Zasychající škráloupy krve a bláta, potřhaná kůže. Warren zděšeně zalapal po dechu. Přikryl si ránu zdravou dlaní a odvrátil pohled.

Tiše vystoupil po schodech a zamířil za roh k oknu svého pokoje. Odsunul síť proti hmyzu a s námahou vlezl dovnitř. V obavě, aby na koberci a záclonách nezanechal stopy krve, rychle přirazil síť na místo. Zachytáváje do dlaně zdravé ruky kapky krve došel ke dveřím, loktem stiskl kliku, vyšel do chodby a po špičkách zamířil do koupelny. Tiše za sebou zavřel. Rozsvítil - a krve by se v něm nedořezal. Ruka vypadala v jasném světle mnohem hůř než venku pod lampou.

Warren šokované zíral na hlubokou roztřepenou ránu, v níž se mezi špinou bělaly kosti. Ruka mu otekla a z rány stále kapala krev. Warren se musel opřít o umývadlo, aby se neskácel. A nesnesitelná bolest, ještě pronikavější při pohledu na to, co ji působilo. V zrcadle Warren viděl upocený obličej - v místech, kde ho nepokrývalo bláto a prach, bílý jako ručníky vedle umývadla - a pruhovaný pyžamový kabátek se skvrnami od krve, zvalený a zablácený. Ta bleďost ho opravdu vyděsila. Otočil kohoutkem, aby si umyl ruce. Pak si uvědomil, že si bude muset vyprat pyžamko. Napustil do umývadla vodu, svlékl si kabátek, namočil ho, promáchal a pak ho, sykaje bolestí, vyždímal. Prohlédl si své dílo a spokojen, že stopy po krvi zmizely, se znovu věnoval zraněné ruce. Čím více ránu vymýval, tím více krvácela, ale konečně byla čistá a Warren sáhl do skříňky pod umývadlem pro čistou utěrku, aby si ránu zavázal a zastavil tak krvácení. Na dezinfekci si vzpomněl, až už měl ruku zabandážovanou. Neměl nejmenší chuť celou proceduru opakovat. Bylo mu špatně a už nedokázal myslet na nic jiného než na svou postel. Vzal si pyžamko, zhasl, stiskl kliku a vyšel do chodby.

"Warrene? Jsi to ty? Co tam děláš?"

Ztuhl a čekal.

"Warrene?"

"To nic, mamí. Jdu na záchod."

"Dobře, miláčku."

Warren se po špičkách vrátil do pokoje. Zavřel za sebou a opřel se o dveře. Ztěžka oddechoval a potil se. Kousal se do rtů, aby přemohl bolest. Plný obav čekal, ale matka našťásti nepřišla. Pověsil pyžamko do skříně, dokulhal k posteli, ztěžka se na ni posadil a sehnul se, že si vyzuje boty. Proboha, bláto.

Zapomněl si umýt tenisky. Bude je muset někam schovat. Do skříně. Až dozadu. Sotva v sobě sebral dost síly, aby vstal a ukryl špinavé boty. Ta hrůza snad nikdy neskončí. Svlékl si džínsy, oblékl pruhované pyžamové kalhoty a zavrtal se pod příkrývkou. Jak teď svého potřeštěného nápadu litoval! Proč nezůstal doma v posteli? Snažil se usnout, ale v ruce mu škubalo bolestí. Zíral na světlý obdélník, který na stěně vykreslilo měsíční světlo vnikající oknem.

Dvě

"Udělal to pes, o tom není sporu."

"Dobře, ale co udělal? Roztrhal mu obličej, nebo ho zabil?" zeptal se Slaughter.

"Obojí. Příčinou smrti bylo vykrvácení z rozsáhlých poranění v oblasti obličeje a krku."

Slaughter odložil plechovku s pivem. "Jinými slovy pořád existuje možnost, že mu někdo prořízl hrdlo."

Patolog zakroutil hlavou. "Ne. Slyšel jsem, co jste tam venku říkal tomu svému mladíkovi, a prohlédl jsem krk opravdu pozorně. Tepna byla roztržená, ne přerývaná. Můžete namítnout, že ho přepadl nějaký šílenec s pohrabáčem nebo zahradnickými hrabíčkami, ale takový nástroj by zanechal docela jiné stopy, než jaké jsem na mrtvole našel.

Koneckonců, viděl jste ty kousance sám," a patolog se natáhl pro pivo.

Slaughter pokrčil rameny. "Dobře, ale co třeba takhle. Vrah nějakým nástrojem roztrhá Cliffordovi hrdlo a uteče. Potom najde mrtvolu pes a začne na ní hodovat a tím se původní zranění překryje."

Patolog jen mlčky potřásl hlavou.

"No tak mi řekněte, proč se to tak nemohlo stát?" naléhal Slaughter.

"Protože všechny rány vykazují známky krvácení."

"Aha." Slaughter se na židli opřel a zadíval se na plechovku s pivem. Tohle byl nezvratný důkaz, protože krvácet může pouze živé tělo. To znamená, že to zvíře znetvořilo Clifforda zaživa. Kdyby mu vrah roztrhal krk, žil by možná půl minuty, možná minutu, ale rozhodně ne tak dlouho, aby rány způsobené psem krvácely.

Bylo půl třetí v noci a oba muži seděli v patologově kanceláři. Slaughter zůstal na místě činu a pomáhal Rettigovi a mladému Hammelovi s výslechy osob, které se zdržovaly nebo bydlely v okolí kravína a hospody U Nádraží. Policisté se vyptávali, jestli někdo neviděl někoho podezřelého, jestli se v okolí nepotuloval nebo neštěkal pes, ale když se po skončení vyšetřování sešli, ani jeden z nich nepřinesl žádný nový poznatek. Problém spočíval v tom, že parcela, kde našli mrtvolu, ležela příliš daleko od nejbližších obydlených domů, zato v těsném sousedství hlučného kravína a hlavní silnice, takže i kdyby tam opravdu štěkal pes, těžko by ho někdo zaslechl. Slaughter svým podřízeným přikázal, aby sepsali hlášení a šli se domů vyspat. Hned ráno podrobně prohlédnou místo činu.

"Co máme hledat?"

"To zatím přesně nevím, ale mějte oči otevřené."

Ohlédl se k zapadajícímu slunci a řekl si, že tu nepřijemnou povinnost už nemůže dále odkládat - bude muset navštívit Cliffordovu vdovu. V Detroitu musel čas od času také oznámit pozůstalým, že jejich otec, dítě nebo manželka byli zabiti, ale ty, kterým to oznamoval, nikdy neznal. Tady naopak znal každého a někdy si říkal, že za tohle mu místo šéfa městské policie nestojí.

Jako dneska. Vidět svého přítele doktora Marklea mrtvého vedle vykuchaného dobytčete. Dozvědět se, že jeho žena se zhroutila a leží v nemocnici (Slaughter měl v plánu navštívit i ji). A pak jít a informovat Cliffordovu manželku, co se stalo. Jenom skutečnost, že jí musí říct, že je Clifford mrtvý, byla sama o sobě dost zlá, ale Slaughter ani nevěděl, proč a jak zemřel. Připadal si neschopný a méněcenný. Objímal Cliffordovu vdovu, nechal ji vyplakat a pak ji usadil na pohovku.

Uvařil jí kávu a počkal, než z druhého konce města přijel její syn. Teprve potom usoudil, že si vysloužil právo odejít. Rozloučil se s tím, že jakmile zjistí další podrobnosti, bude rodinu okamžitě informovat, stejně jako o tom, kdy si budou

moci tělo zesnulého převzít. Když vyšel na verandu před domem, podlamovala se mu kolena.

Zatím slunce zmizelo za vysokými štíty a Slaughter hleděl na hvězdy a vycházející měsíc. Měl by ještě navštívit paní Markleovou, ale na to už mu nezbývaly síly. Setkání s paní Cliffordovou ho připravilo o poslední rezervy psychických sil a Slaughter netoužil po ničem jiném než alespoň na chvíli z té hrůzy vypadnout. Nasedl do auta, spustil okénko a odjel domů na svou samotu. Nakrmil a napojil své dva koně - už zapomněl, kdy si naposled vyjel v sedle - a pak, protože to, co za celý den viděl, ho připravilo o veškerou chuť k jídlu, zavrhl večeri a vrátil se do města.

Zastavil se zhasnutými světly ve stínu kravína a upřel pohled k opuštěné parcele, jestli nezahledne nějaký pohyb. Ale nic neviděl, a protože tady přece nemohl strávit zbytek noci, odjel na stanici. U vysílačky seděla noční služba, vysoký, hubený policista, kterému při řeči poskakoval ohryzek.

"Zdravím, šéfe. Říkal jsem si, kdo sem asi takhle pozdě může jít."

"Děje se něco?"

"Zatím je klid."

"Pro dnešek příjemná změna."

Slaughter zašel do své sklem oddělené kóje, usedl za stůl a zamyslel se nad hlášením z předchozí noci, které ráno pročetl. Poklepal tužkou na desku stolu a otevřel telefonní seznam. Nejdřív nemocnice. Paní Markleová? Spí a už se jí daří lépe. Děkuji. Pak farma v údolí. Sam Bodine. Telefon nikdo nezvedl. Nakonec státní policie.

"Haló, tady Slaughter. Nemohli byste mi někoho prověřit? Sam Bodine... Přesně tak. Má ranč u silnice číslo 43, asi dvacet mil na sever od města. Byl bych rád, kdybyste se po něm podívali... Ne, nic se mu nestalo, alespoň nic, o čem bych věděl, ale dneska jsem se u něj zastavil a nikdo nebyl doma. Vypadalo to, jako kdyby odjeli ve značném spěchu. Odpoledne jsem k nim volal a před chvílí zase, ale nikdo se mi neohlásil. Říkal jsem si, že kdybyste měli někde nablízku hlídku, mohla by se tam zajet podívat... Díky, máte to u mě."

Slaughter zavěsil a vytukával tužkou na desku stolu pomalý rytmus. Najeden den se toho semlelo až až, pomyslel si. Za čtvrt hodiny mu noční služba oznámila, že má telefon. Volal soudní patolog.

Slaughter zvedl sluchátko. "Jak jste věděl, že jsem ještě v práci?"

"Nevěděl, ale u vás doma to nikdo nebral; kde jinde byste mohl být? Nechcete doufám naznačit, že si vydržujete tajnou milenkou, o které nikdo neví, nebo ano?"

"To byste měl to srdce mě v tak nekřesťanskou hodinu budit?"

"Proč ne, když my ostatní pilně pracujeme? Ale budu upřímný. Bylo mi jasné, že čekáte na výsledek pitvy, a volal jsem rovnou na tohle číslo. Nechcete se zastavit?"

"Už jste skončil?"

"Před chvílkou."

"Už jedu."

"Moment, ne tak rychle. Nezapomeňte..."

"Mám to v autě."

Slaughter vyšel z kukaně. "Budu u patologa," informoval noční službu a opustil kancelář. Kráčel halou a musel se pousmát. To, o čem prve mluvil, byly dva kartony po šesti plechovkách piva, které cestou na stanici koupil v obchodě s celonočním provozem a uložil do kufru auta. Stalo se už tradicí, že kdykoliv Slaughter potřeboval, aby patolog pracoval na nějakém případě dlouho do noci, pokaždé zaskočil do nemocnice, nabídl mu pivo a chvíli s ním poklábosil. Drobné, ale vítané gesto, a navíc možnost pohovořit si s lidmi, kteří pro něj pracovali, a blíže se s nimi seznámit byla jedním z důvodů, proč Slaughter vyměnil Detroit za městečko v horách. V poslední době se dokonce na sedánky na patologii těšil, jako kdyby se tam nescházeli kvůli mrtvolám. Ale tentokrát ne. Kdepak, dnes v noci se vůbec netěšil. Do nemocnice dorazil za pět minut. V tak malém městě bylo vlastně všude blízko. Zaparkoval v zadním traktu vedle míst rezervovaných lékařům a vešel vchodem na pohotovost. Oproti velkoměstským standardům byla místní nemocnice nevelká - dvoupodlažní budova z cihel a skla se dvěma křídly po stranách a přístavbou uprostřed -, ale svému účelu sloužila docela dobře. Při vzpomínce na Detroit byl Slaughter vděčný svému osudu, že se tady jen velmi zřídka setkává s krvácejícími a nařikajícími pacienty, oběťmi rváček na nože nebo pouličních přestřelek. Kráčel dlouhou chodbou až ke dveřím s nápisem PATOLOGIE a bez zaklepání stiskl kliku. Patolog seděl za stolem a už na něj čekal.

Napili se piva. Venku zaštěkal pes a Slaughter se na židli prudce otočil k temnotě za otevřeným oknem. Krátce nato následovalo zoufalé zavýtí a pak zvuky, které Slaughter nedokázal identifikovat. Napjatě naslouchal a nemohl potlačit záchvěv obav.

"Musím vám říct...", začal a odmlčel se, když viděl, že patolog také hledí k oknu a zjevně se soustředí na zvuky zvenčí.

"Musím vám říct," zopakoval, "že od chvíle, kdy jsme našli Clifforda, nešlo mi z hlavy hlášení ze včerejší noci. Je tam uvedeno, že je zase nevěstný. Něco mi na tom nehrálo, a když jsem se v noci vrátil do kanceláře, přečetl jsem si hlášení ještě jednou. O několik řádků výše je zmínka o stížnosti na psa, který celou noc štěkal a vyl. A také někdo ohlásil pohyb podezřelého tuláka."

"A dál?"

"K oběma událostem došlo ve stejné čtvrti, kde bydlel Clifford."

Patolog odvrátil pohled od okna a zadíval se na Slaughter.

"Ne sice přímo na té parcele, kde jsme ho našli, ale blízko." Slaughter přimhouřil oči. "Kolik toho vlastně vypil?"

Patolog pokrčil rameny. "V krvi měl dvě celé osm desetin promile," oznámil, aniž nahlédl do poznámek. "A takto chlastal už celé roky. Játra měl jako kus loje."

"Byl tak opilý, že by se neudržel na nohou?"

"Vím, kam míříte. Jde vám o to, jestli na tu parcelu došel sám, nebo ho tam někdo odvedl, že? Na mrtvole jsem žádné známky zápasu nezjistil, což ovšem neznamená, že byste je nemohli objevit přímo na místě činu. Konstatoval jsem

pouze drobné podlitiny na pravém předloktí, ale ty odpovídají poloze, v níž jsme tělo našli. Další modřiny měl na rameni."

"Co z toho vyvozujete?"

"Inu, uvažujte sám. Všechny podlitiny byly úplně čerstvé. Vznikly těsně předtím, než oběť zemřela."

"Ne až po smrti? Myslím, jako jestli někdo nekopal do mrtvoly..."

"Ne. Podlitina je projevem lokalizovaného vnitřního krvácení. Když kopnete do mrtvoly, dojde sice k poškození tkání, ale klasická podlitina - nebo chcete-li modřina - se neobjeví. Krvácet může pouze živý člověk, a tudíž se modřiny mohou vytvořit jen zaživa. Ale je tu ještě jedna věc. Podlitina se nezbarví hned. Trvá to v průměru půl hodiny..."

Slaughter zamrkal. "Chcete říct, že v té prohlubni ležel minimálně půl hodiny, než ho to zvíře napadlo?"

"Přesně tak. Ale vzpomeňte si, co jsem prohlásil před chvílí. Řekl jsem, že podlitiny odpovídají poloze, v níž jsme našli tělo. Nedá se sice úplně vyloučit, že vznikly dříve, ale můj kvalifikovaný odhad zní tak, že pocházejí od pádu do prohlubně. Je samozřejmě možné, že ho někdo shodil, ale vůbec nechápu, proč by to dělal, když potom oběť opustil. Příčina smrti je totiž mimo diskusi - pokousání psem, ke kterému došlo asi půl hodiny poté, co Clifford do prohlubně spadl."

"V kolik hodin?"

"Ve tři, nejspíše v půl čtvrté."

"Jo, to by sedělo. Lidi z hospody uvedli, že Clifford odešel krátce po druhé, když zavřeli. Patnáct minut mu mohlo trvat, než dovrával na parcelu. Potom další půl hodiny... Jo, tři hodiny by odpovídaly."

"Chápete tedy?"

"Pomalu ano. Podle netknuté portmonky můžeme soudit, že ho nikdo nepřepadl. Odešel z hospody silně opilý a vyrazil k domovu. Pak zahrnul na prázdnou parcelu. Třeba se musel vymočít a nechtěl to dělat na ulici. Nebo si chtěl zkrátit cestu. Nebo prostě v opilosti ztratil orientaci. Proč na tu parcelu šel, to se už asi nikdy nedozvíme, ale byl tak opilý, že spadl do prohlubně. Nejspíš si jí nevšiml. Tak přišel k těm modřinám. Obluzený pádem a chlastem usnul a potom ho napadl pes."

"Podle mě tahle rekonstrukce sedí."

"Ale kolik jich bylo?"

"Koho?"

"Těch psů. Jeden, nebo několik?"

"Aha. Jenom jeden."

"Jste si tím jistý?"

"Jak říkám, kvalifikovaný odhad."

"Jo, ale na čem je založený?"

"Inu, stopy po zubech jsou shodné. Ale aby měla dušička pokoj, předpokládejme, že ho napadli dva psi se stejně velkými tlamami a stejně rostlými zuby. V tom případě by ovšem na mrtvole zůstaly dva odlišné soubory enzymů?"

"Soubory čeho?"

"Enzymů. Ze slin. Víte přece, jak psi slintají. Není možné, aby do něčeho kousli a nezanechali po sobě stopy slin. Ale všechny enzymy v obličejí mrtvoly vykazovaly shodné znaky, a proto tvrdím, že zranění způsobil jeden pes."

"Ne třeba kojot nebo vlk?" zeptal se Slaughter.

"Ne, na kojota byly zuby příliš velké. Vlč? Ano, uznávám, ta možnost by tu byla. Ovšem jen velmi vzdálená. Vlč se u nás neukázal už dobrých dvacet let, takže podle mě můžeme tuhle hypotézu směle zamítnout."

"Dobře, byl to pes," souhlasil Slaughter, náhle k smrti vyčerpaný. "Řekněte mi ale, proč by pes takto mrzačil člověka."

"Jak dlouho už tady žijete? Asi pět let, že?"

"Skoro."

"Víte, já jsem se v Pottet's Fieldu narodil a vyrostl jsem tady, a jestli si něco z dětství pamatuju, tak je to důrazné varování před divokými psy. Lidi si vezmou psa a jdou tábořit do hor, zvíře se jim zaběhne a už ho nenajdou. A někteří ho ani nehledají, protože jsou rádi, že se ho zbavili. Slabá a nemocná zvířata zahynou, ale psi, kteří přežijí, zdívoci a jsou mnohdy nebezpečnější než šelmy, které ve volné přírodě běžně žijí. Když tam v horách uvidíte psa, vyhněte se mu širokým obloukem, protože to je totéž jako narazit na medvědici s mláďaty. Slyšel jsem o několika opravdu ošklivých případech a na vlastní oči jsem viděl oběť psa, která měla úplně ohryzanou paži."

"Ale tohle se přece stalo ve městě."

"To nehraje roli. Jistě, žijí v horách, ale scházejí dolů za potravou. Nezapomínejte, že letošní zima byla opravdu krutá. Víte sám, že v kravíně zavedli na noc hlídky - právě kvůli hladovým šelmám. Parcela leží nedaleko kravína. Nějaký divoký pes hledal potravu a narazil na Clifforda."

"Ale nic nesežral, jenom na něj zaútočil."

"Bez zřejmého důvodu. O to tady jde. Máme co do činění s naprosto zvrhlým chováním. Ale taková zvířata, a psi nejsou výjimkou, existují. Vyžívají se prostě v zabíjení. Někdy ženou dobytče několik mil jenom pro zábavu, snad aby se procvičili, pak je srazí, zabijí a nechají ležet. Když se takto chová člověk, označíme ho za psychopata."

Slaughter si přitiskl plechovku piva, která ještě nestačila úplně zteplat, k čelu. Myslel na starého doktora Marklea. "Byl bych rád, kdybyste ráno zašel na veterinární středisko a prohlédl to mrtvé dobytče, co jsme tam ráno našli."

"Cože?"

Slaughterovi ztvrdl pohled. "Vím, že to zní trochu hloupě, ale přesto to udělejte. Hledejte podobnosti s Cliffordovým případem. Něco se tady děje a vůbec se mi to nelíbí." Ztěžka vstal ze židle.

"Moc dobře nevypadáte, Slaughterě."

"Potřebuju si na pár hodin lehnout a vyspat se, to je všechno," uklidňoval Slaughter patologa a zamířil ke dveřím.

"Hej, co s tím pivem? Ještě tady jeden karton zůstal."

"Nechte si ho. Vždyť jste si ho zasloužil. Za Clifforda. Ale nezapomeňte na to dobytče. A dejte mi vědět, až skončíte." Slaughter sáhl na kliku.

"Říkáte, že se tady něco děje?"

"Přesně tak, ale bohužel nemám ponětí co."

Tři

Chodba byla prázdná a přibouchnutí dveří v ní zaznělo tlumenou ozvěnou. Jako v hrobce, pomyslel si Slaughter s pohledem upřeným na podlahu z imitace mramoru, lesklou ve svitu zářivek pod stropem. Na okamžik se zastavil a uvažoval, jestli vykonal všechno, co si na tuto noc naplánoval. Potom, pořád nejistý a se srdcem sevřeným neurčitými obavami, zamířil k východu. Pokynul sestřičce na pohotovosti a pak už ho automatické dveře se zasyčením propustily do noci.

Parkoviště obklopovala temnota, ale samotnou plochu ozařovaly dva reflektory umístěné nad vchodem. Slaughter kráčel ke svému autu a všiml si mračen hmyzu poletujících kolem světel. Jejich bzučení ho bůhvíproč zneklidnilo a přinutilo ho poškrábat se vzadu na krku, kde pocítil nepříjemné zasvědění. Alespoň že se v noci po nesnesitelném vedru ochladilo, řekl si s úlevou. Po těžkém, nasládlém zápachu formaldehydu (o kterém se však patologovi, protože ho měl rád, nikdy nezminil) se konečně mohl s požitkem nadechnout. Došel k autu a nahlédl na zadní sedadlo - zvyk, který si osvojil za nočních hlídek v ulicích Detroitu. Pak se posadil za volant, ale nenastartoval. Přemýšlel, proč se mu nechce domů a proč mu jedna část mozku neustále našeptává, že pořád na něco zapomíná. Byl k smrti unavený, ale přesto cítil, že ještě zbývá něco vykonat. A nešlo tak docela o pracovní povinnosti. Tam venku ho něco silně přitahovalo.

Nastartoval a vycouval z úzké mezery mezi dvěma vozy. Naposled se zadíval na mračna hmyzu hemžící se kolem reflektorů a vyjel z parkoviště. Ulice před nemocnicí nebyla zdaleka tak jasně osvětlena jako parkoviště.

Bezmyšlenkovitě, veden instinktem, odbočil vlevo, a když na další křižovatce zahrnul doprava, domníval se, že jej to něco nevysvětlitelného táhne zpátky na stanici. Jenže když o dvě ulice dál na semaforu naskočila zelená, nepokračoval rovně, ale odbočil vlevo. Teprve pak si uvědomil, že míří na severovýchodní předměstí, a konečně věděl, kam jede.

Provoz byl velmi řídký a ve většině domů, které míjel, se nesvítilo. Několik pouličních lamp bylo rozbitých. Zahnul za roh, zpomalil, rozhlédl se a zastavil před restaurací U Nádraží. Byla zavřená. To by také takhle pozdě měla, pomyslel si Slaughter. Vystoupil a s baterkou v ruce zkontroloval dveře. Zamčeno, jak ostatně očekával, i když by to byl docela povedený žert, přijít sem z úplně jiného důvodu a náhodou zjistit, že se tady čepuje i po zavírací hodině. Pro klid svědomí zkontroloval i všechna okna a pak zadní vchod. Prohlédl dokonce i popelnici, jestli jsou všechny skleněné láhve od alkoholu rozbité, jak nařizuje zákon. Začínáš být protivný, pomyslel si. Zhasl baterku a vrátil se k autu.

Podíval se na hodinky. Tři v noci. Clifford zemřel zhruba před čtyřiaadvaceti hodinami. Jistě, nešťastník vstoupil na prázdnou parcelu o dobrou půlhodinu dříve, a jestli opravdu po pádu usnul, pak skoro o hodinu, ale právě teď nastal okamžik, kdy ho předchozí noci napadl pes. Slaughter stál vedle hlídkového vozu a hleděl k parcele. Podél protější strany ulice stály domy, většinou ve velmi zuboženém stavu (tato část města měla nejbliž ke slumům, které znal z Detroitu) - nakloněné verandy, prolomené střechy, místo trávníků udusaná hlína a prach, v mnoha oknech chyběly tabulky, tu a tam nahrazeny kusy lepenky. Ale lidé, kteří zde žili, ač chudobní, byli docela mírumilovní. Slaughter s nimi nikdy neměl žádné potíže.

Hospoda tvořila výjimku, ale tam chodili hlavně dělníci z kravína. Slaughter se zahleděl přes pole a volné parcely na temné siluety nízkých protáhlých budov. Byly celkem tři. Dobytek se většinou zdržoval na pastvinách a dovnitř ho zaháněli jen výjimečně. Stačily by jim jen kanceláře a možná aukční síň, pomyslel si Slaughter, když se z dálky ozvalo táhlé zabučení. Zaváhal, ale pak rozhodným krokem zamířil po chodníku k prázdné parcele.

V otevřeném prostoru baterku nepotřeboval. Obloha blikající hvězdami a měsíc skoro v úplňku postříbřily noc kouzelným přísvitem. Slaughter si na okamžik připadal jako v pohádce, než se napomenul, že by se měl spíše snažit vžít do Cliffordových pocitů. Včerejší noc byla stejně jasná. Clifford vyšel z hospody a namířil si to tudy k parcele.

Samozřejmě byl opilý. Při takovém množství alkoholu v krvi - kolik že toho měl, skoro tři promile? - byla jasná noc asi to jediné, co vnímal. A určitě nešel, pomalu se potácel na nejistých nohou ulicí. Proto si taky s největší pravděpodobností chtěl zkrátit cestu přes parcelu a pole, než se trmácet téměř dvakrát tak daleko kolem bloku. Asi ho napadlo, že v takovém stavu se jinak domů nikdy nedostane. Belhal se tedy pomalu k parcele, a jestli tam na něj v trávě něco číhalo, určitě mu muselo být zřejmé, že jde o snadný cíl. Ale ne, tohle přece časově nehraje, zavrhl Slaughter svou úvahu. Zapomínáš na těch třicet minut, které uplynuly mezi Cliffordovým pádem a útokem. Kdyby ho útočník viděl přicházet a vycítil v něm snadný cíl, jistě by ho napadl okamžitě a nečekal by, až spadne a usne nebo upadne do bezvědomí. Proč by nějaké zvíře útok odkládalo? Jedině kdyby o tuhle kořist nemělo zprvu zájem, kdyby se nejdřív pokusilo ulovit nějaké dobytče, a teprve zahrnuto strážemi se vrhlo na Clifforda a zabilo ho. Ale proč, když mu zjevně nešlo o potravu?

Ze vzteku? Jak Slaughter sešel z chodníku a vstoupil mezi šustící stébla trávy a plevelu a podrážky zaskřípaly na šterku parcely, vyvolaly v něm jeho úvahy ledové zamrznutí. V duchu se vyplínil, že je starý blázen. Je unavený, že sotva stojí na nohou, a měl by ležet doma v posteli a spát. Jenže jestli se z hor do města opravdu zatoulal zdivočelý pes, nejspíš se na místo úspěšného lovu vrátí, a dnešní noc je na čekanou stejně dobrá jako každá jiná. Slaughter ušel asi deset kroků. Pohyboval se od rohu parcely k prohlubni, která se nacházela zhruba uprostřed. Sledoval trasu, kterou se podle něj ubíral Clifford, tedy víceméně přímou linku mezi rohem parcely, prohlubní a domem oběti. Na svůj odhad se ovšem nemohl plně spolehnout. Moudřejší bude, až si to

tady jeho dva muži, kterým to dal za úkol, ráno pořádně prohlédnou. Výborně, to je fantazie, ušklíbl se v duchu, když si uvědomil, že mu únavou vynechává mozek. Šmájdáš tady jako slon a zničíš každou stopu, která tu zůstala. Vynikající policejní práce. Jako ve špatném filmu. V domněnku, že se pachatel vrátí na místo činu, vyšetřovatel zničil všechny důkazy. Náhle, nic lepšího už tě nemohlo napadnout. Kams dal proboha rozum? Ale na lamentování už je pozdě, řekl si, způsobenou škodu už nenapravíš a třeba nakonec něco vypátráš. Když jsi došel tak daleko, můžeš klidně pokračovat.

Mířil k prohlubni. S těžkým srdcem, protože navzdory odhodlání dokončit započaté pátrání cítil stále silnější, i když nevysvětlitelné znepokojení. Nebyl to nejasný pocit, že něco není v pořádku, jaký prožíval od okamžiku, kdy našli mrtvého veterináře. Tohle bylo něco jiného - téměř hmatatelný pocit ohrožení, ještě umocněný místem a hodinou. Částečně se na něm podepsala únava, vzpomínka na Cliffordova znetvořený obličej a představa toho, co patolog nazval "psychopatickým chováním" zvířete. Ale strach v něm bezpochyby vyvolávala i samotná nehybná noc a ticho, jímž kráčel, ještě zdůrazněné každým zachrastěním šterku pod podrážkami, každým zašustěním trávy, která mu sahala až po kolena, o nohavice. Postupoval pomalu. V levé ruce svíral baterku, připraven ji v okamžiku potřeby bleskurychle rozsvítit, pravá se vznášela centimetr nad pouzdrem se zbraní, a v duchu se okřikoval, že se bojí úplně zbytečně, že v Detroitu zažil mnohem nebezpečnější situace, když prohledával opuštěná skladiště nebo pronásledoval podezřelého bludištěm temných uliček, nebo tehdy v té samoobsluze, kde narazil na dva kluky s brokovnicí. Od té doby ale uplynulo pár let, řekl si, aby uklidnil bušící srdce. Odvykl nebezpečí, kamaráde, a cítíš ho i tam, kde není. Moc to nepomohlo. Navíc se rozfoukal vítr a v trávě rozvlněné nepravidelnými póry vy se ozývaly šelestivé zvuky, jako by se jí něco pohybovalo. Jednou se dokonce zděšeně ohlédl za sebe, a když nic neviděl, musel silou vůle potlačit nutkání rozsvítit baterku. Schovej si to, dokud si nebudeš absolutně jistý, že tam něco je. Nesmíš to zvíře vyplašit dřív, než se dostatečně přiblíží, aby sis je mohl pořádně prohlédnout.

Kráčel, co noha nohu mine, znepokojený další skutečností. Domníval se, že za svitu měsíce a hvězd nebude mít žádné potíže s viditelností, ale stříbřitý přisvit prostor kolem něj nepřírozně zkresloval. Předměty se zdály mnohem bližší a jejich obrysy jakoby rozmazané, protože v nedostatečném osvětlení zanikaly detaily. Slaughter se ohlédl k pomalu se pohybujícím stínům na pastvině a k siluetám budov za nimi. Neměl bych se ke kravínu moc přibližovat, pomyslel si, protože by mě hlídka mohla považovat za zloděje dobytka a poslat za mnou kulku. Už se dostal téměř doprostřed parcely, ale na prohlubeň stále nenarazil. Jak se za chůze rozhlížel kolem dokola, sešel z přímého směru, a teď nevěděl, jestli se dostal moc daleko doprava, nebo naopak doleva. Kolem prohlubně rostla obzvlášť vysoká tráva, vzpomněl si, a možná bych ji neviděl, ani kdybych stál tři metry od ní. Napadlo ho, že měl použít Cliffordova dům jako orientační bod a zamířit přímo k němu, ale hlubší úvaha mu napověděla, že opilý nešťastník asi šel všelijak, jenom ne přímo. Určitě křížoval parcelu jako loďka plující proti větru. Od včerejší skutečnosti se při svém klikatém postupu moc neodchýlil. Usoudil, že uhnul ke kravínu, a zkorigoval směr, když vtom si uvědomil, že vítr sice před okamžikem zcela ustal, ale že šustění v trávě slyší pořád a že se přibližuje.

Vylekaně se otočil, baterku v pohotovosti, a odskočil, aby získal navíc trochu prostoru k obraně. To klubko starého rezavého drátu tam určitě leželo, už když sem přišel poprvé a hleděl do úžlabiny na mrtvého Clifforda, jenže si ho nevšiml. Teď se do něj při ústupu zamotal, a než si stačil uvědomit, co se děje, zamával rukama a zády napřed se řítíl k zemi, tvář bezmocně obrácenou k obloze. Obrnil se proti nárazu a horečně si propočítával, jak se přetočí na bok, aby zmínil dopad. Padal však dál, pod úroveň terénu. Vzápětí narazil do čehosi hlavou, před očima se mu zatmělo a na okamžik ztratil pojem o čase. Ale tělo se mu samo instinktivně překulilo stranou a pokračovalo v pohybu, reflex vypěstovaný výcvikem a hnaný přívalem adrenalinu do žil. Sálh po zbraní. Prázdné pouzdro. Spadl do prohlubně. Marně se snažil potlačit paniku, myšlenky si nedaly poručit. Kristepane, to je ta prohlubeň. Přesně takto se to stalo Cliffordovi. Horečně kolem sebe hmatl, aby měl alespoň baterku. Nemohl ji najít. Šustění v trávě se přiblížilo. Jako běsy štváný se drápal nahoru. Na otevřeném prostranství se snáze ubrání nebo uteče. Cítil, jak mu po tváři přejely ostré zuby, a s výkřikem se zřítíl zpátky do úžlabiny. Dopadl zády na ostrý vyčnívající objekt. Tohle nemohla ledvina vydržet, zděsil se. Sálh pod sebe a zrak mu přítom padl na okraj srázu. Ježíšikriste! Zvíře se přikrčilo a chystalo se ke skoku. Srst zježená, takže vypadalo ještě mohutnější, oči metající blesky, ohnuté pysky, vyceněné zuby. Zasyčelo a vrhlo se na něj. To už ale Slaughter držel v ruce svůj revolver, který zpod sebe vyhrabal. Zamířil na chlupatou bestii, která se na něj se sykotem řítila, a stiskl spoušť. Záblesk z hlavně ho oslepil a zpětný náraz mu škubl rukou vzhůru, ale huňaté monstrum se přímo nad ním rozprsklo a s zuchnutím mu dopadlo na břicho. Krvavá sprška, která ho pokropila, mu připadala nekonečná.

Čtyři

Hotelový pokoj páchl plísní a zatuchlinou a byl tak malý, že se do něj úzká postel, židle, a stolek s televizorem sotva vměstnaly. Nábytek byl potlučený a poškrábaný, dýha na desce stolu zvlněná dlouhými léty rozlitých nápojů, lak oprýskaný. Televizoru chyběl kanálový volič. Museli jste sevřít kovový kolík a otáčet jím, až vás prsty bolely, a stejně jste si moc nepomohli, protože ten krám byl stabilně naladěný na jediný program. Černobílý obraz neustále přeskakoval a uklidnil se jenom proto, aby se vzápětí ztratil. Okno postrádalo síť proti hmyzu, a aby vás neubodali komáři, nesměli jste ho otevřít. Proto to tady tak páchne, pomyslel si Dunlap, nevětraná zatuchlina z věkovitých, červotoči prolezlých dřevěných stěn. Budovu postavili v roce 1922, jak se Dunlap dočetl na mosazné desce, která visela nad hotelovým barem. Personál byl na toto pozeňhané stáří asi patřičně hrdý, i když Dunlap nechápal proč. Prošlapaný koberec, rozvrzaná postel, společné toalety na vzdálenějším konci podlaží. Když se šel v noci vymočít, přešel správnou

odbočku a málem netrefil zpět do svého pokoje, jak spleť tady chodby navazovaly jedna na druhou, křížily se v nejrůznějších úhlech a nesmyslně se zatáčely. Takhle nějak to vypadá v králičí noře nebo v mraveništi, povzdech si Dunlap zhnuseně a napadlo ho, co by asi dělal, kdyby v hotelu vypukl požár. Při tom, jak jsou stěny na troud vyschlé, to tady může každou chvíli lehnout popelem, a Dunlapovi se pomyšlení na skok z prvního patra do úzké uličky pod oknem pranic nezamlouvalo.

Navíc by asi neměl dost sil, aby to zvládl. Zase mu bylo hrozně. Pátral v paměti, kdy mu naposled v noci nebylo špatně, ale nevzpomněl si, a to ho ještě více vyděsilo. Jak dlouho to ještě může takto vydržet? Seděl v baru a hleděl na reprizy stupidních pořadů (televizor visel přímo nad barovým pultem) od osmi až do zavírací hodiny. Neměl ponětí, kolik toho za celý večer vypil, ale podle toho, jak podivně se na něj barman ke konci díval, to musela být koňská dávka. Televizní program mu splynul do rozmazané směsice reklam a vstupů lokálních studií. Ale nezapomeň na burzovní zprávy. Ach, bože můj, ano, burzovní zprávy. Jenže burza v tomhle zapadákově, to nejsou ceny Kodaku, Xeroxu a Dow Jonesův index. Ne, místní burza, to jsou ceny dobytka, potom zase dobytka a ještě dobytka. Poprvé je hlásili v osm, pak v deset a naposled po uzávěrce obchodování. Hej, to jsem toho zase tolik nevypil, když si to tak dobře pamatuju. No jo, ale proč se teda tak klepu? Proč je mně tak mizerně, že při pouhém pomyšlení na snídani se mně zvedá žaludek? Než se odhodlal na výpravu na konec chodby, aby se oholil, musel se napít, a další drink mu umožnil zapnout si košili. To ho vyděsilo. Na dobu, kdy se nemusel ráno napít, aby vůbec fungoval, si vzpomínal ještě docela dobře. Dnes ráno už to byly dva drinky, a když si nedá pozor, brzo bude potřebovat tři. Ale je tady jeden rozdíl, meditoval. Něco jiného je potřebovat se napít, něco jiného napít se. To musíš mít neustále na paměti. Dunlap si vzal přenosný magnetofon a fotoaparát, které včera položil vedle televizoru, a zadíval se na kufr vykukující zpod postele. Ne, takhle to dál nejde, řekl si se vši rozhodností, přece si nezničím život. A pak učinil slavnostní slib. Z pokoje vyšel v povznesené náladě. Placatá láhev, už zase plná bourbonu, zůstala v kufru.

Chodba se stáčela doprava, pak zase pro změnu doleva, aby posléze vyústila do křižovatky tvaru kříže, odkud se otevíral výhled dolů do vstupní haly. Na stěně vycpaná losí hlava - podle toho, jak byla vypelichaná a zaprášená, tam visela dobrých třicet čtyřicet let, věkem šedivá dlážděná podlaha, recepční pult neurčité barvy a za ním plešatý vrásčitý chlapík v plátěném obleku stejné barvy jako pult. Dunlap se zhluboka nadechl a okamžitě toho litoval - zatuchlá plíseň zde páchla ještě pronikavěji než v pokoji - a snad postě se ptal sám sebe, co kdy komu udělal, že musí snášet tak strašlivý trest, jako je vyslání do Pottet's Fieldu. Sklesle sestoupil po schodech a přes halu vyšel na ulici.

Slunce se mu zabodlo do očí jako skalpel. Osm hodin. Jak asi bude v poledne, když tak brzo po ránu je takové vedro? Hrůza pomyslet. Osm hodin, ale vzbudil se dlouho před svítáním - další neblahý důsledek pití. V poslední době skoro nespál, a když už, tak jen trhaně a často se probouzel, aby zase upadl do polospánku, přerušovaného groteskními sny. Ani na to nechtěl myslet, protože by musel myslet na jeden a tentýž sen, který se mu neustále vracel, a na postavu, která se mu v tom snu zjevovala. Mířil k rohu ulice a v myšlenkách se soustředil na chuť kávy, kterou si za okamžik objedná. V hotelu si mohl poručit drink, ale kávu tam ráno nevařili. "Zkuste to U Ponravy na rohu," poradili mu. Zprvu si pomyslel něco o podivném místním smyslu pro humor, ale pak ho napadlo, jestli jméno podniku není náhodou plodem obdivuhodné upřímnosti. Jiný kraj, jiný mrav. A to je tady teprve jeden den. Co ho ještě čeká? Další věc z mnoha, na kterou by nejraději nemyslel. Hele, soustřed se raději na svou práci. A Dunlap se nemusel ani moc pobízet, protože vnitřně cítil, že je něčemu na stopě. Vstoupil do jídelny. Pult ve tvaru podkovy, oblouk uprostřed místnosti. Jasně, čekal jsi snad něco jiného? Přejel pohledem několik mužů v kovbojských stetsonech, kteří si zase na oplátku prohlíželi jeho, a zamířil do boxu. Servírka s vlasy staženými pod síťkou se u něj zjevila mnohem rychleji, než očekával, a za půl minuty již uskrával kávu. Nejraději by šálek na doušek vypil a hned si objednal další, ale věděl, že musí pít opatrně, aby se nepozvracel. Ano, opravdu je něčemu na stopě. "Ježíšikriste, on je fakt mrtvý," vyhrkl ten mužský hlas do praskání statické elektřiny. "Proboha svatého, vždyť mu chybí..." Moc se toho včera nedozvěděl. Dva kluci si hráli na opuštěné parcele a našli mrtvolu muže jménem Clifford, který měl tak znetvořený obličej, že si policisté zprvu ani nebyli jisti jeho totožností. Žena, která obsluhovala vysílačku, mu odpovídala velmi vyhybavě, a nakonec se ho snažila vystrnadit s tím, že má přijít ráno a promluvit si se šéfem. Dunlap přesto vytrval a dál na ni dotíral s otázkami, ale pak se začali trousit policisté, kterým skončila směna, a ti ho nakonec vyhodili, protože prý musí psát hlášení a on je ruší a vůbec, civilista nemá v kanceláři co pohledávat. Chtěl si promluvit s Rettigem a nějakým nováčkem jménem Hammel, kteří, jak z útržků hovoru vyrozuměl, byli pověřeni pátráním na místě činu. Ti se však před jeho neslavným odchodem nevrátili a Dunlap stejně mezitím dospěl k závěru, že bez povolení velitele se s ním tady nikdo bavit nebude.

Nicméně ta shoda okolností na něj hluboce zapůsobila - vražda před tříadvaceti lety a sotva sem přijede za svou reportáží o komuně, objeví se další mrtvola. Kontrast mezi tehdejší a dnešním vyšetřováním - pokud to byla skutečně vražda, což zatím neví - by určitě stál za zachycení. Ale i tak, mrtvola, které chybí obličej, se moc často nevyskytuje, a pokud se jeho týká, nedá se odradit, dokud nepřijde té věci na kloub. S tou první vraždou také vůbec nepočítal. V záznamech, které měl v New Yorku k dispozici, o ní nenašel sebemenší zmínku. Když včera Parsons ve své kanceláři mimoděk naznačil, že město má nějakého kostlivce ve skříni, musel se Dunlap hodně ovládat, aby nedal najevo zájem. Seděl a přikyvoval, jako kdyby ho to povídání o minulosti tak trochu nudilo, ale ve skutečnosti se mu rozbušilo srdce vzrušením, protože mu vnitřní hlas napovídal, že jde o mnohem víc, než se původně domníval. Po zbytek rozhovoru až k závěrečné dohodě s Parsonsem se měl ztraceně na pozoru a znuděnou masku neodložil, ani když sešel do sklepa do redakčního archivu a požádal zřízence o mikrofilmy. Ale jakmile osaměl, hnán touhou lovce se vrhl na tříadvacet let staré noviny a napjatě je pročítal, až konečně v jednom z říjnových čísel našel, co hledal.

Dunlapův názor na průběh a důsledky události se do značné míry shodoval s Parsonsovými obavami. Město se evidentně bálo dalšího nájezdu hippies, který by určitě následoval, kdyby se do města zase sjeli žurnalisté, aby informovali veřejnost o tom, co se stalo. A tak po odeznění prvotního šoku zaměřilo veškeré úsilí na to, aby udrželo nepříjemnou záležitost pod pokličkou a aby se zvěsti o ní nerozšířily mimo údolí. Taktika slavila úspěch a pokud

Dunlap zjistil, zpráva se omezila jen na místní noviny - první den tučný titulek na první straně, druhý den článek na straně tři a pak už jenom několik odstavců odsunutých těsně před sportovní zpravodajství. Jeden z místních rančérů jménem Wheeler se ráno probudil a zjistil, že jeho osmnáctiletý syn v noci nespál doma. Zprvu si nedělal žádné starosti, protože se domníval, že chlapec si odpoledne někam vyšel, zábava se protáhla a zůstal na noc u kamaráda. Počkal do odpoledne, pak obvolal synovy známé, ale nic se nedozvěděl, a když chlapec nepřišel ani k večeru, byl už pěkně vyděšený. Zavolal na státní policii, plný obav, že se syn zranil při nehodě nebo se dostal do průšvihů a teď se bojí spojit se s rodinou. Policisté o ničem nevěděli, ale slíbili, že zahájí pátrání. Začali tím, co už otec udělal - obvolali mladíkovy kamarády. Ti však o něm nic bližšího říct nemohli. Už několik dní ho neviděli. V poslední době byl prý hodně náladový a držel se stranou, dokonce se i rozešel se svou dívkou. Pak se někdo zmínil o sebevraždě, a to už šlo do tuhého. Jedna věc byla jistá - z ranče nezmizelo žádné motorové vozidlo. Chlapec tedy odešel pěšky, nebo ho někdo odvezl. Že by utekl z domu? Otec přiznal, že se se synem často hádali, a Dunlap vycítil, že rozpře mezi mladíkem a jeho otcem musely být opravdu velmi vážné. Maloměstský rančer versus syn toužící po něčem lepším, ale otec nemá pro jeho představy sebemenší pochopení a dává to zatraceně hrubě najevo. Dunlap pročítal zprávy o tragédii a nechápal, jak mohlo policistům tak dlouho trvat, než přišli věci na kloub. Faktem zůstává, že několik dní tápali ve tmě, než si jeden z kamarádů vzpomněl, že se mladík v době nepokojů hodně stýkal s hippies (dokonce ho prý viděl kouřit marihuanu) a že po jejich nuceném odjezdu o nich často hovořil. Policie ani otec tomu svědectví zprvu nepřikládali velkou váhu, ale postupně se stále více přikláněli k názoru, že hoch utekl do hor ke komuně. Otec si pro něj chtěl okamžitě dojít, ale policisté byli zásadně proti. Očividně se domnívali, že si ušetří spoustu potíží, když se vydají do osady sami a chlapa sptícího vztekem nechají doma. Kromě toho neexistovala žádná záruka, že tam hoch skutečně objeví, šlo jen o jednu z možností. V každém případě je zbytečné dělat nějaké závěry, dokud nezjistí, na čem opravdu jsou.

Detailní průběh tragédie už si Dunlap musel víceméně domýšlet, protože zatímco o chlapcově zmizení informovaly noviny velmi obšírně, jakmile došlo k vraždě, tok informací okamžitě vyschl. Dunlap se nemohl ubránit obdivu, jak pečlivě někdo tu záležitost ututlal, a podezření, že to bylo Parsonsovo dílo, dílo starosty, který za všech okolností chrání své ovečky. Co se přesně stalo, to se z novin v žádném případě zjistit nedalo. Prvoplánové zdůvodnění informačního embarga bylo zřejmé a dokonce omluvitelné - zajistit pachateli spravedlivý proces, zabránit ovlivňování poroty. Koneckonců, jsme malé město, a jestli se u nás má konat soudní proces v tak závažné kauze, je třeba o něm informovat střizlivě a s jistou důstojností. Ale že se jim to povedlo, ušklíbl se Dunlap v duchu. Případ prakticky zmizel ze světa. Jako kdyby neexistoval. No, v sedmdesátém roce to na takovém zapadákově mohlo projít. Do přelomových rozhodnutí Nejvyššího soudu o svobodném přístupu novinářů k informacím souvisejícím s trestními procesy mělo uplynout ještě hodně let a místní noviny by se proti starostovi a jeho snaze zatáhnout za případem oponu stejně nepostavily. Hlavní cíl - zabránit celostátním médiím zjistit, že v Potter's Fieldu došlo k vraždě - byl tedy splněn. Mnozí lidé by to označili za spiknutí, pomyslel si Dunlap a usrl ze šálku. Vzápětí své nadšení mímil. Není přece žádné novinářské eso a neměl by si dělat přehnané iluze. Ale ať už své ambice přeháněl, nebo ne, Dunlap byl pevně rozhodnut zjistit, co se tehdy v osadě stalo.

Dopil, zvedl se a u pultu zaplatil padesát centů za kávu. Ve dveřích se otočil na postarší servírku, která pořád ještě nechápavě zírala střídavě na něj a na dva dolary spropitného, které nechal ležet na stole. Co to mělo znamenat? Předváděl ses? No a proč ne? Když podlehl pokušení zahrát si na bohatého strýčka z velkoměsta, zachoval se možná trochu blahosklonně, ale rozhodně tím nikomu neublížil. A navíc ho to zahřálo u srdce. Je možná opilec, ale žádný skrblik. Vyšel na ulici a znovu ho do očí bodlo slunce, ještě pronikavější, ještě palčivější, a povznesená nálada, s níž opouštěl jídelnu, se rázem vytratila, nahrazena nervozitou a netrpělivostí. Původně měl Dunlap v plánu vrátit se do novinového archivu, ale pak zapochyboval, že by se tam ještě něco nového dozvěděl. Včera večer se několikrát pokusil telefonicky sehnat velitele městské policie, ale nezastihl ho ani doma, ani na stanici. Teď se rozhodl, že si s ním musí stůj co stůj promluvit. Přehodil si přes rameno řemínek fotoaparátu a magnetofonu a vyrazil rozpálenou ulicí. Půl deváté. Dunlap si všiml, že provoz značně zhoustl. Většinou dodávky a pikapy, kabiny plné pasažérů. Lidé přijíždějí za sobotními nákupy nebo se jen tak porozhlédnout. Obchody měly samozřejmě otevřeno a Dunlap uvažoval, jestli si nemá koupit klobouk. Ano, vypadal bys skutečně fantasticky - městský oblek a kovbojský klobouk. No dobře, zachovej si svou důstojnost, ale za pár dní budeš mít obličej stejně sežehlý sluncem a pokožku popraskanou a svraštělou jako místní lidé. Prošel kolem budovy nakladatelství a litoval, že si nemůže vzít taxi, ale od svého příjezdu ve městě žádný taxík neviděl, a tak kráčel dál a začínal se potit. No, tak tohle je naposled, co jsem se nechal poslat do jakési díry na konci světa. Tušil, že je na stopě napínavého příběhu, a až poskládá všechny kousky záhady, ukáže svým šéfům, že je stejně dobrý jako kdysi a už takové úkoly nebude muset brát. Ale pak v něm zahledalo podivné dilema. Nemohl se dočkat, až odsud vypadne, ale jestli má vyřešit svůj problém s alkoholem a dokázat světu, že svou profesi pořád ovládá, bude se muset zdržet déle, než mu bude milé. Odhadoval to minimálně na týden, a to mu připadalo nesnesitelně dlouho. Takto duševně rozpolcen vstoupil konečně do stínu stromů a kráčel po schodech ke vchodu policejní stanice.

Policejní šéf pochopitelně ještě nedorazil a navíc se Dunlap od služby dozvěděl, že se Slaughter neukáže celé dopoledne. Prý volal, že má nějaké problémy. "A co mám podle vás teď dělat?" zeptal se Dunlap policisty.

"Možná kdybyste mně řekl, proč s ním potřebujete tak nutně mluvit..."

Dunlap těžce dosedl na židli. Tímhle martýriem prošel už včera. Jenže včera tady byla ta neústupná ženská a Dunlap se na policistu pátravě zahleděl, zhluboka se nadechl, potlačil záchvěv nevole a co nejtrpělivěji vysvětlil, co potřebuje.

"To není žádný problém."

Dunlap zamrkal. Asi se přeslechl. "Co prosím?"

"Proč jste mně hned neřekl, kdo jste? Když šéf ráno volal, zmínil se, že se u nás asi zastavíte. Počkejte moment, pokusím se ho sehnat."

O patnáct minut později stál Dunlap před prázdnou parcelou, za zády řadu zchátralých domků, a střídavě se díval na budovy kravína v pozadí a na hospodu U Nádraží na začátku ulice. Opatrně se vyhýbal každé zmínce o včerejší tragédii a soustředil se pouze na události staré třiaadvacet let. Tato taktika slavila nečekané vítězství. Když zjistil, kde se s ním chce Slaughter sejít, nemohl uvěřit, jaké má štěstí. Hospoda U Nádraží. To jméno včera zaznělo z vysílačky. Tady našli tu znetvořenou mrtvolu. Dunlap se zadíval na dva policisty, kteří stáli uprostřed parcely. Ohlíželi se po něm, upozornění zvukem motoru hlídkového vozu, který ho sem přivezl a nyní právě odjížděl. Slunce pronikavě páliło. Vítr zvedal oblaka písku, jehož drobná ostrá zrnka píchala Dunlapa do tváře. Olízl si okorálé rty a vstoupil na parcelu. Policisté mu vyšli naproti. "Co si přejete, pane?" zeptal se jeden z nich.

Dunlap jim, stále plný víry ve šťastný obrát své situace, vysvětlil, co potřebuje. Ukázalo se však, že ten, který se představil jako Rettig, není ochoten o případu mluvit.

Pět

No to je výborné, to je prostě zatraceně nádherné. Stojím tady uprostřed jakéhosi přiblíženého pole a ten chlap Rettig se mnou odmítá komunikovat. Jenže cos taky čekal, ty naivko? položil si Dunlap v duchu řečnickou otázku. Jenom proto, že se před chvílí ledy trochu pohnuly, sis myslel, že už všechno půjde jako po másle? Prober se a dělej svou práci. Dunlap věděl, že v Rettigovi před sebou nemá jenom policistu, který je odpovědný za vyšetřování včerejšího případu, ale také muže, který před třiaadvaceti lety sloužil u státní policie. Dozvěděl se to na stanici od službukonajícího strážníka, stejně jako skutečnost, že právě Rettig tehdy strávil s Wheelerem nejvíc času. "Hele, stalo se to před třiaadvaceti lety. Nechápu, proč o tom se mnou nechcete mluvit."

Ale Rettig prostě nechtěl.

Wheeler byl rančer, jehož syn utekl do hor. "No dobře. Když o tom nechcete mluvit, nemusíte. Zkusíme to jinak. Řeknu vám, co o tom vím já." Bylo to plácnutí do vody, okamžitý nápad, ale Dunlap si řekl, že stejně nemá co ztratit a že takto možná přiměje Rettiga k hovoru. "A vy mi potom povíte, jestli se mylím, nebo ne. Já ten článek tak jako tak napíšu. Takhle máte alespoň možnost uvést tu část, která se týká vás, na pravou míru."

Dunlap vyčkával. Rettig zjevně znejistěl, ale k řeči se neměl. Zvedl se nepříjemný větrný porыв a skropil jim tváře sprškou písku a prachu. Dunlap viděl, že musí přitlačit na pilu, vyplnit nepříjemné mlčení a zabránit Rettigovi odmítnout. "Jeli jste do hor hledat toho kluka, protože jste usoudili, že utekl k hippies. Hlídkový vůz, dva policisté. Odbočili jste na lesní cestu a u brány vás zastavily stráže, které hlídaly vstup na pozemek komuny. Museli jste se vrátit do města a vyžádat si povolení k prohlídce. Mezitím se však Wheeler rozhodl, že neuposlechne vaši radu či spíše příkaz, aby se do věci nepletl, a vyrazil na válečnou stezku jako osamělý mstitel."

"Ne, bylo to jinak." A po krátkém zaváhání Rettig pokračoval: "Wheeler se nerozhodl jen tak ,mezitím', jak říkáte. Přiměli jsme ho počkat na stanici - ne tady ve městě, ale na služebně státní policie u hlavní silnice. Tam vyslechl naše hlášení, že se musíme vrátit do města pro povolení k prohlídce, a ruplo mu v bedně. Počkal, až kolega, který měl službu, odešel na záchod, využil jeho nepřítomnosti a zdrhl."

"A protože byl Wheeler, mírně řečeno, dost rozrušený, kolega vám vzkázal, že byste se měli vrátit k osadě."

"Přesně tak."

"Wheeler tedy před vámi nemohl mít velký náskok. Nemusel se ovšem vracet domů pro pušku, protože jako každý rančer ji měl v kufru auta nebo pod sedadlem džípu. Čím vlastně jezdil?"

"Měl pikap."

Dunlapovi vyvstal před očima obrázek šňůry malých nákladních automobilů mířících do města, v kabině stěsnaná rodinka. V závěsu přes zadní sklo pokaždé visela puška.

"Měl kulovnici, nebo brokovnici?" zeptal se Dunlap, a když viděl, jak se Rettig při posledním slovu zachvěl, odpověděl si sám. "Ano, brokovnici," prohlásil rozhodně a absence detailů o vraždě mu byla rázem jasnější. "Wheeler zuřil, určitě nadával, vztekly na syna, že utekl z domova, a na hippies za jejich trik s povolením k prohlídce. A co bylo ještě horší, vůbec těm mladým lidem nerozuměl. Když ujížděl do hor zachránit syna, určitě se trochu bál. Na plný plyn projel lesní cestou a zavřenou bránu prostě a jednoduše prorazil. Dojel až k místu, kde lesní cesta končila, vyskočil z auta a s brokovnicí v ruce běžel lesem, stráže v patách za ním. Ale až na mýtinu, kde stála osada, nedoběhl. Zastavili ho. Došlo k potyčce. Wheeler se nějak uvolnil a bez míření vypálil a jednomu z těch vousatých vlasatců ustřelil hlavu."

Dunlap se odmlčel a čekal na Rettigovu reakci. Průběh tragédie pouze odhadoval na základě toho, co si přečetl, ale domníval se, že jeho vyličení události odpovídá skutečnosti - až na to, že nevěděl, kde ke střelbě došlo a kam byla oběť zasažena. Ale musela to být hlava. Hlava, nebo břicho, protože jinak by v novinách našel konkrétnější popis. Zásah brokovnicí do hlavy nebo břicha totiž není nic, o čem by se dalo psát delikátně. A protože Dunlap věděl, že záležitost určitě nesouvisela se sexem, musela to být hlava s dlouhými rozcuchanými vlasy a plnovousem, kterou si rančer vybral za cíl, protože ji považoval za ztělesnění a symbol všeho neštěstí. Dunlap čekal. Vítr postupně utíchal.

"Jeho obličej vypadal, jako kdyby mu na něm někdo rozmačkal půl kila zralých jahod," zašeptal Rettig do ticha.

"Krvavá břevka, jinak nic. Oči, ústa, nos, všechno pryč. Jenom krev, maso a roztříštěné kosti." Rettig naznačil Dunlapovi, aby ho následoval k hlídkovému vozu. "Už jsem vám řekl víc, než jsem chtěl."

"Podívejte se, já vás chápu. Nechci na vás naléhat. Ale zavolejte si svému šéfovi a on vám určitě řekne, že se mnou můžete klidně mluvit. Řekl jsem vám hned zkraje, že mám Parsonsovo i jeho svolení k pátrání."

Rettig se zatvářil skepticky. "Stejně musím zajet k němu domů. Bud'te bez obav, určitě se ho zeptám."

"Nevzal byste mě s sebou?"

Rettig se zamračil.

"Proboha, jsem tady bez auta. Přece mě tu nenecháte stát a neodjedete."

"Mohl bych vás tady klidně nechat, ale jestli opravdu máte starostovo a šéfovo požehnání, jak tvrdíte, nerad bych se dostal do průšvihů." Rettig ještě okamžik přemýšlel. "Nastupte si. Odvezu vás tam. Ale ve vašem vlastním zájmu doufám, že jste mně nelhal."

Dunlap se usmál a pospíšil si na zadní sedadlo. Druhý policista se usadil vpředu vedle Rettiga, který řídil. Oba muži si sundali klobouky a Dunlap litoval, že zapomněli stáhnout okénka, když auto zaparkovali. V kabině panovalo nesnesitelné vedro a Dunlapovi se okamžitě přilepily šaty k tělu i opěradlu.

Projeli kolem kravína. Dunlap se ohlížel za pasoucími se stády. U hostince odbočili a barabizny na spadnutí zmizely, vystřídány novější výstavbou předměstí. Projeli podjezdem dálničního přivaděče. A než se Dunlap nadál, objevila se otevřená krajina. Ze Slaughterovy adresy, kterou si zjistil v telefonním seznamu, si zapamatoval jenom R. R. něco, a neměl tušení, jak daleko od města bydlí. Projížděli pastvinami s povadlou trávou. Čas od času ve vysílače zapraskaly nějaké hlasy, ale žádný z policistů nezvedl mikrofon.

Dunlap si je za jízdy dobře prohlédl. Rettig měl kudrnaté rusé vlasy, jeho společník, mnohem mladší, měl světlé vlasy zastřížené nakrátko v imitaci účesu z padesátých let. Jenže tady to není imitace, pomyslel si Dunlap, ale pokračování tradice. Oba vypadali jako hráči amerického fotbalu, vysocí, mohutní, svalnatí. I jejich kolega na stanici se mohl chlubit podobně vypracovanou postavou a Dunlap usoudil, že šéf městské policie si své podřízené pravděpodobně vybírá i podle tělesných proporcí. Jestli je to pravda, asi má docela osobitou představu o tom, jak se vypořádat s případnými potížemi, a nebude to jenom obyčejný venkovský balík, jak si zprvu myslel. Budu na to muset pamatovat, řekl si Dunlap a znovu se pokusil přimět Rettiga k hovoru.

"Byl jste dost blízko, abyste slyšel výstřel?"

Rettig střelil pohledem do zpětného zrcátka. "Podívejte, upozornil jsem vás..."

Ale přesto jsi mi odpovídal, pomyslel si Dunlap. Takže moc daleko jsi asi byl, když se tak kroutíš. Málem jsi to viděl na vlastní oči, co? Uslyšels výstřel a viděls proraženou bránu. Šláplš na plyn, dojels až k opuštěnému nákladáku, rozběhl ses lesem a našels rančera, jak brokovnicí míří na partu hipíků. Dunlap si tu scénu dokázal živě představit. Vyděšení mladíci hledí do hrozně hlavně brokovnice, kolena se jim klepou strachem a marně přemýšlejí, jak se zachovat. Kdyby se obrátili na útěk, Wheeler by po nich začal střílet. Jestli zůstanou, udělá nakonec totéž, protože je na něm vidět, že ztratil všechny zábrany a že se každým okamžikem přestane ovládat - vytřeštěné oči, těžký dech, prst na spoušti napjatý. Přiběhnete vy dva. Co teď? Zastřelit Wheelera? To by bylo to poslední, co byste chtěli. Ale stejně tak jste nechtěli střílet po nikom jiném, i kdyby to měl být vlasatý feťák, když už jeden ležel na zemi, obličej krvavá břevna, jako kdyby mu na něm někdo rozmačkal půl kila jahod. Mezitím tam z osady určité přibíhají další, přivolaní zvukem výstřelu. Když vidí, co se stalo... No, někteří asi utíkají zpátky do lesa, ale mnozí zůstávají v šoku stát a jenom zírají. Rančer ještě více znervózní, když kolem sebe vidí tolik lidí, hippies, které podvědomě nenávidí. Prst na spoušti zbělá a roztěkané oči zalétají k dvojici policajtů, kteří drží v rukou revolvery, pomalu se přibližují a vyzývají ho, aby odhodil zbraň.

"Jak se vám podařilo mu ji sebrat?"

"Cože?"

"Tu brokovnici. Jak jste mu ji vzali?"

Dunlap doufal, že svou otázkou zabrnká na Rettigovu profesionální hrdost, ale policista dál hleděl přímo před sebe a mlčel.

"Nějaký pošahaný feťák se mu ji pokusil sebrat," vyhrkl nečekaně. "Wheeler se otočil a já skočil k němu a popadl pušku. Než zbraň vystřelila, podařilo se mi strhnout hlaveň k zemi a broky se neškodně zaryly do hlíny a jehličí. Měl jsem ho co držet. Byl silný jako býk, ale natáhnout páku a vsunout do komory další náboj se mu už nepodařilo."

Ajajaj, takže ses nakonec nemusel moc přemáhat, aby ses pochlubil úspěšným zásahem, co? A Dunlap věděl, že se brzy dozví i zbytek, zejména něco o osudu rančera syna.

"Co se stalo potom?"

Ale Rettig neodpověděl.

"Ptal jsem se..."

"Podívejte, řekl jsem jasně, že se nejdřív zeptám šéfa," odsekl Rettig a malá hra na schovávanou skončila. Dunlap se už ani nepokoušel o štěstí. Opřel se, propocené šaty přilepené k tělu, a sledoval krajinu, kterou projížděli. Rovina, nekonečné pastviny tu a tam oživené shluky křovin. Sjeli ze silnice, projeli otevřenými, mírně nakloněnými dřevěnými vraty a pokračovali vozovou cestou, hřeben mezi vyjetými kolejemi porostlý plevem. Dunlap zaslechl zvuk mnoha výstřelů. Kanonáda stále zesilovala, jak se v oblacích prachu hnali vpřed.

Dunlap se na sedadle předklonil. "Co se děje?"

Oba policisté otázku ignorovali. Vyjeli na hřeben kopce, kde se v narudlé suché půdě kymácelo několik osamělých stébel, a před nimi se otevřela kotlina s několika budovami. Nevelký bíle natřený dům, nejvyšší čtyři pokoje, vpředu veranda; stáj asi stejně velká jako dům a také bíle natřená; jakási chatrč a dokonce i ta byla bílá. A ohrazený výběh, kde se vzpínali dva koně, vyděšení střelbou, která se rozléhala z nedaleké rokle.

Šest

Slaughter se díval na skupinku střelců ve strži a pak se otočil k patologovi. "Byla to fakt kočka. Ustřelil jsem jí tu její zkrvenou hlavu, ale byla to kočka, věřte mi."

Patolog přimhouřil oči. "Víte to jistě."

"Myslíte si snad, že jsem v životě neviděl kočku? To posrané zvíře mě napadlo. Velký divoký kocour. Velký jako prase, vážil aspoň patnáct liber. A kdybych ho neodpráskl, vyškrábal by mi oči a celý ksicht."

Patolog se zamračil. Nedávalo to žádný smysl. Nejen útok zvířete, ale ani Slaughterova téměř hysterická reakce. Pak si ale uvědomil, jak musel být Slaughter vyděšený. Ležel prakticky bezmocně v té prohlubni a určitě si myslel, že skončí jako Clifford. Takovou hrůzu asi naposled prožíval, když sloužil v Detroitu. Tady nebyl na podobné zážitky zvyklý. A teď se vzteká, a nejvíc sám na sebe, protože se přestal ovládat. Patologa by nikdy nenapadlo, že se Slaughter může něčeho bát. Pocítil záchvěv soucitu a sympatie a uvědomil si, že má policejního šéfa za ten projev člověčenství ještě raději.

Muži ve strži pokračovali v palbě.

"Co ten škrábanec? Neměl bych se vám na něj podívat?" zeptal se patolog Slaughter.

Slaughter mávl rukou. "Ošetřil jsem si to sám." Hluboký škrábanec se mu táhl přes celou tvář a zaschlý strup vypadal dost ošklivě. "Starý doktor Markle tak dlouho naléhal, až jsem si pořídil slušně vybavenou lékárníčku. Pro všechny případy, říkal, kdyby se mně něco stalo při výcviku koní. Nejdřív jsem si ránu vymyl a potom vydezinfikoval."

"Podle mě byste potřeboval pár stehů."

"Tak zlé to zase není. V noci mě sice napadlo, že bych se u vás zastavil, ale byl jsem tak unavený, že jsem jel přímo domů."

Slaughter zaslechl hlídkový vůz, který se k nim v oblacích načervenalého prachu blížil, a otočil se. Za volantem Rettig, nováček Hammel vedle něj. Ale koho to mají na zadním sedadle? Chlap v pokrčeném šedivém obleku, obličej, jak Slaughter viděl i přes uprášené čelní sklo, stejně šedivý a zmačkaný jako oblek.

Ale když vůz zastavil a ten člověk vystoupil, přičemž z auta vylovil něco, co vypadalo jako magnetofon a fotoaparát, Slaughter viděl, že není tak starý, jak si původně myslel. Držel se docela vzpřímeně a tělo ještě úplně neztratilo bývalou formu. Tak čtyřicet, nejvýš pětáctičet, odhadl Slaughter. Ale ten obličej! Slaughter v nejmenším nepochyboval, že ten chlap je těžký alkoholik. Křehké prořídle pavičinkovité vlasy, šedivé jako celá postava.

Slaughter seskočil z verandy. "Uvnitř je nějaké pivo," řekl patologovi. "Hned se vrátím."

"Moment, ještě se chci na něco zeptat."

"Později," prohodil Slaughter přes rameno a šel naproti šedovlasému muži s fotoaparátem a magnetofonem.

Rettig s Hammelem se ani neobtěžovali ohlédnout se ke strži, odkud rachotily výstřely, ale muž s popelavým obličejem tam fascinovaně zíral.

"Prohledali jsme místo činu, jak jste přikázal," ohlásil Rettig, když k nim Slaughter došel. "Vůbec nic."

"To se dalo čekat." Slaughter natáhl ruku. "Vítejte, pane Dunlape." Vysloužil si tím přesně takový pohled, jaký očekával. Na Dunlapa to zjevně zapůsobilo. Slaughter si dával záležet, aby si pamatoval jména. Naučil se to už dávno v Detroitu, když pochopil, že znalost jména může znamenat rozdíl mezi důvěrou a panikou. "Moji lidé mi hlásili, že mě hledáte."

Dunlap sevřel podávanou ruku. "Vás člověk opravdu těžko hledá."

"Tak těžké to zas není. Koneckonců, jste tady, ne?" Slaughter se usmál a Dunlap se zase otočil ke střelbě ve strži.

"Nevadilo by vám, kdybych se na něco zeptal?"

"Ale vůbec ne. Ptejte se na cokoliv. Proto jste sem přijel, nemám pravdu?"

"Ta střelba."

"Střelecký výcvik. Máme takový zaběhaný zvyk. Každou sobotu zvu své spolupracovníky k sobě na pár piv a porci chilli. Ale než si pohoštění zaslouží, musí vystřelit pár ran do terče. V některých útvarech městské policie se to nevyžaduje, ale já trvám na tom, aby mí podřízení alespoň dvakrát měsíčně trénovali střelbu. Směna, která dnes slouží, sem přijede příští týden, takže se všichni prostřídají. Chcete se podívat?"

Zamířili ke strži za stájí. Rettig se k nim připojil. "Vyptával se na Quillera a na osadu."

"Vím o tom," opáčil Slaughter. "Parsons mně kvůli tomu volal. Quiller, to je minulost. V té době jsem tady nebyl, takže jsem ho poslal za vámi."

"Tvrdí, že má vaše a starostovo povolení, ale..."

"To je v pořádku, postupoval jste správně. Snažil jsem se vás sehnat vysílačkou, ale asi jste se vzdálil od vozu."

Nedělejte si starosti. Na vašem místě bych byl také podezřívavý."

Obešli bělostně natřenou stáj. Pod nohama jim skřípal hrubý prach. Střelba se ozývala mnohem hlasitěji a vzápětí se jim otevřel pohled na pětici mužů v džínách a v košilích s vyhrnutými rukávy. Stříleli z revolverů na plechovky rozestavěné ve vzdálenosti zhruba deseti metrů na okraji příkopu, který roklinu přetínal. Tři právě nabíjeli a pohledem sledovali Slaughter a Dunlapa následované Rettigem, kteří se vynořili zpoza stáje.

"Doufám, že to pivo je tak vychlazené, jak jste sliboval," prohodil jeden ze střelců.

"Lhal jsem," usmál se Slaughter. "Je ještě ledovější."

Muži se rozesmáli.

"Zdá se, že byste potřebovali pár nových terčů," podotkl Slaughter. Všechny plechovky na okraji příkopu už měly víc děr než kovu a sotva držely pohromadě.

"Říkali jsme si, že až je rozstřílíme na padrt', třeba uznáte, že si to pivo zasloužíme."

"Sto ran na osobu, ani o kulku mňh." Slaughter ukázal na Dunlapa. "Tady ten pán přijel z New Yorku. Je to novinář a chce psát o té komuně v horách. Chci, abyste s ním plně spolupracovali. Nevím sice, co všechno se tady tehdy stalo, ale nevidím žádný důvod, proč byste před ním měli něco tajit."

Muži se zadívali na Dunlapa a pomalu přikyvovali.

"Jak to, že nestřílíte s námi?" zeptal se jeden z policistů svého velitele.

"Odbyl jsem si svoje, ještě než jste přišli."

"To jistě," ozvalo se pobaveně.

Slaughter se po očku zadíval na Dunlapa, pokrčil rameny a vytáhl z pouzdra revolver.

Dunlap instinktivně poodstoupil a hleděl na zbraň v Slaughterově ruce. Velitel přistoupil ke skupince svých mužů a soustředěně pozoroval plechovky na druhé straně příkopu. Otočil se k cíli bokem, rozkročil nohy a zaujal pevný postoj, napřáhl paži, pečlivě zamířil a stiskl spoušť. Hlasitě zaburácení. Plechovka se otrásla. Tělo absorbovalo zpětný náraz, a to už Slaughter natáhl kohoutek a znovu vypálil, natáhl a vystřelil, šestkrát za sebou. Ozvěna jednoho výstřelu splývala s druhou a Slaughterova ruka pracovala rychleji, než oko dokázalo sledovat. Po poslední ráně se plechovka rozpadla. Muži se rozesmáli a odměnili Slaughtera hlasitým potleskem. Ten jen skromně pokrčil rameny, vyklopil bubínek, vysypal prázdné nábojnice, schoval je do kapsy a znovu nabil.

"Vidím, že vám ještě pár kuliček zbývá," podotkl Slaughter a ukázal na poloprázdné krabice s náboji. "To pivo zatím zmrzne." Mrkl jedním okem a vyšplhal se z rokle. "A tentokrát ať posbíráte všechny nábojnice."

"Jasně," ozvalo se sborově a vzápětí se zase rozezněla kanonáda a cinkot zasažených plechovek. Slaughter odváděl Dunlapa a Rettiga zpátky k domu.

"Působivé představení, ta vaše střelba," podotkl Dunlap.

"Není nad pořádný trénink," opáčil Slaughter. "Nelhal jsem, opravdu jsem si svoje odstřílel před jejich příjezdem."

Někdy cvičím s nimi, ale většinou jenom sedím na verandě a vítám příchozí. Je ve mně asi kus džentlmena z Divokého západu, který se občas projeví." Spokojeně si všiml, že se Dunlap usmívá. Výborně. Starosta mu kladl na srdce, aby se snažil udělat na toho muže dobrý dojem. "Vám lidem z východu musí tento kus země připadat dost odlišný od toho, na co jste zvyklí."

"Trochu," potvrdil Dunlap.

"Jo, taky jsem se tak ze začátku cítil."

Dunlap potřásl hlavou. "Ze začátku?"

"Přišel jsem z Detroitu. Před pěti lety. Ale stačí málo a přijdete zdejšímu klidnému způsobu života na chuť."

Zdálo se však, že Dunlap tomu absolutně nevěří, a Slaughter téma dál nerozvíjel. Snažil se vystupovat co nejpřátelštěji, ale hlavou se mu honily úplně jiné starosti. Neměl čas dělat tomuhle chlapíkovi průvodce místním koloritem. Minuli Rettigův hlídkový vůz a kráčeli k verandě, kde stál patolog zabraný do hovoru s mladým Hammelem, v ruce plechovku, z které se právě napil. Slaughter se chtěl Dunlapa zeptat, jestli by si také nedal pivo, ale patolog ho předešel.

"Tady vás člověk mi říká, že to zvíře tam pořád ještě leží. Nedělejte hlouposti. Musím zkontrolovat, jestli vás nepokousalo."

"To opravdu není nutné. Taky mě to napadlo, a když jsem se v noci vrátil, shodil jsem šaty a prohlédl se od hlavy k patě. Nemám nic než tady ten škrábanec." Slaughter se dotkl ošklivého strupu na tváři.

"Opravdu jste jenom poškrábaný? Nekouslo vás to?" naléhal patolog.

"Vypadám snad jako pokousaný? Ne. Jsem si tím naprosto jistý."

"Ale i tak bych si toho kocoura rád prohlédl. Kočky totiž tímto způsobem lidi nikdy nenapadají."

"Některé ano. V Detroitu jsem si odnesl svou porci škrábanců a kousnutí. Kočky zdivočí a žijí v opuštěných barácích. Ale vím přesně, kam míříte. Tohle bylo opravdu něco jiného. Kočky se brání, ale nevyhledávají člověka, aby na něho zaútočily."

Pětice mužů se odmlčela. Dunlap se zájmem naslouchal. Slaughter se k němu otočil a všiml si, že i Rettig s Hammelem se na novináře dívají.

"Máte pravdu," řekl patologovi a Dunlapovi vysvětlil: "Vidíte, máme tady takový menší problém, ale toho se vaše návštěva netýká. Mohl bych vás požádat, abyste šel dovnitř a dal si pivo, ale to byste si určitě pomyslel, že před vámi chceme něco zatajit, což není pravda. Dovolím vám tedy zůstat, ale musíte pochopit jedno. Všechno, co se týká komuny, je vaše a můžete o tom psát. To, o čem mluvíme teď, je služební tajemství." Slaughter čekal na odpověď.

"Souhlasím. Jistě máte své důvody."

"To se brzo dozvíte," a Slaughter se zase obrátil k patologovi. "Mám ráži 0,357 a než jsem se vydal na tu parcelu, nabil jsem kulkami magnum. Říkám vám, že jsem tomu kocourovi tu jeho zkurvenou hlavu ustřelil. Nejsem žádný odborník, ale jedno vím. Když chcete zjistit, jestli má nějaké zvíře vzteklinu, musíte odebrat vzorky tkáně z mozku."

"To je pravda."

"Výborně, takže mozek. Hele, mozku vám můžu nabídnout, co hrdlo ráčí, protože je rozmašírovaný na padrt' a rozplácený po celé té zatracené parcele. Ale ty kousky budou asi tak znečištěné, že vám nebudou k ničemu." A pak se zadíval Dunlapovi do očí. "Tak, tady to máte. Doufám, že chápete. Jestli se do města dostane jen zmínka o vzteklině, máme na krku paniku jako hrom."

Dunlapova tvář měla najednou barvu popela. "Totéž se stalo i Cliffordovi?"

Slaughter si ho přeměřil pohledem. "Musím uznat, že svou práci děláte dobře. Ne, u Clifforda si pořád nejsme jistí. Od včerejška zvažujeme různé verze případu. Víte určitě, že Clifforda napadl pes, ne kočka?" zeptal se patologa.

"Kolikrát to mám opakovat?"

"Nádhera." Slaughter sklopil zrak. "Potřebuju se napít," a přešel ostatní tázavým pohledem.

"Jedno bych si dal," hlásil se Dunlap.

"Já také," přidal se Rettig.

Nováček Hammel a patolog už drželi plechovky v rukou.

"Přinesu celou chladničku." Slaughter zmizel v domě.

Sedm

Proboha, co se to s tebou děje? Slaughter za sebou zavřel dveře a roztrásl se. Jsi na pokraji zhroutení. Napadne tě kočka a ty vyvádíš, jako kdybys ještě nikdy nepoužil zbraň. Co je to s tebou?

Chybí mi trénink.

Spíš se z tebe stal slaboch a měkota. Poklidný život na venkově, o kterém ses zmínil tomu pisálkovi, ti opravdu zachutnal. Kčertu, máš tady takový klid, že když tě pak poškrábe zdivočelá kočka, ztratíš nervy a málem si naděláš do kalhot.

Ne, to není pravda. Dělán svou práci a dělám ji dobře.

Sám víš, že si lžeš do vlastní kapsy. Roky a roky se snažíš a myslíš si, že líp už to nejde, a musí přijít nějaký skutečný problém, aby sis konečně uvědomil, že jenom proplouváš a ani o tom nevíš.

Kčertu, vždyť já ani nevím, jestli se alespoň snažím.

Ale víš. Ta vnitřní prázdnota. A samoobsluha. Ti dva kluci. To, co ti udělali.

Chceš sám sobě dokázat, že za něco stojíš.

A to byla zajisté pravda.

Stál uprostřed malé útulné kuchyně, hleděl na dva chladicí boxy po okraj naplněné ledem a plechovkami piva a měl sto chutí si jednu hned otevřít. Ale napít se dříve, než nabídne ostatním, by se rovnalo veřejnému přiznání slabosti. V jejich očích by to možná slabost nebyla, ale v jeho rozhodně ano. Zvedl jeden box a vrátil se na verandu.

"Dobrá, takže co navrhuje?" zeptal se patologa. Doufal, že pivo uvolní atmosféru.

"Bez ohledu na vaše tvrzení se na tu kočku chci podívat. Řekněte svým mužům, aby dávali pozor na zvířata, která se chovají nějak podivně. Já zatím zkontroluju v nemocnici, jestli si někdo nenechal ošetřit pokousání. Faktem bohužel zůstává, že toho moc udělat nemůžeme, dokud nedojde k další nehodě."

"Jestli k ní dojde," ozval se po chvíli ticha Rettig.

"Ano, jestli k ní dojde, ne až. Alespoň v to musíme všichni doufat," poznamenal Slaughter.

"A nečekejte, až uvidíte psa nebo kočku s pěnou u huby. Tyto symptomy se objevují až v pozdějším stadiu choroby," řekl patolog. "Co hledáme, je bezdůvodný útok zvířete na člověka. Naprosto iracionální agrese."

Slaughterovi zablikalo v hlavě. "To je dobré."

"Co?"

"Přesně totéž jste říkal o těch psech, co žijou v horách."

Všichni zmlkli.

Jsou jako zařezaní, pomyslel si Slaughter, a pak si uvědomil, že ticho je mnohem hlubší. Střelba ustala. Ohlédl se ke stáji, za níž se vynořila skupinka rozesmátých mužů, kteří se častovali žertíky a za chůze schovávali zbraně do pouzder. Došli k verandě a mnuli si ruce radostným očekáváním. Pivo už čeká.

"Kdo umřel?" zeptal se jeden z nich, když si všiml, jak pohřebně se všichni tváří.

"Máme jistý problém. Posbírali jste prázdné nábojnice?"

Všeobecné přikyvování.

"Dobře. Až budete mít chvíli času, znovu je naládujte. Možná je budeme potřebovat."

Ruce natahující se pro pivo strnuly uprostřed pohybu.

"Musím zkontrolovat koně," řekl Slaughter. "Pojďme se projít. Cestou vám povím, o co jde."

Seskočil z verandy. "Moc toho k povídání není," ozvalo se za ním. Slaughter se otočil, ale hned viděl, že slova neplatila jemu. Pronesl je Rettig, který poodstoupil a bavil se s Dunlapem.

Rettig si Slaughterova pohledu všiml. "Opravdu nevadí, když si s ním promluví o tom, co se stalo v komunitě?"

"Sakra, na to teď kašlu," odsekl Slaughter a vzápětí se v duchu pokáral. Fakt začínáš být protivný, kamaráde. Dohonil ostatní a kráčel ke koním.

Osm

Rettig se za ním chvíli díval a pak se zase věnoval Dunlapovi. "Opravdu už toho moc k povídání není." Přes výslovné povolení dávnou záležitost prodiskutovat mu nebylo moc do řeči. Stále měl v živé paměti, v jaké tajnosti byl tehdy případ veden. Onoho léta se toho tolik semlelo a město získalo tak špatnou reputaci, že se městská rada sešla za zavřenými dveřmi a dlouze diskutovala, jak se s novou ranou vypořádat. Parsons byl už tehdy starostou. Převládlo všeobecné mínění celou tragédií ututlat a nepřipustit, aby se zprávy o vraždě rozšířily. Jinak by se ti vlasatci mohli vrátit a s nimi davy reportérů a nepokoje by propukly nanovo. Proces probíhal bez jakékoliv publicity a vědělo se o něm jenom v údolí a v nejbližším okolí. Města na druhé straně hor projevila značnou dávku porozumění, jen aby se život v údolí co nejrychleji vrátil do normálních kolejí. Státní policie, pod jejíž jurisdikci případ spadl, plně spolupracovala s městskou radou, i když na ní byla samozřejmě zcela nezávislá, protože si dobře uvědomovala, že město je s údolím svázáno pupeční šňůrou. A zejména Rettig byl upozorněn, aby držel pusu. Jistě, tak explicitně ho nikdo nevaroval, ale sdělení bylo jasné a Rettig si dával úzkostlivě pozor, aby se někde neprořekl. Od události už uplynulo třicet let, ale pořád si pamatoval, jak to tehdy bylo, a mlčenlivost mu tak zalezla pod kůži, že se nyní jen těžko odhodlával promluvit. "Opravdu toho moc není," zopakoval. "A většinu jste si už sám domyslel."

"Ale co syn? Co se stalo s Wheelerovým synem?" Dunlap si svlékl sako a přehodil je přes opěradlo židle.

"Byl v pořádku. Když dorazily přivolané posily, šli jsme s kolegou prohledat osadu. Ostatní zůstali a vyslyšeli svědky vraždy. Wheeler se mezitím zhroutil a naložili ho do vozu. Šli jsme do osady a..."

"Popište mi, jak to tam vypadalo."

"No, nic moc. Slyšeli jsme sice spoustu pověstí, ale připadalo nám to tam úplně normální. Prostě dřevěné baráky postavené do řad, aby tvořily ulice. Trochu jako kasárna, ale spíš železniční pracovní tábor nebo dělnická kolonie z doby hospodářské krize. Skromné, až jich bylo člověku líto. U každého domku zahrádka se zvadlými kytkami. Květiny nemají tak vysoko sebemenší šanci. Samý stín, řídký vzduch, mizerná půda. Nejhorší byl pohled na ta jejich políčka. Pokoušeli se pěstovat kukuřici, fazole, rajčata a já nevím co ještě, ale u nás se nic pořádného vypěstovat nedá, dokonce ani v údolí ne -každý farmář tady zkrachoval. Nechápu, jak je mohlo napadnout, že jim v horách poroste kukuřice. Navíc zaseli moc pozdě. Jak říkám, jeden by zaplakal. Ubohé nevzešlé pahýly, lístečky jako myši ouška, zahrádky po předčasných mrazech. Vzpomínám, že tam měli společnou jídelnu a v ní masivní stoly z neohoblovaných prken. A taky něco jako velitelství a před ním jakési náměstí, kde asi všichni nastupovali, aby si vyslechli rozkazy svých vůdců. Jedním slovem - bylo zřejmé, že se jim moc dobře nevede, a marně jsem přemýšlel, jak se chtějí vypořádat s nastávající zimou. Jo, a ještě si vzpomínám, že jsme tam narazili na barák, co vypadal jako velká garáž."

"Corvetta."

"Cože?"

"Červená corvetta. Klasická, z roku 1959. Patřila Quillerovi. Našli jste ji?"

"Pamatuju si, že se o ní mluvilo, ale my jsme ji nenašli. Jenom dodávku a malý nákladák, to je všechno. Žádný červený sporták tam nebyl. Věřte mi, to bych si pamatoval."

"To teda nechápu."

Rettig se na Dunlapa tázavě zadíval.

"Prověřoval jsem si to," vysvětloval Dunlap, "a pokud mi něco neuniklo, Quiller tu svou káru neprodal. Jenže na druhou stranu vím, že si ji sem přivezl. Co s ní proboha udělal?"

"Teď jste mě dostal," opáčil Rettig. "Můžu vám říct jenom to, co jsem viděl. Kdybych tehdy to auto hledal, možná bych ho někde objevil, ale soustředil jsem se na to, abych našel toho kluka."

"A našel jste ho?"

"Chvilí to trvalo. Vlastně dost dlouho. Prohledali jsme budovy a pak okolní les, ale nikde nebyl. Kdybych se nešel vyčurat, možná bychom ho nenašli vůbec. Měli tam latrínu a kluk se schovával v příkopu za ní. Vzpomínám si, jak byl špinavý. A taky pořádně vyděšený. Proč, to vám neřeknu, protože se nikomu nesvěřil, co se s ním v osadě dělo. Počítám, že nejvíc se bál svého otce. Když jsme ho přivedli dolů, odmítl si k němu sednout do auta. Museli jsme je odvézt každého zvlášť."

"Co vám k tomu řekl Quiller?"

"Co prosím?"

"Quiller."

Rettig pokrčil rameny. "Toho tam nikdo z nás neviděl."

"Cože? Prohledávali jste osadu a na Quillera jste nenarazili?"

"Opakuju, že ho nikdo z nás neviděl."

"Kde se teda schovával? A proč by se vůbec schovával?"

"Mě se neptejte. Třeba byl někde v lese. Nechápu, co na tom záleží."

"No, to já taky ne," souhlasil Dunlap a zamračil se. "Ale celé mi to připadá jaksi divné. Něco tady nehraje a rád bych zjistil, co to je."

"Tak co? Už jste zjistil, co jste potřeboval?"

Dunlap se otočil ke Slaughterovi, který už zkontroloval koně a stál se svými muži před verandou.

"Skoro," odpověděl Dunlap. "Ale pořád zbývá několik nevyřešených detailů."

"Pomůžeme vám je vyřešit. Záleží nám na tom, abyste byl se svým pobytem u nás spokojený."

Ty parchante, ušklibl se Dunlap v duchu. Nemysli si, že se nechám uchlácholit tím tvým westernovým představením. Hraje si na venkovského prostáčka, ale jsi mazaný jako deset lišek dohromady. Otočil se k Rettigovi. "Jak dopadl soud? O tom jsem se nikde nedočetl."

"Wheeler byl samozřejmě odsouzen."

Dunlap přikývl. Samozřejmě, jak jinak. Zastírací manévry měly jediný cíl - uchránit město od nového nájezdu hippies. Kdyby byl rančer osvobozen a dozvěděla se to média, to by teprve nastala mela. Město se zachovalo nanejvýš rozumně.

"Obhájce se to snažil uhrát na dočasné pominutí smyslů, ale místní lidé podobným právníckým kličkám nerozumějí," pokračoval Rettig. "Wheeler byl obviněn z vraždy s polehčujícími okolnostmi a hodně mu pomohl i jeho syn - podotýkám, že proti vlastní vůli. Když ten spratek stál na stanovišti svědků, snažil se otce co nejvíc pošpinit a přitížit mu tak očividně, že získal porotu na jeho stranu. Porota pak doporučila soudci, aby vynesl mírný rozsudek. Wheeler dostal dva roky. Jeho syn odsud vypadl hned po skončení procesu. Do té doby ho hlídala městská policie - aby předčasně neutekl a taky kvůli jeho ochraně, protože si tady zneprátelil spoustu lidí, kteří mu vytýkali, do jaké šlamastiky město přivedl. Kluk se prostě sbalil a vypadl. Kolovaly fámy, že se vrátil do osady, ale já jsem jim nevěřil. Určitě se bál, že až otce propustí z vězení, dojde si tam pro něj. Kdepak, ten byl tak vystrašený, že by do osady rozhodně neutíkal. Podle mě se snažil dostat co nejdál od otce."

Přistoupil k nim Slaughter. "Tak takové věci se tady dějí? To abych vzal své tvrzení o poklidném životě na venkově zpátky." Natáhl se pro pivo, ale pak si to rozmyslel. "Obávám se, že budeme muset naši idylku přerušit. Jestli je situace

tak vážná, jak se obávám, měli bychom se všichni vrátit do služby. Vemte ten telefon," křikl na Hammela, když v domě zařinčel zvonek. Nováček odběhl. "Víte, co máte dělat," řekl svým mužům a patologovi oznámil: "Pojeď s vámi a ukážu vám tu kočku, co jsem zastřelil." Pak si vzpomněl na Dunlapa. "Co pro vás ještě můžu udělat?"

"No, rád bych se podíval do osady, promluvil si s Wheelerem..."

"Nechápu, co tam chcete najít, a vidíte sám, že mám dost svých vlastních starostí. Měl bych pro vás jeden návrh. Vy mi necháte dnešek, a já tam s vámi zítra zajedu."

"Mohl by mě někdo odvézt na stanici?" požádal Dunlap. "Rád bych si prohlédl vaše záznamy."

Tlačíš mě do úzkých, ty mizero, pomyslel si Slaughter. Dobře víš, že nemám čas tě hlídat. Chystal se odpovědět, když se ve dveřích objevil Hammel.

"Máte na drátě státní policii," oznámil nováček a Slaughterovi se sevřel žaludek neblahou předtuchou, že tímto okamžikem definitivně překračuje hranice normálního světa a řítí se do pekla děsivých hrůz.

"Volal jste jim včera ohledně jistého rančera jménem Bodine?" pokračoval nováček.

"Ano. Sakra, řeknete mi už konečně, co po mně chtějí?"

"Ranč je prý pořád opuštěný. Ale to není všechno. Říkají, že..."

Když si Slaughter vyslechl zbytek, zašeptal: "Proboha svatého," a rozběhl se k telefonu.

Devět

Vrtulník kroužil vysoko nad úpatím hor. Vypadal jako drobná skvrnka na obloze a Slaughter ho sotva slyšel. Řítil se nerovnou pastvinou a občas pozvedl zrak k nebi, ale hned zase pozorně sledoval terén před sebou, aby nenarazil do balvanu či hustého křoví nebo nespadl do zrádné rokle, která by se před ním objevila až v posledním okamžiku. S obavami také sledoval terén vlevo, kde se vinulo hluboké a široké vyschlé řečiště, kterým se ještě před několika týdny valily divoké proudy vody z tajícího sněhu. Tiše doufal, že se rozhodl správně, když zvolil tuto stranu koryta a nepoužil most nedaleko ranče, který by ho přivedl na protější břeh. Mířil přímo k vrtulníku a přibližoval se k němu, ale přibližoval se také k vodou vymletému korytu a obával se, že bude muset každým okamžikem zastavit, vystoupit, přelézt na druhou stranu a zbytek cesty urazit pěšky.

Naštěstí nemusel. Vyschlé řečiště se stočilo a mířilo rovně k podhůří v jedné linii s vrtulníkem vysoko nad špičkami stromů. Slaughter se rozhodl riskovat a přidal plyn.

"Nemáte strach, že zlomíte poloosu?" zeptal se Dunlap, který seděl vedle něho.

"V tomhle autě ne. S tím projedu všechno. Dal jsem si záležet, abychom dostali špičkové vybavení."

Slaughter se soustředil na obtížný terén plný výmolů a nerovností. Litoval, že s sebou musel Dunlapa vzít, ale na druhé straně ho nechtěl nechat prohlížet si bez dozoru policejní záznamy, ne tak chodit po ulicích a dotěrně se vyptávat, co se ve městě děje. To by určitě vyvolalo paniku, které se chtěl za každou cenu vyhnout. Po krátké úvaze se tedy rozhodl vzít ho s sebou, protože usoudil, že neexistuje místo, kde by byl Dunlap ponechaný sám sobě neškodný. Takto ho alespoň bude mít pod dohledem. Že musel ten zatracený pisálek přijet zrovna tento víkend, zaklel neslyšně a dál uháněl přes pastvinu k horám.

"Co je s tou krávou, o které mluvil ten patolog?" vyptával se Dunlap.

"Myslíte s tím bulíkem?"

"Co prosím?"

"Místní lidé říkají hovězímu dobytku ,bulík'."

"To jsem nevěděl."

"Z toho si nic nedělejte. Já jsem tady pět let a pořád jsou to pro mě ,krávy'. Ještě jsem si nezvykl."

Snad se mně podařilo změnit téma, zadoufal Slaughter. V noci požádal patologa, aby se podíval na dobytče, které před svou smrtí prohlížel doktor Markle. Bohužel se ukázalo, že někdo z veterinárního střediska nechal omylem mršinu spálit. Slaughter soutil vztekem. Půjde vůbec něco v téhle zatracené záležitosti normální cestou?

"Co se teda s tím vaším bulíkem stalo?" zopakoval otázku Dunlap.

Takže zastírací manévry nevyšel, pomyslel si Slaughter. "To je jiný případ," vysvětloval. "Před dvěma dny se našlo mrtvé dobytče s rozpáraným břichem. Nevíme, kde k tomu zranění přišlo."

"Majitelem byl Sam Bodine?"

Jak to sakra víš? "Ano, patřilo Samovi."

"No, řekl bych, že tak úplně jiný případ to zase není."

Terén stoupal a vrtulník už nekroužil tak vysoko nad nimi. Slaughter musel odvrátit pohled, protože helikoptéra právě přetáhla žhavý sluneční kotouč, a spatřil hlídkové vozy státní policie zaparkované na úpatí hustě zalesněného svahu. S vyjícím motorem překonal poslední desítky metrů a zastavil vedle ostatních vozidel, nárazník vnořený do pelyňkového keře. Vystoupil a nasadil si klobouk, ale musel si ho jednou rukou přidržovat, aby mu ho neodfoukl vzdušný vír od rotoru klesající helikoptéry. Rozhlédl se. Nikde nikdo. Kam všichni zmizeli?

Řev přistávajícího vrtulníku všechno přehlušil, takže Slaughter muže prodírající se mezi stromy neslyšel, a proto ho překvapilo, když se nečekaně vynořil z lesa Altick a s ním tři policisté, které neznal. Slaughter si kapitána Alticka neobyčejně vážil a považoval ho za vynikajícího policistu. Nebyl sám - proto také nikdy neslyšel, že by si z kapitána někdo utahoval pro jeho řídký knírek, který si s buldoči vytrvalostí pěstoval. Ne že by byl Altick tak nekritický. Knír si nechával růst poté, kdy se pokoušel uklidnit dva opilé kovboje a jeden z nich na něj zaútočil s nožem a málem ho připravil o horní ret. Ale přes veškerou snahu mu pod pískové žlutým porostem prosvítala nepěkná jizva. Altick si

sundal klobouk, otřel si zpoceně čelo a s kloboukem zase na hlavě přistoupil k Slaughterovi.

Oba muži byli přibližně stejně vysocí, takže se nemuseli jeden k druhému sklánět, ale přesto se vzájemně neslyšeli a museli počkat, až vrtulník přistane a pilot vypne motor.

"Nikdo mně neřekl, že to vyšetřuješ osobně," řekl Slaughter.

"Bodine byl... je můj přítel," vysvětlil Altick nezaměnitelným chraplavým hlasem, "a tak jsme se hned pustili do pátrání.

Obrátil jsem se na lesní správu, protože jsem věděl, že mají ve vzduchu vrtulník. Protipožární hlídka sám vidíš, jaké je sucho. Požádal jsem je, aby se podívali po Samově nákladáku."

"Tvůj člověk mně do telefonu řekl, že ho našli."

Altick ukázal rukou do lesa, odkud právě vyšel, a mávl na Slaughter, aby ho následoval. Prodírali se porostem a vystoupali až k místu, kde se svah vyrovnal na neširokou plošinu, než zase strmě zamířil k nebi. Mezi stromy a balvany se vinulo úzké vyschlé koryto a v něm stál uvízlý nákladák pokrytý vrstvou prachu, modrý lak poškrábaný, jak se prodíral mezi stromy, právě přední kolo zapadené ve výmolu, obojí dveře otevřené.

Přistoupil k nim pilot vrtulníku. "Málem jsem ho nenašel. Zaměřil jsem se spíš na otevřený terén."

"Proč vás vůbec napadlo podívat se právě sem?" zeptal se Slaughter Alticka.

"Byl to jenom dohad," odpověděl Altick. "Nejdřív jsem si myslel, že si Sam vyjel s rodinou na výlet, ale pak jsem si vzpomněl na tu jeho kobytku. Vyhrála Samovi pěkných pár cen na výstavách. Není možné, že by se o ni nepostaral a nechal ji jen tak. To znamená, že se mu něco stalo. Prošel jsem hlášení o dopravních nehodách. Nic, a tak jsem usoudil, že je někde venku na pastvinách nebo v lese a nemůže se vrátit. Ten pilot je fakt dobrý. Našel to za dvě hodiny."

Slaughter zamířil k autu a obešel ho. Zamyslel se a pohledem sledoval koryto až k místu, kde se ztrácelo mezi stromy pod svahem. "Vypadá to, že Sam měl hodně naspěch," uvažoval nahlas. "Vybral si jediné schůdné místo, kudy se dostat nahoru, a jel, dokud tady nezapadl. Potom vyskočil a běžel dál."

"A nebyl sám."

Slaughter se Alticka tázavě zadíval.

"Nevšiml sis, že jsou otevřené oboje dveře? Ničeho jsme se tu ani nedotkli. Sam s sebou někoho měl. Domnívám se, že manželku a syna. Kde by jinak byli?"

Slaughter se ztěžka opřel o kapotu auta. Ještě že tady tak nepraží, ulevil si v duchu a pokoušel se uspořádat si myšlenky. "Neviděl bych to zase tak černě. Třeba si opravdu vyjel s rodinou na výlet a zkoušel, co auto vydrží, a když nemohl dál, nechal ho tu a pokračoval pěšky. Uvažoval asi, že se sem vrátí s navijákem nebo požádá někoho o pomoc."

"Proč ale nechal otevřené dveře?"

"Nemám ponětí."

"Je tady ještě něco." Altick ukázal nataženým prstem kamsi za Slaughter.

Slaughter se ohlédl a mezi zeleným větrovým spatřil hnědočervenou skvrnu. Napřimil se, zhluboka vydechl a se vzrůstajícími obavami k ní zamířil. Altickovy kroky za sebou nevnímal, protože to, co před sebou viděl, upoutalo veškerou jeho pozornost. Zastavil se a beze slova zíral na nepěknou podívanou.

To se dalo čekat, pomyslel si. Čerstvě zabité dobytče, vyhrzlé vnitřnosti, bzučící hejno much. Co sis myslel, že to bude?

Zatočila se mu hlava.

"Když jsme sem jeli, viděli jsme něco podobného," poznamenal Altick. "A na stanici nám leží hlášení o dalších pěti případech."

Slaughter se opřel čelem o nejbližší strom. "Můžeš si připsat ještě jeden."

"Jak to myslíš?"

"Bodine našel jedno ze svých dobytčat podobně vykuchané. Už ve čtvrtek, i když my jsme se to dozvěděli až v pátek ráno."

"Panebože."

"To není zdaleka všechno," pokračoval Slaughter. "Ve městě došlo k několika napadením zvířaty a jedna oběť to nepřežila. Nejdřív jsme si mysleli, že to mají na svědomí zdívoceli psi z hor, ale teď se obáváme, že se nám tady rozšířila vzteklinka."

Altick zbledl jako stěna.

"Jo, takže si dovedeš představit, jak mně asi je. Průser jako vrata." Slaughter ukázal k horám. "Co je tam dál?" zeptal se Alticka.

"Nic. Divočina. Lesní správa to tam vede jako rekreační oblast." Pak mu došel dosah toho, co právě řekl. "Vzteklinka? Kristepane, co když tam někdo táboří?"

Slaughterovi dunělo v hlavě. "Předpokládejme, že dobytek opravdu napadají divocí psi. Bodine je zahlédl na pastvině a pronásledoval je. Dojel až sem a..."

"Vrtulník by měl okamžitě vzlétnout a celou oblast prohledat," přerušil ho Altick a všichni tři se spěšně vraceli k autům.

"Prohleďte okolí jezera a všechna místa vhodná k táboření," doporučil Slaughter pilotovi a přidal do kroku, aby dohonil Alticka. "Poslyš, já vím, že tento případ spadá pod tvou pravomoc, ale domnívám se, že bychom na něm měli úzce spolupracovat. Nechej jednoho svého chlapa tady, aby hlídal nákladák a tu zdechlinu, a pošli sem pár dalších s puškami, ať prohledají ten les nahoře, co nejdál se do večera dostanou."

Vyšli z lesa a Altick se otočil k Slaughterovi. Velitel městské policie se na prchavý okamžik vylekal, že spatří rozzlobený pohled a uslyší, že si má nechat svoje názory pro sebe a neplést se do věci, do kterých mu nic není. Ale Altick jen přikývl a dodal: "Mám ještě lepší nápad. Psi. Pošlu sem lovecké psy a půjdeme po Samově stopě."

Deset

"Warrene!"

Slyšela ho strašlivě vykřiknout a vyběhla z obývacího pokoje do kuchyně. Sít'ovanými dveřmi zahlédla, jak běží přes dvůr.

"Warrene!"

Svíral si ruku. Spatřila krev a rozšklebenou ránu a zděšeně mu vyběhla naproti.

Chlapec naříkavě vzlykal.

"Warrene! Co se ti proboha stalo?"

Zvedla chlapce a sevřela ho v náručí. Na halence se jí rozlila krvavá skvrna, do které se mísily Warrenovy slzy.

"Řekni mi, co se ti stalo!"

Hoch nebyl k utišení.

"Warrene! Prosim tě! Musíš mi říct..."

"Sklo!"

"Ale..."

"Rozbité sklo!"

"Ukaž, musím se podívat!"

Hleděla na ošklivou ránu, z níž se řinula krev, a zmocňovala se jí panika. Uvědomovala si, že musí zastavit krvácení. Ale co zranění způsobilo? Jak hluboko se Warren pořezal?

"Ukaž, kde sis to udělal?"

Chlapec máchl zdravou rukou kamsi dozadu. Přimhouřenýma očima se zadívala na kovový sud, který stál ve dvoře toho starého podivína, co bydlí přes uličku. Okraj se červenal krví. Rozběhla se.

"Proboha svatého!"

Všude samá krev. Pokrývala jako závoj rezavé plechovky, skleněné střepy a popel z odpadků, které stařec ve dvoře páčil, dokud mu to město nezakázalo. Warren si určitě stoupl tady na tu cihlu, naklonil se pro něco do sudu, ztratil rovnováhu, spadl dovnitř a pořezal se o rozbité sklo.

Ohlédla se. Warren si svíral poraněnou ruku. Zavolala na něj, ale chlapec už zmizel ve dveřích. Spěšně se vracela přes uličku a kolem keřů pod verandou a vběhla do kuchyně. Po podlaze se táhla krvavá stopa. Spěchala chodbou do koupelny, ale chlapec tam nebyl. Kde je? Zděšeně se otočila. Seděl na posteli ve svém pokoji a plakal. Prostěradlo samá krev. Popadla ručník a rozběhla se k němu. Omotala mu ruku ručníkem a odvedla ho do koupelny.

"Ne!"

"Musím ti to přece umýt, ať vidím, jak hluboko ses pořezal."

"Nesahej mi na to!"

Nedbajíc na naříkavé protesty odmotala ručník, otočila kohoutkem a strčila chlapci ruku do umývadla.

Warren zaječel.

Voda je moc horká, uvědomila si. Otočila druhým kohoutkem a zkusila teplotu. Vlažnou vodou vymývala krvácející roztrženou ránu. Nepoznala však, jak je hluboká, řinoucí se krev jí to nedovolovala. Zesílila proud vody a vymývala z rány špínu a černé chuchvalce sraženiny. Panebože, zalapala po dechu, když viděla, jak je synova ruka zmračená. Rána hluboká a rozeklaná, potrháná tkáň, obnažené kosti. Dítě moje nešťastné, blesklo jí hlavou, když ucítila, jak těžce se o ni opírá. Nemusela se ani podívat, aby poznala, že chlapec omdlel.

Jedenáct

Warren ucítil něco divného. Připomínalo mu to prášek, který matka sype do pračky. Víčka se mu zachvěla a do očí ho udeřilo ostré světlo. Zamrkal. Stál nad ním jakýsi divný chlap v bílém plášti a nakláněl se k němu. Vylekaně sebou trhl a rozplakal se.

"Neboj se, Warrene."

Matčin hlas. Otec vedle ní. Vypadá to, že se zlobí.

"Jsme u tebe, Warrene. Neboj se, to je pan doktor."

Warren se odvážil znovu otevřít oči. Lékař měl bílý plášť potřísněný na rukávu kapkami krve a v ruce držel nějaký hadřík, z kterého vycházel ten divný pach. Byl mnohem mladší než pan doktor, ke kterému chodil, když onemocněl, a pihy na jeho obličeji vypadaly stejně jako kapky krve na bílém plášti. Warren se znovu rozplakal.

"Ššššš, to bude dobré, synku. Jsme u tebe. Budeš zase v pořádku, neboj se."

Warren se pomalu utišíl. Uvědomil si, že leží na stole. Zraněná ruka mu připadala těžká a jako ochrnutá. Pozvedl ji. Bílý obvaz, tvrdý jako nějaký kyj. Bandáž zakrývala i prsty a Warren jimi marně zkoušel pohnout.

"Šok ještě úplně neodezněl. Chvilí mu potrvá, než se uklidní," slyšel Warren lékaře.

Někdo mu osušil oči. Matka. Usmívá se. Že by se nezlobila?

"Warrene, můžeš nám říct, jak se ti to stalo?"

Obrátil hlavu k lékaři a vzpomínal na detaily svého plánu. "Pořezal jsem se o sklo," řekl opatrně.

"V sudu?"

"Ano. Spadl jsem."

Otec zaťal pěsti. "Já toho starého blázna poženu před soud."

"Harry, prosím tě, tady ne," napomenula ho matka.

Zdá se, že mi to prošlo, pomyslel si Warren s ulehčením.

"Warrene, teď ti řeknu, co všechno jsem s tebou prováděl," řekl mu lékař. "Především si nesmíš sundat ten obvaz.

Musel jsem ti ruku sešít. Máš v ní hodně stehů. Rozumíš tomu?"

"Ano. Jako když mně maminka zašívá kalhoty."

Všichni se usmáli.

"Ano, tak nějak," pokračoval lékař. "Pořezal ses moc hluboko na to, aby se ti rána zahojila sama. Vzal jsem si nit, takovou zvláštní, víš, z kočičích střívek, a přišel jsem ti kůži, aby držela pěkně u sebe."

"Ta nit už tam zůstane?"

"Ne. Asi za týden ti stehy vytáhnou a ruka bude zase jako dřív, i když ti asi zůstane jizva. Ale než vyrosteš, jizva se ztratí. Nyní si hlavně musíš dávat pozor, abys tu pacičku moc nezatěžoval. Kdybys zkoušel zvednout něco těžkého nebo třeba i zaťal ruku pevně v pěst, stehy by mohly povolit. Když budeš potřebovat něco zvednout, požádej tatínka nebo maminku."

"Budou za mě také stlát mou postel?"

"Spolehni se," ujistil ho otec. "A kapesné budeš dostávat dál v plné výši."

Warren se usmál. Ano, prošlo mu to. Utřel si slzy a zkusil se posadit.

"Ukaž, pomůžu ti." Matka mu podepřela záda.

"Myslím, že bude v pořádku," poznamenal lékař. "Můžete ho odvézt domů. Tady máte několik tabletek proti bolesti, až odezní lokální umrtvení. Kdyby se vám něco nezdálo, zavolejte, jinak stačí, když ho sem přivezete příští pondělí na vytažení stehů."

"Co obvaz?"

"Každý večer před spaním mu ho vyměňte. V prvních dnech ho asi budete muset nejprve navlhčit. Kdybyste ho strhávali i se zaschlou krví, mohly by se poškodit stehy."

"Máme mu ránu něčím mazat?"

"Můžete. Použijte jakoukoliv dezinfekční mast nebo zásyp. Jistě doma něco najdete. A nemějte strach. Píchl jsem mu protitetanovou injekci a nepředpokládám žádné komplikace."

"Děkujeme, pane doktore."

"Jsem hlavně rád, že jste ho přivezli tak rychle. Hodně krvácel."

Další řeči dospělých už Warren neposlouchal. Rozhlížel se po ordinaci a prohlížel si prosklené police plné vyleštěných nástrojů. Najednou se mu zatočila hlava a málem se svalil na stůl.

"Pozor, mladý muži. Asi by sis měl jít domů lehnout."

Warren se navzdory svědění a silící bolesti vznášel štěstím. Prošlo mu to. Celou noc se snažil vymyslet, jak pokousanou ruku zamaskovat. Děsně mu otekla. Matka ho přišla vzbudit k snídani, ale zavrtal se pod příkrývkou a dělal, že se mu chce ještě spát. Věděl ale, že nemůže zůstat v posteli moc dlouho, protože matka by si pro něj určitě přišla. S uchem na dveřích poslouchal, a když slyšel, že odešla do obývacího pokoje, s obtížemi se oblékl. Bolestí se třásl jako osíka. Uklouzl a rozmazal si po rukávu trochu krve, ale to už věděl, co udělá. Vykradl se zadem k sousedovi na dvůr a přistavil si cihlu k plechovému sudu. Nejhorší bylo vyrobít krvavé stopy. Když odmotal krví nasáklou utěrku, zděsil se. Rozšklebená rána plná zaschlé krve, oteklá, pulzující bolestí. Celý rozklepaný se naklonil do sudu, aby se podle plánu dotkl nějakého skleněného střepu, ale ztratil rovnováhu a rána se znovu otevřela - nepořezal se o sklo, jen se o něco opřel. Strašlivá, nesnesitelná bolest. Warren se rozječel.

Dvanáct

"No dobře. Proč ne?" Slaughter odbočil na lesní cestu. "Už jsem o tom místě slyšel tolik, že je nejvyšší čas, abych se tam podíval."

Původně sem chtěl zajet až zítra, ale myšlenka, že se Dunlap zdrží ve městě déle, než bude absolutně nutné, se mu pranic nelíbila. Parsonsovi se to dobře poučuje. "Jedněte s ním přátelsky. Vyjděte mu všemožně vstříc," naléhal do telefonu. Jenže Parsons ho na starosti neměl a netušil, že Dunlapa je třeba hlídat na každém kroku. Starosta totiž zatím o pohromě, která se na město valí, nevěděl.

Navíc toho Slaughter nemohl ve městě moc udělat, jenom sedět a čekat na občasná hlášení policejní vysílačky. Pravda, mohl taky vyrazit do ulic na běžnou hlídkovou službu. Ale osada ležela jen asi patnáct kilometrů od silnice, odbočka k ní v půli cesty od Bodineovy farmy. Když už je tady, může tam zrovna tak dobře zajet hned, ať má toho otravu co nejrychleji z krku. A tak když zahlédl lesní cestu odbočující ze silnice, učinil rychlé rozhodnutí. Dunlap si alespoň přestane lámat hlavu událostmi ve městě.

Slaughter znal odbočku, i když se skutečně, jak říkal, sám v osadě dosud podívat nebyl. Neměl k tomu důvod a nic ho tam netáhlo. V šedesátých letech viděl tolik vlasatců a narkomanů, že mu to vystačí na celý život. Pokud se jeho týkalo, mohli se tam válet a ládovat se tím svým sajrajtem až do úplného zblbnutí.

Odbočil tedy na lesní cestu, i když označení "cesta" už dávno neplatilo. Očividně tudy už hodně dlouho nikdo nejel.

Ve vyjetých kolejkách plných jehličí a suchého listí se uchytily keřky, na vyvýšenině mezi nimi vyrašily stromky a sklánějící se větve okolních stromů vytvářely z cesty pomalu, ale jistě tunel ponořený do stínu, chladivý a nepříjemně vlhký. Slaughter si začal dělat starosti. Jestli tu uvázne, nebude mít dost místa na otočení, a couvání ve vyjetých

kolejích s tolika zatáčkami by byl pěkně tvrdý oříšek. Navíc se několikrát musel vyhýbat stromkům uprostřed, protože by přes ně neprojel, a lesní velikány, které rostly vedle cesty, přitom pokaždé míjel jen o vlasek. Zalitoval, že se sem pouštěl. Kčertu, měl jsem si vzít džíp. Že mě to nenapadlo. Ale na nářky už bylo pozdě a neměl jinou možnost, než se na jedničku probíjet touto bohem zapomenutou cestou do země nikoho. "Co to byl proboha za nápad vybudovat osadu v takové prdeli?"

"Taky jsem si tu otázku několikrát položil," opáčil Dunlap.

Slaughter se po něm ohlédl. "Moc šťastný, že vás sem poslali, asi nejste, co?"

"Mám trochu problémy. Ale pracuju na nich. Řekněme, že tohle je součást mého pokání."

"Jo. Všiml jsem si, jak se vám třesou ruce."

"Moc to tady poskakuje."

"Ale pivko by bodlo, co?"

Dunlap ho sežehl pohledem. "Říkám, že na tom pracuju."

"Hej, já vás nechci dráždit. Snažím se udržovat konverzaci."

Dunlapův pohled ztratil ostří. "Dobře, dobře, omlouvám se. Neměl jsem tak vyjet."

"Omlouvat bych se měl já. Do vašich věcí mně nic není."

"Možná, ale stejně bych neměl být tak přecitlivělý a hned vyskakovat, když mi někdo říká pravdu. Vám se tady fakt líbí?" přešel Dunlap na jiné téma.

"Moc. Miluju to tady,"

"No, kdybych řekl, že vás chápu, lhal bych."

"Přitom je to velmi prosté. Tam, kde jsem žil, v Detroitu, se mně jaksi všechno vymklo z rukou. Žena se se mnou rozvedla. A práce jsem měl až po krk."

"Byl jste u policie?"

"Ano. Nakonec jsem s tím musel praštit. Neměl jsem ponětí, co budu dělat, ale věděl jsem, že musím vypadnout. Rozložil jsem si v kuchyni na stole mapu a položil si otázku, kam bych se chtěl odstěhovat."

"A to jste si vybral tohle místo?" Dunlap nevěřícně zakroutil hlavou.

"Jo. Protože jsem tady nikdy nebyl. Snil jsem s otevřenýma očima. Hory. Pasoucí se koně. Nikdy jsem nic podobného na vlastní oči neviděl. Neznal jsem nic než velkoměsta na východě. Tenhle kousek země se mi stal ztělesněním nesplněných přání. Sbalil jsem kufry a hurá do Wyomingu."

"Jen tak, ze dne na den?"

"Ano. Vypadl jsem hned druhý den a nikdy jsem toho nelitoval. Jistě, prožil jsem si tady svoje. Pokoušel jsem se o chov koní, ale pokazil jsem, co se dalo, a než jsem se nadál, zase jsem nosil placku. Ale důležité je, že jsem si uspořádal život přesně podle svých představ, že ho mám pod kontrolou a nejsem ve vleku událostí jako v Detroitu. Tady mám svou svobodu."

Slaughter opatrně projel kolem shluku keřů. Výmolu za nimi si nevšiml a hlídkový vůz se nebezpečně naklonil. "Měl bych dávat pozor na cestu a ne si tady vylévat srdce."

Dunlap si promnul čelo. "Mě taky čeká rozvod."

"Kdo se chce rozvést? Vy, nebo ona?"

"Žena s tím už dlouho vyhrožuje a řekl bych, že to brzo udělá."

"Proto tolik pijete?"

"Je to na mně vidět, že? Ne, začal jsem už dávno. Rozbité manželství bude nejspíš moje vina. Ale to víte, člověk má určité ambice ve své profesi, chce dokázat, že je opravdu dobrý... Prostě jsem si kladl moc vysoké cíle a nikdy jim nedorostl."

"A nebylo to spíš tak, že vám přemíra alkoholu zabránila soustředit se na práci?"

Dunlap pokrčil rameny. "Co bylo dřív? Slepice, nebo vejce? Záleží na tom? Prostě jsem skončil tady a hotovo. Nevím, proč piju, ale vím, kam mě chlast dovedl. Nikam. Jsem nula."

"Proč se teda na všechno nevykašlete a neusadíte se na podobném místě, jako je tohle?"

Dunlap se rozesmál.

"Ne, myslím to vážně," řekl Slaughter. "Mohl byste dopadnout mnohem hůř. Člověk někdy skončí přesně tam, kde by měl být."

"Nebo kde si zaslouží být."

Slaughter viděl, že ho nepřesvědčí, a odmlčel se.

"Byli to idealisté," řekl po chvíli Dunlap.

"Kdo? O kom to mluvíte?"

"Quiller a všichni ostatní, co se tu usadili. Opravdu byli přesvědčení, že když opustí svět a odejdou do hor, budou moci žít takový život, po jakém vždycky toužili. Blázní."

"Proč? Mně to docela vyšlo."

"Mě by však zajímalo, jak to vyšlo jim," podotkl Dunlap. "Ten Quiller. Víte o něm něco?"

"Jenom co sem tam pochytil z řeči."

"No, byl opravdu osobnost. Dva metry vysoký a chorobně hubený. To mu asi dost pomohlo. Novináři, kteří se s ním setkali, tvrdili, že se jim zdál až neskutečný. Jako z jiného světa. Případalo jim, že z něj vyzařuje jakási aureola. Měl prý v sobě víc charismatu než všichni proroci, co se tehdy vyrojili, dohromady. A věřte mi, ti novináři to mohli posoudit, protože viděli ty nejlepší. Jestli tento způsob života měl vůbec někdy šanci, potom Quiller byl člověk, který to mohl dokázat."

"Slyšel jsem, že byl bohatý."

"To je slabé slovo. Ale peníze mu určitě také pomohly."

Protáhli se kolem vyvrácené borovice. Jehličí dávno uschlo a opadalo a holé větve natahovaly pařátovité prsty po oknech automobilu. Slaughter před sebou spatřil stěnu křovisek a popínavých rostlin, mezi kterými prosvítaly věkem zahnědlá prkna, a poznal, že jsou skoro na místě. Zpomalil, projel zatáčkou a zabrzdil. "Zkuste otevřít tu bránu," požádal Dunlapa.

Dunlap seděl, jako by ho neslyšel.

"Říkám..."

"Už jdu," Dunlap vystoupil. Pátravě si prohlížel zdánlivě neproniknutelnou hradbu a pak si ji z několika úhlů vyfotografoval. Vrátil se k autu, položil fotoaparát na sedadlo a zamířil k bráně zarostlé plevelem a křovinami.

Slaughter ho pozoroval reflexním čelním sklem, do kterého se opíralo slunce, a zdálo se mu, že brána je vzdálenější než ve skutečnosti. Seděl ve voze s motorem na volnoběh a náhle si uvědomil absenci okolních zvuků, kterých by měl být les přece plný. Usoudil, že svým příjezdem ptáky a zvířata vyplašili.

Díval se, jak se Dunlap zastavil a pátravě si prohlíží mlázi a popínavé rostliny, které se vinuly kolem sloupů brány, natahuje k nim ruku a zase ustupuje.

"Není to náhodou škumpa jedovatá?" zeptal se Dunlap.

Slaughter se zasmál. "Je vidět, že jste z města. Nevím přesně, co to je, ale škumpa rozhodně ne."

Dunlap přikývl a už se málem porostu dotkl, ale pak se znovu ohlédl. "Jste si tím fakt jistý?"

"Proboha svatého, to se mně snad zdá."

"Uklidněte se. Už jdu na věc."

Dunlap odtáhl několik šlahounů. Zprvu postupoval velmi opatrně, ale pak zabral větší silou. Uvolnil si prostor a opřel se o bránu.

Slaughter se vyklonil ze dveří a zavolal na něj: "Asi to budeme muset celé uvolnit, že?"

"A ani to nebude stačit. Je tady zámek."

"Fakt?"

"Jo, rezavý řetěz a kladka."

"Zatahejte za něj. Řetěz je možná tak vetchý, že povolí."

"Právě se o to pokouším."

"Myslel jsem, že trháte ten plevel."

"Radši se pojdte podívat."

Slaughter se podíval na hodinky a v duchu zaklel nad ztrátou času, ale při pomýšlení na to, co ho čeká ve městě, vypnul zapalování, vystoupil a zamířil k bráně.

"Mělo mě napadnout, že bránu zajistí - potom, co jí Wheeler projel," poznamenal Dunlap.

Slaughter tu souvislost zjevně nechápal.

"Vysvětlím vám to později. Faktem zůstává, že zajištěná je. A pořádně. Podívejte na ty trámy. Ty by zastavily každý nákladák."

Oba muži stáli uprostřed stinného lesa obklopeni chladivým vlhkem, pod nohama spadané borové jehličí, a chvíli bezmocně mlčeli.

"Ukažte, já to zkusím." Slaughter se opřel ramenem o bránu a plnou silou zatlačil. Zaskřípání, sotva znatelný pohyb, jak se řetěz napjal, ale brána se nepoddala. Slaughter ustoupil a třel si bolavé rameno. "Co závěsy?" zeptal se.

Ale závěsy, i když prorezivělé, byly mohutné a pevně držely v trámec, přišroubovány poctivými vruty.

"Sakra, tudy to asi nepůjde," poznamenal Slaughter.

"Chcete snad říct, že se vracíme?"

"Ne. Dojel jsem takovou dálku a nehodlám ztrácet čas tím, že bych se sem zase vracel. Budeme muset přelézt plot a pokračovat pěšky."

Oba muži si vyměnili pohledy.

"Počkejte moment, dojdou si pro foťák." Dunlap odběhl k autu, a když se vrátil, Slaughter mu gestem naznačil, že má lézt první. Dunlap položil nohu na trám, lehce se odrazil, další trám, a už přehazoval nohu přes hřeben plotu. Slaughter šplhal hned za ním a oba muži seskočili téměř současně. Stáli na území osady, na samém okraji Quillerova padesátiakrového pozemku.

"Vám není dobře, že?" podotkl Slaughter.

"To nic. Jsem jen trochu rozklepaný," odpověděl Dunlap. "Měl jste pravdu, potřeboval bych se napít."

"To se správi, ani nebudete vědět jak."

Postupovali pokračováním lesní cesty, která byla stejně zarostlá jako úsek, jímž projeli. Slaughter zaslechl v lese jakýsi zvuk. Ohlédl se po něm, ale když nic neviděl, mávl rukou a kráčel dál.

"Žije tady vůbec ještě někdo?" zajímal se Slaughter.

"Právě jsem se vás na to chtěl zeptat. Podle Parsonse zde možná dva nebo tři zůstali."

"No nazdar. To je teda komuna, jen co je pravda."

"Ve své době byla," řekl Dunlap. "Dočetl jsem se, že Quiller začínal s několika tisícovkami. Nakonec zredukoval počet svých oveček na pět set."

"I tak. Jestli přežili jenom dva nebo tři..."

"Ano, je snadné změřit hloubku Quillerova pádu."

"V tom případě ale nechápu, o čem chcete psát."

"Právě o tomhle. O rozpadu komuny a - což je ještě důležitější - o jeho příčinách."

"No, počítám, že víte, o čem mluvíte. Na psaní jste tu odborník vy."

Šli dál. Po několika minutách Slaughter znovu zaslechl ten zvuk, ale ani tentokrát nic nespatriřl, i když se pozorně rozhlížel.

"Tak nevím, kdo je tady přecitlivělý," popíchl ho Dunlap.

Slaughter nemohl než se rozesmát, ale smích se rozléhal lesem podivnou ozvěnou a rychle mu na rtech odumřel. Vozová cesta mizela asi sto metrů před nimi.

"Zdá se, že si les zase vzal, co mu kdysi patřilo," poznamenal Slaughter.

Došli na slepý konec cesty a rozhlíželi se po zeleném bludišti, které je obklopovalo.

"Co teď?" zeptal se Slaughter.

"No, cesta stoupala přímo nahoru a podle toho, co vím, by mýtina měla být někde nablízku. Navrhnu, abychom pokračovali dál lesem stejným směrem jako dosud."

"Mohli bychom taky skončit v bludném kruhu," varoval Slaughter. "Musíme si hlídat přímý směr a neodchylovat se od něj. Byl jste ve skautu? Význačné orientační body a tak dál." Slaughter si očima vybral velký balvan mezi stromy a ostrý útes nad ním.

Prodírali se mezi borovicemi a jejich dlouhé jehličky je bodalo do tváří a krku. Dunlap zakopl a spadl rovnou na fotoaparát. Vyškřábal se na nohy, přitiskl si ruku k hrudi a zkoumavě si prohlížel kameru zavěšenou na řemínku přes rameno.

"Nerozbil jste si foták?" zajímal se Slaughter.

Dunlap nevěděl. Spěšně pohnul několika páčkami, ale fotoaparát se zdál neporušený a kryt objektivu naštěstí nespádl.

"Vypadá to, že ne."

"A co vy?"

"Nic, jenom trochu vyražený dech."

"Mohlo to dopadnout hůř. Můžete chodit?"

Dunlap přikývl. V lehkém předklonu a trochu pokulhávaje se vnořil mezi stromy. Les zhoustl a potměněl. Mezi živými kmeny se tyčily uschlé pahýly, větve se vzájemně proplétaly a vytvářely neproniknutelnou hradbu. Dunlap se zastavil a zhluboka oddechoval. "Musí tady někde být schůdnější cesta. Přijeli sem auty a dodávkami a je ztraceně jisté, že tudy nejeli."

"Asi bychom se měli vrátit zpátky na cestu a zkusit se dát víc vlevo nebo vpravo," navrhl Slaughter.

"A zabloudit, jak jste se zmínil? Já nevím."

"V tom případě pokračujme. Ale jestli se to ještě zhorší, stejně budeme muset změnit směr."

Prodrali se palisádou borovic, tak hustou, že mýtinu, ke které jim chybělo patnáct kroků, uviděli, až když překonali poslední spleť větví a ocitli se v mnohem nižším porostu.

Jak se ukázalo, z mýtiny vedlo do lesa několik průseků, které však už dlouho nikdo nepoužíval, protože mladé stromky, jež zde vyrašily, dosahovaly Slaughterovi až k hrudi. Hleděl přes jejich svěže zelené koruny k osadě a při tom pohledu si vzpomněl, jak si s otcem před lety vyrazili na několikadenní výlet do přírody. Utábořili se na břehu malého jezírka v severním Michiganu. Postavili stan, najedli se a byli dlouhým pochodem tak unavení, že si šli brzy lehnout. Probudilo je bubnování deště do stanové plachty. Chvilí si povídali, než je přemohla dřímota, ale liják zesílil a přihnala se bouře, která je znovu vyburcovala ze spánku. Ráno se živly konečně vyřídily a Slaughter s otcem se vyhrabali ze stanu a dívali se přes jezero. Nad hladinou se vznášel hustý mlžný opar, který naštěstí nedosahoval tak vysoko, aby jim zakryl výhled. Slaughter vzpomínal, jak i tehdy hleděl na koruny borovic na druhém břehu a uvažoval, co se asi děje pod mračným příkrovem. Před svým duševním zrakem viděl ryby vyskakující nad hladinu, plovoucí kachny, žáby a další vodní živočichy. Stejně neskutečná představa jako dnes - i tehdy všude kolem sebe tušil život, ale žádný neviděl. Osada zela prázdnotou.

Pronikli mezi mladé stromky a razili si cestu k osadě. Dunlap se zastavil, přiložil fotoaparát k oku a stiskl spoušť.

"Doufám, že funguje." Pak následoval Slaughter.

"No jasně." Dunlap nevydržel dlouho mlčet. "Vykáceli stromy a z trámů si postavili obydlí." Rettig se nemýlil, pomyslel si. Až na to, že domky vypadaly spíš jako zálesácké sruby, byla podobnost s opuštěným vojenským táborem téměř dokonalá. Uličky, volná prostranství, uprostřed cvičiště, nic nechybělo. Vlastně ne, Dunlap postrádal vlajkový stožár. I když hipíci by mu asi říkali májka.

Bližili se ke konci průseku a osada se před nimi postupně vynořovala, jak se mýtina doširoka otevírala jejich pohledu. Všechny domky přízemní s hodně zkosenými střechami. Měli alespoň tolik rozumu, že počítali s vysokou vrstvou sněhu, pomyslel si Slaughter. Rovné střechy by se v zimě probořily. Počkal na Dunlapa, který fotografoval. "Dávejte pozor tady na ty větve pod nohama," varoval ho. "Ať zase nezakopnete."

Dunlap přikývl a oba muži společně obešli hromadu větví a zamířili k prvnímu srubu v osadě. Samé křoviny a mlázi, v uličkách rostly stromky, okenice prorostlé popínávními šlahouny. Vyražená okna, mnohé dveře vyvrácené z pantů. Na stěnách hrajících zašlými karnevalovými barvami se skvěly nejrůznější symboly a hesla - zelené, modré, červené. Květiny. Vlajky s puškami místo pruhů a kulkami místo hvězd. Lebka a zkřížené hnáty. Ve výzvě PRYČ S NIXONEM bylo slovo PRYČ přeškrtnuto a nahrazeno důraznějším KČERTU, ale ani to někomu nestačilo a korunoval apel svou verzí DO PRDELE. O kus dál VE VIETNAMU UMÍRAJÍ NAŠE DĚTI. Pětúhelník jako symbol Pentagonu přemalovaný kostrami.

"To je jim podobné. Na výzdobu čas měli, ale aby napustili dřevo těch svých chajd proti hmyzu nebo hnilobě, to je nenapadlo," a Slaughter ukázal na drobné dírký v trámech, pod nimiž ležely hromádky jemného prášku pokryté spadaným listím z divokého vína.

Zatímco Dunlap fotil a fotil, Slaughter se zmocnil podivný pocit, že už tady kdysi byl. "Je tu někdo?" zvolal hlasitě.

Žádná odpověď a Slaughter si uvědomil, z čeho ten pocit pramení. Jako včera na Bodineově ranči, když zaslechl pískání konvice.

"Zkontrolujte tady ten barák a já se podívám tamhle," navrhl Dunlap.

Slaughter však nesouhlasil. "Raději bychom se měli držet pohromadě."

"Čeho se bojíte?" zajímal se Dunlap zcela ironicky.

"Říkejte tomu třeba nepříjemné tušení. Je tu někdo?" zakřičel podruhé.

Čekal, ale odpovědi mu bylo mrtvé ticho.

"Tady už dlouho nikdo nebyl," poznamenal Dunlap.

Vstoupili do jednoho ze srubů. Pryčny s dřevěnými latěmi místo drátěnek a bez matrací, zato obydlené zástupy pavouků, kteří z pavučin utkali groteskní nebesa. Z hromady suchých listů v rohu si nějaké zvíře udělalo pelech. Podlaha ze shnilých prken nevypadala právě bezpečně.

"Zkusme to o kousek dál," vybídl Slaughter.

Téměř všechny budovy se však podobaly té první jako vejce vejci. Stáli na volném prostranství a Slaughter se rozhlížel, aby si ujasnil polohu osady. Rozkládala se uprostřed rozlehlého horského kotle, uzavřeného ze tří stran skalními útesy, které se tyčily nad korunami stromů, a jen v místech, kudy sem oba muži pronikli, klesal svah k zarostlé lesní cestě. Z údolí se zvedl závan větru a Slaughter byl vděčný za příjemné osvěžení. Dokonce si sundal klobouk - a náhle se cítil zezadu velmi zranitelný. Nenápadně se ohlédl. "No, nakonec si zase tak špatné místo nevybrali. Až na to, že určitě potřebovali vodu a žádnou tady nevidím."

"Z těch útesů nahoře asi stéká nějaký pramen."

"Je to možné, ale nemáme čas ho hledat."

Slaughter doufal, že sdělení Dunlapovi dojde. Opravdu neměl čas. Cesta do osady jim trvala mnohem déle, než počítal. Přestože cítil k novináři jisté sympatie, čekala ho spousta práce a začínal se cítit jako na trní.

Protože ti pořád nejde z hlavy Bodine? ptal se sám sebe. Kvůli tomu veřejšímu zážitku? Přiznej si, že se bojíš.

Ale ne. Musím se vrátit, kdyby se ve městě něco stalo. Jistě, to je ten pravý důvod, proč jsem netrpělivý.

Navzdory těmto úvahám však Slaughter následoval Dunlapa, který obešel shluk hustých keřů a mířil k největšímu srubu v osadě. Prohnilé schody, vyvrácené dveře. Závěsem z pavučin hleděli do místnosti, která kdysi určitě sloužila jako jídelna. Rettigův popis se znovu ukázal jako docela přesný. Lavice z klád a dlouhé hrubé stoly se táhly po celé délce. Z hnízda v okně bez tabulek je po očku pozoroval tmavohnědý pták. Slaughter zamrkal a pták odletěl. A zase ten pocit odkrytých zad. Ohlédl se, ale nikoho neviděl.

"Že by se někde schovávali?"

"Malé děti, co se smály?" odpověděl Dunlap otázkou.

"Co je kčertu zase tohle?"

"Citát T. S. Eliota. Z jedné jeho básně."

"Já vím, kdo je Eliot. To neplatilo vám," a Slaughter se rozběhl k nízké chatrči vedle otevřeného prostranství uprostřed osady. "Viděl jsem, jak se tam něco pohnulo," křikl přes rameno. Ještě zrychlil a těkal pohledem po srubech, mezi kterými pádl, aby ho něco nezaskočilo. V běhu vytrhl z pouzdra revolver a vyvrácenými dveřmi skočil do chatrče. Jediná místnost a v ní nic než rozviklaný stůl, pavučiny, špína a vrstva jehličí na podlaze. Ale nevedly z ní žádné další dveře a Slaughter nechápal. Přece jsem jasně viděl pohyb! Jestli tady někdo byl, neměl kudy zmizet.

Záhadu vyřešil závan větru, který rozhoupal špinavou ztellelou záclonu. Visela na větvi před rozbitým oknem. Slaughter postoupil doprostřed místnosti. To, co pokládal za záclonu, byl ubohý zbytek prostěradla roztrženého na dva kusy. Nasál vzduch a zvedl se mu žaludek. Plíseň, hníloba, zetlelé dřevo, zápach rozkladu a zmaru. Pod stropem viselo vosí hnízdo a v kulatém otvoru se něco pohnulo. Slaughter si pospíšil na čerstvý vzduch.

Dunlap! Kde je Dunlap?

"Tady! Pojdte sem!"

Tak teď mně ještě bude číst myšlenky. Slaughter znechuceně zakroutil hlavou, ale chvátal za zvukem novinářova hlasu, který se tlumeně nesl z jiné, mnohem větší chatrče. V jeho tónu vycítil znepokojení.

Tahle barabizna neměla podlahu z prken, ale z udusané hlíny. Žádná okna, jen dvojkrídla vrata držící silou vůle v závěsech. Dunlap stál v temném koutě a hleděl na tmavé skvrny na podlaze.

"Je to krev?" zeptal se Slaughter.

Dunlap němě zavrtěl hlavou.

"Tak co to je? Bože, vy jste mně ale nahnal strach!"

"Opravdu? To jsem nechtěl. Ne, krev to není." Dunlap odrýpl kousek ztvrdlé špíny z podlahy a čichl k němu.

Slaughter nečekaně popadl vztek. "Řeknete mi už konečně, co to je?" vyštěkl.

"I po tolika letech je z toho cítit olej. Tady stávala Quillerova corvetta."

"Jenže nestojí."

"Kde tedy?"

"Hele, vidíte sám, že tu nikdo není. Quiller odsud odjel před bůhvíkolika roky. Ostatní nechal šlapat po svých, ale sám si auto ponechal - právě pro případ, že by odsud musel vypadnout."

"Nerad to říkám, ale uznávám, že máte pravdu. No, tak ta moje zatracená prácička tady pomalu končí."

"Pořád můžete zkusit Quillera vystopovat."

"Ne, je konec. Ještě promluví s Wheelerem a projdu si vaše záznamy a v pondělí odjízdim."

"A navštívíte Parsonse."

"Jo. Nebojte se, myslím na to."

"Vy jste se opravdu domníval, že tady ještě budou? Po třidvaceti letech?"

"No, v skrytu duše jsem doufal. Potřeboval jsem zajímavý příběh, senzaci, abych zapůsobil."

"V New Yorku?"

V Dunlapově tváři se nepohnul ani sval. "Máte víc štěstí, než si umíte představit."

"Inu, vybudoval jsem si svoje soukromé štěstí."

Dunlap se zhluboka nadechl a přikývl. "Asi ano. A já si možná po tomhle taky někde rozložím mapu." Rozhlédl se po opuštěné osadě. "Nová republika." Odfrkl si. "Není sama, kdo zkrachoval." Prošel zpuchřelými vraty a pomalu odcházel.

Slaughter ho následoval a přemýšlel, co se asi seběhlo ve městě. Slunce zapadalo a vítr se utišíl. Osada působila ještě opuštěněji. Měli bychom sebou hodit, ať se dostaneme k autu, než se natolik setmí, že neuvidíme na cestu, pomyslel si.

"Nezastavíme se někde na skleničku?" lákal Dunlap.

Oba muži prošli uličkou mezi položířčenými sruby k lesu.

Část třetí

DŮM

Zvíře očichalo botu. Pach vlhkého bláta ho podráždil v krku. Šouravě odstoupilo a sedlo si na zadek. Co to má znamenat? Ale nepříjemný dávný pocit v hrdle ustoupil a zvíře hledělo na botu. Čekalo, málem botu očichalo podruhé, ale pak se rozhodlo pro hromádku šatstva na židli v rohu místnosti. Přisouralo se k ní. Pevná modrá látka, stejně vlhká a zablácená jako obuv. Znovu bolestivé stažení hrdla a zvíře vztekle zavrčelo, rafla nohavicí do zubů a zaškubalo jí. Kousek dál další bota - jiná, tmavá a odřená, až na povrchu prosvítaly světlejší skvrnky. Slabý zápach. Část pocházela z kůže, z níž byla bota vyrobena, a mísila se s nedefinovatelným nasládlým pachem. Zvíře očichalo botu zblízka.

Zakouslo se do kůže a zatřepalo hlavou, až bota poskakovala ze strany na stranu. Šaty visící přes židli ho pohladily na hlavě a to ho podráždilo. Máchlo tlapou, zachytilo za kapsu a hromádka se na ně svezla. Vyděšené, že se udusí, se vyhrabalo zpod laviny a tak dlouho házelo hlavou a mávalo tlapami, až se úplně osvobodilo. Pak ucítilo mýdlo a prací prostředek a hlasitě zavrčelo. Tvrdě se zakouslo do látky a trhlo ji, ale vtom zaslechlo z chodby jakési zvuky. Otočilo se a hledělo na dveře, ale ty byly zavřené a hluk zakrátko ustal. Vrátilo se k šatům s temným vrčením v hrdle je cupovalo na kousky.

Něco zarachotilo a zvíře se prudce otočilo ke dveřím. Klika se pohnula. Zvíře ztuhlo, kus látky mu visel z tlamy. Klika dále klesala. Dveře se otevřely a dovnitř vstoupila žena. Zvíře odhodilo cár visící mu z úst, vycenilo zuby a zavrčelo na ni.

Ostře vydechla. "Warrene?"

Zvíře se na ni vrhlo. Zavravorala a o krok ustoupila. Narazila přitom loktem do dveří a ty se přibouchly. Opřela se o rám a tápala po klice. Zvíře na ni znovu zaútočilo. V poslední chvíli odskočila ke skříni.

"Warrene!"

Ale zvíře jen vrčelo a neustále na ni doráželo.

"Warrene!"

Kopala do něj, hodila po něm zarámovanou fotografii z prádelníku, vyskočila na postel a hlasitě ječela. Zavravorala a zvíře vycítilo šanci. Prudce se odrazilo a oba se svalili z postele. Při dopadu se uhodila o podlahu, ale bolest vůbec nevnímala, protože zvíře jí drásalo krk. Zaječela a praštila ho do hlavy a do čenichu. Zvíře ucítilo v tlamě slanou příchutí krve. Proud vzápětí zesílil a zabublal zvířeti v hrdle. To je ještě více rozběsnilo. S vyceněnými zuby se vrhlo ženě po obličej, ale ta využila chvilkového oddechu, vzepřela se o noční stolek, vyškřábala se na nohy a rozmáchla se, aby do zvířete kopla. Bota mířila na hlavu, ale zvíře uhnulo a v příštím okamžiku se jí zakouslo do lýtky. Nařikavě ječela, kopala kolem sebe a snažila se uvolnit, a zvíře jí zarylo zuby ještě hlouběji do masa. Zase ucítilo tu slanou tekutinu, která mu proudila do tlamy a málem je zadávala. Žena škubnutím zvedla nohu a prudce se otočila. Konečně byla volná. Zvíře ucítilo prudkou bolest v rameni a vzápětí se kolem něj snesla sprška rozbitého skla, následovaná stínítkem z lampy. Zasténalo a otřeseně zamrkalo. Najednou už před ním nestála. Kulhala ke dveřím a sahala na kliku. Zvíře zavýlo a vrhlo se za ní. Stiskla kliku, otevřela, vyklouzla do chodby a přirazila dveře.

Zvíře do nich narazilo a zachytilo kliku. Žena za dveřmi hlasitě křičela. Klika nepovolila a zvíře si nejasně uvědomilo, že ji venku pevně drží a táhne dveře k sobě. Pochopilo, že už se k ní nedostane. A nejen to. Bylo mu jasné, že mu hrozí bezprostřední nebezpečí. Brzo jí někdo přispěchá na pomoc a potom ho polapí. Kudy ven? Zvíře se zvrtilo k otevřenému oknu se sítí proti hmyzu. Za ním vidělo verandu a volný prostor.

Rozběhlo se, skočilo a narazilo do sítě. Odřelo si čenich o drsný silon, ale síť povolila a zvíře propadlo na verandu. Dopadlo na hlavu. Bolestivě se udeřilo a zatmělo se mu před očima. Potřáslo hlavou, ústa zaplavená slanou pachutí. Dávilo se a plivalo kolem sebe, ale oči už zase viděly. Přeskočilo zábradlí a vrhlo se do křoví.

"Warrene!" křičela za ním.

Dvě

Slaughter si vyslechl zprávu a sáhl po mikrofonu. "Rozumím, Marge." Právě projížděl předměstím. Zapnul sirénu, rozblikal majáček a sešlápl plyn k podlaze. "Ten drink bude muset počkat," utrousil k Dunlapovi. Řítil se mezi domy, sledován vyděšenými pohledy chodců, a na nejbližší křižovatce s kvílejícími pneumatikami odbočil do vedlejší ulice, která mu rychle běžela vstříc.

Pět hodin. Když scházeli lesem k autu, rychle se stmívalo. Slunce klesalo za horský hřeben a stíny se znatelně prodlužovaly. Pod baldachýn stromů se vkrádala tma. Jen tak tak že nezabloudili, ale pak Slaughter uviděl velký balvan, který si zvolil za orientační bod, a poznal, že se odchýlili od správného směru hodně doleva. Za chvíli dorazili na slepý konec lesní cesty a rychlou chůzí se blížili k bráně. Slaughter za sebou slyšelo třepetavé zvuky, ale nevšímal si jich, aby neztrácel čas. Přelezli plot. Slaughter se vsoukal za volant, nastartoval a zařadil zpátečku. Dunlap dával pozor, aby nezapadl, a po obtížném manévrování se Slaughterovi podařilo otočit hlídkový vůz do protisměru. Dunlap nasedl a Slaughter pomalu vyrazil vyjetými koleje zarostlými mlázím a stromky k silnici. Reflektory za šera moc nepomáhaly, a když Slaughter konečně vyjel z lesa, v namáhaných očích ho nepříjemně pálilo. Toužil po drinku a dobré večeři, jenom se chtěl nejdřív ohlásit na stanici. Na večeři může zapomenout, povzdechl si v duchu a ohlédl se po Dunlapovi, který svíral v rozklepaných rukou fotoaparát a neustále si olizoval okoralé rty.

"Měl byste s sebou nosit láhev pro případ nouze."

"Mám placatku, ale nechal jsem ji v pokoji v hotelu. Hrál jsem si na statečného."

"Ale já nemám čas vás tam zavést."

"Ani nevíte, jak jsem rád."

Slaughter se vrátil do zatáčky a v posledním zlomku vteřiny strhl volant, aby se vyhnul mladíkovi v sedanu. Když si nedáš pozor, zahromoval neslyšně, nabouráš při honbě za jedním klukem druhého. Zpomal. Nemá smysl závodit za cenu, že nedojedeš do cíle.

Ale nohu na plynu nepovolil ani o milimetr. Napínal zrak, aby mu z chodníku někdo nevběhl rovnou pod kola.

Prosvištěl křižovatkou, kde na něj řidič přijíždějící po hlavní silnici zlostně zatroubil, a za dalším rohem už před sebou spatřil ulici plnou aut. Před jedním z domků stála vysoká žena obklopená hloučkem jiných žen a plakala.

Všichni se otočili k policejnímu vozu a Slaughter vypnul sirénu a majáček. K domu přicházeli další zvědavci a musel chtít nechtít zpomalit. Zastavil v ulici vedle jiného auta, vypnul motor a natáhl se pro klobouk. Proti němu přijížděla dodávka s emblémem instalátérské firmy na kapotě a zabrzdila, ještě než stačil vystoupit. Vyskočil z ní vysoký ramenatý chlapík a rozběhl se k hloučku žen. Slaughter usoudil, že je to manžel. Pomalu se prodíral houstnoucím zástupem a uvědomil si, že ho Dunlap v těsné blízkosti následuje. Nechtěl, aby se novinář dozvěděl zbytečně mnoho podrobností, ale neměl čas zahánět ho zpátky do auta.

Žena se tiskla k manželovi.

"Co se stalo, Peg?"

"Napadl mě."

"Kdo?" zeptal se Slaughter a přistoupil těsně k dvojici.

"Warren," odpověděla mezi vzlyky žena a trhaně se nadechla.

Slaughter se teprve teď dozvěděl jméno.

"Co to máš s nohou?" vyhrkl manžel.

Oba muži se zadívali na pramínek krve, který se ženě řinul z rány a stékal přes botu na chodník.

"Pokousal mě."

"Pokousal?" nevěřil svým uším manžel.

"Ach bože," zanaříkala. "Měla jsem co dělat, abych se mu ubránila."

"Kde je?" zeptal se Slaughter.

"Utekł oknem. Lezl jako zvíře!"

Slaughter se rozběhl k přízemnímu domku s verandou, která se táhla přes průčelí a podél celé boční zdi. Domyslel si, že Warren je chlapec, o kterém mluvila Marge, když mu volala vysílačkou. Usoudil, že bude rozumnější nahlédnout nejdřív oknem než rovnou vstupovat dovnitř a riskovat, že se na něj někdo nebo něco vrhne. Proběhl kolem osiky, která rostla na předzahrádce, jedním skokem překonal několik schodů a jeho boty zaduněly po prknech verandy. Nahlédl do obývacího pokoje, a když v něm nic podezřelého nespapřil, postupoval spěšně podél zdi. Další okno vedlo také do obývacího, takže mu nevěnoval pozornost a zastavil se až před strženou sítí, která visela na zlomeném rámu z třetího okna. Zamračil se a vytáhl z pouzdra revolver. Stříelná zbraň proti malému klukovi? Slaughter nasucho polkl a nahlédl do místnosti, která kdysi musela být docela útulně zařízeným dětským pokojem, ale nyní vypadala, jako kdyby se jí přehnalo tornádo. Na podlaze uvnitř - stejně jako na verandě - stopy krve. Otočil se k zábradlí, zakrvácenému v místě nad uváleným keřem, který rostl pod verandou. Přelétl pohledem až k prašné uličce za dvorem a rozběhl se zpátky.

Žena stále plakala v náručí svého manžela. Zvědavci kolem nich utvořili široký kruh a špitali si, co se tu vlastně stalo.

"Vyskočil oknem ze svého pokoje?" zeptal se Slaughter.

Přikývla a zalapala po dechu.

"Utekł tou uličkou vzadu?"

"Neviděla jsem ho. Slyšela jsem jenom jakési zvuky, a když jsem nahlédla do pokoje, už tam nebyl. Pro smilování boží, co se to s ním stalo?"

"To zatím nevím. Ale věřte mi, že udělám všechno, co bude v mých silách, abych to zjistil."

"Vůbec nechápu, proč mě pokousal," a žena se znovu neovladatelně rozplakala.

Slaughter doběhl ke svému vozu a popadl mikrofon. "Marge, vyhledejte mimořádnou situaci. Ten kluk se nejspíš nervově zhroutil. V záchvatu pokousal svou matku a teď pobíhá po městě. Ať po něm všichni muži okamžitě zahájí pátrání. Máte to?"

"Jistě."

"Stejná adresa, kterou jste mně nahlásila. A ještě něco. Pošlete sem patologa."

"Někdo zemřel?" vyhrkla Marge zděšeně.

"Teď není čas na vysvětlování. Sežehnte ho a řekněte mu, že to spěchá. Ozvu se za patnáct minut," a Slaughter zavěsil mikrofon. Nenapadlo ho zeptat se na to matky, ale stejně se domníval, že odpověď už zná. Nicméně se potřeboval ujistit. Zabouchl dveře, krátce se ohlédl po Dunlapovi, který ho sledoval jako věrný pes, a spěchal zpátky k pokousané ženě.

Pořád se tiskla k manželovi.

"Paní Standishová." Slaughter si jméno přečetl na poštovní schránce. "Paní Standishová, vím, jak těžké chvíle prožíváte, ale musím vám položit několik otázek."

Pomalů se k němu otočila.

Slaughter si uvědomoval, že nebezpečné tajemství může proniknout na veřejnost, ale tu informaci potřeboval a potřeboval ji rychle. Ohlédl se po zvědavcích, kteří stáli nejbliž, a otočil se k nim zády.

"Nestěžoval si vám chlapec, že ho napadlo nějaké zvíře? Nepokousal ho třeba pes? Nebo kočka?"

Dvojice na něj zmateně zírala.

"Já vám nerozumím." Žena vzlykla.

"Nic ho nepokousalo," prohlásil její manžel rozhodně. "Zakázali jsme mu hrát si s neznámými zvířaty."

"Pořezal se," řekla žena.

Slaughter povytáhl obočí.

"Co se děje?" vydechla.

"Zatím nevím. Řekněte mi, jak a kde se pořezal."

"O rozbité sklo," vysvětlil manžel. "Tamhle vzadu, v železném sudu u souseda."

Slaughter nechápal. Byl přesvědčený, že hoča něco pokousalo. "Ani v nedávné minulosti? Vzpomínejte. Nepřipadal vám v posledních týdnech divný?"

"Dnes ráno."

"Prosím?"

"Pořezal se dnes ráno. Proč se vůbec ptáte, jestli ho pokousal pes? Proč je to tak důležité?"

Slaughter se nedokázal přimět říct jí pravdu. "V poslední době nám dělají starosti zdivočelí psi v horách. Ale o nic vážného nejde. A teď bych vás rád požádal o fotografii vašeho syna. Potřebuju ji pro své muže, aby ho mohli identifikovat." Doufal, že změnou tématu odvede pozornost.

Manželé přikýkli a pomalu zamířili ke svému domku, Slaughter v patách za nimi. V hlavě měl zmatek. Jestli chlapec nebyl pokousán, jak je možné, že udělal to, co udělal? Ale možná se nemýlil, když Marge tvrdil, že šlo o nervové zhroucení. Třeba ten kluk jednal v afektu. Co když ho doma bili? Nakonec to psychicky nevydržel, postavil se matce na odpor a utekl z domu. Ale to zjistí, teprve až ho najde. Dvojice zmizela za dveřmi a Slaughter přimhouřil oči a zadíval se na slunce, které mizelo za obzorem. Za chvíli se setmí a přijde noc. Jak ho v té tmě budeme hledat, to ví sám pánbůh, pomyslel si.

Nahlédl do obývacího pokoje. Vzorný pořádek, všude čisto. Rodina, která takto udržuje svůj domov, sotva mlátí dítě. Ale před mnoha lety se v Detroitu nechal zmást právě takovým zdáním a nechtěl stejnou chybu zopakovat podruhé.

Doufal, že jeho muži dorazí co nejdříve, aby se podívali na chlapcovu podoběnku a mohli okamžitě zahájit pátrání.

Manžel se vrátil s fotografií. Blondatý, modrooký, usměvavý chlapec v nedělních šatech Slaughterovi připomínal jeho vlastního syna ve stejném věku. Bože můj, teď se kdesi skrývá a třese se hrůzou nad tím, co udělal. Ale policista nesmí dávat najevo žádné city. "Děkuji. Vráťte vám ji," řekl věčně.

"Víte, moje žena je příliš rozrušená. Už se sem nechtěla vracet a mluvit o tom. Prosím vás, najděte ho, ano?"

Slaughter zaslechl policejní sirénu. "Vráťte vám ho, slibuju." Odmčel se. "Myslím, že byste měl vzít manželku k lékaři."

Před domem zabrzdlily dva hlídkové vozy.

"Bude v pořádku, jen co si trochu odpočine."

"Ne, myslel jsem s tou nohou. Rána je dost hluboká, mohla se do ní dostat infekce."

"Vyčistím ji to, nebojte se."

"Odvezte ji k doktorovi." Slaughter přitvrdil. "Ověřím si to. Už musím běžet."

Slaughter s fotografií v ruce seskočil z verandy vstříc přicházejícím policistům.

"Hledáme tohoto kluka." Ukázal jim obrázek. "Jmenuje se Warren. Nejspíš se někde skrývá a bojí se. Ale držte si ho od těla. Je sice ještě malý, ale napadl matku a pokousal ji a já bych nerad, kdybyste měli přijít k úrazu."

Policisté si prohlíželi fotografii.

"Vy dva zkontrolujte ulici tímto směrem a vy si vezmete na starost druhou stranu. Já se podívám do té uličky vzadu.

Znovu připomínám, buďte opatrní a nenechte se ukolébat tím, že máte co do činění s malým klukem. Nevím, co se tady děje, ale vůbec se mi to nelíbí."

V náhlém popudu se Slaughter otočil k zástupu na trávníku. "Konec představení. Nic vážného se nestalo a o zbytek se postaráme. Teď se všichni vraťte domů."

Ale nikdo nejevil moc chuti k odchodu a do Slaughterova se zabodly ostré pohledy.

"No tak, pohyb." Slaughter doprovodil výzvu důrazným gestem a zástup se začal pomalu rozcházet.

"Všechno se vás dozvíte. Tady byste nám jenom překáželi."

Otočil se k policistům, ale ti už nasedali do auta. Zůstal na trávníku před domem sám s Dunlapem. "Nemám čas zavézt vás do hotelu."

"V to jsem tiše doufal."

"Hele, vím, že vám jde o senzaci, ale upozorňuju vás, že jestli na veřejnost pronikne jediné slůvko, propukne ve městě panika jako hrom."

"Dám si pozor."

"Pokládám to za závazný slib."

Dunlap přikývl, ale v očích měl pochybovačný pohled. "Ten kluk přece nebyl pokousaný."

"Já vím. Taky mi to nedává smysl."

Oba muži nastoupili do auta. Slaughter na první křižovatce odbočil doprava, na další zase a zpomalil. Uvažoval, kterým směrem má začít uličku prohledávat. Rozhodl se pokračovat, protože mu připadalo logické zahájit pátrání tam, odkud chlapec utekl. Pátravě se rozhlížel po dvorcích.

"Nemůžu mít oči všude," řekl Dunlapovi. "Já se zaměřím na tuto stranu a vy zase na svou."

"Tak malý kluk se schová kamkoliv," poznamenal Dunlap.

"Musíte si představit, jak ty dvorky vypadají z pohledu někoho, kdo je mnohem menší než vy. Výklenek pod kůlnou, kam se mohl vsoukat. Mezera mezi keři těsně nad zemí. Hledejte místa, kam by dospělého ani nenapadlo se schovat."

"Může taky být půl míle daleko."

"Někde začít musíme." Slaughter krokem projížděl kolem dvora, kde chlapec bydlel, a pak zastavil.

"Co je?"

"Chci se na něco podívat."

Slaughter vystoupil z auta a zamířil ke kovovému sudu, který stál nedaleko uličky. Zarazil ho pohled na krví potřísněný okraj. Hodně ji steklo i po stěně a velké kapky na zemi mířily k domku. Nahlédl do sudu a spatřil rezavé plechovky a skleněné střepy pocákané krví. Chlapcova matka tedy nelhala. Jak si ale v tom případě vysvětlit jeho chování? Rozhlížel se po místech, kde mohl vyhledat úkryt malý kluk, a dokonce se sklonil pod keře vedle kůlny, ale pak se napřímil a vrátil se k autu.

"Našel jste něco?" zajímal se Dunlap.

Slaughter jen zavrtěl hlavou. Zařadil rychlost a pomalu se rozjel.

Zapraskala vysílačka. "Tady Marge, šéfe. Omlouvám se, ale toho patologa nemůžu nikde sehnat."

Slaughter popadl mikrofon. "Zkoušejte to dál, dokud ho nenajdete. Potřebuju se ho zeptat na spoustu věcí a bez jeho pomoci se neobejdu."

Dojeli k příčné ulici a Slaughter zastavil. Ve vedlejší dvoře pobíhal německý ovčák uvázaný na dlouhém řetězu. Pes vyskočil, jako kdyby chtěl na auto zaútočit, ale řetěz ho strhl zpět a pes se zlostně rozštěkal. Slaughter se na něj chvíli díval a pak se zahleděl před sebe. Ulička vedla až k vysokým stromům městského parku, kde si chlapec mohl vybrat ze stovky úkrytů, nemluvě už o všech těch dvorcích kolem. Slaughter se rozhlédl na obě strany ulice, po které se blížil hlídkový vůz. Zachmuřeně pokynul policistovi za volantem, přejel ulici a pokračoval k parku. Hlavou se mu honily neveselé myšlenky. Noc na krku, moc času nezbyvá. Kde kčertu může ten kluk být? Co asi dělá? Třeba se opravdu jenom našel na matku... Ale jestli úplně zešilel? Co když ho někdo chytí a on na něj zaútočí stejně jako na svou matku? Raději nedomýšlet...

Tři

Patolog se mračil. Kdysi, to ještě působil ve Filadelfii, patřil k nejuznávanějším odborníkům v oboru. Ale od té doby už uplynulo deset let. Narodil se a vyrůstal v Pottet's Fieldu, ale pak odešel na studia - syn lékaře toužící kráčet v otcových šlépějích. Původně uvažoval o specializaci chirurga, ale když po absolvování prvních ročníků medicíny nastoupil na praxi v prestižní bostonské nemocnici, zaujala ho mnohem víc než chirurgie diagnostika. Otec mu tento záměr schválil. Obě specializace se přece vhodně doplňují. Spousta doktorů umí vzít skalpel do ruky a řezat, ale těch, kdo dokážou přesně určit příčinu nemoci, už tolik není. Kombinace obou dovedností vynáší pěkné peníze.

Jenže syn se rozhodl pro mnohem hlubší specializaci - nezkoumat příčiny chorob jen na živých lidských tělech, ale i na mrtvolách. Patologie a zejména ty její oblasti, které jsou vyhrazeny soudnímu lékařství, tedy patologie forenzní. Otec zuřil, ale z jiného důvodu, než syn očekával - soudní patolog nemá šanci vydělat si tolik co chirurg. "Ale pitvy!" křičel na něj otec. "Měl bys léčit živé, ne řezat do mrtvol!" Syn nedokázal vysvětlit, o co mu jde. Zmohl se jen na poznámku, že určení příčiny smrti pomůže předejít podobným úmrtím v budoucnosti, ale ani jemu samotnému nezněl tento argument příliš přesvědčivě. Cítil, že v pozadí je jiný důvod, který mu není zcela zřejmý, ale už se rozhodl a navzdory vášnivým otcovým námitkám pokračoval ve studiu soudního lékařství.

Vytrval, i když mu otec odmítl platit školné. Pracoval v nemocnici na částečný úvazek a sháněl peníze, kde se dalo. Se stejným odporem jako u otce se setkal i u některých svých učitelů. Namítali, že na omezení se na práci s mrtvými jako lékař doplatí ztrátou prestiže, ale mladý patolog stál neochvějně na svém. Všichni se ovšem shodli na jednom - ve svém oboru byl skutečně vynikající. Ve všech předmětech skončil mezi prvními deseti v ročníku a po promoci neměl sebemenší problém sehnat zaměstnání. V té době se s otcem dávno nestýkal a byl přesvědčen, že se do Pottet's Fieldu už nikdy nevrátí. Rozhodl se pro Filadelfii a během pěti let se vyšplhal z řadového člena oddělení na zástupce vrchního

soudního lékaře. Nejenže ho přidělovali na ty nejzapeklitější případy, on je sám vyhledával. Záhadné vraždy. Úmrtí z velmi nejasných příčin, která si nikdo nedokázal vysvětlit. Sebevraždy, které vypadaly jako smrt nešťastnou náhodou. Všechny oříšky rozlouskl. Netrvalo dlouho a celé oddělení se od něj učilo. Jeho pitvy měly početné divácké auditorium. Kolegové uzavírali sázky, jak dlouho mu bude rozluštění hádanky, kterou mrtvola skrývá, trvat. Detektivové z oddělení vražd vždycky doufali, že právě on bude přidělen k jejich novému případu. Začalo se o něm psát v tisku a rozsáhlý článek mu dokonce věnoval magazín Time.

Jeho hvězda nezděrně stoupala a s ní i pochopení sebe sama. Postupně dospěl k poznání, že ho na jeho profesi přitahují právě záhady prezentované němými svědky, potěšení z jejich řešení, ne nepodobné radosti lovce stíhajícího kořist. Jistě, kdyby se držel diagnostiky, také by dostal svou porci tajemství, ale hádanky, které luštil jako forenzní patolog, byly zcela jiné povahy, mnohem neosobnější, jejich řešení definitivní. Nemusel si zatěžovat hlavu soucitem nebo strachem - o sebe i o pacienta. Mohl postupovat přísně logicky, objektivně, a co bylo nejdůležitější, nezaujatě. Leželo před ním mrtvé tělo a on potřeboval zjistit to a to. A až to zjistí, problém přestane být problémem. Kromě vzrušení, které se ho zmocňovalo, když se blížil k rozhodujícímu poznatku, který ho dovede k cíli, nikdy necítil žádné emoce. Snad určitou frustraci, ale tento pocit vždy kráčí se vzrušením ruku v ruce jako jeho protipól. Nejdůležitější pro něj bylo uspokojení z profese, kdy vědeckými metodami a pečlivou prací odhaloval skrytou pravdu.

Ale co, vždyť na penězích nezáleží. Na ničem vlastně nezáleží, říkával často sám sobě. Jaký má smysl diagnostikovat u pacienta nějakou nemoc a přitom vědět, že na ni neexistuje lék? Samozřejmě, v mnoha případech mohl zjistit, co pacientovi chybí, a nemoc zastavit. Ale konec by tak jako tak byl ve všech případech stejný. Jestli pacienta nesklátí tato nemoc a třeba ani ta příští, konec je v každém případě neodvratný. Každý člověk jednou zemře a sebelepší lékař tomu nezabrání. Lidé mají svůj vymezený čas a jemu se z duše přičilo pomyšlení na to, že pečuje o pacienta a nakonec stejně selže.

"Je to pod tvou úroveň," rozčiloval se otec, když mu oznámil, že se chce stát soudním patologem. "Ohledávač mrtvol! To přece nemůžeš myslet vážně!" Ale otec se mýlil. Není lepší studovat mrtvá těla než uměle prodlužovat utrpení živých, jak to dělal on? Ještě alespoň do zítřka, do pozítří... Život není než nepřetržitá série drobných ztrát. Tyto a podobné argumenty ho bohužel napadaly až dnes; tehdy neměl dost moudrosti a životních zkušeností, aby je otci předložil na svou obhajobu, a tak se každý držel svého úhlu pohledu. Život je buď dobrý, nebo nestojí za to ho žít. Jaký má z dlouhodobého hlediska smysl vyléčit nějakou nemoc, a zachovat tak pacienta pro další chorobu, ještě bolestivější? Konečná a definitivní pravda ležela před ním na pitevním stole.

A ještě něco. Následky. Nikdy by v sobě nenašel sílu dívat se, jak pacient umírá. Chyběla mu odvaha. Báł se chyb, a i kdyby se žádných nedopustil, jímala ho hrůza při představě, jak se na něj někdo podívá v okamžiku, kdy mu bude muset oznámit, že je odsouzen k smrti. Nikdy by nedokázal převzít zodpovědnost za definitivní, neodvolatelný rozsudek. Ve své profesi zajisté také nesl zodpovědnost, ale když selhal, co na tom záleželo? Vrah si užíval svobody nepotrestán, sebevraždy zůstala neodhalena. Ale lidské činy nemohl napravit, nemohl vrátit čas a zastavit ruku osudu. Bolest, kterou oběti snášely, byla už minulostí a on s ní neměl žádnou spojitost.

Patolog nebyl takový ignorant, aby si neuvědomoval příčiny a pohnutky svého přístupu k životu. Například jeho matka. Zemřela, když byl ještě malý, ale zase ne tak malý, aby si nepamatoval, jak trýznivá muka jí její tělo způsobovalo. Rakovina plic. A celou dobu se díval, jak ji otec není schopen zachránit nebo jí alespoň ulevit v jejím utrpení. Ano, jeho otec, lékař, bezmocný v okamžiku, kdy bylo jeho pomoci nejvíce zapotřebí. Den za dnem pozoroval, jak mu matka schází před očima. Dávno se naučil tyto vzpomínky zaplašit, ale to neznamenal, že by zapomněl. Matka byla jediný blízký člověk, kterého mu vzala smrt a naplnila ho nesnesitelným žalem. Nevěděl přesně, proč na něj matčin odchod tak hluboce zapůsobil. Možná proto, že ji oddaně miloval, a to ho trochu znepokojovalo, protože dětská láska, byť k rodičům, podle něj nikdy nestála na reálných základech. Ale jestli ji opravdu miloval, pak byla jediným člověkem, ke kterému v životě lásku pocítil. Rozhodně nemiloval otce. Napadlo ho, jestli právě tady netkví kořeny jeho rozhodnutí z mládí. Co když zprvu chtěl, plný nejistoty, svého otce následovat, a pak, když si ujasnil, jaké pocity k němu chová, obrátil a dělal mu všechno naschvál? Ale možná se otec nemýlil. Možná opravdu sám sebe zničil, zahrabal se v pitevně a vědomě zahodil šanci na lukrativní kariéru jen proto, aby otci oplatil domnělé křivdy.

Ale podvědomě cítil, že pravda je jiná. Vybral si své povolání proto, že se mu ta práce líbila. To potěšení, praktikovat medicínu bez svazujících povinností. Jeho mozek pracoval mnohem lépe, když nebyl omezován emocemi. Jeho výsledky mu tedy přinesly slávu, ale osobní život se mu pomalu ale jistě hroutil pod rukama. Nedokázal s nikým navázat bližší vztah. Přátelství neuznával. Lidé tě jenom zklamou. Nebo onemocní, zemřou, opustí tě. Různé cesty, ale na konci vždycky čeká ztráta. Lépe být opatrný a s nikým si nic nezačínat. Soustředil se tedy výlučně na svou práci, žil sám a jen zřídka si někde vyrazil na skleničku, protože zábava a rozptýlení mu také nikdy nic neříkaly.

Jednoho dne měl najednou tolik práce, že se neosprchoval. Jindy si řekl, že se dnes nemusí holit, snad až zítra. Kalhoty nosil nevyžehlené, uprášené boty nepoznaly kartáč. Nebyl zase takový lajdák, aby jeho vzhled nebo chování někoho urážely, ale ztratil jiskru a s mládím i sebeúctu. Vzpomínal na minulost a uvědomoval si, že se postupně začal chovat jako životní ztroskotanec. Zničil sám sebe? Možná. Nebyl vlastně od počátku ztroskotancem, ale dokud vítězil, neuvědomoval si to? Nebo snad prohry vědomě přivoloval? Nezačal, jak ho často napadlo, v okamžiku, kdy si vybral mezi živými a mrtvými, sám pomalu umírat? Jeho spolupracovníci tyto problémy neměli, takže profese samotná na vině nebyla. Jistou dobu měl milenkou, ale ta se nedokázala smířit s jeho lhostejným vztahem k životu a patolog se jí rychle zbavil, přesvědčen, že by ho dříve či později stejně opustila. A mimo to - mrtví byli mnohem krásnější a přitažlivější. Často si v noci zašel do márnice a nikým nerušen se kochal pohledem na některá těla. Samozřejmě ne na mrtvolu znetvořenou ohněm nebo na oběti dopravních nehod. Ale lidé umírali i z přirozených příčin a mnohdy jim smrt dodala nadpřirozený půvab, který za života postrádali. Vyrovnaný klid, který doprovází pochopení neodvratného konce. Věčný mír odpočívajících v pokoji. Matný lesk obličejů a těl. Jako sochy, ale v jiné dimenzi. Jindy, zejména když

pracoval v noci, se zastavil se skalpelem v ruce před prvním řezem a meditoval o dokonalosti stvoření, a když konečně musel začít řezat, činil tak s láskou a něhou, aby mu tělo na oplátku zjevilo veškerá svá tajemství. Ale tento rituál mu trval den ode dne déle, dříve dvouhodinová práce mu zabrala celé odpoledne a nad některými mrtvolami strávil celou noc až do svítání.

Osud na sebe nenechal dlouho čekat, protože po všem dlouhém a vyčerpávajícím teoretizování, po všech možných a nemožných vysvětleních našel konečně čas, aby své motivy skutečně pochopil. Mrtví ho fascinovali, miloval je celou svou duší a ke zjevení této pravdy nepotřeboval nic než pozdní noční hodinu, v níž se láskyplně dotýkal neživého těla mladé dívky. Pozvedl zrak - ve dveřích pitevný stál jeho nadřízený a pozoroval jeho počínání. Bylo zbytečné vznášet nějaká obvinění nebo nabízet vysvětlení. Oba muži si nevyměnili ani slovo, protože oba věděli, oč tu běží. Za týden podal výpověď s účinností ve chvíli, kdy se za něj podaří sehnat odpovídající náhradu. Bez velkého přemýšlení se vrátil do rodného hnízda. Otec dávno zemřel, a návrat se tudíž obešel bez komplikací. Koneckonců, od chvíle, kdy z Pottet's Fieldu odešel, se mu několikrát tak zastesklo po jediném opravdovém domově, který poznal, že uvažoval o návratu, a jen pomýšlení na otce mu v něm zabránilo. Jeho odborná pověst byla taková, že ani nepotřeboval doporučení od bývalého zaměstnavatele. Místní nemocnice ho okamžitě a bez váhání přijala.

Tady se usadil a tady byl šťastný. Porozuměl volání rodu a uposlechl ho. Usadil se v otcově domě. Dělal svou práci a dny mu nerušené plynuly. Alkoholu se nevzdal, ale už mu zdaleka neholdoval tolik jako kdysi. Čas od času se zadíval na Slaughterův napuchlý obličej a pomyslel si, že by jeho přítel neměl pít tolik piva, ale pak si uvědomil, že je to on, kdo má pivo tak rád. Ano, ve Slaughterovi konečně našel přítele, protože velitel policie žil jen svou prací, stejně jako on, a přátelství založené na pracovních vztazích dokázal patolog zvládnout. Lidé, kteří jsou dobří ve své profesi a na jejím základě se s vámi sblíží, vás jen zřídka zklamou. Kromě toho - i když to pokládal za slabost - začal mít toho člověka rád, protože vycítil, že i on mu oplácí stejnou mincí.

A proto se teď mračil. Mračil se na mrtvou kočku, která ležela v prohlubni uprostřed prázdné parcely. Stál na okraji svahu a hleděl na strašlivě zmračenou hlavu. Slaughterova střela magnum opravdu roztržila lebku na padrť a drobné stopy krve, mozkové tkáně, úlomky kostí a útržky srsti se rozprskly po protějším svahu úžlabiny. Hodovali na nich červi a larvy, jimiž se hemžila i samotná mršina a krvavé zbytky lebky. Nad koláči zaschlé krve bzučela hejna much. Když před chvílí zaparkoval u chodníku a vydal se přes parcelu, zaslechl odsud jakési zvuky. Z prohlubně vylezl pes, kradmo se ohlédl a se staženými ušima a svěšeným ocasem pelášil pryč. Patolog si všiml, že mu z tlamy visí krvavý cár šlachy, a i když si tím nebyl stoprocentně jistý a bude si to muset ověřit v literatuře, domníval se, že vzteklinu se přenáší i masem nakažených zvířat. Neměl žádnou střelnou zbraň, a i kdyby ji měl, nevěděl by, jak ji použít (další barikáda mezi ním a otcem - otec vášnivý lovec, jeho lov nezajímal). Kdyby tu s ním stál Slaughter, patolog by na něj naléhal, aby psa okamžitě zastřelil nebo ho alespoň nechal odchytit. Pes představoval nebezpečnou hrozbu. Běžel ke kravínu a patolog ani nechtěl domyslet následky, kdyby opravdu šlo o vzteklinu. Jistě, tak rychle se u psa nemohly projevit typické příznaky onemocnění, ale mohl by roznést virus po okolí - třeba se napít ze stejného zdroje, odkud pijí krávy, a ty by se pak nakazily. Patolog se díval za psem, dokud nezmizel v křoví vedle ohrazené pastviny. Stádem dobytka, shlukem hnědých skvrn na hnědozeleném pozadí, projela vlna neklidu. Patolog si olízl rty a zamžikal k letnímu slunci.

Pravé poledne. Měl žízeň a horko ho ubíjelo. Sako nechal v autě, uvolnil si kravatu a rozepnul límeček košile. Nyní si ještě vyhrnul rukávy a pomalu zamířil k prohlubni. Vlastní kroky mu zněly v uších podivně zesílené, chrastění a skřípání podrážek na šterku - nechodil v kovbojských botách jako většina starousedlíků a stále používal stejný šatník jako na východě. Na první pohled bylo zřejmé, že nemá smysl pokoušet se odebrat vzorky mozkové tkáně roztroušené po prohlubni v drobných chuchvalcích, navíc znečištěných prachem, hlínou a mušími vajíčky. Zvíře bylo velké, obrovský černý kocour, a patolog se už nedivil, že se Slaughter tak vylekal, když na něj znenadání zaútočilo. Jenom litoval, že je Slaughter nestřelil někam jinam než do hlavy. No, s tím už nic nenadělá. Každopádně tady to zvíře nesmí takhle zůstat. Jestli je mršina nakažená, bude ji muset uložit do uzavíratelného vaku a pak spálit.

Po krátké úvaze vylezl z prohlubně a šterkem a prachem mezi keři se vrátil k autu. Otevřel kufr a sklonil se pro pohotovostní brašnu, kterou s sebou neustále pro všechny případy vozil. Vytáhl laboratorní plášť, gumové rukavice, čepici a roušku na obličej. Oblékl se, nasadil si rukavice a roušku, v poledním parnu zrohovatělou, vytáhl z brašny plastický pytel se zdrhovadlem a lékařské kleště a vrátil se k prohlubni. Sbíral do kleští úlomky kostí a zbytky mozkové tkáně a házel je do pytle.

Trvalo mu to půl hodiny. Postupoval metodicky a velmi pečlivě, aby nikde nezůstal ani kousek. Pak vylezl z úžlabiny a prohledal keře na jejím okraji. Spokojen s výsledkem prohlídky sebral ze země krátký klacek a s jeho pomocí nastrkal do plastického vaku mršinu a klacek uložil k ní. Pak si všiml cáru masa, který ležel pod tělem. Vzal ho do kleští a rovněž uložil do pytle. Rozhlédl se, aby se ujistil, že všechny pozůstatky mrtvého zvířete opravdu odklidil. Aha, ještě krev, která vsákla do písku, uschla a zanechala po sobě rezavé skvrny. Tu tady taky nesmí nechat. Další výprava do auta, tentokrát pro lopatu a láhev louhu, která také tvořila nedílnou součást jeho výbavy. Za patnáct minut byl hotov - písek shrnutý do vaku a prohlubeň plná světlých stop po rozlitém louhu. Vrátil se k autu. Vak s mršinou strčil do jiného plastického pytle a položil do zavazadlového prostoru. Vrátil na místo láhev s louhem, do dalšího pytle odložil lopatu, plášť, roušku, pokrývku hlavy a gumové rukavice, které si svlékl obzvlášť opatrně, a zaklapl kapotu. Zamyslel se. Ne, lépe postupovat nemohl. Odjede do nemocnice, sejde do sklepa a tam v peci spálí obsah obou pytlů.

Náhle si uvědomil, jak hluboké ticho ho obklopuje. Absolutní bezvětrí, na silnici žádná auta, ani krávy v ohradě o sobě nedávaly vědět. Inu, v sobotu se toho nikdy moc neděje, řekl si, ale přesto měl nepříjemný pocit, že není sám. No jistě, v plášti, masce a gumových rukavicích jsem musel vypadat jako mimozemšťan. Za okny těch baráků se určitě tisíci celé rodiny a zírají na mě zpoza záclon - pokud je mají. Ale když se ohlédl, nespátlil za okny ani náznak pohybu. Potlačil neblahé tušení, sedl za volant a odjel.

Mířil k nemocnici a pohlédl do zpětného zrcátka. Viděl dva muže vycházet z hospody U Nádraží, ženu, která nasedala do auta, a zdálo se mu, že vzadu v dále rozeznává skupinku dělníků z kravína. Vypadalo to, že jakmile opustil parcelu, svět se dal znovu do pohybu, a patolog si řekl, že by měl svou bujnou představivost trochu krotit a zachovat si chladnou hlavu.

Protože tahle situace ho opravdu cele zaujala. Když odmyslel závažné důsledky hrozící katastrofy, samotný abstraktní problém byl velmi zajímavý. Prožíval stejné nadšení z řešení záhady jako kdysi ve Filadelfii. Tajemství, které čeká, až je odhalí. Ujížděl a koutkem oka zahlédl kočku, která se slunila usazená na zábradlí verandy. Po chodníku kráčel chlapec s kokršpanělem na vodítku. Patolog si v horku stáhl okénko, vystrčil loket a nechal se ovívat průvanem. Intenzivní vzrušení, které cítil, ho až lekalo. Odbočil na příjezdovou cestu k parkovišti za nemocnicí. Zamával na kolegu z dětského oddělení, který právě odjížděl, vystoupil a s klíčkem v ruce se chystal otevřít kufr, když ho něco přimělo zpomalit a pak se zastavit.

Bylo to jev, na který si už tak zvykl, že ho dávno nevnímal. Všiml si ho až včera v noci, když seděl se Slaughterem v ordinaci. Slaughter ho vlastně zaznamenal jako první. Šlo o zvuk, zvuk svázaný se současnými událostmi, a zaregistroval by ho i bez Slaughterova upozornění, i když za normálních okolností splýval s pozadím a nestál za zmínku. Ale dnes, po všem, co se stalo, mu ten zvuk připadal podivně změněný a upoutal jeho pozornost.

Stál bez hnutí s natočenou hlavou a ruka, natažená, aby odemkla kufr auta, zůstala natažená i poté, co se otočil celým tělem ke stromům za parkovištěm. Teprve po chvíli si svůj nepřírozený postoj uvědomil a pomalu spustil paži k tělu. Cítil, že má úplně ztuhlé svaly, a dalo mu hodně námahy přinutit je k pohybu. S přimhouřenými očima kráčel ke stromům. Ani jednou za dlouhá léta, co v nemocnici pracoval, si k nim nezašel. Nic ho tam netáhlo, prostě nebyl zvědavý. Věděl, že je za nimi vymleté koryto, kterým se na jaře divoce valí voda ze sněhu tajícího v horách. Ale k povodni není radno se přibližovat a patolog ji vždycky pozoroval z bezpečné vzdálenosti parkoviště. Větve listnatých stromů byly časně zjara samozřejmě holé a nezakrývaly mu výhled. Ale dnes, v červnu, se za rezavým plotem zelenala nepronikatelná džungle sklánějících se olistěných větví a divokých křovisek, propletených šlahouny popínavých rostlin.

Měl panický strach z hadů a vůbec ze všeho, co se plazí po zemi skryto jeho očím, ale teď myslel jen na ten zvuk, který k němu doléhal. Došel k plotu, zadíval se na hustou travu za ním a chytil se nepříliš rovně stojícího dřevěného kůlu, aby měl oporu, až stoupne na prorezivělý drát a začne plot přelézat.

Ukázalo se, že to nebude nutné. Stačilo přitlačit a kůl se povážlivě naklonil, a když patolog napnul trochu svaly, ozvalo se suché zapraskání a zpuchřelý kůl se dole u země zlomil a zůstal viset na drátech.

U nohou se mu cosi zahemžilo. Mravenci. Stovky, tisíce mravenců prchaly všemi směry z mraveniště vybudovaného u paty plotu, v kusadlech vajíčka podobná zrnkům rýže. Patolog se zachvěl odporem a odskočil. Ohavná stvoření. Začalo ho svědit po těle a vyschlo mu v ústech. Jak absurdní. Klidně snesl pohled na zohavená spálená těla prolezlá červy a zajímal se pouze o rozsah poškození plic, ale dělá se mu zle, když pod sebou vidí bláznivé hemžení malých tvorečků prchajících v panice z místa zkázy. Inu, pomyslel si, v márnici jsi pánem situace, kdežto tady jsi v jejím vleku, a když zvuky za stromy ještě zesílily, potlačil odpor a přistoupil zpátky k plotu. Překročil prověšené dráty, dává si pozor, aby nešlápl na mravence, a pak zamířil ke stromům.

Nohavice kalhot mu zachytávaly o keře. Sklonil se pod větku a ocitl se mezi stromy. Postupoval dolů svahem, brodil se hustou travou a namáhavě uvolňoval nohy ze sevření dotěrných šlahounů. Sluneční svět pronikal korunami stromů jen spoře a ve vzduchu byla cítit vlhkost. Patolog stanul na břehu širokého a hlubokého vyschlého koryta. Na dně písek mezi balvany, tu a tam kus naplaveného dřeva. V písku drobné otisky zvířecích tlapek. Sledoval pohledem jednu řadu stop - veverka. Stála v trávě na zadních necelé tři metry od něj, a když se k ní otočil, bleskurychle odskočila a zmizela v díře pod kořeny stromu, odkud ho po očku sledovala.

Obrátil se zpátky ke korytu, nadechl se, polkl a s jednou nohou opatrně vysunutou sešel či spíše sjel po nepevném břehu na dno. Nohy se mu zabořily do jemného písku a to se mu vůbec nelíbilo, stejně jako prodřená pneumatika vklíněná mezi dva balvany. Už aby byl na druhé straně. Ale výstup byl mnohem obtížnější, než čekal. Jilovitá půda se drolila a ujížděla mu pod nohama. Zavrával a v posledním okamžiku se instinktivně zachytil vyčnívajícím obnaženým kořene. Poslední úsek musel vylézt po kolenou.

Konečně rovná, pevná zem. Zhluboka oddechoval a rozhlížel se. Pak si otřel špinavá kolena a nohavice a zahleděl se na umazané ruce. Zvuky mu připadaly ještě podivnější. Neozývaly se přímo před ním, nesly se více zleva. Vykročil. Často se musel sehnout, aby prošel pod nízkými větvemi stromů, a vyhýbal se křovinám. Najednou stál na volném prostranství pod žhavými slunečními paprsky. Bíle natřená prkna dlouhého plotu ho oddělovala od dvorů a řady domků.

Chystal se, že plot přeleze, ale pak dostal lepší nápad. Hlasité zvuky se ozývaly jen o dvě parcely dál doleva. Pár desítek kroků podél plotu a spatřil, co hledal. Psí bouda poškrábaná a pokousána ostrými tesáky, na mnoha místech z ní trčely třísky potřísněné krví, která se červenala i na trávníku. A při zvucích, které vydával irský setr zamotaný v řetězu, mrazilo patologa v zádech. Nebyl to štěkot, ani vrčení, spíše hluboký hrdelní chrapot, ne nepodobný lidskému hlasu, vycházející v dlouhých, ztrhaných poryvech, přerušovaných krátkým ostrým sípavým kašlem a zmučeným sténáním. Patolog strnule zíral na zkrvavené pysky, na pěnu, která v chuchvalcích skapávala z koutků slintající tlamy. Když pes přestal hryzat do řetězu a začal si olizovat a - proboha! - žvýkat hrozivou otevřenou ránu na zadní noze, v níž se bělala obnažená kost, opřel se o plot, sklopil zrak k neudržovanému trávníku, lapal po dechu a zoufale se snažil ovládnout bouřící se žaludek. Právě spatřil na vlastní oči něco, co už tehdy sám pro sebe nazval "tvář zla". Později často uvažoval, proč zvolil tak bizarní slova, zvažoval je a posuzoval v naději, že pozбудou svůj strašlivý emotivní náboj, ale pokaždé dospěl k závěru, že použil přílehlavé označení. Nikdy v životě, ani předtím, ani potom, se nesetkal s tak bezprostředním, otevřeným, krutým, brutálním, šíleným zlem, a jeho prvotním popudem bylo vzít nohy na ramena a

prchat, aby ten obraz co nejrychleji vymazal z mysli.

Místo toho pospíšil k druhému dvoru a přelezl plot, když se napřed pozorně rozhlédl, jestli i za ním není nějaký pes. Uklidněn seskočil a proběhl mezi dětským brouzdalištěm a stavením na chodník a spěchal k vedlejšímu domku, kde bydlel majitel psa. Zvuky ze dvora zněly ještě hrůzostrašněji než před chvílí.

Kdyby byl patolog tak bystrý a vnímavý, jak si namlouval, uvědomil by si, co bude následovat. Byl by si všiml nezastřížených keřů, neudržovaného trávníku plného plevele, učinil logické závěry a pochopil by, co může od majitele čekat. Nedokázal však myslet na nic jiného, než jak co nejrychleji vyřešit naléhavou situaci.

Vyběhl po rozviklaných schodech na verandu a stiskl tlačítko zvonku, ale kvůli hlasitě puštěnému televizoru, který vyřval otevíráním oknem, vůbec neslyšel, jestli opravdu zazvonil. Neslyšel už ani psa. Stiskl zvonek podruhé. Dveře za sítí proti hmyzu byly otevřené a patolog nahlédl do miniaturní předsíně a zšeřelého, obývacího pokoje za ní.

Uvědomil si, že zvonek nefunguje. Z televizoru se ozval jásot a patolog zabušil do sít'ových dveří. "Hej, je někdo doma?" zakřičel a tloukl do dveří, co mu síly stačily. Uvnitř se pohnul stín. Zvedl se z pohovky a vydal se ke vchodu.

Mohutný, neoholený, do pasu nahý chlap s plechovkou piva v ruce. "Co chcete?" zeptal se nerudně.

"Vy nevidíte, že váš pes..."

"Já vím, ten bastard furt štěká."

"Musí se léčit."

"Cože?"

"Musíte s ním k veterináři," vyhrkl patolog.

"Tak hovno. Říkal jsem sousedům, že ho to vodnaučím. Kčertu, koupil jsem mu i speciální vobojek."

"Nemluvím o..."

"Na baterky. Pokaždý, když pes zaštěká, dostane ránu, aby přestal."

Patologovi došla slova.

"Kdo sakra jste? Vás jsem tady ještě neviděl."

Patolog se představil.

"Bydlíte tady?"

"Ne, já..."

"Tak táhněte do hajzlu. Když tady nebydlíte, máte hovno co strkat nos do mých věcí."

Patologovi bylo jasné, že toho člověka nepřesvědčí. Otevřel sít'ové dveře a vstoupil do předsíně.

Majitel psa mu zatarasil cestu. "Tak moment! Co si sakra myslíte, takhle sem vtrhnout?"

"Potřebuju si od vás zavolat."

"Vkrámě na rohu maj' telefon. Jděte si tam."

"Na to nemám čas."

Hlasitý jásot. Jak se patolog snažil proklouznout kolem zpoceného těla, které mu stálo v cestě, dovnitř, zahlédl koutkem oka před pohovkou televizor. Na obrazovce se dva boxeři častovali prudkými údery.

"Hej, kámo, už toho mám tak akorát dost." Muž patologa hrubě odstrčil.

"Ten pes má vzteklinu."

"Co je to za nesmysl? Před pár dnama byl na injekci."

"Kristepane, tak se na něj běžte podívat!"

"Řadí tak kvůli tomu vobojeku."

"Možná, ale nemůžeme si dovolit riskovat."

Za vzájemného postrkování oba muži postoupili do obývacího pokoje.

"Musím zavolat pro veterináře."

"Jestli okamžitě nevypadnete, budete potřebovat sanitku."

Patolog uklouzl natažené ruce a vrhl se k telefonu na stolku vedle pohovky.

"Vypadněte!"

Patolog však už vytáčet číslo.

"Dobrá, kámo, ale neříkej, že jsem tě nevaroval."

V okamžiku, kdy se ze sluchátka ohlásila recepční z veterinárního střediska, se patolog otočil - právě včas, aby postřehl, jak se k němu řítí pěst, stále svírající plechovku s pivem. Nejasně si uvědomoval, že druhá ruka mu svírá košili na prsou a pevně si ho přidržuje. Ale úder, který mu rozrazil ret a poslal ho přes půl místnosti k zemi, nepostřehl. Zdálo se mu, že slyší tlumený jásot, a než ho pohltila vířící temnota, bleskl mu hlavou údiv, čemu ti lidé tak tleskají.

Čtyři

Běželi za psy, kteří napínali vodítka, vzhůru strmým svahem mezi stromy. Psi neštěkali a s čenichy u země se hnali stále výš. Muži, kteří vodítka drželi, hlasitě oddechovali námahou.

"Tohle je šílenství," zasípal jeden z nich sotva popadáje dech a škulbl vodítkem, aby psa zpomalil. "Jestli budeme takto pokračovat, nejpozději za hodinu se zhroutíme vyčerpáním."

"Kdyby za hodinu. Tipuju to nejvýš na deset patnáct minut," přidal se další. V příštím okamžiku zakopl, a kdyby se nezachytil o strom, byl by upadl. "Musíme zpomalit!"

Příslušníci státní policie měli v nohou, jak odhadovali, asi osm kilometrů od místa, kde nechali nákladňák, kterým přijeli. Než zorganizovali pátrací akci, byly tři odpoledne. Tak dlouho jim trvalo sbalit do ruksaků vše potřebné a sehnat psy.

Následovala instruktáž a psům také chvíli trvalo, než našli stopu. Vlastní pátrání zahájili až o půl čtvrté. Běželi obtěžkami batohy, puškami, municí a vysílačkami hlubokým lesem, přelézali balvany, šplhali se na útesy a překračovali hluboké strže. Obrovský polom, který museli překonat, je málem vyřídil. Museli psy po vratkých, kluzkých, vzájemně propletených popadaných kmenech přenést na druhou stranu. Jenže tam už psi stopu nezvětili. Následovala strastiplná cesta zpátky k okraji polomu, kdy měli co dělat, aby psy, kteří se jim kroutili a svíjeli v náručí, vůbec udrželi. Bodine se tudy asi pokoušel projít, ale pak to vzdal. Ale když tou cestou prošli oni, proč ne Bodine? "Zbytečně si nad tím lámeme hlavu," uzavřel jeden z mužů krátkou rozpravu. "Musíme dál, tlačí nás čas."

Postupovali stále výš, ale výstup byl obtížný a po třech hodinách toho měli právě dost.

"Panebože, to už je půl sedmé?"

"Nejvyšší čas zastavit a něco pojmít."

"Ještě aspoň míli. Jestli se tomu chlápkovi něco stalo, jedna míle by mu třeba pomohla."

Proti tomuto argumentu se ovšem nedalo nic namítat, a tak s pohledem na prodlužující se stíny lesa pokračovali k horám. Ale ještě pomaleji. Ve stržích a mezi stromy a mlázím, navíc stále do kopce, nemohli běžet jako na fotbalovém hřišti. Věděli, že by měli mít vyrovnaný dech a pravidelný tep, že by měli postupovat neuspěchaným, rovnoměrným tempem, aby šetřili síly. Zpočátku spěchali, ale to proto, že je poháněla netrpělivost. Nyní, po více než třech hodinách, už počáteční nadšení vyprchalo, nahrazeno jednotvárnou námahou, a postup se zpomalil. Nedaleko zapraskala zlomená větev. Všichni se polekaně otočili, ale když zahlédli prchajícího jelena, rozesmáli se.

"Nechápu, co ten chlápek tady nahoře hledal. Já na jeho místě bych se dávno vrátil. A rozhodně bych nehonil zdivočelé psy sám."

Slyšeli blížící se helikoptéru. Tlumený hukot zesiloval a za okamžik jim přehrměla nad hlavami. Mezi korunami stromů zahlédli na trupu označení lesní správy.

"Vzdušný průzkum volá policii," zapraskal z vysílačky mužský hlas.

Zastavili se na otevřeném hřebeni a dívali se k hradbě lesa, za kterou helikoptéra zmizela.

Další zapraskání. "Vzdušný průzkum volá policii."

Seržant, který velel pozemní pátrací skupině, předal vodítko nejbližšímu policistovi a uchopil vysílačku, zavěšenou na řemínku přes rameno. Opřel se o balvan a stiskl hovorové tlačítko. "Přijem, vzdušná hlídko. Slyším vás. Co se děje? Přepínám."

"Jste to vy na tom hřebeni, co jsem právě přeletěl?"

"Přijem. Potvrzuji. Deset - čtyři. Přepínám."

Muž vedle něj zamrkal a obrátil oči v sloup. Věděl, že při vysílání se používají speciální termíny. "Potvrzuji" je mnohem vhodnější než prostě "Ano", které se snadno přeslechne. Ale už se v životě setkal s chlápkou, kteří se začali chovat jako zatracené hollywoodské hvězdy v akčním filmu, sotva se dotkli vysílačky. "Přijem. Deset - čtyři." Kristova noho. A tváří se u toho tak důležitě, jako kdyby ho někdo píchal do zadku.

"Chtěl jsem se jen ujistit," zapraskala vysílačka. "Pro dnešek končím. Už dole v té tmě nic nevidím."

Jenom nás, pomyslel si policista. Nás vidíš dobře, co? Ale už se nemůžeš dočkat, až se vrátíš do města a zapadneš do baru oslavovat sobotní noc.

"Přijem. Rozumím."

Ach, panebože, zakvílel policista v duchu.

"Nic podezřelého jste neviděl?" pokračoval seržant. "Přepínám."

"Propátral jsem úbočí na sever od vás a jezera za nimi. Vůbec nic, až na nádherného losa ve Větrné kotlině."

"Rozumím. Budeme pokračovat se psy v pátrání. Asi míli nad námi je jezero. Tam se utáboříme na noc. Přepínám."

"Hlavně se držte pohromadě, chlapci. Ztratit se v téhle divočině není nic příjemného ani ve dne."

"Žádný strach. A kdyby bylo nejhorší, máme psy. Přepínám."

"No, já budu mít na noc lepší společnost. Přeju vám sladké sny, chlapci."

"Rozumím. Deset - čtyři. Konec."

"Jenom se neposer," utrousil policista pod vousy a sám nevěděl, jestli to platilo tomu muži nahoře, nebo seržantovi, ale seržant se na něj zazubil, takže se rozhodl pro pilota a zvedl za odlétající helikoptérou pravou ruku se vztyčeným prostředníkem. Hukot po chvíli zanikl v dálce a muži si vyměnili nejisté pohledy. Celé odpoledne slyšeli helikoptéru burácející v údolích mezi horskými štíty a postupně si na rachot jejích motorů tak zvykli, že ho ani nevnímali. Zato ticho, které je po jejím odletu obklopilo, slyšeli až příliš. Chyběla jim, připadali si bez její uklidňující přítomnosti opuštění, zanechaní napospas osudu.

"Jdeme," zavelel seržant a natáhl se pro vodítko.

Muži pobídlí psy a snažili se udržet s nimi krok.

"Pěkně uhozený způsob jak strávit víkend," prohodil kdosi.

"Sobota. Sakra, budeme rádi, když se dostaneme domů v neděli večer."

"Kdybyste byli do práce stejně žhaví jako do nařikání," popíchl je seržant, "tak jsme toho rančera dávno měli."

Psi zpomalili a nakrčili hřbety.

Pět

Zvíře se krčilo za jelení klecí a dívalo se, jak černobílý policejní vůz přibrzdl na konci uličky a pak zabočil k bazénu. Při pomýšlení na vodu se mu znovu stáhlo hrdlo dusivým pocitem, a když popolezlo z úkrytu, aby se ujistilo, že hlídkový

vůz nezastavuje, uvidělo lidi. Skákali z prkna do bazénu, cákali ve vodě a zvíře se muselo odvrátit, aby se nepozvracelo. Děti obsadily všechny houpačky a skluzavky a skotačily pod dohledem svých matek. Smály se. Mladá dvojice se vydala ke kleci, v níž se jeleni dávno přemístili na druhou stranu, aby byli od zvířete co nejdál, a nervózně větřili a potřásali paroží. Zvíře se jich bálo stejně jako přicházejících lidí. Netoužilo po ničem než po samotě, zalézt někam do bezpečného úkrytu, kde ho snad přejdou dávivé křeče, kterých se pořád nemůže zbavit. Dvojice se přiblížila ke kleci a zvíře se odplazilo mezi keři výše po svahu. Mlhavě si vzpomínalo, že tam někde vede chodník a dřevěné schody až nahoru. Přidalo do kroku. Slunce je protivně páliło do očí a často si je protíralo. Zakoplo a spadlo, vyškrábalo se na všechny čtyři, sípalo a kňučelo a lezlo dál. Konečně stanulo na temeni pahorku a otevřel se mu výhled na honosný dům. Matka ho tam kdysi vzala na návštěvu. Rozlehlý, vysoký starobylý dům s mnoha pokoji a schodišti a zvíře si dosud uchovalo nejasné vzpomínky na všechny ty temné kouty a kryté výklenky, kam by se mohlo schovat. Ohlédlo se do parku na spousty lidí, otřásl se a znovu hledělo na dům obklopený stromy a zastřiženými keři. K hlavnímu vstupu vedla nepevněná příjezdová cesta, na které parkovalo auto. Využívajíc každého keře sestupovalo zvíře blíž a blíž k domu, neodolatelně přitahováno představou bezpečného útočiště. Přední dveře domu se náhle otevřely a zvíře se přikrčilo v mlázi. Vyšel jakýsi muž, za ním žena. Oba drželi v rukou lepenkové krabice a bavili se.

"Odpoledne bylo slabé. Myslím, že teď už nikdo nepřijde."

"Stejně už musím jet. Mám doma hosty."

Zavřeli dveře, muž sáhl do kapsy pro klíč a vsunul ho do zámku.

"Vidíš, málem bych zapomněla," řekla žena. "Úplně mi to vypadlo z hlavy. Volala Eva, že nemůže najít klíče."

"Nevadí. Ráno si může vzít moje."

"Jenže ona chce do práce ještě dnes večer. Zítra musí někam odjet."

"Přece to tady nenechám odemčené."

"Jenom na deset minut. Počítám, že déle jí to trvat nebude."

"Jestli sem během té doby vniknou nějakí vandalové, umíš si sama představit, jak by se majitelé tvářili."

"Tak moc by se snad nestalo. Pokud vím, stejně chtějí dům prodat."

"Jak chceš. Ale nezapomeň, že to byl tvůj nápad."

"Ty jsi teda džentlmen, jen co je pravda."

Scházeli po schodech.

Zvíře je z úkrytu za keřem sledovalo, jak nakládají krabice do auta.

"Odvezu tě domů," nabídla se žena.

"Díky, ale radši se projdu. Potřebuju to. Kdy zase nastupuješ?"

"Až za dva týdny. V neděli odpoledne."

"To mám zrovna nějakou schůzi."

"Však se zase uvidíme. Měj se."

"Ahoj." Muž odcházel pěšky po příjezdové cestě a žena nasedla do auta. Když ho mījela, vesele zatroubila a muž jí zamával. Za okamžik zmizeli zvířeti z dohledu.

Chvilí ještě vyčkávalo a pak se rozběhlo ke vchodu. Přikrčilo se za schody a rozhlédlo se. Po čtyřech překonalo schody, stisklo masivní kliku a vniklo dovnitř.

Obklopilo je hrobové ticho a zatuchlý pach plísně. Na rozlehlou halu, větší než jejich obývací pokoj, si pamatovalo.

Uprostřed stůl se štosem papírů a pokladničkou s otvorem, do kterého lidé házeli peníze.

Jeho matka je tam alespoň hodila. Vysvětlovala mu tehdy něco o organizacích zaměřených na ochranu kulturního dědictví a o tom, že starobylé domy, jako například tento, musí být udržovány v dobrém stavu, aby i v budoucnu lidé viděli, jak se kdysi žilo. Zvíře to tak úplně nechápalo, ale vyrozumělo, že se jedná o velmi zvláštní dům. A divná věc - tehdy se mu zdálo, že plíseň protivně smrdí, ale dnes se mu ten pach zdál docela příjemný.

V hale panovalo šero. Vedly z ní dveře do dalších místností plných starobylého nábytku, na stěnách rozvěšené mapy, dlouhé pušky a zažloutlé fotografie v oválných rámech. Zvíře napjatě naslouchalo, ale v domě se nepohnul ani vlásek, a tak pomalu popolezlo ke dveřím velkého pokoje s nejdelším stolem, jaký v životě vidělo. Kolem něj rozestavené židle s vysokými polstrovanými opěradly a před každou židlí talíře, sklenice, nůž, vidlička a spousta lžiček, jejichž účel zvíře nechápalo. Jako kdyby měla každou chvíli začít hostina. Ale kdo? Žijí tady duchové, to je víc než jisté, ale kupodivu ho to neděsilo, spíše uklidňovalo. Z haly vedlo točité schodiště do dalšího patra, vedle něj klec výtahu. Matka mu vysvětlila, že výtah nemá motor. Člověk si stoupne na plošinu a tahá za lano, které visí do klece, a plošina s ním stoupá nahoru. Vstup do výtahu byl zahrazen zkříženými latěmi, ale zvíře by se do něj stejně neodvážilo strčit nos. Klec s mříží až příliš připomínala past.

Udělal několik kroků a zděšeně strnulo, když zavržala podlaha. Pak si uvědomilo, že ten zvuk způsobilo samo. Dům je prázdný. Zvíře uvažovalo, kam se ukrýt. Nahoru do patra, nebo do sklepa? Ne, sklep je také past. Po vrzajících schodech lezlo do patra.

A strnulo, když se otevřely vstupní dveře. Otočilo se. Do očí je bolestně udeřilo prudké denní světlo a zvíře zpod přivřených víček hledělo na muže, který odsud před několika minutami odešel, ale teď stál ve vchodu. Zvíře si uvědomilo, že ten člověk neměl auto. Tak proto ho nevaroval zvuk blížícího se motoru! Muž se k němu přiblížil a zvíře vztekle zasyčelo.

"Jo, to se dalo čekat. Prý mám nechat dveře odemčené. Sakra, kluku, co tady děláš? Klid' se odsud."

Zvíře znovu zasyčelo.

"Jak se jmenuješ? Neštví mě, nebo na tebe zavolám policajty."

To už zvíře zavrčelo a muž se zarazil.

"Nech toho a slez z těch schodů," křikl po krátkém zaváhání.

Ještě dva kroky a muž stál na úpatí schodiště. Natáhl po něm ruku. Zvíře se odrazilo, prolétlo vzduchem a srazilo ho k zemi.

"Zatraceně, to si vypiješ!" Muž zjevně očekával, že se pokusí proklouznout kolem něj k otevřeným dveřím, a vrhl se na bok, aby mu zatarasil cestu. Jeho krk zůstal zcela nekrytý a zvíře se na něj vrhlo a zakouslo se mu do měkkého místa pod bradou.

"Kristepane!" Muž a dítě se zmítali na podlaze.

Zvíře ucítilo v ústech dusivý proud krve. Její chuť mu nebyla nepříjemná, naopak, i když dávivé nucení v něm znovu vyvolalo bolestivé křeče. Hryzalo, žvýkalo, polykalo, dusilo se.

Pak už nemohlo dýchat.

Muž mu oběma rukama zmáčkl krk. Cítilo nesnesitelný tlak v hrudi. Svíjelo se a házelo sebou.

"Zatracený spratku!"

Zvíře zatřepalo hlavou a snažilo se zatnout zuby do rukou, které mu svíraly krk, ale podařilo se mu jenom olíznout rukáv saka, prosáklý štiplavým, odporným pachem cigaretového kouře. V příštím okamžiku ho muž prudce nakopl a zvíře vylétlo do vzduchu, svalilo se na podlahu a bolestně se udeřilo o nohu stolu.

Přesto zareagovalo docela automaticky, instinkt přehlušil bolest. Překulilo se na břicho a stouplo na všechny čtyři, připraveno ke skoku. Muž se posadil a otřeseně vstal. Hleděli jeden druhému do očí.

Pak se muž zadíval na zakrvácené šaty a sáhl si na krk. "Pro smilování boží!" Už chápal. Zvedl ruce a klopýtavě ustupoval.

Zvíře na něj skočilo, ale ne tak silně, aby ho povalilo. Chtělo ho jen odtlačit ven.

"Ach, proboha svatého," zanařikal muž a najednou stál ve dveřích. Nakopl zvíře, které na něj znovu skočilo, a zasáhl je do ramene.

Zvíře ucítilo silnou bolest. Svalilo se na zem a dopadlo na nakopnuté rameno. Odplazilo se z mužova dosahu a zavrčelo. Nejen na nepřítele, kterého mělo před sebou, ale i na zvuk auta, které příjíždělo po cestě. A už se vynořilo. Jiné auto, za volantem jiná žena než prve. Zvíře ji sledovalo dveřmi a ustupovalo ke schodům. Bolavé rameno ho neposlouchalo. Zavrčelo a lezlo do schodů. Pak uslyšelo, jak venku zaskřípaly nenamazané závěsy automobilových dveří, a když se muž ohlédl, zvíře posbíralo poslední zbytky sil a lezlo po točitých schodech výš a výš. Dosáhlo prvního patra a mimo dohled nepřátel se schoulilo na podlahu a napjatě vyčkávalo.

"Pane Cody!" Zvíře zaslechlo zvenčí výkřik a běžící kroky na šterku. "Proboha! Co to máte na krku? Vždyť je to... Pane Cody!"

Zvíře slyšelo, jak se těžké tělo svezlo na podlahu.

"O mě se nestarejte," sípal muž. "Telefon. Zavolejte policii. A sanitku. A pozor, nahoře na schodech je jakýsi šílený kluk."

Zvíře šílicí panikou horečně uvažovalo, co má dál dělat. Otočilo se do chodby a hledalo úkryt. Neohrabaně lezlo od schodů. Aspoň že je tady šero. Konečně ho přestaly pálit oči.

Šest

"Musíte mně pomoci."

Patolog mžoural na mohutného chlapa bez košile. Televizní hlasatel četl monotónním hlasem zprávy.

"Nemůžu..."

"Hele, nedal jste mně na vybranou. Ujela mně ruka. Nechtěl jsem vás praštit tak silně."

Patolog se pomalu probíral k plnému vědomí. V hlavě mu s každým pohybem dunělo a zdálo se mu, že jeho rty a nos patří někomu jinému. Když se jich dotkl, neměl v nich žádný cit, ale nahmatal lepkavou krev a zasténal.

"Hele, musíte mně pomoci s tím mým psem," naléhal muž.

"Co je s ním?"

"Nehejbá se. Akorát leží a čumí na mě."

"Proboha, nepřibližujte se k němu!"

"To mě ani nenapadne. Bože můj, že já vás neposlechl. Můžu to dostat, když mě ten čokl volízl?"

Patolog se s námahou posadil. "Kdy?"

"Dneska ráno. To byl ještě docela normální."

"Umyjte si ruce. Doufám, že jste si nesahal na ústa. Nemáte na rukou oděrky, které vám mohl pes olíznout?"

"Nepamatuju se."

"Cože?"

"Ach... Ne, nemám oděrky. Ale nepamatuju se, jestli jsem se dotkl pusy."

"Tak si běžte umýt ruce, jak říkám." Rozhovor stál patologa značné úsilí a zatočila se mu hlava. Svalil se na podlahu.

"Na ruce dezinfekci... Ústní vodu... Kloktat... A převlechte se." Vzepřel se o pohovku a pokusil se vstát, ale musel se nadechnout a teprve na druhý pokus se na vratkých nohou postavil. Vázanka a košile od krve. Vzedmula se v něm zlost, a to pomohlo. "Hodte sebou. Umyjte si ruce." Pak ho napadlo, že ho tatáž ruka praštila do nosu a rozrazila mu ret. Vrhle se do chodby a odstrčil muže, který mířil do koupelny, stranou. "Uhněte. Musím si umýt obličej."

Patolog si namydil ruce a umýval si obličej. Tlačil ze všech sil. Na rukou se mu mísila krev s mydlíčky a do vody vířící ve výlevce kanuly chomáčky růžové pěny. Kůže ho pálila, rána bolela, ale neustával. Myl se, až byl rudý jako krocan, a teprve potom sáhl po ručníku a drhl si tváře, nos a ústa. Ručník za chvíli nasákl krví.

"Kde máte líh?" křikl na vyděšeného muže. Přehrabal toaletní policičku, ale nemohl ho najít. "Líh, sakra!" zařval a muž otevřel skříňku pod umývadlem. Patolog popadl lahvičku, odšrouboval uzávěra šplíchal si její obsah na rozbitý nos a rty. Ale i to se mu zdálo málo. Sklonil hlavu na bok a lil si palčivý alkohol na tvář. Odfrkl si, protože mu tekutina vnikla do nosu. A pak si horečné vypětí vybralo svou daň a patolog klesl na kolena.

"Bože můj, vy jste stejně šílený jako ten pes tam venku," poznamenal muž.

"Nemáte ponětí, o co jde. Umyjte si ruce a vykloktejte si, jak říkám."

Muž si stoupl k umývadlu a namydil si ruce.

Patolog se pomalu postavil a... Proboha, měl bych dostat sérum, uvědomil si zděšeně. Vyklopýtal z koupelny a vrávoral do kuchyně. Oknem zahlédl psa. Ležel v trávě, z ochablé tlamy mu visel jazyk a kapala krvavá pěna, a hleděl do prázdna.

Víc vidět nepotřeboval. Roztřesené nohy ho samy donesly k telefonu.

Musel se hodně soustředit, aby dokázal vytočit číslo. Telefon na druhém konci linky dlouho vyzváněl a potom mu záznamník oznámil, že může zanechat zprávu. Co tam sakra dělají? Aha, sobota. Podíval se na hodinky. Samozřejmě, středisko má otevřeno jen do oběda. Takhle pozdě už tam nikdo nebude. Otevřel telefonní seznam. Veterináři, veterináři. Konečně našel číslo a vytočil je.

Ohlásil se ženský hlas.

"Doktora Owense," vyhrkl.

"Kdo volá, prosím?"

"Soudní patolog z nemocnice."

"Bohužel není doma. Dejte mi svoje číslo a já mu řeknu, ať vám zavolá."

Patolog cítil, jak mu vynechalo srdce.

"Počkejte... Ano, právě se vrátil."

Tlumené hlasy, dutý náraz, zvuk položeného sluchátka, které vzápětí uchopila jiná ruka.

"Prosím, Owens u telefonu."

Patolog se představil. "Mám tady psa a myslím, že jde o vzteklinu."

Veterinář se prudce nadechl. "Vzteklina? Víte to jistě?"

"Ne. Řekl jsem, že si to myslím. Majitel mu nasadil jakýsi obojek nabitý elektřinou, aby mu zabránil štěkat. Třeba je to tím. Nebo úpal, žízeň, prostě nevím. Ale každopádně byste se měl na to zvíře podívat."

"Nedotýkejte se ho."

"Žádný strach. Jsem lékař."

"Před chvílí mi volal Slaughter a naznačil, že by se něco takového mohlo stát. Doufám, že se oba mýlíte."

"No, to za chvíli zjistíme." Patolog se obrátil na majitele psa, který právě vyšel z koupelny, a zeptal se ho na adresu.

Zopakoval ji veterináři do telefonu a zavěsil. Oba muži se vyhýbali pohledy. "Vypněte tu televizi."

"... bylo objeveno dalších patnáct kusů dobytka se stejně vyhřízými vnitřnostmi. Místní rančeři si pohromu zatím nedokážou vysvětlit." dočetl hlasatel zprávu.

"Moment. Nechte ji běžet. Chci si to poslechnout."

"Počasí. O víkendu očekáváme..."

"Vypněte ji."

Muž stiskl tlačítko dálkového ovladače. Obrazovka potemněla a milosrdně ztichla. Muž přešlápl z nohy na nohu.

"Nevím, jak vám to vynahradit. Nechcete pivo?"

"Což o to, dal bych si, ale teď nemůžu." Patolog se zadíval na své rozklepané ruce.

"Fakt jsem vás nechtěl tak praštit. Vomlouvám se."

"To nic. Zapomeňte na to."

Čekali.

Za třináct minut zastavila před domem bílá uprášená dodávka s červeným emblémem veterinárního střediska na boku. Vystoupil z ní vysoký štíhlý mladík. Než patolog vyběhl z domku, mladý veterinář otevřel zadní dveře dodávky a pro něco se natáhl. Zaslechl spěšné kroky a napřímil se.

"Vy jste ten soudní patolog, co volal?" zeptal se nedůvěřivě s pohledem upřeným na zakrvácenou košili.

"Přesně ten."

"Promiňte, ale rychleji jsem to nestihl. Musel jsem na středisko pro tohle auto. Nechtěl jsem nic riskovat."

Výlovil z dodávky silnou prošívanou kombinézu, nasoukal si nohavice, vklouzl do rukávů a zatáhl zip až pod bradu.

"Pokousal někoho?"

"Olizoval majitele."

"To se mi nelíbí. Co váš obličej?"

"Majitel psa mě praštil."

"To on vám roztrhl ret?"

Patolog přikývl.

"To se mi taky nelíbí. Pomozte mi s těmi krámy."

Veterinář si nasadil vycpanou helmu s koženou kápí přes ramena a drátěnou maskou chránící obličej a patolog mu přidržel silné kožené rukavice.

"Vy jste doktor Owens?"

"Ano. Pomozte mi nasadit návleky na boty. Kde je ten pes?"

"Vzadu."

"Tak se na něj podíváme."

Owens se chopil brašny - podobné, jakou nosí lékaři - a oba muži zamířili kolem domku do dvora. Muž bez košile stál na verandě.

"To je majitel?" zeptal se Owens, aniž zvolnil krok.

"Dá se to tak říct."

Muž sešel po schodech z verandy. "Hele, já to přece nemoh tušit."

"Na tom nezáleží. Ukažte mi toho psa." Došli k brance a Owens se zastavil. "Radši mě tam nechtě jít samotného."

Zavřel za sebou branku a na dvůr už pokračoval sám.

"Je na řetězu," zavolal za ním patolog.

Owens se předklonil, opatrně nahlédl za roh, zase se napřímil a pomalými kroky jim zmizel z očí.

Patolog a majitel psa se na sebe zamračili a pak beze slova obešli plot a přes sousední pozemek zamířili dozadu.

Patolog sledoval pohledem roh domku a dvorek za ním se mu před očima rozšiřoval, jak se mu zvětšovalo zorné pole.

Spatřil veterináře a zastavil se. Owens stál a skláněl se ke zvířeti. Patolog však ze svého místa na psa pořádně neviděl a o několik kroků popošel. Otevřel se mu výhled na pootevřenou tlamu s vyplazeným jazykem a kusy krvavé pěny, přimhouřené oči a těžce se zvedající hrudník. "Panebože."

"Co tady vy dva děláte?" ozval se za nimi nevrlý hlas.

Patolog se ohlédl. Ze zadních dveří sousedního domku vyšel muž v tenisových šortkách a tričku a měřil si je pohledem.

"Sklapni a zalez," okřikl ho majitel psa. "Stejně je to tvoje vina."

"Cože?"

"Pes tady toho pána je nemocný?" vysvětloval patolog.

"Jo, já vím. Zatracený čokl. Ne a ne přestat štekat."

Majitel psa sjel muže vražedným pohledem a vykročil k němu.

Patolog ho spěšně zadržel. "Neblázněte. Už tak toho máte dost na krku."

"To je hrůza," ozval se z vedlejšího dvorku Owens. "Či to byl nápad, ten obojek?"

"Sousedi si furt stěžovali."

"Kčertu, za to bych vás měl nechat zavřít." Owens položil brašnu, vytáhl z ní injekční stříkačku a dřepel si vedle psa.

Pes se mu zakousl do vycpaného rukávu kombinézy a Owens ucukl. "No tak, uklidni se, chlapče. Jak mu říkáte?"

"Irčan."

"Klid, Irčane, lež a nehýbej se."

Ale psí zuby chňaply po veterinářově zápěstí a nepouštěly. Owens musel píchnout injekci jednou rukou, zatímco se snažil uvolnit si druhou.

Pes se však zakousl pevně a držel. Owens přestal škubat rukou a čekal. Asi po minutě se už snadno z psích čelistí vyprostil. Postavil se a sledoval, jak pes položil hlavu do trávy, zavřel oči a znehybnil.

"Boha jeho, vy jste ho zabil!"

"Nic lepšího udělat nemohl," zabručel soused.

Majitel psa se k němu vztekle otočil.

"Nezabil jsem ho," křikl Owens, "i když bych měl sto chutí."

Majitel psa nevěděl, komu se věnovat dřív. "Je to vzteklna?"

"Cože? Vzteklna? Do prdele!" vyhrkl soused.

"To zatím nevím," odpověděl Owens. "Musím odvézt psa na středisko a udělat testy." Ukázal na misky se žrádlem a vodou u zadních dveří domku. "Měl moc krátký řetěz a nedostal se k vodě. Mohl se rozzuřit následkem vedra a žízně. Kam jste dal sakra rozum? Takhle týrat zvíře!"

Všichni se beze slova otočili k majiteli, který sklopil zrak a hleděl do země. "Myslel jsem, že na ty misky dosáhne. Nenapadlo mě... Mám v poslední době nějaký problémy."

"Jo, to má," utrousil soused. "Minulý týden od něho utekla manželka. Už to s ním nemohla vydržet."

Majitel psa se náhle rozplakal. Když se mu patolog vyhýbal očima, padl mu zrak na Owense, který se rukama v silných kožených rukavicích potýkal se zauzlovaným řetězem na obojku. Po jisté námaze se mu podařilo řetěz rozmotat a psa osvobodit. Zahleděl se na zmračenou zadní nohu, sehnul se a vzal zvíře do náruče.

Celou dobu patolog slyšel majitele psa vzlykat. "Pojdte domů. Bylo toho na vás dneska moc." Položil mu ruku na rameno a chtěl ho doprovodit ke dveřím.

Majitel psa mu ruku odstrčil a díval se na Owense, který odnášel psa.

Pes byl velký a těžký a mladý veterinář měl co nést. Majitel psa oběhl plot a otevřel mu branku.

Patolog se zamračeně zadíval na souseda.

"Ehm... Nechtěl jsem ho rozbřečet," poznamenal soused. "Netušil jsem, že ho to tak sebere."

Patolog mávl opovržlivě rukou a odcházel.

"Hlavně že ta čuba už neštěká," křikl za ním soused.

Patologem zalomcoval vztek, ale neotočil se a připojil se k veterináři a majiteli psa, kteří zatím došli k dodávce. Majitel podle Owensových instrukcí vlezl dovnitř a rozprostíral na podlaze klece, kterou byla dodávka vybavena, plastickou fólii. Když byl hotov, seskočil z ložné plochy, Owens uložil psa do klece a zamkl ho tam.

Majitel psa si utíral slzy.

"Teď už se o něj postarám já. Můžete se vrátit domů," řekl mu Owens.

"Pojeďte s váma."

"Ne," odmítl Owens. "Musím mu odebrat vzorky a udělat spoustu testů. Zavolám vám. Jenom byste mi překážel."

"Nepřekážel. Slibuju."

"Je mi líto." Owens se ohlédl po patologovi a vrátil se na dvůr. "Nechal jsem tam brašnu," vysvětlil.

Když veterinář zmizel z doslechu, patolog řekl majiteli: "Slyšel jste. Buďte rozumný a jděte domů."

"Je to můj pes. Jsem za něj zodpovědný."

"Na to jste měl myslet dřív," odsekl patolog, ale vzápětí dodal, aby příkrá slova zmírnil: "Omlouvám se, nechtěl jsem být hrubý. Ale veterinář má pravdu. Nemůžete nic dělat. Vraťte se domů. My vám zavoláme."

"Sakra, je sobota."

Patolog nechápal, co tím myslí.

"Jsem úplně sám."

K tomu neměl patolog co říci a obrátil se k Owensovi, který se vracel přes trávník s brašnou v ruce.

Veterinář nahlédl dozadu. Podíval se na psa a potřásl hlavou. "To je teda nadělení. Budu muset celou dodávku vydezinfikovat a kombinézu i s brašnou spálit."

"Třeba nebudete. Možná se ukáže, že to vzteklinka není."

"Ale vsadit byste na to nevsadil, že?"

Patolog mlčky zavrtěl hlavou.

"To jsem si mohl myslet. No nic, pojedeme. Potřebujete svézt?"

"Ne. Mám v zadu za těmi stromy auto."

"Uvidíme se tedy na středisku." Owens přibouchl zadní dveře dodávky.

Patolog s ním šel dopředu a nepřekvapilo ho, když si všiml, že i na sedadle řidiče má plastickou fólii.

"Poslyšte, nevzal byste ho přece jen s sebou?" Patolog bodl palcem za sebe k majiteli, který nahlížel zadním oknem do dodávky.

"Tak to mi ještě chybělo. To mi opravdu chybělo." Owens se snažil mluvit tiše. "Podívejte, nechtěl jsem o tom před ním mluvit, ale vám snad musí být jasné, že pro definitivní potvrzení nebo vyvrácení diagnózy vztekliny budu muset psa usmrtit. Chcete snad, aby se na to ten člověk díval?"

Na to patolog nemusel ani odpovídat.

"Dobře. Najdete mě na středisku." Owens otočil klíčkem v zapalování a motor dodávky okamžitě naskočil. Než zařadil rychlost a rozjel se, otráveně potřásl hlavou a zhluboka si povzdechl.

Sedm

Dunlap se zadíval na své roztřesené ruce. Vzato kolem a kolem si vedu docela dobře, pochválil se. Ano, klepal se jako sulc a žaludek se mu bouřil, jako kdyby měl každým okamžikem začít zvracet, ale nepozvracel se. A že se potí? To může být i horkem, ne? Ale kdo tady koho obelhává? Slunce už skoro zapadlo. Ochladilo se. Potíš se, protože se zoufale potřebuješ napít. Jen si to přiznej, kamaráde. Byly chvíle, kdy málem řval touhou po chlastu. Zbytečně situaci dramatizuješ, říkal si. Hledal jsi příběh. Teď ho máš. Pouze si nebyl jist, co se ve městě vlastně děje. Vzteklinka. Možná. A možná taky něco jiného. Ale ať je to cokoliv, pomalu se jim to vymyká z rukou. A jestli ze situace nic nevytěží, jestli svůj senzační příběh zmrší, tak jako jich v minulosti kvůli své slabosti zmršil už spoustu, nebude moci klást vinu nikomu jinému než sobě. Můžeš se napít, ale později a s mírou. Dnes večer třeba všechno skončí.

Skončí? Co když to teprve začíná? Potřásl hlavou a musel se opřít o palubní desku, když hlídkový vůz projel plnou rychlostí zatáčkou a uháněl kolem plaveckého bazénu k parkové cestě lemované vzrostlými stromy.

Slaughter vzal z palubní desky mikrofon. "Tady Slaughter, Marge. Už jsem skoro na místě. Nezapomněla jste tam poslat ostatní? A co sanitka?"

"Je na cestě."

"To doufám."

Dunlap zaostřil pohled mezi stromy vedle cesty. Pod nimi se rozprostíral park - jezero, říčka, která se do něj v zákrutech vlévala, houpačky a skluzavky, několik klecí jako v zoologické zahradě, a lidé, kteří vyburcovaní kvílením sirény sledovali blikající majáček. Další zatáčka a Dunlapovi se otevřel výhled na temeno kopce, kde se tyčil rozlehlý dvoupatrový dům, od jehož oken se rudozlatě odrážely poslední paprsky zapadajícího slunce. Staré honosné rodinné sídlo. Tak velký dům by si v dnešní době nemohl nikdo z místních dovolit, pomyslel si. Příjezdová cesta se stáčela k vstupním dveřím pod podloubím na několika sloupech. Typický jižanský palác s prvky drsnějšího a prostšího západního stylu, poznamenaný zubem času. Před domem parkoval policejní vůz, který sem poslala Marge, vedle něho další osobní automobil, civilní, a u dveří stáli dva policisté a s někým mluvili.

Slaughter smykem zastavil a Dunlap rychle vystoupil do rozvířeného mračna prachu. Slaughter si v běhu nasadil klobouk a oba muži vyběhli po kamenných schodech ke vstupu, kde už na ně čekali dva policisté.

"Je někde nahoře v prvním patře," hlásil jeden z nich.

"Nebo ve druhém. Jak vůbec víte, že není v přízemí?" vypálil na něj Slaughter.

"Zeptejte se těch lidí."

O rám masivních dveří se zhrouteně opíral sedící muž s hrozivě vyhlížející tržnou ránou na krku. Občas si k ní přitiskl dlaň. Sako a košili měl samou krev.

"Kde je sanitka?" vyhrkla žena, která stála vedle zraněného.

"Už jede," uklidnil ji Slaughter. "Víte určitě, že je nahoře?"

"Pan Cody - to je pan Cody - říká, že ten kluk vyběhl po schodech, právě když jsem přijela."

"To je vaše auto?"

Žena přikývla.

"Raději s ním odjedte stranou. Za chvíli tu můžeme čekat rušný provoz."

Ještě nedomluvil a všichni se otočili k policejnímu autu, které se k nim řítilo v oblacích prachu, těsně za ním sanitka s vyjící sirénou.

"Můžete chodit?"

Zraněný přikývl a pomalu se zvedal na nohy.

"Ukažte, pomůžu vám. Kdyby se mělo něco semlít, mohl byste přijít k dalšímu úrazu." Slaughter se obrátil k policistům.

"Vy dva hlídejte schody. Ne aby vám ten kluk utekl." Vzal zraněného kolem pasu, pomalu s ním prošel podloubím a sestoupil po schodech. Ze sanitky mu vyběhli naproti dva muži v bílých pláštích, v patách za nimi klusalí policisté z hlídkového vozu.

"Kudy se dá dostat z prvního patra?" zeptal se Slaughter ženy, která mu pomáhala dopravit zraněného do bezpečí.

"Myslím kromě schodiště..."

"Vzadu přes střechu nad přístavkem pro služebnictvo. Ale musel by skočit dolů a je to dost vysoko."

"Co ty stromy kolem domu? Roste některý tak blízko, že by dosáhl na větev a sešplhal?"

"To mě nenapadlo... Nevím. Opravdu nevím."

"Jděte dozadu," přikázal Slaughter další dvojici policistů. "Nepustíte nikoho z domu. Je to ten malý kluk, kterého hledáme."

"Kluk?"

Slaughter si uvědomil, že tihle dva u domku chlapcových rodičů nebyli. "Jo, ale to není důležité. Prostě se postaráte, že z domu nikdo neuteče. Pozor na střechu nad přístavkem."

Slaughter předal zraněného zdravotníkům. Všiml si jejich udivených pohledů a uvědomil si, že sám má ruce a košili od krve. "Pokousal ho malý kluk. Je to tak, že?" obrátil se na ženu.

Horlivě přikyvovala.

Dunlap zaslechl, jak zraněný chraplavě zopakoval: "Pokousal mě," a když uvážil, čím vším už musel toho dne projít a jak mu bylo, obával se, že roztrhaný a zakrvácený krk bude posledním hřebíkem do rakve a že se určitě pozvrací. Musel se odvrátit.

Nové drásavé zakvílení sirén. Před domem zastavily v kotoučích prachu další dvě policejní auta a Slaughter se k nim rozběhl.

Dunlap se šklebil uprostřed všeobecného shonu. Zdravotníci otevřeli zadní dveře sanitky a posadili zraněného dovnitř. Žena nasedla do svého auta a popojela o kus dál. Slaughter stál mezi hlídkovými vozy a naléhavě mluvil s policisty, kteří z nich vystoupili.

Dunlap se obrátil k domu, přimhouřil oči před zapadajícím sluncem a zadíval se na dva policisty před vchodem. Bylo toho na něj příliš. Když zamířil k ženě, která zatím vystoupila z auta, třes v těle a končetinách ještě zesílil.

"Co je to za dům?"

"Říkáme mu Baynardův palác."

"Či?"

A tak se Dunlap dozvěděl o Baynardovi, v roce 1890 nejbohatším muži v širokém dalekém okolí. "Měl stáda po celém údolí. Ten dům postavil kvůli své manželce. Pocházela z Jihu."

Tón jejího hlasu byl nějak... Mluví jako kolovrátek, pomyslel si Dunlap, jako kdyby stejné věty opakovala už mnohokrát. Zaujatě poslouchal podrobné líčení, jak Baynard nechal z Jihu přivézt dřevo, nábytek, stromy a keře, aby se jeho manželka cítila jako doma. Ale nakonec stejně neuspěl, protože paní Baynardová jednoho léta odjela zpátky na Jih a už se nevrátila. Prý tam zemřela, tvrdil Baynard. Ale možná od něj prostě utekla a on se to styděl přiznat.

"Jistě to neví nikdo," řekla žena. "Pokoušeli jsem se najít záznam o její smrti. Bohužel neúspěšně. Ale měla pádné důvody manžela opustit. Doma pobýval velmi zřídka. Staral se o své obchody a pak byl zvolen senátorem. Navíc se v okolí šířily fámy o zábavách určitého druhu ve druhém patře. Ale senátor prohlásil, že zemřela, a všichni se s jeho tvrzením spokojili. Pak se vrátil do tohoto domu a už ho nikdy neopustil."

Dunlap žasl. Té ženské leží dávná minulost na srdci víc než rušné přípravy kolem ní. Dozvěděl se, jak se mezi lidmi povídalo, že Baynard v posledních dnech před svou smrtí chodil po domě jako duch. Jako příčina smrti bylo stanoveno selhání srdce, ale panovalo všeobecné přesvědčení, že se prostě upil. A ještě něco se povídalo - že svou manželku zavraždil, když mu oznámila, že od něj odchází. Arogantní a panovačný Baynard se rozzuřil a nešťastnice prý byla mrtvá dřív, než si uvědomila, že ji praštil. Mrtvolu pak ukryl a začal utápět žal v alkoholu. Postupně upadal víc a víc a nakonec se upil k smrti, ale rodina to ututlala.

"Ale jak říkám, jsou to jenom nepodložené pověsti." Žena pokrčila rameny. "Nikdy se neprokázalo, že je na nich něco pravdy. Pátrání po osudu Baynardovy manželky, které proběhlo v posledních letech, nepřineslo žádné nové poznatky."

"Ale v devadesátých letech minulého století... Jak je možné, že o tom tolik víte?"

"Jsem členkou Pottersfieldské historické společnosti."

"Ale pořád nechápu..."

A tak mu to vysvětlila. "V domě dnes nikdo nežije. Baynard měl dvě děti, které se, když dospěly, o pozemek a dům staraly, ale jejich děti věnovaly dům okresu, aby nemusely platit daně. Tato generace už není zdaleka tak bohatá. Žijí v domcích dole pod kopcem nedaleko bazénu. My jsme rodinné sídlo zrestaurovali do původní podoby. Vodoinstalace pochází z minulého století a nechali jsme odpojit elektřinu, takže v noci musíte mít baterku. Nebo svíčku či petrolejku, kdybyste chtěl být úplně autentický."

Dunlap se zadíval na dům. No to je fantazie. Takže ke všemu máme na krku ještě zakletý palác. Chybí jen liják a hromy a blesky.

No, bouřka nehrozí, ale soumrak a noc k navození atmosféry postačí. Nad horami vykukoval poslední srpek oranžového disku a dům i okolí se brzy ponoří do naprosté tmy, narušované jen svítilnami a automobilovými reflektory a možná i svíčkami a petrolejkami, o kterých mluvila ta znalkyně místní historie. A pak začnou pročešávat dům, aby našli jednoho malého kluka. Dunlap cítil, jak se mu na temeni ježí vlasy.

"Či je to dítě?" zeptala se žena.

"Nevím."

Dunlap unaveně zamířil ke Slaughterovi, který se radil se čtyřmi podřízenými.

"Potřebujeme sítě," zaslechl Dunlap z hloučku policistů, když se přiblížil.

"Sítě?"

Dunlap poznal Rettiga a mladého nováčka, s nimiž dnes ráno přijel ke Slaughterovi. Zdálo se mu, že od té doby uplynulo už několik dní.

"Ano, slyšíte dobře. Sítě. Nebo si myslíte, že bychom ho měli raději umlátit palicemi? Nebo zastřelit?" vyštěkl Slaughter s krutou ironií.

"Ale sítě? Nemám ponětí, kde je teď seženeme."

"Zkuste obchod se sportovními potřebami. Nebo se můžete zeptat v zooparku. Tohle je váš úkol, Rettigu. Vy ostatní se rozestoupíte kolem domu a budete hlídat. Jdeme na věc."

Muži se rozběhli k Baynardovu paláci.

"Moment!" zarazil je Slaughter.

Otočili se zpátky.

"Dejte tady tomuto muži klíčky od auta. Chci dům nasvítit reflektory."

Policisté se ohlédlí po zmateném Dunlapovi. Takový vývoj vůbec nečekal. Instinktivně natáhl ruku a sevřel v ní kroužek s klíčky. Očekával, že ještě nějaké přibudou, a teprve po chvíli si uvědomil, že jedním hlídkovým vozem odjede Rettig shánět sítě. Klíčky budou od drahého, třetí je Slaughterův a čtvrtým přijeli policisté, kteří hlídají uvnitř. Kruh kolem domu se uzavíral.

Slaughter hodil Dunlapovi svoje klíčky. "Rozumíte, o co mi jde?"

"Myslím, že ano," odpověděl Dunlap. "Rozestavím vozy tak, aby svítily do oken."

"Nechte motory nastartované, ať nevydojíme baterie. A nezapomeňte na hledáčky vedle vnějších zrcátek."

"Ještě je tady auto té ženské."

"Dobrý nápad."

Dunlap přikývl a spěchal k hlídkovým vozům. Slaughterův znal a Rettigův právě s naříkající sirénou odjížděl. Nasedl do auta, které stálo vedle Rettigova, našel příslušný klíček a nastartoval. Bylo mu jasné, že tohoto úkolu se mohl klidně zhostit kdokoli jiný - Slaughter ho chtěl touto taktikou přivést na jiné myšlenky.

Záměr se mu bezpochyby zdařil. Dunlap vzrušeně oddechoval probuzeným zájmem a vzbouřený žaludek se mu uklidnil. Byl rád, že je v pohybu, že může něčím přispět. Přiblížil se s vozem k domu a zastavil na místě, odkud podle jeho odhadu reflektory poskytnou nejúčinnější osvětlení. Natáhl ruku a rozsvítil je, stejně jako vnější pátrací světlo. Pravá strana rozlehlého domu se rázem koupala v třípytivé záři až do výšky prvního patra.

Dunlap vystoupil a chvátil k Slaughterově vozu. Obdobným postupem osvětlil levou stranu domu. Žena, která mu podala vyčerpávající výklad o pohnuté historii objektu jejich zájmu, ho pozorovala a nikdo jí nemusel nic říkat, aby pochopila. Vrátila se do svého auta a její reflektory nasvítily vstup do Baynardova paláce. Slunce již zapadlo a park pod svahem se ponořil do stínů, ale od oken domu se odrážela světla automobilů a lidé nemuseli klopýtat ve tmě.

Dunlap znovu zaslechl zvuk automobilového motoru. Domníval se, že přijíždí další policejní posila, ale neslyšel sirénu, a když se ohlédl, postrádal na střeše blikající majáček. Auto zastavilo kousek od něj a Dunlap v něm ke svému zděšení rozeznal matku a otce hochy, na kterého se právě připravoval rozsáhlý záťah. Ach, bože všemohoucí, to ne!

Rodiče roztřeseně vystoupili. "Kde je Slaughter?"

"Nevím. Někde kolem."

Ale Dunlap ještě nedomluvil a Slaughter vyšel z domu. Zůstal stát v podloubí a mžoural, oslněn automobilovými reflektory. Rodiče se k němu rozběhli a Slaughter jim vyšel naproti.

"Neměli jste sem jezdit," řekl jim a Dunlap poznal, že se zlobí. "Jak jste se dozvěděli..."

"Soused má amatérskou radiostanici naladěnou na policejní frekvenci. Našli jste ho?"

Slaughter máchl rukou k horním podlažím domu. "Je uvnitř, alespoň podle toho, co jsem se zatím dozvěděl. Ale teď vás musím požádat, abyste se vrátili domů a počkali tam. Budu vás o vývoji situace informovat."

Dunlapovi se zdálo, že Slaughter, na kterého v záři světél zřetelně viděl, zestárl o deset let. Tváře měl svěšené a pod očima tmavé kruhy.

"Ale proč se proboha schovává? Pusťte mě dovnitř. Promluví s ním," naléhala matka.

"Ne, to vám nemohu dovolit." Slaughter sklopil zrak a zašoupal podrážkou o štěrk. "Neměli byste se do ničeho plést a nechat to na policii."

"Slyšel jste mou ženu. Půjde nahoru a promluví s ním," prohlásil otec rozhodně.

"Promiňte, ale to opravdu nedovolím."

"To si jenom myslíte."

Otec s matkou vykročili k domu a Slaughter jim zastoupil cestu.

"Tolik světél, tolik policajtských aut. Copak sakra nechápete, že jste ho museli k smrti vyděsit?"

"Nechtěl jsem vám to říkat, ale zřejmě jste neslyšeli, co se tady stalo. Váš syn znovu napadl člověka. Dospělého muže. Prokousl mu krk."

Matka ztuhla, ústa otevřená v němém výkřiku "Bože můj," vydechla.

Otec zalapal po dechu.

"Zraněný je tamhle v sanitce. Jestli chcete, běžte se podívat. Snad potom pochopíte, proč vás tam nemohu pustit."

Manželé se otočili k sanitce, z jejíchž zadních dveří právě vystoupili dva muži v bílých pláštích.

"Udělalí jsme, co jsme mohli," křikl jeden z nich na Slaughtera.

Slaughter přikývl a oba muži spěšně nasedli. Zaburácel motor, rozkvílela siréna, reflektory opsaly široký kruh a sanitka se rozjela po nepevněné příjezdové cestě.

Dunlap se za ní díval, dokud mu nezmizela z očí. Když se obrátil, matka plakala.

"Prosím vás, opravdu si myslím, že byste se měli vrátit domů," naléhal Slaughter.

"Já tady... chci zůstat," odmítla matka mezi vzlyky.

Slaughter pozvedl obě ruce a v gestu beznaděje je nechal klesnout k bokům. "Tak si alespoň sedněte do auta. Jestli nám chcete pomoci, otočte se a posvit'te na dům. A v žádném případě se nám do ničeho neplet'te. Máme i tak dost práce. Slibuju, že se postarám, aby se vašemu chlapci nic nestalo."

Oba přikývli; zničená matka se opírala o manžela a usedavě plakala.

"Děkuji vám," řekl Slaughter.

Manželé se pohnuli k autu.

A pak to zaslechli. Slyšeli to všichni a otočili se za zvukem -matka, otec, Slaughter, Dunlap, policisté, všichni zvedli hlavu k prvnímu patru.

Kdesi uvnitř domu, nahoře, ale patro se přesně určit nedalo, něco - někdo? - začalo výt. Jako vytí psa, kojota nebo vlka vysoko v horách, ale drásavější, žalostné, chraplavé a kvílivé. Stoupalo až do skučivého štěknutí a ztišilo se, aby se vzápětí znovu rozeznělo s děsuplnou intenzitou.

Ještě třikrát ten pekelný zvuk rozechvěl ozvěnou noc, ještě třikrát všem ztuhla krev v žilách, než konečně zavládlo ticho, rušené pouze zvukem motorů aut puštěných na volnoběh. Dunlap cítil kolem páteře mrazivý třes.

"Co to kčertu bylo?" vyhrkl policista, který střežil pravý trakt domu.

"Ani to nechci vědět," zavolal na něj kolega.

Slaughter se rozběhl ke vchodu do domu.

Osm

Prislušníci státní policie se vystrašeně shlukli kolem ohně. Předpokládali, že před západem slunce dosáhnou horského jezera, ale psi kňučeli a odmítali jít dál, a to jejich postup nečekaně zpomalilo. Rychle se setmělo, a i kdyby stáli od pohřešovaného rančera tři metry daleko, neviděli by ho. Prodírali se porostem, ruce a nohy poškrábané pichlavými trny, a navíc psi zcela odmítali jít dál, takže je museli nést.

"Tihle psi jsou teda fakt prvotřídní," prohodil jeden z mužů k seržantovi.

"Nechápu to. Takto se přece nemůžou chovat bezdůvodně."

"No jasně. Asi si řekli, že už se pro dnešek nachodili dost a že je nejvyšší čas, abychom je nesli."

"Možná se bojí pumy."

"Pumy žijou mnohem výš."

"Že by medvěd?"

"Prosím tě, Charlie. Těm čoklům prostě s náma došla trpělivost. Přiznej to."

Ale to seržant nechtěl. Chvilí nevěděl, co říci, a se psem v náručí se prodíral křovisky. "Dobře. Ale co ti zdivočelí psi, které celou dobu hledáme? Co když moji psi cítí právě je?"

Všechny ostatní to už zjevně také napadlo, protože uštěpačné poznámky rázem ustaly. Jejich mlčení hovořilo samo za sebe. Jeden z mužů zakopl a zlomil při pádu větev. Zasténal, zatímco pes, kterého zalehl, se hlasitě rozštěkal.

"Dávej bacha na mého psa!"

"Tvůj pes? A co já?"

"No, chlapů jako jsi ty, znám spousty, ale druhého takového psa už nesezenu."

"Díky."

"Seržant má pravdu," poznamenal další. "Tak líného psa by opravdu nikdy nesehnal."

Ta poznámka zaplašila stísněnost, která na ně začínala doléhat. Rozesmáli se, ale vtom je jeden z kolegů okřikl: "Ticho."

"Co se děje?"

"Poslouchejte ty zvuky. Tam, vpravo od nás."

Potýkali se se psy, aby je zklidnili, a když se zaposlouchali do tmy, také to uslyšeli. Lámaní větviček, chrastění suchého borového jehličí, nepřilíš hlasité a relativně vzdálené, nicméně v temném lese se něco pohybovalo.

A pak se to zastavilo.

Psi se jim zmítali v rukou jako zběsilí.

"Možná to nic není."

"No, já tady každopádně neholdám čekat, abych to zjistil. K tomu jezeru už to nemůže být moc daleko."

Seržant se uchechtl. "Teda, mám to s sebou statečnou partu. Trocha hluku a vy začnete panikařit."

"Byls to ty, kdo začal mluvit o těch divokých psech."

"Přemýšlej, proboha. Je nás pět. Naši vlastní psi. Co by se nám asi tak mohlo stát, nevíš?"

"Ale souhlasíš s tím, že nás ti divocí psi můžou sledovat, ne?"

"Ne. S ničím nesouhlasím. Snad kromě toho, že je pozdě a jsem unavený. Jdeme, ať jsme tam."

"Přesně to samé jsem říkal i já. Pohyb, ať odsud sakra vypadnem."

Někdo se zahihňal a pokračovali v cestě. Ale stále se rozhlíželi, a když se zprava zase ozvaly ty zvuky, tentokrát hlasitější, přidali do kroku.

"To padají borový šišky. Jsou těžký."

"Ne, to padá nebe. Ještě jsi o tom neslyšel?"

"Sklapněte, vy dva."

Konečně se před nimi porost rozestoupil a hleděli na zčeřenou hladinu jezera. Ke břehu jim chybělo ještě asi sto metrů, ale už se nemuseli namáhavě prodírat křovisky, jenom těsně u břehu rostlo několik osamělých stromů. Přes hluboký soumrak se jim rázem ulevilo a volněji vydechli.

Zaslechli za sebou prasknutí zlomené větve. V chůzi se ohlédli, ale nezastavili se. Došli ke břehu v okamžiku, kdy krajinu zalil slabý přisvit a nad horami se vyhoupl měsíc.

Nejraději by si co nejrychleji rozdělali oheň, ale nejdřív museli uvázat psy. Potom je bylo třeba nakrmit, ale na to stačil jeden. Policisté přenechali tento úkol seržantovi a vydali se sbírat dřevo na oheň.

Moc ho kolem nebylo. Jezero často navštěvovali výletníci, kteří zde většinou tábořili přes noc, a kolem břehu navíc nerostlo moc stromů. Muži tedy museli přemoci strach a vrátit se k lesu. Svítili si baterkami, a než vstoupili mezi stromy, pečlivě si posvítili mezi větve i křoviny. Nasbírali suché větve, spadané šišky i suché listí a s plnými náručemi se vrátili k seržantovi a psům.

"Co se tak tváříš?" zeptal se jeden z policistů seržanta.

"Nežerou."

"Ani se nedivím. Se podívej, cos jim dal."

"Drcenou kukuřici. Dávám jim ji každý večer."

"Asi dostali chuť na něco lepšího."

"Jsou naučení, že musí žrát, co se jim předloží."

"Hele, nechceš to naučit taky moje děcka?"

Přistoupil k nim další muž. "Chceš mně snad říct, že jsem se s tím žrádlem táhl jenom proto, aby nad ním ty čubky ohrnovaly nos?"

"Jak tak na ně koukám, zdá se mi, že nejsou ve své kůži. Nejsou nemocní?"

"Ne. Nejsou nemocní. Jsou vyděšení," řekl seržant, a protože tím vůbec poprvé naznačil, že by skutečně mohli mít nějaké problémy, jeho poznámka muže zarazila. Nejistě tékali pohledem ze svého velitele na psy a zase na seržanta.

"No, snad je to přejde. Pojďte, rozděláme oheň." Ale policista to řekl velmi tiše.

Dva muži připravili hraničku a nyní se pokoušeli zapálit suché listí. Ale ruka se třásla a zápalka zhasla. Druhý pokus byl úspěšnější, plamínek se rozběhl vzhůru po listí a suchém borovém jehličí, olízl drobné větvičky, od nich chytily silnější větve a zakrátko táborák vesele plápolal.

Muži se rozestoupili kolem ohně. Nastavovali dlaně plamenům, mnuli si je a pak si protřeli ramena a paže. Rozhlíželi se po típytivé hladině jezera a po odlesku mihotavých jazyků ohně v korunách stromů. Zadívali se na psy a pak na temnotu, která je obklopovala. Po chvíli jeden z nich vyslovil to, na co mysleli všichni.

"Máme málo dřeva."

"Prozatím bohatě stačí."

"Ale za hodinu..."

"Tak sakra přinesme další. Mám hlad."

I přes praskot a hučení ohně zaslechli z lesa hluk.

"Tak běžte. Já tady zůstanu a nachystám večeři."

"Díky, že ses přihlásil dobrovolně."

Seržant poplácal jednoho z psů po hlavě a uklidňoval ho. "To bude dobrý. Jsem tady s tebou." Pak přistoupil k mužům kolem ohně. "Ty ses hlásil jako kuchař? Fajn. Ty s ním zůstaneš a pomůžeš mi a vy dva půjdete se mnou."

Dost ho překvapilo, že nikdo neprotestoval. Dvojici, kterou si vybral, se sice očividně do lesa nechtělo, ale oba muži ho poslušně následovali. Vedl je k té části porostu, odkud se znepokojivé zvuky neozývaly, ale přesto si dlouze svítili mezi stromy, než se odvážili pro dřevo. Tentokrát se vrátili s těžkými, silnými větvemi, které vydrží hořet mnohem déle. A aby si nachystali skutečně pořádnou zásobu paliva, zopakovali výlet do lesa ještě třikrát, pokaždé o kousek dál. Když složili na hromadu poslední náklad, zavanula k nim od ohně vůně vařící kávy.

"Nepřežte to. Nemám rád kávu spálenou."

"Tak si ji pojd' uvařit sám."

"Chtěl jsem, ale tys byl moc podělanej, než abys šel pro dřevo, a já musel místo tebe."

"To by stačilo," okřikl je seržant. "Už o tom nechci slyšet ani slovo. Každý udělal svou práci." Opatrně odtáhl konvici s kávou od ohně. "Au!" vykřikl a strčil si popálené prsty do úst.

"Tu máš, vem si rukavice."

V tom okamžiku se hrozivé zvuky z lesa ozvaly ze tří různých míst.

Přestože seržant strnul, neohlédl se. "Tak co bude k večeři?"

Ostatní neklidně pokukovali k lesu.

"Ptal jsem se, co bude k večeři," zvýšil hlas seržant.

"Ach... Špagety a omáčka ze sáčku."

"To zní slibně."

Psi se však znovu rozkňučeli, a ačkoliv se seržant snažil, ani on už nedokázal skrýt znepokojení. Měsíc se vyhoupl nad hory v celé své stříbřité kráse. Seržant zašel k psům a poplácal je po zádech. "Nechal jsem je napít z jezera, ale zdá se, že

mají ještě trochu žízeň."

Ke třem zdrojům hluku z lesa se přidal čtvrtý, vzdálenější, více zleva.

"Chováme se jako malí kluci. Zahrává si s námi představitost," poznamenal jeden z policistů.

"Ty zvuky? Ty jsou zatraceně skutečné, žádné představy."

"Jistě, ale já myslím to, co je způsobuje."

"Jeleni? Nebo losi?"

"Je to možné," souhlasil seržant. "Jsou zvyklí sem chodit v noci pít. Teď tady vidí nás a nevědí, co mají dělat."

Mimochodem, voda už vře."

Všichni upřeli pohled k hrnci vedle ohniště.

"No jo. Úplně jsem zapomněl." Muž, který se přihlásil jako šéfkuchař, se chvíli přehraboval v batohu, než našel pytlík s nudlemi, a pak je nasypal do vroucí vody. "Hej, říkals, že budou špagety."

"No a co? Nudle jsou také těstoviny."

"Hele, ty v tom třeba žádný rozdíl nevidíš, ale..."

"Tiše!"

Naslouchali zvukům z lesa.

"Jestli chcete něco vědět, tak tohle není jelen."

"Nikdo se tě neptal."

"Neblázněte, prosím vás," ozval se jeden z policistů. "Tábořil jsem tady už asi desetkrát a jednou jsem s sebou vzal i ženu a děti. Z lesa se pořád ozývají nějaké zvuky."

"Proč teda držíš v ruce tu pušku?"

"Kontroluju, jestli se mi do uzávěru nedostala špína."

"Dobrý nápad. Myslím, že si taky zkontroluju zbraň."

"Teď už toho ale mám opravdu dost," zabouřil seržant.

Získal si tím všeobecnou pozornost.

"Tak především, ty nudle potřebují zamíchat. A za druhé, jestli tady začnete mávat puškama, nakonec jeden druhého postřelíte. Uklidněte se. Jack má pravdu. Z lesa se, pořád ozývají zvuky."

Beze slova na něj hleděli.

"Pomůžu vám s omáčkou," nabídl se seržant. "Přineste někdo tady do té bandasky vodu. A přiložte na oheň."

Mužům bylo jasné, že se je seržant svými příkazy hlavně pokouší přivést na jiné myšlenky, ale bez protestu je splnili.

Na okamžik se všem zvedla nálada, i když jejich kolega, který šel pro vodu, se očividně snažil nezůstat o samotě dlouho. Slyšeli hlasité šplouchání a za okamžik se už vracel s poloprázdnou bandaskou, z níž stékala voda.

"Zvažme nejhorší alternativu," začal seržant, "a předpokládejme, že jsou to divocí psi. Pravděpodobnost, že by nás napadli, je nulová. Kčertu, výš v horách jsem viděl vlky tak blízko, že se jim v očích odrážely plameny ohně, ale nezaútočili. Byli prostě zvědaví. Náš hlavní úkol je najít toho rančera. A jestli máte dojem, že byste nemohli nervozitou usnout, domluvíme se a budeme se střídát na hlídce. Souhlas?"

Muži návrh zvážili a jeden po druhém přikývli.

"Tak zamíchá někdo ty nudle?"

"Kdysi jsem znal jednoho Indiána," ozvalo se z hloučku.

"To ti nezávidím."

Rozesmáli se.

"Ne, poslouchejte. Příležitostně pomáhal mému otci - ještě když byl otec naživu a měli jsme ranč. Indián se jmenoval David Nebeský sokol a měl jsem ho rád jako svého bratra. Měli jste ho vidět. Metr devadesát vysoký a mohutný jako starý dub. Naučil mě střílet, lovit a chytat ryby, věci, na které můj otec neměl nikdy čas. A taky mě s sebou brával tábořit. V létě jsme občas vyráželi do hor, na týden i déle. Několikrát jsme vystoupili tak vysoko, že jsem byl přesvědčený, že na ta místa ještě nevstoupila lidská noha. A David mi o horách hodně vyprávěl. Jednou jsme se vydali tak daleko, že jsme si museli vzít koně, abychom se tam dostali. Stoupali jsme a stoupali a táhli za sebou nákladní mezky, až jsme se vyšplhali k takové soutěsce. Nebylo na ní nic zvláštního, prostě příkré hladké stěny jako trychtýř a bystřina, která se valila mezi balvany. Nerostlo tam ani stéblo. Neměli jsme žádný důvod zvolit právě tuto soutěsku, ale připadala nám docela schůdná a my se potřebovali dostat nahoru. No, vjeli jsme do ní a najednou začali koně šílet. Bylo mi tehdy teprve dvanáct, a kdyby začal blbnout jenom můj kůň, nic by to nedokazovalo, jenže Davidův kůň bláznil úplně stejně. Koně ržáli a vzpínali se na zadní a mohli jsme je pobízet, jak jsme chtěli, odmítali jít soutěskou dál. Potom se k nim přidali i nákladní mezci. Škubali sebou a začali se obracet. Soutěska byla úzká a my se báli, že uklouznou a zřítí se po svahu. Museli jsme sesednout a vyvést zvířata zpátky. Uklidňovali jsme je, jak se dalo, zakrývali jim nozdry, ale i tak jsme málem přišli o jednoho mezka. Zeptal jsem se Nebeského sokola, co se děje, ale on jenom utrousil, že si budeme muset najít jiný průchod."

"Dobrodružství jako hrom."

Ale nikdo se nezasmál.

"Počkejte, ještě jsem neskonal. Opustili jsme soutěsku a našli si jinou cestu, ale Nebeský sokol se celý den ohlížel přes rameno. Několikrát jsem se ho zeptal, co se mu nezdá, ale on mi nikdy neodpověděl. Potom už jsme postupovali bez problémů. Našli jsme pramen, a protože se stmívalo, utábořili jsme se a rozdělali oheň. Při večeři jsem se ho zase zeptal, co to mělo znamenat. Moc se mu do odpovědi nechtělo, ale nakonec pokrčil rameny a rozhovořil se o starobylých pověrách svého lidu. Řekl mi, že v horách jsou místa, kam bych neměl nikdy vstupovat. Jako třeba ta soutěska. Člověk je nepozná, dokud se v nich neocitne. Může vám být nápadné, že tam nejsou žádná zvířata ani ptáci, ale ani tak si nemusíte všimnout ničeho zvláštního, pokud s sebou nemáte koně nebo psa. Zvířata okamžitě poznají, že s tím místem

není něco v pořádku, a odmítají jít dál. Pudově vycítí, že jim hrozí nebezpečí, a když je začnete nutit, začnou řadit jako naši koně tam v soutěsce. Zeptal jsem se ho na příčinu, která to způsobuje, a on řekl, že nemá ponětí. V jeho lidu se z generace na generaci vědělo o určitých místech, kam není radno vstupovat, a tuto tradici nikdo nezpochybňoval. Možná tam žijí duchové, možná se tam stalo něco hrozného a místo je prokleté. Prostě si taková místa označovali a pokládali je za tabu. Nebeský sokol tomu říkal „špatná medicína“. A upozorňuju, že to nebyl žádný nevzdělaný hlupák. Chodil do školy a dokázal rozlišit mezi skutečností a pověrou. Měl takové zajímavé vysvětlení. Tvrdil, že zásadní rozdíl spočívá v tom, že lidé prostě neznají skutečnosti, které za pověrami stojí, že vnímají jenom následky. On sám prý viděl, jak se na horské louce bezdůvodně splašilo stádo krav a honáci je pak celý den sháněli dohromady. Jindy se podobně zbláznila smečka losů. Řekl mi, že předchozí léto si vyšel do hor tábořit úplně sám. Postavil si stan, lehl si a usnul. Uprostřed noci se náhle probudil, zpocený a rozklepaný, aniž věděl proč. Vylezl ze stanu, sbalil si věci a v naprosté tmě co nejrychleji z toho místa utekl a vyhledal si tábořiště v jiném údolí."

Vypravěč se odmlčel a rozhlédl se po svých posluchačích.

"To je všechno?" zeptal se kdosi. "Kristepane, cos nám tím chtěl říct?"

"Jde o to, že na tom místě tábořil už mockrát předtím. Měl k němu zvláštní vztah. Řekl mi, že strašidelné pocity se dostávají i tam, kde by normálně neměly být, a to znamená, že se ta zakletá místa stěhují. Nebeský sokol se už nikdy na své staré tábořiště nevrátil."

"Proboha svatého, ten tvůj David si z tebe vystřelil. Vykládal ti pohádky na dobrou noc a tys mu věřil."

"Ne. Vím určitě, že mluvil vážně."

"Jak to můžeš vědět? Vždyť ti bylo dvanáct."

"Byl mi velmi blízký. Takto by se mnou nikdy nežertoval. A nezapomeň, že jsem na vlastní oči viděl, jak se chovali koně."

"To nic neznamená. Plašili se, protože ucítili pumu nebo hada."

"Nebo něco jiného."

"Já vím, co je vyplašilo. Velká noha."

Rozesmáli se.

"Ano. Správně. David se bál Sněžného muže."

Rozesmáli se ještě hlasitěji.

"Víš, Freddie, někdy mám sto chutí tě do ty tvý ukecaný huby praštit."

Smích jim odumřel na rtech.

"Uklidněte se, ano?" zasáhl seržant.

"Nedovolím, aby si na mě vyskakoval."

"A já nedovolím žádné kohoutí zápasy," okřikl ho seržant. "Máme dost problémů i bez vzájemných hádek."

Vášeň utichly stejně rychle, jako vzplály. Zvuky se ozývaly stále hlasitěji a muži se poděšeně ohlíželi.

"Potom nemáme být nervózní, s těma tvejma zatracenejma duchařskejma historkama."

Ostatní se shýbali pro pušky.

"Večeře je hotová."

"Nemám hlad."

"Já nevím," uvažoval nahlas seržant. Psi kňučeli a na nočním nebi stoupal měsíc. "Co když je to Bodine? Jestli se tam nahoře třeba zranil... Asi zahlédl náš oheň a teď se k nám snaží dostat."

"To by zavolal."

"Třeba nemůže."

"Ale zvuky přicházejí z různých částí lesa."

"Nezapomeň, že je s ním manželka a syn. Můžou být zranění všichni tři. Mohli se rozdělit."

"Na můj vkus je to trochu divoká spekulace. Samé kdyby."

"Ale vysvětlovala by situaci."

Zvuky zesílily.

"Sakra, já se tam půjdu podívat. Musím zjistit, co to je," prohlásil rozhodně seržant.

"To podle mě není zrovna dobrý nápad."

"Lepší nemám. Ale co když je to opravdu Bodine? Měli bychom mu pomoci, ne?" Seržant se rozhlédl po svých podřízených. "Počítám, že tohle vám rozkázat nemůžu. Jde někdo se mnou?"

Muži sklopili zrak, zahleděli se na psy, dívali se všude, jenom ne seržantovi do očí.

"Tak jo. Když nikdo jiný nechce, půjdu s tebou já," přihlásil se muž, který před chvílí dovyprávěl svůj zážitek. "Leze mi na nervy jenom tady sedět a čekat."

Seržant se usmál. "Výborně. Jsem rád, že nepůjdu sám."

Oba muži sevřeli pevně pušky a vydali se od světla táboráku do výhružné tmy, z níž se ozývaly tajemné zvuky.

"Hej, buďte opatrní."

"Bez obav."

Seržant a jeho společník už překročili rozhraní světla a tmy. Muži, kteří zůstali u ohně, slyšeli jejich kroky ve vysoké trávě, ale s rostoucí vzdáleností šustění utichalo. Trojice napjatě zírala do tmy a vyčkávala.

"Už by měli být v lese."

"Hele, nespěchej na ně."

"Omáčka se připaluje."

Jeden z mužů se sklonil pro rukavici a odtáhl pánev od ohně.

"Měli by si rozsvítit baterky."

"Říkám, nespěchej na ně. Určitě si šetří baterie. Budou je ještě potřebovat."

Pak se náhle ozval štěkot.

"Co to bylo?"

"Něco se jim stalo. Pojďme jim na pomoc."

"Počkej. Zatím to není jisté."

"Co je to sakra s tebou? Mají potíže!"

Muž, který před okamžikem odstavil pánev s omáčkou, popadl pušku. "Nezůstanu sedět na zadku, když mě partáci potřebují." Vykročil k lesu a po několika krocích se ohlédl po ostatních. "Jdete se mnou?"

Zaváhali.

"Jste poserové."

Pokračoval k lesu.

"Rozsviť baterku."

Dostal se mimo dosah světla táboráku, když dvojice u ohně uslyšela zavytí. Nejenom zaštěknutí jako před chvílí, ale táhlé vytí.

"Ne!" vykřikl někdo z temnoty. "Nechodte sem!"

Vytí zesílilo. Zaburácel výstřel.

"Ne! Zůstaňte, kde jste! Bože můj, ne! Utíkejte!"

Priskočili těsně k ohni a hleděli do tmy, v které se vpravo i vlevo od nich něco pohybovalo. Ustupovali dál k jezeru, pušky připravené k výstřelu. Když se na ně vyřítily vrčící postavy, jeden z dvojice stačil stisknout spoušť, ale byl vmžiku přemožen. Druhý zděšeně couval. Ucítil, jak mu do bot vniklo něco studeného, a uvědomil si, že stojí ve vodě. Škubal pákou uzávěru a v panice bez míření střelil do houfu vyjících postav, které se hemžily na břehu - voda a výstřely je zatím držely v bezpečné vzdálenosti. Pálil jednu ránu za druhou a několik stínů složil, ale pak úderník cvakl naprázdno. Veškeré zásoby munice zůstaly v batohu na břehu. Neviděl zřetelně, kdo ho ohrožuje, postavy se jen nejasně rýsovaly proti ohni a neustále za hlasitého vytí a vrčení pobíhaly po břehu. Vytáhl pistoli, pevně rozhodnut neplýtvat střelivem a ušetřit si náboje pro poslední boj, až se na něj vrhnou. Voda. No jasně! Bojí se vody, jinak by mě dávno napadli. Brodil se pozpátku dál od břehu. Soustředil se jen na podívanou před svými očima a neuvědomil si, že i vzadu na něj může číhat nebezpečí. Náhle mu ujely nohy - blátivé dno se dál od břehu prudce svažovalo - a muž spadl po zádech do vody. Vzápětí se nad ním zavřela hladina.

Devět

Události se řítily stále rychlejším tempem a patolog neměl čas promýšlet další kroky, aby měl stoprocentní jistotu, že postupuje správně. Když Owens odjel se psem na středisko, zůstal s majitelem a uklidňoval ho. Stál s ním před domem, domlouval mu a nakonec se mu podařilo odvést ho domů. Celou dobu však hořel netrpělivostí rozjet se za Owensem a pomáhat mu s testy. Současně si ale také říkal, že by se měl spojit se Slaughterem a informovat ho, co se děje. Jenže co přesně se tedy děje? To patolog nevěděl, ale nejbližší budoucnost viděl dost černě. Instinkt mu napovídal, že testy odhalí další závažný problém, a nechtěl Slaughterem znepokojovat a přidávat mu další starosti, dokud to nebude absolutně nutné. Zašel tedy s majitelem nemocného psa dovnitř, ještě se krátce zdržel instrukcí o nebezpečí nákazy ("Nechodte dozadu na dvůr. Mohl byste se nakazit i dotykem řetězu nebo boudy."), a když se chystal k odchodu, šokovaně si uvědomil, že nechal auto u nemocnice. Přes sousední pozemek se vydal k parkovišti. Muž v tenisovém oblečení vyšel na verandu a křikl na něj: "Hej, kdybych chtěl, aby se mně po dvoře špacírovali cizí lidi, nechal bych si tu vydláždít chodník." Patolog ho však ignoroval, přešel plot a seskočil na druhé straně. Proběhl vysokou trávou ke stromům a vyschlému přivalovému korytu. S hady ani jinou havětí, která by se v porostu mohla skrývat, si hlavu nelámал. Myslel jen na testy, které Owens brzy zahájí, a na to, aby se co nejrychleji dostal k autu.

Vyškrábal se na druhý břeh koryta a prodíral se křovisky mezi stromy k vyvrácenému plotu. Přeskočil mraveniště a rozběhl se k autu. Ale když stál u něj a těžce oddechuje hrabal v kapse po klíčích, uvědomil si, co přivezl v kufru auta - plastické pytle, mrtvá kočka, krví nasáklý písek a hlína. Jaké nebezpečí ten náklad představuje? Ne, to nemůže riskovat, usoudil po krátkém zamyšlení. Následkem kontaminace by se nemoc mohla rozšířit. Dokud zbytky těla a krve nezlikviduje, musí je uložit do uzamykatelných kontejnerů, které se v nemocnici používají na nebezpečný odpad. Trvalo mu to dvacet minut, teprve potom mohl nasednout do auta a s plynem na podlaze odjet na veterinární středisko. Za několik minut vjížděl na parkovací plochu u zadního traktu. Slunce už zapadlo a v šeru se patologovi zdálo, že to tam - až na zavřené dveře a Owensovu dodávku - vypadá úplně stejně jako v pátek ráno, když sem přijel ohledat tělo doktora Marklea, které leželo vedle operačního stolu s mrtvým dobytčetem. V tom okamžiku pro něj všechno začalo, noční můra nabývající stále děsivějších rozměrů. Zabrzdil vedle dodávky, vyskočil a rozběhl se k zadním dveřím. Owens je naštěstí nezamkl. Spěšně vešel. Musel přimhouřit oči před bodavým světlem zářivek a to mu znovu připomnělo páteční ráno. Opravdu se to stalo teprve včera? Na operačním stole ležel na ochranné plastické fólii pes a nad ním se skláněl doktor Owens v bílém plášti a rouškou na obličeji.

Veterinář se obrátil k patologovi a hlasem tlumeným maskou oznámil: "Pes byl mrtvý, ještě než jsem dojel."

"Je to normální?"

"Celková paralýza někdy nastává velmi rychle."

Patolog věděl, o čem Owens mluví. Vztekliná probíhá v několika fázích. Zvíře se zprvu chová normálně, než se virus rozmnoží ve slinných žlázách a pronikne do nervové soustavy. V okamžiku, kdy je zasažen mozek, objeví se projevy

vzrušení a zuřivosti. Virus se postupně rozšíří do všech nervů a nastávají křeče a nakonec smrtelné ochrnutí všech orgánů.

"Ale já jsem toho psa viděl v zuřivé fázi. A za několik hodin je mrtvý? Paralyza se přece nemohla dostavit tak rychle." "Ano. Souhlasím s vámi. Tohle by mohlo být něco jiného," řekl Owens. "Vezměte si plášť a roušku. Jsou tamhle ve skříňce."

Patolog si vzal ze skříňky i gumové rukavice a oblékl se. Přistoupil ke stolu. Bzukot zářivek mu v uších zněl až nepřírozně hlasitě.

"Nejdřív sundáme ten obojek," poznamenal Owens a rozeplnul přezku. "Tohle bych nejradši nasadil tomu chlapovi." Zachvěl se odporem, když odepínal pouzdro s bateriemi. "Měl byste vidět, co za lidi nám sem chodí. Chtějí například, abychom jejich psy zbavili hlasového ústrojí. Prostě jim vyoperovali hlasivky, aby neštěkali. S chutí bych položil na stůl je. Alespoň by přestali žvanit. A potom se diví, že pes s odstraněnými hlasivkami někoho pokouše. Co má asi podle nich dělat, když ho připravili o jediný způsob, jak obět' varovat?" Owensovi zrudly nad rouškou tváře. Potřásl znechuceně hlavou. "No nic, dejme se do práce."

"S čím vám můžu pomoci?"

"Podejte mi skalpel."

Čtyři rychlé řezy a Owens odchlípl skalp. Oba muži hleděli na krví potřísněnou lebku.

Následovala vrtačka. Owens cvakl spínačem a vrták se zabzučením pronikl do lebeční kosti. Čtyři otvory rozmístěné v rozích velkého čtverce obnažené lebky. Na závěr pila. Owens pracoval citlivě a rotační ostří se prokousávalo od jednoho vyvrtaného otvoru k druhému rychle, ale přitom jemně a nepříliš hluboko. Odložil pilku a odstranil kost.

"Tak. Mozek je oteklý a vykazuje barevné změny. Vidíte ten lehce nafialovělý nádech? Klasická indikace. Jenže někdy mívá podobné symptomy i psinka. Musím mozek vyjmout a rozřezat ho."

Patolog mu znovu podal skalpel a pak kleště a veterinář vložil mozek do skleněné misky přichystané na stole.

"Amonův roh," poznamenal patolog.

"Správně." Owens odřízl hipokampus a obnažil část mozku, ke které se potřeboval dostat. "Můžete připravit mikroskopické preparáty."

"Jak je chcete? Řezy, nebo stěry?"

"Příprava řezů trvá příliš dlouho. Stačí stěry. To, co hledáme, se ukáže i na nich."

Patolog tedy nevložil část mozkové tkáně z Amonova rohu do fixační kapaliny a nenapustil ji parafinem, což by trvalo několik hodin, ale místo toho jen přitlačil odříznutý kousek mozkové hmoty na podložní skličko a rovnoměrně je pokryl stěrem. Pak se rozhlédl se po mikroskopu.

"Tamhle na skříni."

Vedle mikroskopu stála lahvička Sellerova barviva, kterým patolog přetřel vzorek tkáně na podložním skličku, aby získal potřebný barevný kontrast. Nakonec přitiskl krycí skličko a vložil preparát pod čočku mikroskopu. Nahlédl do okuláru a zaostřil.

"Vidíte je?" zeptal se Owens.

Patolog hleděl soustředěně do mikroskopu a neodpověděl.

"Copak? Měl byste je vidět."

Patolog se k němu beze slova otočil a zavrtěl hlavou. "Myslím, že byste se měl podívat sám."

"Chcete říct, že je nevidíte a že budeme muset provést další testy?"

"Chci říct, že byste se měl podívat sám."

Nyní to byl Owens, kdo se díval do mikroskopu a mračil se.

Patolog hledal v preparátu důkaz přítomnosti takzvaných Negriho tělísek, pojmenovaných po italském vědci, který je počátkem dvacátého století objevil. Jsou to drobné oválné nebo kulaté útvary, které se u zvířat nakažených vzteklinou nacházejí v protoplazmě buněk pocházejících z části mozku označované jako Amonův roh. Dodnes není známo, co přesně Negriho tělíska jsou. Podle současných teorií se jedná buď o částičky viru vztekliny, nebo o degenerovanou hmotu buněk tímto virem napadených, případně o obojí. Jejich přítomnost je jednoznačným důkazem vztekliny. Patolog je v preparátu spatřil, ale nebyl si jist, jestli to skutečně jsou Negriho tělíska.

"To nechápu," řekl Owens. "Něco tady nehraje. Ty věcičky by měly vypadat jinak."

Patolog přesně věděl, o čem veterinář, který se znovu sklonil nad mikroskop, mluví. Útvary, které v preparátu viděl, nebyly ani kulaté, ani oválné, ale protáhlé, s prohlubní po jedné straně.

"Vypadají jako nějaké zatracené buráky," ulevil si Owens. "Co to má znamenat?"

"Nemohl by to být příbuzný virus?"

"Ale jaký? Řekněte mi jaký."

"To bohužel nevím."

"To bych řekl, že nevíte, protože já to taky nevím. Vzteklinu bezpečně poznám a ujišťuju vás, že v odborné literatuře nenajdete sebemenší zmínku o tom, co tady vidíme."

"Budeme muset udělat test na protilátky."

"To zabere několik hodin a testy na myších trvají minimálně týden. Chci zjistit, co to je, a musím to zjistit rychle."

"Prozatím musíme předpokládat, že jde o vzteklinu, respektive o virus, který má všechny symptomy vztekliny."

"Ano, to bychom mohli, kdyby nikdo nebyl vystaven riziku nákazy," řekl Owens. "Ale co majitel psa? A vy sám? Jestli je to vzteklinu, měl byste co nejrychleji dostat sérum, ale když nevíme přesně, co je to za virus, nemusí vám sérum vůbec pomoci."

Hleděli na sebe a patolog se přes roušku dotkl oteklých rtů. Zapomněl - lépe řečeno snažil se na ty injekce nemyslet.

"Každopádně si je píchnu."

"Ale co když sérum na virus nezabere? Co když nastane alergická reakce?"

"A co na tom kčertu záleží? Jestli jsem ten virus chytil, stejně je ze mě za chvíli mrtvola."

Vtom si patolog vzpomněl na něco, co mu řekl majitel psa. Seběhlo se toho v posledních hodinách tolik, že mu to vyklouzlo z hlavy, ale debata o séru a injekcích mu to připomněla.

"Řekl mi, že ten pes byl očkováný."

"Cože?"

"Ano. Majitel psa se zmínil, že pes byl očkováný."

"Jak se jmenuje?"

Patolog mu sdělil jméno.

"Dobře. Jiná veterinární ordinace v širokém okolí není, takže záznam musíme mít tady. Podívám se po nich. Zkuste zatím připravit další preparáty, abychom mohli vyloučit omyl. Hned se vrátím." Owens spěchal do kartotéky.

Patolog podle příkazu připravil další vzorky mozkové tkáně. Když přistupoval k mikroskopu, nohy se mu třáslly jako huspenina. Prohlédl si všechny preparáty a na všech viděl jedno a totéž.

Owens vrazil do dveří jako velká voda a patolog sebou trhl leknutím.

"Nelhal." Owens pozvedl ruku s kartou irského setra jménem Irčan. "Ten pes byl pět roků starý. První vakcínu dostal jako štěně a pak byl každý rok přeočkováný."

"Nemůže tedy být na vině přeočkování? Třeba kontaminovaná vakcína?"

"Nevím, ale budu se sakra snažit, abych to zjistil."

"A i kdyby byla vakcína připravená správně, nemohlo se stát, že byla tak silná, že vyvolala virové onemocnění?"

"V případě vztekliny by to možné bylo. U zesláblého psa, třeba po nemoci. Ale pravděpodobnost je tak jedna ke sto tisícům. Jenže si nedokážu představit, jak by jakákoliv vakcína dokázala způsobit to, co vidíme v mikroskopu."

"Jedna šance ze sta tisíc možná tomuhle stačila."

Vyměnili si ustaraný pohled.

"Musím si zavolat." Patolog popadl sluchátko a vytočil číslo policejní stanice. "Potřebuju okamžitě mluvit se Slaughterem," vyhrkl na Marge.

"Všude vás hledá," odpověděla mu. "Je v Baynardově paláci."

"Cože?"

Když mu řekla, co se stalo, musel se opřít o stůl.

"Hned tam jedu."

Zavěsil a otočil se k Owensovi. "Udělejte zatím testy na protilátky a fluoroskopii. Vráťte se, co nejdřív to půjde."

"Co se děje?"

Patolog neměl čas něco vysvětlovat. Stáhl si rukavice, sundal masku a vyběhl do tmy.

Deset

Zvíře nepřestávalo výt.

"Pro smilování boží, copak to nikdy nepřestane?" Policisté stáli v záři automobilových reflektorů a drželi před sebou roztaženou síť. Rettig dorazil před několika minutami. Jak mu Slaughter poradil, sháněl síť v obchodech se sportovními potřebami a v zookoutku v parku, ale bezúspěšně. Lomcovala jím netrpělivost, protože prodejny byly zavřené a musel obvolávat majitele, ale ani jeden nebyl doma. Už se chtěl vzdát a vrátit se ke Slaughterovi, když si všiml restaurace na druhé straně ulice. Dupl na brzdu. Restauraci se nedařilo a nedávno ji majitel musel zavřít. V dobytčářském kraji nešly dary moře na odbyt a Rettig uvažoval, jak vůbec mohlo někoho napadnout investovat peníze do podniku předem odsouzeného ke krachu. Ale dekoraci z výkladní skříně zatím nikdo neodstranil - dekoraci, jejíž hlavní součást tvořila pevná rybářská síť. Dveře byly zamčeny a Rettig neměl ponětí, komu podnik patří, a tak po krátkém váhání vytáhl z pouzdra revolver a rozbil pažbou skleněnou výplň zadních dveří.

Slaughterovi se jeho postup moc nezamlouval, ale nechtěl Rettiga kárat. Koneckonců, snažil se co nejlépe splnit úkol. Mají síť a to je v dané chvíli nejdůležitější. Do neutichajícího vytí vysvětlil policistům, jak budou postupovat, a viděl, že se jim dovnitř vůbec nechce. Upřímně si přiznal, že jemu také ne. "Hlavní je, aby ten kluk nepřišel k žádnému úrazu." Po očku se ohlédl, zda to Dunlap slyšel. Kdyby náhodou něco nevyšlo, snažil se předejít jakýmkoliv obviněním z policejní brutality. Chtěl, aby jeho podřízeným bylo mimo vši pochybnost jasné, že jejich jediným úkolem je chlapce polapit, aby už nikoho neohrožoval.

"Ale co když nás napadne?"

"Prostě mu nesmíte ublížit. Držte síť tak, abyste ji měli stále mezi ním a sebou. Když ho do ní zamotáte, máte vyhráno."

Slaughter se znovu ohlédl po Dunlapovi v naději, že novinář pochopil, jak srozumitelně a jednoznačně svým mužům přikázal, aby postupovali v rukavičkách. Musel přimhouřit oči proti reflektorům, které osvětlovaly podloubí. Viděl, že matka a otec dítěte ještě nenastoupili do auta, jak jim doporučil. Viděl ženu z Pottersfieldské historické společnosti a hlídkové vozy, které před chvílí dorazily na místo dramatu. Další vůz se blížil po příjezdové cestě.

"Nuže, je nás dost, abychom se do toho mohli pustit. Jdeme."

Ale přibližující se světla nepatřila policejnímu vozu, jak se Slaughter domníval. Za volantem rozeznal patologa.

"Počkejte moment," zastavil své muže a sestoupil z podloubí.

Patolog vyskočil z auta a spěchal k němu.

"Kde jste byl? Hledal jsem vás..." Slaughter se zarazil, protože si všiml zakrvácené košile a rozbitých rtů. "Co to máte s

obličejem?"

"Teď není čas na vysvětlování. Vím, že tu nemoc způsobuje virus, ale nejsem si jistý, jestli je to opravdu vzteklinu."

"Je ta nemoc stejně zlá?"

"Možná horší. Zdá se, že virus působí mnohem agresivněji. Zajistili jsme psa, který prošel jednou z fází choroby několiknásobně rychleji, než by měl. Ale ještě nás čeká spousta testů."

"Dobře. Co mně řeknete o tom chlapci tady v domě?"

Patolog sebou škubl - z domu se rozlehlo další zavtí. "To že dělá chlapec!" a patolog zkřivil tvář v nevěřicím úžasu.

"Musím předpokládat, že ano. Mohl by to být i zatoulaný pes, ale nic tomu nenasvědčuje."

"Bože, už jsem v životě jednoho člověka slyšel takhle vyvádět."

"Měl vzteklinu?"

"Ano. Ještě na medicíně. Ale symptomy se dost lišily. Člověk nakažený vzteklinou se teoreticky může projevat násilnický, dokonce může štěkat a chňapat po lidech."

"Štěkat?"

"Ano. Dochází ke stahům krčního svalstva. Nemocný se snaží promluvit, ale vydává pouze jakýsi štěkot."

"Jenže toto je výtí."

"No právě, přesně to mám na mysli. Symptomy jsou jiné. To, co slyším, mně připadá spíš jako hlas zvířete než člověka, natož malého kluka. Kromě toho jsem neslyšel o případu, že by pacient nakažený vzteklinou skutečně někoho napadl. Četl jsem o tom v literatuře, to ano, ale nesetkal jsem se s kolegou, který by to mohl potvrdit z vlastní praxe."

"Potom ale nejsme o nic chytřejší než na začátku."

"To zas ne. Víme, že jde o chorobu, a jsme si na devětadevadesát procent jistí, že je nakažlivá."

"Jenže rodiče tvrdí, že chlapce nic nepokousalo."

"Jo, a já jsem právě viděl psa, který byl pravidelně očkovaný a teď leží mrtvý na veterině."

Výtí se ozývalo s krutou pravidelností.

"Sakra, že mě to nenapadlo," zaklel patolog. "Měsíc."

"Teď vám nerozumím."

"Podívejte se." Patolog ukázal na téměř dokonalý kotouč, který halil dům do bělavého přísvitů. "Alespoň tento symptom je konzistentní. Pacienti nakažení vzteklinou jsou alergičtí na světlo z důvodu abnormálně zvýšené citlivosti očí. Vyhledávají temnotu. Když vyjde měsíc, reagují na něj."

"Vytím?"

"Nemocní psi ano. A v tomto případě i malý kluk."

"Podle rodičů si dnes ráno pořezal ruku o sklo."

"To je příliš brzy. Než se symptomy vztekliny začnou objevovat, trvá to asi týden od okamžiku nákazy. Ale jestli tahle hrůza opravdu působí rychleji než normální virus... Pokud to sklo, o které se pořezal, předtím olízlo nemocné zvíře, k přenosu nákazy by to stačilo. Až toho kluka chytíte, chci se ze všeho nejdřív podívat na jeho zranění."

Výtí zesílilo.

"Rádí jako šílenec," poznamenal Slaughter.

"Kdysi se tomu říkalo náměsícnictví. Duševní porucha propukající v souvislosti s měsícem."

Slaughter se už nechtěl déle vybavovat. "Musíme dovnitř a chytit ho."

"Přinesu si brašnu."

"Budeme ji potřebovat." Slaughter se spěšně připojil ke svým mužům. "Všichni připraveni?"

Nervózně přikývli.

"Za žádných okolností si nesundávejte rukavice. Rettigu, vy podržte sít' tady na tom konci. Vy tři doprostřed a na druhý konec. A znovu upozorňuju, že mu nikdo nesmí ublížit."

Slaughter se už ze zvyku ohlédl po Dunlapovi, jestli ho slyšel, a četa vyrazila.

Dunlap je následoval.

"Ne, vy zůstanete venku," řekl mu Slaughter.

"Ale já chci vidět, jak to dopadne."

"Nemám čas hlídat ještě vás, jako kdybych neměl jiné starosti."

"Budu se držet zpátky a dám na sebe pozor."

"To máte zatraceně pravdu. Zůstanete tady a dál ani krok."

"Vy přede mnou chcete něco utajit, Slaughtere."

Vůbec poprvé se Slaughter na novináře rozzlobil. "Co prosím?"

"Slyšel jste dobře. Pochybujete, že dokážete udržet své lidi na uzdě, a nechcete, aby někdo jako já šel s vámi a viděl vás, kdyby došlo k průšvihů."

"Tak už toho mám akorát dost. Nenechám se od nějakého..."

"Parsons vám přikázal, že se mnou máte spolupracovat."

"Pokud se týká komuny, ne v tomto případě, o kterém mimochodem nechce nic vědět."

"Ale bude zatraceně naštvaný, jestli mu narušíte tu jeho taktiku zaměřenou na ukolébání veřejnosti. Podívejte se, podle mě potřebujete naopak co nejvíce svědků. A musíte uznat, že zatím jsem se osvědčil. Pomáhal jsem vám."

Slaughter tady nemohl stát a hádat se. Zamžikal do světél reflektorů, viděl, jak se patolog vrací s brašnou, a okamžitě se rozhodl. "Dobrá, risknu to s vámi. Ale stačí, abyste se nám jednou připlétl do cesty, a skončíte s nakopnutou prdelí před barákem."

"Tak jsem si to představoval."

"Takže si doufám rozumíme." Slaughter se obrátil k patologovi. "Budete potřebovat rukavice. Vemte si tyhle."

"Sakra, já taky," vyhrkl Dunlap.

"Vy se nedostanete tak blízko, abyste je potřeboval."

Prošli rozlehlou halou. Muži se roztoupili na úpatí točitého schodiště a drželi před sebou napjatou síť.

"Máte připravené baterky?" zeptal se Slaughter.

Přikývli a rozsvítili baterky. Po schodech vyběhly kužely světla. Slaughter slyšel, jak muži trhaně oddechují, a cítil jejich pot.

"Dobře. Můžeme vyrazit."

Vyrazili. Čtyřlenná rojnice se sítí následovaná Slaughterem a patologem šoupavě stoupala po schodech.

Jedenáct

Zvíře čekalo. Už vědělo, že po něm jdou. Vylezlo po čtyřech na nejvyšší podestu a nyní poslouchalo jejich kroky a jejich šepot. Mhouřilo oči před míhajícími se kužely baterek. Ještě byli dole, zatím dost daleko, ale za chvíli se objeví tady nahoře. Zvíře zasyčelo a otočilo se, aby si našlo úkryt.

Ale za ním už nebyly žádné místnosti. Ocitlo se na otevřené plošině, která se táhla od jednoho konce domu k druhému. Co to má znamenat? V zasunutém koutku mysli mu zablikala vzpomínka, že mu kdysi kdosi účel té plošiny vysvětloval. V každém rohu se sice rýsovaly výčnělky, za kterými by se mohlo schovat, ale taková skrýš by byla příliš nápadná. Pak ale spatřilo, co hledalo. Dokonalý úkryt, odkud může v případě potřeby i zaútočit.

Po čtyřech k tomu místu odcupkalo a cestou se neustále ohlíželo po protivné záři, která, studená a bledá, pronikala oknem a rozlévala se po podlaze. Zavylo. Bylo bezmocné, neodolatelné nutkání výt nedokázalo potlačit. Přikrčilo se, pozvedlo hlavu a dlouze, táhle vylo, hrdlo bolestně stažené, dokud naléhavou potřebu neukojilo. Pak lezlo dál. V úkrytu panovala nádherná temnota. Uklidňující, hojící černočerná tma mu přinášela pocit bezpečí. Zvíře zavřelo oči, aby jim ulevilo po vyčerpávajícím mhouření v té studené bledé záři, která pronikala oknem. Rychle dýchalo a přes utěšující tmu skrýše se otřásalo nervozitou. Olízlo si rty a s požitkem ochutnalo kousky zaschlé krve, které se mu lepily k ústům. Na tu slanou chuť si již zvyklo, a dokonce po ní začalo toužit. Slané kousky se rozpustily a hrozná vzpomínka v něm znovu vyvolala dáivý reflex, ale přesto se slastně zachvělo při představě, jak polyká tu slané sladkou tekutinu. Odehrával se v něm souboj protikladů, touhy a odporu, a aniž by si to uvědomilo, znovu táhle zavylo.

Dvanáct

Dorazili na další odpočívadlo.

"Je nahoře v druhém patře."

"Co když ne?" namítl Slaughter.

"Přece jste slyšel to vytí."

"Nevíme, jestli v domě není i pes. Budeme postupovat podle plánu a hotovo. Dunlape, vy jste se tak hrnul, že chcete pomáhat. Zůstaňte tady a svíťte baterkou nahoru. A kdyby se na schodech něco šustlo, ne abyste se nejdřív pomodlil, než začnete křičet."

"Ach, nebojte se. Jestli něco uvidím, zařvu, až si ztrhám hlasivky."

"Ještě nelitujete, že jste šel s námi?"

"Nenechal bych si to ujít za nic na světě."

"Vidím, že vám na tom vašem článku opravdu záleží."

"Ani nevíte jak."

Pak si ale Slaughter všiml, jak traslavě kužel Dunlapovy baterky poskakuje po schodišti, a vzal mu ji z ruky. "Nevím, jestli je to z chlastu nebo od nervů, ale do vašich rukou rozhodně svůj život nesvěřím. Vezměte si ji vy," a podal baterku patologovi. "Slyšel jste, jak jsem mu to vysvětloval, takže víte, co máte dělat." Pak už se věnoval svým mužům. "Tak, teď vezmeme tuhle velkou halu a prověříme všechny přilehlé místnosti. Neočekávám, že bychom ho našli v tomto patře, ale na očekávání se spoléhat nemůžeme."

Se sítí roztaženou před sebou postupovali tmou. U první dvojice dveří se zastavili a tázavě se zadívali na Slaughteru.

"Zkuste ty vlevo. Já zůstanu tady a budu hlídat ty druhé."

Se zatajeným dechem vstoupili do pokoje. Byl prázdný. Staromódní ložnice, uprostřed postel s nebesy, z nichž visela síťka proti komárům. Posvítli baterkami do všech koutů, do skříní a pod postel a vrátili se do haly. Prověřili zbývající místnosti. Další ložnice, herna, pracovna, všechny zařízené jako před sto lety, na stěnách mapy, pušky a fotografie, křeslo, které vypadalo, jako kdyby z něj před chvílí vstal starý Baynard, ale uvnitř nikdo. Stáli uprostřed haly a pohledy se jim stočily k patologovi, který stál u paty schodiště a svítil baterkou nahoru.

"No, počítám, že teď už víme, že je nahoře," pronesl tiše Slaughter.

Došli ke schodišti a zahájili výstup. Světelné kužely vytvářely na stěnách a stropě podivné obrazce. Muži postupovali s neobyčejnou opatrností, jako by každou vteřinou očekávali, že se na ně vyřítí malá postavička, ale bez úrazu vystoupili až nahoru a svítili na rozlehlý sál, který zabíral celé patro.

"To mě podržte," vydechl Slaughter. "Co je tohle za místo?" Jeho hlas zazněl v prázdném prostoru dutou ozvěnou.

"Vy jste tu nikdy nebyl?" zeptal se Rettig.

"Mockrát jsem chtěl, ale nikdy jsem si na to neudělal čas."

"Plesový sál," vysvětlil Rettig. "Baynardova žena byla Jižanka a život tady se jí moc nelíbil. Byla zvyklá na večírky, tanec, přepychové hostiny. Baynard tenhle palác vybudoval jen proto, aby se jí zavděčil, a plesový sál představoval zlatý hřeb jeho úsilí. Jednou za měsíc tady pořádal okázalé slavnosti. Sjížděli se sem rančeři - samozřejmě jenom ti bohatí - z širokého dalekého okolí, lepší lidé z města, kongresmani a senátoři. Baynard jim platil cestu a svázel je sem z nádraží kočáry. Dokonce si objednal orchestr až z Denveru. Tančili, jedli a..." Rettig se odmlčel.

"Co je? Pokračujte," vyzval ho Slaughter.

Kužely světla projížděly temnotou z jednoho konce sálu na druhý a Slaughter cítil, jak se mu stahuje žaludek.

"No, já to slyšel od svého dědy z otcovy strany, ale nikdy jsem nevěděl, jestli je to pravda, nebo jenom pověsti. Podle dědy se ty večírky někdy, jak říkal, 'zvrhly'. Prostě se Baynardovi vymkly z rukou."

"Co tím chcete naznačit?"

"Vidíte tamtu galerii?" Rettig ukázal na balkon vystupující z boční zdi. "Tak na ní hrával orchestr. A teď si všimnete toho zábradlí. Je vysoké a plné, takže hudebníci neviděli, co se děje pod nimi. A vidíte ty přepážky v rozích a podél protější stěny?"

"Ano, tvoří trojúhelníkové výklenky."

"Správně. Výklenky a v nich čalouněné lavice."

"No, co je s nimi?"

"Asi jsou to opravdu jenom pověsti, ale děda říkal, že si tady hosté vyměňovali partnery, že si tady v těch výklencích užívali chlapi s cizími manželkami a naopak. Prý tady dokonce někde byly tajné dveře, když někdo potřeboval naprosté soukromí."

"Věděl to váš dědeček jistě?"

"Nikdy nebyl pozván. A tajné dveře se tady, pokud vím, nenašly."

"V tom případě to asi budou, jak říkáte, jenom pověsti. Domnívám se, že o něčem takovém by se určitě někdo zmínil."

"Aby ho Baynard už nikdy nepozval?"

"No a co jeho manželka? Ta by se s takovými orgiemi přece nikdy nesmířila. Podle toho, co vím, pocházela z jižanské šlechty."

"No, ještě jsem se nezmínil, že o ní také kolovaly nepříliš lichotivé zvěsti. Údajně to byl Baynard, kdo se musel s něčím smířovat. Aby si ji udržel. Časem prý ty večírky přesáhly únosné meze a paní Baynardova si našla mezi pravidelnými hosty jednoho, který se jí líbil víc než ostatní. S tím pak trávila dlouhé hodiny v separé. Někteří lidé říkají, že s ním utekla, jiní jsou skálopevně přesvědčeni, že ji Baynard zavraždil. Ale mrtvola se nikdy nenašla."

"Senzace. Takže prohledáváme zakletý dům. To nám ještě chybělo. Víte co, teď se soustředíme na bezprostřední úkol. Dunlape, vy zůstaňte tady, a my to vezmeme od pravého rohu a pak postupně prozkoumáme ostatní výklenky. Kdyby nám něco proklouzlo, křičte. Všichni připraveni?"

Přikývli a pomalu se vydali k výklenku v pravém rohu sálu. Prohledali ho a poklepem na dřevěné stěny zkoumali, jestli se za nimi přece jen neskrývají tajné dveře. Přešli k protějšímu výklenku a pak postupovali podél stěny.

"Zatím nic," poznamenal Slaughter. "Zbývají nám dva výklenky a galerie. Už ho skoro máme. Buďte opatrní."

Blížili se k levé straně sálu.

"Jak říkám, opatrně."

Poslední dva výklenky byly prázdné.

"Takže je nahore na galerii. Nikam jinam se schovat nemohl."

Vydali se nahoru úzkým schodištěm, ale strkali jeden do druhého, protože pro čtyři muže jdoucí vedle sebe tam nebylo místo.

"Stop, takhle to nepůjde," zastavil je Slaughter.

Byli mu za krátký oddech vděční.

"Rettigu, vy se stáhněte. Vy ostatní jděte dál," přikázal Slaughter. "Žádný strach, Rettig jde hned za vámi."

Rettig vydechl úlevou, ale zbylí tři se zatvářili, jako kdyby rozkousli citron, a nervózně posvítili baterkami nahoru.

"Ještě jsme neprohledali prostory nad těmi výklencí," ozval se jeden z trojice nesměle.

"Ne. Jak by se tam podle vás vyšplhal?"

A v tomto krátkém okamžiku, kdy pozornost lovců na vteřinu polevila a všichni se ohlédlí do plesového sálu, nabraly události děsivý spád. Zuřivé zavrčení a vzápětí se na ně z galerie vyřítila hrůzná postava. V šeru se prosmýkla kolem trojice se síť a narazila do Rettiga. Na úzkém schodišti propukl neuvěřitelný zmatek - propletenec padajících těl, nad kterým se vznášely výkřiky překvapení a kletby. Slaughter zaslechl zavrčení a Rettigovo zařvání a prodíral se mezi popadanými muži. Viděl, jak se Rettig těžce zvedá a zase padá, stržen postavou, která na něm visela, a se zaduněním naráží na přepážku výklenku pod schodištěm. Muži se síť se k němu o překot rozběhli.

"Kde je?"

"Tady! Mám ho!"

Rettig bez přestání ječel. V komíhavém světle baterek vylétla do vzduchu síť a klesala na dvojici zápolící na polstrované lavici za přepážkou.

"Proboha!" zařval Rettig. "Sundejte ho ze mě!" Přikrčil nohu k břichu, vykopl, a přestože nezasáhl naplno, vrčící postava s žuchnutím dopadla na podlahu. Vzápětí se na ni snesla síť.

Měli ho. Postava se zmítala jako ryba na udici, oky se míhaly ruce a nohy, ale s každým dalším pohybem se do sítě víc a víc zamotávala. Slaughter se protlačil mezi muži, kteří chlapce překulili - síť omotaná kolem zad a hrudi mu přitiskla ruce k tělu a pevně ho uvěznila. Byl bezmocný, jen vyceněné zuby se hrozivě blýskaly a ozývalo se vztekklé hrdelní vrčení.

Patolog si pospíšil ke Slaughterovi, postavil na zem brašnu a vylovil z ní injekční stříkačku. "Přidrže ho. Pevně."

"Snad si nemyslíte, že ho chceme pustit!"

Patolog vytáhl ampulku, odlomil vršek, vsunul do ní jehlu a natáhl do stříkačky průzračnou tekutinu. Obrátil stříkačku a stiskl píst, aby z ní dostal vzduch. "Výhrňte mu rukáv," přikázal s pohledem upřeným na Slaughtera.

"V té síti? To nemyslíte vážně. Jak se k němu mám dostat?"

"Tak někde odtrhněte kus látky. Kdekoliv. Potřebuju kus holé kůže."

Slaughter rychle sáhl do změti ok a roztrhl rukáv. Hned se zase stáhl v obavě, že ho chlapec kousne. Patolog potřel obnažené místo dezinfekčním roztokem, sklonil se a vpíchl jehlu do kůže.

Hlasité srdcervoucí zaječení. Patolog nedbal a lehce tlačil na píst, až stříkačku vyprázdnil. Pak se napřímil. "Za minutu bude klid," oznámil ulehčeně.

"K čemu jsou tady ty cihly?" zeptal se kdosi a Slaughter se bleskurychle otočil. Čeho se ještě může nadít?

"Nevím.."

Pak si všiml, že Rettig při pádu prolomil prkna, která tvořila zadní stěnu výklenku. Zamířil tam kužel baterky a v otvoru spatřil cihlovou zeď. Podíval se na Rettiga, který ležel zhroucený na lavici a tiskl si ruce k hrdlu.

"Jste v pořádku? Doufám, že vás nepokousal," vyptával se starostlivě.

Rettig se prohmatával po celém těle. Zasténal, nasucho polkl a trhaně se nadechl. Přikývl a utřel si ústa. "Zdá se, že kromě vyraženého dechu jsem to přestál bez úhony." Zkusil vstát, ale hned si zase sedl. "Za minutku jsem v pořádku. Jaké cihly?"

"Přímě za vámi."

Rettig se otočil. Dýchání mu stále činilo potíže. "O těch nic nevím. Celý dům je ze dřeva. Žádné cihly by tu být neměly."

Otázku, která se mu drala na jazyk, nemusel Slaughter položit, protože Rettig pokračoval: "Už když jsme to tady prohledávali, zdálo se mi, že tahle zeď zní jinak, plněji. Ne tak dutě jako ostatní."

"Co to podle vás znamená?" zeptal se jeden z policistů.

"Baynardova žena. Už víme, co se s ní stalo." Skupinka se odmlčela.

Slaughter si všiml, že vedle něj stojí Dunlap.

Zadívali se na chlapce, který ležel v bezvědomí zamotaný do sítě.

"Sakra. Tak malý kluk a tolik nám dal práce," poznamenal Slaughter. "Myslel jsem si, že je větší."

Ostatní tiše přikyvovali.

"Odvezeme ho do nemocnice," řekl patolog. "Vás také, Slaughter, a vás jakbysmet, Rettigu. Musím vás oba vyšetřit."

"Ale mě nic nepokousalo," ohradil se Slaughter. "Ta kočka mě jenom škrábla."

"Chcete riskovat?"

Slaughter pomalu zavrtěl hlavou.

"Však jsem si to myslel. Nebojte se, nebudete sám. I já si musím píchnout sérum."

"Vás přece také nic nepokousalo."

"Ne, ale s tím rozbitým rtem si ani já nemohu dovolit riskovat. Tak, kluk už nikomu neublíží. Můžete ho zvednout. Ale pro jistotu se držte dál od jeho hlavy."

Policisté se tázavě zadívali na svého velitele. Slaughter přikývl. Jeden z jeho mužů uchopil hocha za nohy, druhý za ramena.

"Je jako pírko."

"Vždyť říkám. Tak malý kluk, a jak nám dal zabrat. Úplně to stačilo, aby..." Znaveně se odmlčel a prázdným pohledem sledoval procesí mířící ke schodům. "Hej, chyt'te ten uvolněný konec sítě, než o něj někdo zakopne. Dneska už bylo úrazů dost."

Muži pomalu sestupovali se svým břemenem a Slaughter jim svítil baterkou. Scházeli do přízemí. Zvenčí k nim doléhal klapot naprázdno běžících motorů a otevřenými dveřmi pronikala do haly záře reflektorů. V podloubí před vstupem stáli chlapcovi rodiče, vedle nich žena z organizace spravující dům, kousek za nimi policista.

"Počkej. Stůj a pořádně ho drž," vyzval jeden z nosičů kolegu a sevřel chlapce pevněji kolem ramenou. "Dobrý, už ho mám." Překonali posledních několik schodů a pokračovali s břemenem halou ke dveřím.

"Rettigu, měl byste té paní, která to tady má na starosti, říct, co jsme nahoře našli. Ty cihly mohou znamenat deset věcí a všechny zcela bezvýznamné."

"Tomu sám nevěříte!"

"Zatím jsem si žádný názor neudělal. Každopádně by měla vědět o těch poškozených prknech."

Vyšli před dům. Matka a otec dítěte k nim okamžitě přiskočili.

"Je...?"

"Nebojte se, dostal jen sedativum. Když uvážím všechny okolnosti, měl docela štěstí. Ale nepřibližujte se k němu," varoval je patolog. "Abyste se nenakazili. Později ho můžete navštívit v nemocnici."

Rodiče moc přesvědčeně nevypadali.

"Je to jen preventivní opatření," uklidňoval je Slaughter. "Pořád nevíme s jistotou, s čím přesně se tady potýkáme."

Položte ho ke mně do auta na zadní sedadlo," přikázal svým lidem.

"Napřed pod něj natáhněte nějakou plachtu nebo deku," vmísil se patolog. "V nemocnici ji potom spálíme."

"Není to trochu přehnaná opatrnost?" zeptal se Slaughter.

Patolog mu odpověděl upřeným pohledem, který byl i beze slov dostatečně výmluvný.

"Vozím v kufru deku. Hned ji přinesu," nabídl se otec a odběhl.

"Výborně," zavolal za ním Slaughter. "Tomu říkám pomoc v pravý čas."

Došli k hlídkovému vozu. Slaughter otevřel dveře a chlapcův otec roztáhl na zadním sedadle deku.

"Děkuji. Vím, jak těžké..." Slaughter se odmlčel a zadíval se na matku, která stála vedle něj a plakala. "Jak těžké to pro vás musí být."

Položili chlapce na sedadlo a patolog se k němu naklonil, aby mu zkusil tep. Prohlídka trvala nečekaně dlouho, a když se patolog z auta vynořil, Slaughter i v šeru viděl, že zbledl jako stěna.

"Musím vám něco říct."

"Co se stalo?"

"Tady ne."

Patolog zamířil mezi stromy a Slaughter ho následoval.

"Tak co je?"

"Já ho zabil."

"Cože!?"

"Mělo mě to napadnout." Patolog si zoufale promnul čelo.

"O čem to proboha mluvíte? Vzpamatujte se."

"To sedativum. Mělo mě to napadnout. Pes, kterého jsem našel... Zavola jsem k němu veterináře. Přijel, podíval se na něj a píchl mu sedativum."

"Co to má společného..."

"Pes v té době dosáhl paralytického stadia a injekce sedativa ho zabila. Ten kluk na zadním sedadle vašeho auta nedýchá."

"Ach, panebože."

"Už chápete, že? Nevím přesně, jak ten virus působí, ale tolik vím, že je zatraceně rychlý. Chlapec asi dospěl do stadia počínající paralýzy a sedativum celý proces urychlilo. Zpomalilo chlapcův metabolismus a v několika minutách ho poslalo na onen svět."

"Za to ale nemůžete dávat vinu sobě!"

"Ale můžu, to víte, že můžu. Měl jsem být opatrný! Zabil jsem ho." Patolog zavřel oči a roztřásl se.

Slaughter se otočil k autu.

Chlapcův otec se skláněl nad zadním sedadlem. "Co... Co je s ním?" vykřikl zděšeně.

Slaughter s pocitem naprosté beznaděje sledoval, jak otec odstrčil plačící manželku a vsoukal se do auta. Viděl před sebou své muže a zaparkované hlídkové vozy s reflektory zalévajícími dům záplavou světla. Díval se, jak se žena, s níž hovořil Rettig, rozběhla k domu. Nad sebou nejasně vnímal měsíční svit a vedle sebe až příliš jasně třesoucího se patologa. Z parku pod návrším zaslechl jakési zvíře, které začalo výt na měsíc. Dunlap stál stranou a cvakal jeden záběr za druhým a Slaughter v sobě nenašel sílu ani na to, aby ho to naštválo. Nechal novináře, ať si klidně fotí, a jen mhouřil oči před oslepujícím blikáním blesku fotoaparátu.

Část čtvrtá

RANČ

Slaughter se opil.

Dorazil domů až hodinu po půlnoci a zdržel se venku jen tak dlouho, aby zkontroloval koně, a pak ve slabém světle, které dopadalo z lampy nad verandou, chvíli zíral na přenosnou chladničku. Led se od rána samozřejmě rozpustil a plechovky piva ležely naskládány ve vlažné vodě. Další, prázdné, se válely kolem. Mávl rukou. Teď tu spoušť uklízet nebude. Ohlédl se do tmy a vstoupil do kuchyně. Cvakl vypínačem. Druhý box s pivem na podlaze ignoroval a přistoupil rovnou k příborníku, kde měl uloženu láhev bourbonu. Tvrdý alkohol pil jen zcela výjimečně, ale dnešní noc přece byla výjimečná, ne? Bože můj, a jak! Málem se ani neobtěžoval se sklenicí, ale pak uznal, že až tak se své slabosti - i když se rozhodl, že si nebude hrát na hrdinu - poddávat nemůže. Všechno má své meze. Natáhl se pro skleničku a s láhví v druhé ruce přistoupil k lednici. Nasypal do sklenice několik kostek ledu, nalil si až po okraj a třemi doušky dobrou polovinu vypil.

Šok ho téměř ochromil. Opřel se oběma rukama o dřez a naklonil se nad výlevku. Zachrčel a čekal, až se mu spalující tekutina usadí v žaludku. Cítil, jak mu stéká jícnem, jak se mu v bouřlivém protestu stahuje žaludek, a bylo mu jasné, že se může každým okamžikem pozvracet. Vždyť od rána nic nejedl. Křeče našťěstí po chvíli polevily a Slaughter mohl zase

dýchat. Celý rozklepaný se nakláněl nad výlevkou a neodvažoval se pohnout. Pak si zředit obsah sklenky vodou a zahleděl se do zšeřelého obývacího pokoje. Podobné pocity už zažil - před lety, když mu manželka oznámila, že ho opouští. Zděšený, zničený, zoufalý, zbavený vši naděje. A ty pocity v něm sílily, nesnesitelně se kumulovaly až do okamžiku, kdy soudce jejich manželství rozvedl. Po vynesení verdiktu se zastavil v obchodě s alkoholickými nápoji, kde si koupil sedničku toho nejlevnějšího vína (už si nevzpomínal, co stálo na vině, snad Červený banket), a pak se vrátil do pokoje, který měl tehdy pronajatý. Nohy se mu cestou tak třáslly, až se obával, že nedojde. Nakonec se mu to s vypětím všech sil podařilo. Otevřel láhev a na jeden záťah ji během třiceti vteřin vypil. Potom se uchýlil na záchod. Neměl ponětí, jak dlouho klečel u toaletní mísy, ale tekutina, kterou zvrátil, z něj odplavila nejen nechutné víno, ale i ošklivost, nenávisť, strach a zlost. Když konečně vstal, cítil se očištěný. Odbelhal se k posteli a překvapeně si uvědomil, že se venku setmělo. Ulehl a otevřeným oknem k němu pronikalo světlo neonů, které blikalo v podobném unaveném a pomalém rytmu jako jeho srdce. Spláchl minulost, už v něm z ní nic nezůstalo. Překonal krizi a cítil nový začátek. Klidně usnul.

Dnes tedy postoupil z laciného vína ke kvalitnímu bourbonu. Kdyby chtěl prodělat podobnou očištnou proceduru jako kdysi, musel by si strčit prst do krku, ale pochyboval, že by mu pomohla. Problémy zdaleka neskončily a děsivě neblahá předtucha z minulé noci v něm přetrvávala, mnohonásobně posílena. Budoucnost se před ním rýsovala v nejčernějších barvách. Trestní oznámení a vyšetřování na sebe bezpochyby nenechají dlouho čekat. Nejprve na patologa, ale brzy - jako vlny v rybníce, do kterého někdo hodil kámen - zasáhnou i jeho osobně a městskou radu, která ho zaměstnávala. Důsledkem může být ztráta místa a patologovi by mohli vzít i lékařský diplom. Co když se prokáže, že chlapec byl alergický na sedativum, a právě proto zemřel? Patolog zanedbal povinnou opatrnost, nezeptal se rodičů... Oba se nechali tak strhnout obavou z hrozící nákazy, že přestali domýšlet širší dopady svých činů. Možná si nakonec oba zaslouží přijít o práci.

Slaughterovi se nechtělo zabředávat do neveselých úvah. Toužil po jediném - uzavřít svou mysl před světem a soustředit se jen na obsah sklenky, kterou držel v ruce. Vyhýbaje se světlu z kuchyně usedl na židli v koutě obývacího pokoje a hleděl do tmy za oknem. Pozvedl sklenku k ústům a chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že je prázdná. Měl bych si dolít. Odešel do kuchyně, ale tentokrát si bohatýrskou dávku zředit vodou. Hned ráno si musí promluvit se spoustou lidí a měl by být střízlivý.

Před očima ho neustále strašil obraz chlapcova otce, který objímal plačící manželku a obořil se na policisty, že je varoval, aby nepoužívali hrubou sílu proti malému dítěti. Ale nejhorší vzpomínka platila potyčce se zdrceným otcem.

"Ne, nesmíte se ho dotýkat."

"Je to můj syn!"

"To nevadí. Mohl byste se od něj nakazit. Už tak se obáváme, že nakazil vaši ženu, když ji kousl."

Slaughterovi musel přispěchat na pomoc jeden z policistů a teprve společnými silami vyvlekli zuřícího otce z auta. A Dunlap celou dobu neúnavně mačkal spoušť fotoaparátu. Panebože, to mně ještě scházelo! Ale když v sobě konečně našel sílu s novinářem promluvit, po Dunlapovi jako by se slehla zem. Asi se zavčas uklidil, veden obavou, že mu policie zabaví film. Slaughter si nebyl jistý, jestli by mu aparát opravdu vytrhl z ruky, ale v té chvíli se už natolik neovládal, že mu byl schopen vyrvat cokoli. Asi bylo dobře, že se Dunlap vytratil, a neposloužil mu tak za hromosvod nahromaděné frustrace. Kdo ví, jak by to dopadlo. Na druhou stranu si Slaughter uvědomil, že když ho začal hledat, nějakou dobu se už nic nedělo. Novinář toho měl za celý den až nad hlavu a možná odešel do hotelu, aby si odpočinul. Matku a otce odvezli domů a patolog odjel s mrtvým dítětem do márnice. Policisté uzavřeli a zabezpečili Baynardův palác; ráno se vrátí a provedou důkladnou prohlídku. Slaughter stál ve tmě vedle svého vozu a hleděl na dům, když z parku opět uslyšel zavytí, ale byl tak unavený a znechucený, že nad tím mávl rukou. Pro jeden večer už toho zažil dost a něco mu neomylně napovídalo, že brzy zažije ještě víc. Posedla ho touha vrátit se domů a uklidnit rozjitřené nervy tekutým anestetikem.

Ale s mírou, nabádal se, když se vracel k židli v rohu obývacího pokoje. Ráno tě čeká řada rozhovorů. Dunlap, Parsons a patolog. Nikdo další ho momentálně nenapadal, ale určitě jich bude víc, a Slaughter přemýšlel, jak - a jestli vůbec - z téhle šlamastyky vybědne. Za celá dlouhá léta praxe nepamatoval takovou hrůzu. Ale ne, opravil se, zapomínáš na tu samoobsluhu. A jednou jsi zabil člověka. Vystřílel tehdy celý zásobník a zasáhl tři pachatele ozbrojeného přepadení. Ale pouze jeden z nich zranění podlehl a po následném vyšetřování byl Slaughter zcela zproštěn viny. Užíraly ho výčitky svědomí nad zmařeným životem, ale tak mizerně jako teď mu zdaleka nebylo. Slaughter pocítil úlevu, že alkohol konečně začíná působit. I když seděl na židli, točila se mu lehce hlava a smysly pomalu otupovaly. Ani si nepamatoval, kdy naposledy spal nebo jedl, ale byl natolik rozrušený, že necítil potřebu jednoho ani druhého.

V mysli mu vytanul obrázek patologa, který touhle dobou stojí mezi čtyřmi zeleně natřenými stěnami pitevny a se skalpelem v ruce se sklání nad dětským tělíčkem. Další chyba, které jsem se dopustil, zhroutil se Slaughter. Otec určitě vznese obvinění a on neměl v žádném případě dovolit, aby si patolog mrtvé tělo odvezl. I kdyby se nakrásně podařilo dokázat, že dítě žádnou alergií netrpělo, otec může pořád tvrdit, že patolog zmanipuloval důkazy. A navíc se už dříve ukázalo, že virus na sedativum bouřlivě reaguje. Po aplikaci se dostavuje smrtelné ochrnutí vitálních orgánů. Ať se tedy na problém nahlíží z kterékoliv strany, patologova vina se zdá nespochybnitelná. Nikdo nikdy neuvěří, že při pitvě postupoval přísně objektivně. Městská rada vůči němu bezpochyby vznese obvinění a Slaughter trpce litoval, že mu v odvozu těla a pitvě nezabránil.

"Ale copak nechápete, že to musím zjistit?" žadonil patolog. Slaughter si dokázal představit, jak by mu bylo na jeho místě, a nakonec se nechal přemluvit. Tehdy mu nedošlo, jak ničující důsledky může jeho rozhodnutí mít. Chlapce už nikdo nevzkřísí, řekl si tehdy, a nemáme čas volat sem k pitvě někoho jiného, protože potřebujeme co nejrychleji zjistit, jak virus působí a jak se přenáší. Uskrával whisky a přemítal. Ideální by samozřejmě bylo, kdyby se patologovi podařilo bezpečně určit jinou příčinu smrti než alergii na sedativum. Otázkou zůstává, jestli mu uvěří městská rada. A co ty?

zeptal se sám sebe vzápětí. Ty bys mu věřil? Máš v něj takovou důvěru, aby ses nechal přesvědčit, že si jen nekryje záda?

Ano, uzavřel, a když zazvonil telefon a Slaughter se natáhl pro sluchátko, pomyslel si, že asi volá patolog a chce mu oznámit výsledek pitvy. Ale sluchátko zůstalo němé.

"Kdo je tam?" zopakoval Slaughter, ale linka jen tiše praskala. Že by chlapcův otec? "Je tam někdo?"

Cvaknutí a oznamovací tón. Slaughter zavěsil, což by stejně udělal, i kdyby s někým hovořil, protože zaslechl koně. Znepokojeně ržáli a frkali a otevřeným oknem doléhal dusot kopyt, jak zvířata zděšeně pobíhala kolem ohrady. Spěšně vstal a odložil sklenici. Zavrával - alkohol se na něm podepsal víc, než si myslel - a musel počkat, až se mu přestane točit hlava, aby mohl vyrazit ke dveřím. Než vstoupil do domu, zhasl venku světlo. Nyní je znovu rozsvítil a vyšel na verandu. Krátce se rozhlédl, obešel roh a zamířil k ohradě. Zarazil se. Tady něco nehraje, pomyslel si, ale chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že neslyší bzučení hmyzu, zvuk, který k letní noci neodmyslitelně patří. Přitom když vystoupil po příjezdu z auta a šel zkontrolovat koně, hemžila se tady celá hejna.

Nyní však noc mlčela, těžké ticho oživovalo jen řehání z ohrady, a Slaughter zalitoval, že ho nenapadlo vzít si pušku. V pouzdru na opasku se mu však houpal revolver a Slaughter si s úlevou pomyslel, že na vzdálenost, na kterou ve svitu měsíce vůbec něco uvidí, je to dostatečně účinná zbraň. A stejně se asi plaší zbytečně. Koně občas vyváděli, když zvětřili hada nebo kojota, který se připlížil roklinou ke stáji, a stačilo je poplácat nebo posvítit do křoví a zaplašit vetřelce a zvířata se uklidnila. Jenže Slaughter v alkoholickém obluzení zapomněl kromě pušky i na baterku a hlavou mu bleskla obava, jestli je v takovém stavu vůbec schopn situaci zvládnout. Ve světle nedávných událostí se ve tmě za ohradou mohla skrývat mnohem závažnější hrozba než zatoulaný kojot.

Slaughter doběhl ke stáji. Otevřenými vraty sáhl opatrně na vypínač a rozsvítil reflektory. Byly dva, po jednom na přední a zadní stěně. První osvětloval prostor mezi domem a stájí, druhý ohradu a strž s vyschlým korytem, která o sobotách sloužila jako střelnice. Přimhouřenýma očima, do kterých ho udeřilo ostré světlo, se zadíval na koně, kteří za hlasitého ržání docválali k hrazení, vzepjali se a zamířili opačným směrem. Běhali ve zmateném kruhu, jako kdyby je ze všech stran něco ohrožovalo, a i na tu dálku Slaughter viděl divoký lesk v jejich očích a škubající se nozdry.

"Co se to tady sakra děje?"

Slova mu uklouzla, než si je stačil uvědomit, a jejich zvuk ho na pozadí panického řehání zvířat vylekal. Ještě nezažil, že by se jeho koně takto chovali. Když je něco znepokojilo, zaržáli a poodběhli stranou na klidnější část pastviny. Ale obě zvířata jako by posedl záchvat. Frkala, řičela, cválala z místa na místo a Slaughter se už už chystal přelézt hrazení a uklidnit je, když vtom si uvědomil, že mohou být také nakažená. Ta náhlá změna chování! Typický projev neznámého viru. Nesmí riskovat a přiblížit se k nim.

Ale co jiného může dělat? Předpokládejme, že je vyplašilo něco, co se skrývá v temnotě. Slaughter doufal, že právě tato příčina stojí za podivným neklidem koní. Svá zvířata miloval a nesnesl by pomýšlení, že by o ně měl přijít. Tak seber kuráž a pohni zadkem! Uvědomoval si, že nechuť prozkoumat okolí ohrady pramení do jisté míry z iracionálního strachu, a tak se zhluboka nadechl, vytáhl z pouzdra revolver a se sevřeným srdcem zamířil podél ohrady ke strži. Světlo reflektoru dosahovalo dobrých padesát metrů za stáj a Slaughter docela zřetelně viděl na keře rostoucí na protějším svahu rokliny a na stromy, jejichž kořeny zpevňovaly břeh a bránily jeho ujetí do strže. V náhlém popudu se ohlédl - co kdyby něco číhalo za stájí? - a uklidněn, že má chráněná záda, pomalu kráčet k rokli.

Byla prázdná, dno pokryté načervenalým jilem mezi balvany a větvemi, které tam rozmístil, aby zmínil erozi. Přesto Slaughter cítil, že není sám. Koně neustále řehali a pobíhali po ohrazené pastvině a Slaughter najednou nevěděl, jak dál. Za normálních okolností by bez váhání slezl do rokle, přešel na protější svah a prohledal křoviny. Vždyť by se neměl čeho bát a každého vetřelce by snadno zahnal. Ale dnes musel vzhledem k nedávným událostem uvažovat jinak a ke každému živému i mrtvému tvorů přistupovat s nejvyšší obezřetností. Jenže na druhé straně mu panika a zjevné utrpení koní drásaly nervy. Musí je uklidnit, pomoci jim, i když neví jak. Odhodlaně sestupoval do strže, když vtom zaslechl praskot lámaných větví.

Zvuk se ozval zleva z protějšího břehu strže, z míst, kde zář reflektorů ztrácela sílu a přecházela v temnotu. Slaughter ustoupil a vydal se po okraji srazu blíž k podezřelému praskání, které mezitím ustalo. V chůzi natáhl kohoutek revolveru a mžoural do tmy. Nedokázal určit, jestli se lámání větví přibližovalo, nebo naopak vzdalovalo. Pak se znovu ozvalo, tentokrát o něco dál, a Slaughter se trochu uklidnil. Ale ne na dlouho, protože praskot větví zněl z více míst současně a bylo jisté, že tajemný vetřelec není sám. Slaughter stál jako omráčený a měl co dělat, aby v panice neprchal jako jeho koně.

Ovládej se! Budou to jenom kojoti. Jasně, kojoti. Tak proč kčertu tajíš dech hrůzou? Když si po dalším zapraskání už nemohl namlouvat, že se nebezpečí nepřibližuje, zareagoval zcela instinktivně. Bez rozmýšlení vystřelil do vzduchu a v záblesku plamene z hlavně spatřil štihlého čtyřnohého tvora porostlého hustou srstí, jak pozpátku nemotorně couvá do křoví. A nebyl sám. Slaughter vykřikl. Kolik jich bylo? Neměl čas je počítat. Zaslechl kradmé kročeje přímo ze strže, další se ozvaly kdesi za ním od stodoly, a Slaughter se rozběhl podél ohrady k domku. Koně cválali vedle něj a pak se prudce stočili a pádili doprostřed pastviny. Běžel doslova o život, protože zvuky pronásledovatelů se nebezpečně přibližovaly. Neodvážil se ohlédnout a ještě zrychlil. S plícemi namáhanými k prasknutí vylétl po schodech na verandu, vřít se dovnitř, práskl za sebou dveřmi a zamkl je. Proběhl obývacím pokojem do kuchyně a zamkl i zadní dveře. Zavřel všechna okna a zatahl závěsy. Lapaje po dechu se vrhl k telefonu, popadl sluchátko a horečně vytočil číslo.

"Haló?" ozval se ospalý hlas. "Kdo..."

"Rettigu, tady je Slaughter. Sežněte Hammela a okamžitě přijďte."

"Šéfe? To jste vy? Já..."

"Na nic se neptejte, Rettigu, a ať už jste tady."

"Na stanici? Kolik je hodin?"

"Ne, jedťe ke mně. A rychle. Potřebuju vás."

Slaughter zavěsil. Slyšel, jak koně venku drásavě řičí, a přistoupil k oknu. Odhrnul závěs a chtěl se podívat, co se s nimi děje, když vtom zazvonil telefon. Slaughter strnul s rukou na závěsu. To bude ten zatracený Rettig, pomyslel si. Snad jsem se vyjádřil jasně! Ale když přešel pokoj a vzal si sluchátko, uslyšel jen mrtvé ticho jako předtím. "Tak se vymáčknete, co po mně chcete!" zařval, ale odpovědi mu bylo mlčení. Pak znovu uslyšel oznamovací tón a kromě toho škrabot a šoupání na prknech verandy. Venku už ržál jenom jeden kůň. S revolverem připraveným k palbě těkal pohledem od dveří na verandu k oknu, které vedlo k ohradě. I druhý kůň už umkl, a když přistoupil k závěsu, škrábání z verandy ustalo a noc děsuplně ztichla.

Dvě

Dunlap odložil sluchátko do vidlice. Seděl ve svém hotelovém pokoji a na stolku před sebou měl rozložené poznámky. Vedle papírů ležel magnetofon a fotoaparát. Zamračil se na láhev whisky, kterou tady ráno při odchodu nechal. I když nevýslovně trpěl, byl odhodlán neporušit závazek, že už nebude pít. Závazek to byl docela čerstvý, ale podobných předsevzetí už si v minulosti uložil tolik, že by je ani nespočítal. Tentokrát se však pevně rozhodl, že slavnostní slib dodrží. Do hotelu se vrátil pěšky přes park. Viděl, jak matka s otcem dítěte odjíždějí, a když se i patolog chystal k odjezdu, napadlo ho, že k němu Slaughter každým okamžikem zaměří svou pozornost. Koneckonců, stal se nepohodlným svědkem. Viděl toho příliš mnoho a navíc si ty nejdramatičtější scény vyfotografoval - žalem zdrcení rodiče, mrtvý hoch na zadním sedadle policejního vozu, patolog, který měl v obličeji vepsaný pocit viny tak zřetelně, že by snímek měl určitě zničující dopad na jeho další kariéru. Dunlapovi připadal Slaughter jako docela slušný člověk, ale na vlastní kůži mockrát zažil, že se i ti nejslušnější a nejpoctivější pokusili o zastírací manévry, sotva se cítili ohrožení. A když uvážíme reakci rodičů, Slaughter se musí cítit hodně ohrožený. Dunlap se rozhodl neponechat nic náhodě. Nepromarní přece šanci! Na takovou senzaci už dlouhé roky nenarazil - přesněji šest let, šest dlouhých let od chvíle, kdy se mu pití začalo vymykat z rukou a redakce ho přeřadila na nevýznamné lokální zprávy. Dnes ho potkalo nečekané štěstí. To, co zpočátku vypadalo na nudný příběh, se nečekaně vyvinulo v téměř hororové drama, které mu pomůže získat zpět ztracenou reputaci. Jestli se situace ještě zhorší - a tím si byl Dunlap naprosto jistý -, může se jeho reportáž zařadit mezi desítku nejlepších žurnalistických počinů roku, a on v žádném případě nehodlal svůj návrat na výsluní novinářské profese ohrozit. Však také do hotelu nešel - běžel, co mu síly stačily. Musel sice často zpomalit, aby popadl dech, ale většinu cesty opravdu klusal. Ještě že měl z návrší slušný výhled a předem si zvolil trasu, takže nebloudil a mířil přímo k cíli. Často se ohlížel přes rameno v obavě, jestli se mu v patách neblíží hlídkový vůz. Měl štěstí. Konečně vběhl do haly a spěchal po schodech do svého pokoje, sledován podezřívavým pohledem recepciho. Vytáhl z aparátu film a uvažoval, kam ho schovat.

V pokoji by to bylo příliš nápadné. Vyšel do chodby a zastrčil film za rám jednoho z obrazů. Za druhý ukryl kazetu z magnetofonu. Nepřetržitě nahrával od okamžiku, kdy vstoupili do plesového sálu, až do chvíle, kdy rodiče obvinili patologa z nedbalosti. Ano, zachytil zvukem i obrazem každý detail a rozhodně neměl v úmyslu se svých pokladů vzdát. Slaughter si pro ně může klidně přijít, ale nedostane je.

Vrátil se do pokoje a zamkl za sebou - a zrak mu padl na láhev bourbonu. Vzal ji do ruky, a dokonce už začal odšroubovávat uzávěr, ale pak se zděšeně zarazil. Ne! Vždyť právě kvůli tomu tak neslavně skončil! Alkohol ho připravil o veškerou reputaci, zničil mu rodinný život a málem i profesní kariéru. Kdyby se teď opil, jistě by ztropil nějakou pitomost - třeba by moc mluvil, až by ho Slaughter navštívil, možná by nechtěně prozradil i úkryty za obrazy v chodbě. Bude potřebovat jasnou mysl, aby dokázal udržet prst na tepu událostí. Dunlap se zamyslel. Proč ho ta láhev tak přitahuje, i když si uvědomuje, že zítra v kocovině a obluzení může propást něco hodně důležitého? Připadal si jako hazardní hráč, který neustále prohrává, ale z jakési nevysvětlitelné touhy po sebezničení se nedokáže od hry odtrhnout. I on sám jako by přímo vyhledával životní selhání a prohry a dobrovolně se vrhal do propasti. Ale dnes ne. Dnes chce zvítězit. Od rána vydržel bez chlastu, první den po řadě let, a když se protřpěl abstinencí tak dlouho, ještě chvíli vydrží. Noc přece zvládneš, znělo mu v hlavě opakovaně a opojná melodie těch slov mu vyvolala na rtech úsměv. Ano, přežije na suchu tuhle hodinu a pak další. Přesně jako ti, kteří to někam dotáhli, ne? Ano, rozdělí si noc na jednotlivé hodiny a postupně se s nimi vypořádá.

Ale i když se Dunlap usmíval, ruce se mu chvěly jako v zimnici a žaludek měl až v krku. Položil láhev vedle televizoru, zašel do koupelny a napil se vody. Máš hlad, vždyť jsi za celý den prakticky nic nevzal do úst. Jo, jasně. A ten běh do hotelu ti taky nepřidal. Nediv se, že je ti zle. Svlékl se a dal si sprchu. Částečně se mu ulevilo, protože proud horké vody spláchl pot i napětí, ale nevolnost ani chuť na alkohol ho neopouštěly.

Kdyby se napil, asi by se pozvracel, ale to jeho touhu po drinku nezeslabilo. Láhev ho současně přitahovala i odpuzovala. Oblékl si čisté šaty, a ani nevěděl proč. Měl by si lehnout do postele a vyspat se. Ale možná by mu neuškodila malá procházka. Usedl ke stolku a začal si psát poznámky, aby "obalil masem" holou kostru fotografií a zvukového záznamu. Kouřil jednu cigaretu za druhou a snažil se zachytit na papír své dojmy. Bez logického sledu skládal útržky příběhu. Ruka se mu nekontrolovatelně třásla a sotva po sobě dokázal přečíst, co napsal. Co kdyby sis dal jenom jeden doušek na povzbuzení? Ten tě přece nezabije. Odvrátil pohled od láhve, zapálil si další cigaretu a pokračoval v psaní.

Pak mu spadla hlava a uvědomil si, že se musí vyspat. Zhasl, natáhl se na postel a snažil se ulevit ochromenému tělu, až na třes v údech ztuhlému jako prkno. Postupně uvolňoval svaly chodidel, nohou, trupu a propracoval se přes krk k hlavě. Možná ho tak zmohlo vyčerpání, možná na něj pomalý postup relaxace zapůsobil jako počítání oveček, ale

faktem zůstává, že Dunlap usnul, ještě než se dostal k obličejovým svalům. Probudil se, jak později zjistil, za půl hodiny, tělo zbrocené potem. Na rty se mu dral výkřik, který potlačil až v posledním zlomku vteřiny. Prudce se posadil, spustil nohy na zem, vstal a rozsvítil. Okenní sklo se hemžilo hmyzem. Dunlap se opřel o zeď a promnul si čelo. Zase viděl ve snu to hrůzné stvoření, nelidské zjevení s parohy na hlavě, příšeru, která ho dosud navštěvovala jen ve chvílích alkoholického deliria, doprovázeného apokalyptickými fantaziemi.

Tentokrát se mu však zjevila ve snu, i když byl střizlivý. Když se mu o ní před asi třemi lety zdálo poprvé, nepřikládal tomu žádný význam. Prostě další šílená noční můra. Ale za měsíc se sen opakoval, pak znovu, a to už ho znepokojilo. Nikdy neměl klidné spaní, ale sny se měnily, a i když je ve spánku bouřlivě prožíval, po probuzení si je nepamatoval. Tento se mu však vryl do paměti a držel se jako klíště, tajemný, hrozný výjev, který ho neustále pronásledoval. A neměnil se. Vzpřímená postava s parohy stála zády k němu a pak se začala pomalu obracet, až se na něj přes rameno zadívala. Víc nic, tady sen končil. Ale vracel se mu stále častěji. Dvakrát do měsíce, pak třikrát a posléze prakticky každou noc. Dunlap uvažoval, že by měl navštívit lékaře, ale bylo mu jasné, že se mu dostane jediné rady - přestat pít -, a to zatím neměl v úmyslu. Kčertu, jestli má být jediným následkem pár zlých snů, nedopadl jsem zase tak špatně, uklidňoval se. Pokusil se zbavit snu silou vůle a tato taktika asi měsíc vycházela, ale pak se zjevení vrátilo. Dunlapa neznepokojovala ani tak postava samotná, ale neodbytnost, s jakou se mu do spánku vnucovala. Takové opakování snu přece není normální, stejně jako jeho obsah - groteskní kříženec člověka, jelena, kočky a bůhvíčeho ještě, vzpřímené tělo se zvednutými pažoury se k němu pomalu otáčí, na bradě vousy, vyboulené oči. Příšerná obluda. Ale kdyby šlo jen o vzhled, Dunlap by se tak nebál. Jenže monstrum vyzařovalo jakousi neznámou, záhadnou, kouzelnou moc, přímo hypnoticky ho k sobě přitahovalo a Dunlap věděl, že jednoho dne je spatří v celé jeho hrůzné podobě. Postava ho děsila, děsila ho záhada, kterou představovala. Co se to s ním probíhá děje? Jestli ho budou takové vidiny dál pronásledovat, brzo skončí v blázcinci, v oddělení pro nejtěžší případy. Moc dlouho už nevydrží.

Dunlap si potřeboval ulevit, promluvit si s někým, ale neznal nikoho, komu by mohl tak pozdě zavolat. Bezmyšlenkovitě zvedl sluchátko a začal vytáčet číslo, a teprve potom mu došlo, že volá domů. Tohle se mu ještě nestalo, volat ze služební cesty. V poslední době panovaly mezi ním a manželkou tak napjaté vztahy, že spolu sotva dokázali promluvit tváří v tvář, ne tak po telefonu. Ale teď se jí chtěl světit, chtěl jí říct, že se rozhodl skoncovat s pitím a že všechno bude zase v pořádku. No, takový optimismus možná není na místě, ale už si dokázal, že se bez alkoholu obejde alespoň při práci. Co bude potom, to si netroufal odhadnout. "Den po dni - a vydržím," slíbil si nahlas. Vůbec si nedělal starosti, že ji probudí uprostřed noci, že v New Yorku je čas o dvě hodiny posunutý blíže k ránu. Musí si s ní promluvit. A Dunlap čekal, zatímco telefon na druhém konci linky marně vyzváněl. Čekal dlouho, než si konečně přiznal, že manželka není doma. Ale kde může takhle pozdě být? Pochyby a podezření. Zavěsil, a než si zapálil cigaretu, dlouze se zadíval na láhev. Musí si promluvit se Slaughterem, aby urovnali případné rozpory a on mohl nerušeně pokračovat v práci na článku. Ale když si vyhledal číslo v seznamu a vytočil je, znejistěl. Telefon zazvonil a Dunlap byl v pokušení zavěsit, ale Slaughter se okamžitě ozval. "Kdo je tam?" Dunlap zatajil dech, protože najednou nevěděl, co říci. "Je tam někdo?" zeptal se Slaughter a Dunlap položil sluchátko do vidlice.

To ale byla pitomost! Co je to s tebou? A pak si neochotně přiznal, v čem je problém. Stydl se za to, co dnes večer udělal, litoval toho a měl výčitky svědomí. Začínal mít Slaughterův rád. Jistě, nenamlouval si, že by se z nich stali přátelé, protože k tomu nebyl žádný důvod, ale Dunlap nicméně na Slaughterův pohled jako na přítele. Když vstoupili do starobylého domu a zahájili pátrání po chlapci, Dunlap cítil, že je součástí dění, že někam patří a že se s ním počítá. Ten pocit byl v rozporu s jeho vzděláním, zkušenostmi i instinkty. Žádný novinář by se neměl nechat vtáhnout do události, o kterých chce psát. Jeho úkolem je objektivně zaznamenat fakta a pak je předložit veřejnosti. Ale co když se právě tento přístup podepsal na jeho neúspěších? Možná se až příliš soustředil na sebe a zanedbával ostatní. Dnes večer se alespoň na chvíli necítil tak izolovaný a ten krátký okamžik vyplnil bolavou prázdnotu v jeho duši. Pak prohledali dům, chlapec zemřel a on se spěšně vrátil do hotelu z důvodu, který ho naplňoval výčitkami svědomí. Uvědomoval si, že tak hluboce podlehl touze po profesionální rehabilitaci, jejíž nezbytnou podmínkou je senzační reportáž, že bez velkého přemýšlení zapnul magnetofon a pak dokonce začal fotografovat. Otrásl se odporem, když si vzpomněl, že v duchu spřádal velkolepé plány, jak využije žalem zdrcenou matku a otce, jak okoření svůj článek popisem patologova selhání. Jistě, bylo mu líto, že chlapec zemřel, litoval jeho rodiče, ale přesto neustále mačkal spoušť. Jeho kariéra. Na té mu v té chvíli záleželo nejvíce. A právě to ho nyní uvádělo do rozpaků a vyvolávalo v něm pocit studu. Ale co teda chceš dělat? Hodláš se vzdát filmu a magnetofonového záznamu? Máš v úmyslu vycouvat a na všechno se vykašlat? Ne, jistě že ne. A máš sakra pravdu, když se nechceš vzdát, protože ten pocit provinění je jenom další balvan, který tě strhne do propasti, v níž mizí všichni, kdo prohráli. Není to přece tvoje chyba, že chlapec zemřel. Jsi tady proto, abys o tom napsal. Můžeš se cítit provinile, jak chceš, ale tu reportáž bezpodmínečně dokončíš. A taky nepřipustíš, aby se ti emoce pletly do práce, kterou si vyděláváš na živobytí.

Věděl, že se rozhodl správně, ale přesto dál zíral na telefon. Bez ohledu na výčitky, že se prohřešil na klíčícím přátelství, si se Slaughterem potřeboval promluvit, zpacifikovat ho, uklidnit. Velitel městské police by ho mohl snadno odříznout od veškerých zdrojů informací. Ale i tak ještě dobrých deset minut přemítal, než se odhodlal podruhé vytočit Slaughterovo číslo. Čekal, až zvedne sluchátko. Zdálo se, že se Slaughter zlobí. "Ano? Ztraceně, Rettigu, co zas máte? Zvedněte zadek a přijďte sem." Dunlap mlčel. "Tak se vymáčknete, co po mně chcete!" zakřičel Slaughter vztekale a Dunlap zavěsil. Když je velitel policie v takové náladě, nemá smysl pokoušet se naklonit si ho na svou stranu. Počká do rána. Vykouřil poslední cigaretu, zahleděl se na své poznámky a pak udělal něco, co ještě nikdy předtím neudělal, protože se neodvážil. Znepokojený snem, který ho probudil, obraz hrozného zjevení pevně vytesaný v paměti, podlehl neodolatelné síle (neudělal to o své vůli, ale zůstal pasivní, nechal se donutit), vzal tužku a postavu s parohy nakreslil. Zadíval se na své dílo a pohlcen očima, které se k němu obracely, nedokázal odvrátit pohled. Cítil, jak se mu v mysli otevírá prázdny prostor, a věděl, jak ho naplnit. Nevzdal se hned. Trvalo několik minut, než slabost zvítězila. Bojoval s

ní, ano, bojoval statečně, jak později vzpomínal, bojoval ze všech sil, ale rozhodný odpor slábl, až se docela vytratil - a Dunlap sáhl po láhvi.

Tři

První injekci si patolog pichl do rozbitého rtu. Hleděl do zrcadla a zabodl jehlu do rozšklebené rány. Zaštipalo to a patolog stiskl píst takovou silou, že přímo cítil, jak mu sérum proniká do těla. Ještě že zadržel dech a nemusel tak ochutnat těch několik kapek, které z vpichu vytryskly. Sérum proti vzteklině se vyrábí z krve osob, které byly proti viru očkovány. V těle se pak vyvinou protilátky a patolog doufal, že v kombinaci s druhou etapou léčby se mu podaří možnou nákazu přežít. Vytáhl jehlu a zamžikal bolestí. Odložil stříkačku, povolil pásek, spustil kalhoty, stáhl trenýrky, sáhl pro druhou stříkačku a pichl si do hýžděového svalu další dávku séra. Novou injekci bude potřebovat až za čtyřadvacet hodin, ale žádnou radost z toho neměl, protože od zítřka ho čeká mnohem bolestnější fáze - ne už sérum proti vzteklině, ale vakcína. Každý, kdo léčbu prodělal, se při vzpomínce na ni oťese hrůzou. Očkovací látku objevil anglický lékař Semple při výzkumech v Indii. Je to vlastně virus vztekliny získaný z mozků nakažených králíků, myší nebo krys, který byl následně usmrcen vložením do kyseliny karbolové. Mrtvé buňky pak posilují obranyschopnost lidského organismu. Samy o sobě jsou neškodné, ale přimějí tělo zapudit zdaleka ne už tak neškodné živé viry, které se jim podobají. Jedna aplikace vakcíny bohužel nestačí. Minimální dávka vyžaduje čtrnáct injekcí, jedenadvacet se považuje za optimum. A injekce se denně píchají do břišního svalu. Postupuje se ve směru hodinových ručiček, aby jehla vnikala pokaždé do jiného místa, protože vpichy jsou v důsledku zvýšené citlivosti svalové tkáně velmi bolestivé. Prvních pět nebo i deset injekcí by se snad dalo vydržet, ale těch několik posledních už je doslova mučivým utrpením. Ne, patolog se na nadcházející dny vůbec netěšil.

Jenže neměl na výběr. Vystavil se, byť nepřímo, zdroji infekce, a pokud se opravdu nakazil, bez léčby zemře. V literatuře byly publikovány pouhé dva případy, kdy člověk přežil vzteklinu, a u obou vznikaly pochybnosti o správnosti diagnózy, protože symptomy nemoci připomínaly spíše encefalitidu. Ani sérum s vakcínou ještě neznamenají záruku úspěchu, i když pravděpodobnost přežití se podstatně zvýší, ale patolog si řekl, že zřídka komplikace vakcinace jako horečka nebo ochrnutí blednou ve srovnání s jistou smrtí. Přesto ho zahájení léčby nijak zvlášť neuklidnilo. Pes zemřel, i když prodělal preventivní očkování.

Kromě strachu nepolevil ani smutek a pocit provinění. Patolog pomyslel na mrtvého chlapce, který ležel na pitevním stole, a otřásl se. Jak mohl být tak zabeďněný, že mu pichl sedativum? Pomyslel na utrpené rodiče. Tohle selhání si nikdy v životě neodpustí. Pořád mu ještě v uších zněl matčin nářek. Patolog se pevně rozhodl zjistit o tajemné nauce co nejvíce. Až skončí, bude mít o tomto viru více informací než o každém, s kterým se dosud setkal. Kdysi byl uznávaným odborníkem v oboru a teď se přesvědčí, jak to s tou jeho odborností vypadá doopravdy. Správně. Myslíš si, kolik toho nevíš, tak pohni kostrou a dokaž to.

Natáhl si kalhoty, zapnul pásek a s myšlenkou na testy, které musí provést, vyšel z kanceláře. Brzy dorazí Owens se vzorky mozku mrtvého psa a společně je porovnají s patologovými nálezy na mrtvole v pitevně. Zatím sám provede jednoduchou zkoušku na přítomnost Negriho tělísek a o něco komplikovanější proceduru, při níž se ster mozkové tkáně pokape fluorescenčním sérem proti vzteklině a preparát se mikroskopicky zkoumá pod ultrafialovými paprsky. A aby mohl pozorovat příznaky onemocnění, naočkuje půltuctů novorozenech myší výtažkem z chlapcova mozku. Rád by také získal obrázek viru z elektronového mikroskopu, protože ať už je to cokoliv, musí si to pořádně prohlédnout. A až drobné tělíčko na stole otevře, pozná, proč se celkové ochrnutí dostavilo tak rychle a proč je podání sedativa ještě úspěšilo.

Kráčel chodbou a všiml si ustaraných pohledů ošetřovatelek. Zprávy, zejména špatné, se v každé nemocnici šíří jako stepní požár. Sestřičky hleděly na lékaře, jehož chyba měla za následek smrt pacienta. Patolog se přiměl ke klidu. Třeba je znepokojovalo, že nechápou podstatu problému, nebo možná to, jak sveřepě se tváří. Rozhodně se jich nehodlal vyptávat, a jestli ty ženské vědí, co je pro ně dobré, uklidí se mu z cesty.

Došel ke dveřím do suterénu. Pomyslel na Slaughtera, který musí dostat co nejrychleji sérum, stejně jako matka mrtvého hochy, pokousaný policista a majitel psa. Spousta detailů, o které se dosud nepostaral. Navíc se potřeboval vyspat. A najíst, protože od rána nic nejedl. Ale s Owensovou pomocí se dá všechno zvládnout. Jen co se veterinář objeví, získá trochu času, obvolá ty lidi a pozve je do nemocnice na injekci. Ale ze všeho nejvíce mu záleželo na tom, aby zjistil, co zabilo toho chlapce.

Patolog sešel po schodech a pokračoval chodbou, na jejímž zadním konci vedly dveře do márnice. V přípravě si umyl ruce, oblékl plášť a nasadil si čepici, roušku a gumové rukavice. Pro jistotu, že neznečistí vzorky, si na boty natáhl ochranné návleky, a když už nenašel žádný další důvod k odkladu, vstoupil do pitevny.

Ostré světlo zářivek se odrazilo od zelených kachlíček na stěnách. Uprostřed stál laboratorní pult s nerezovými výlevkami a podnosy s nástroji, obklopený třemi pitevními stoly s drážkami pro odvod krve. Na jednom z nich leželo pod plachtou dětské tělo a patolog k němu odhodlaně vykročil. Namáhavě oddechoval a pod rouškou se mu srážela pára. Sklonil se, odtáhl plachtu a zadíval se na nahou mrtvolku. Tak drobné tělo, a přitom tak doničené, samá modřina. Oteklé rty se stopami zaschlé krve pootevřené, za nimi poškozené přední zuby. Ale to vše byly nedůležité detaily. I ve smrti vypadal světlovlasý hoch jako andělíček a patolog se zachvěl. Vůbec poprvé bude pitvat mrtvého, kterého viděl ještě zaživa, poprvé bude pitvat svého pacienta. A právě o to šlo. Žádného pacienta totiž ještě neměl. Vždyť proto se specializoval na patologii - aby se vyhnul pocitům lítosti nad mrtvými a hrozným povinností ve vztahu k živým. Bohužel, dnes je v jiné situaci a těm povinnostem se nemůže vyhnout, protože převzal zodpovědnost. Na okamžik se

zastavil, aby potlačil emoce, než uchopí skalpel, kterým odřízne kůži na hlavě. Nadechl se, a ačkoliv se v něm všechno proti tomu vzpíralo, sklonil se a vybral si místo, kam zařízne skalpel - a vtom oči pod ním zamrkaly a otevřely se. Zíraly na něj, ale nebyla v nich ani stopa dětské nevinnosti - tvrdý, pustý pohled dospělého člověka. Když dítě zvedlo paži, patologovi se zahoupala místnost před očima. Zvedl ruku k ústům, uskočil a nelidsky zaječel.

Čtyři

Marge se dnes zdržela na policejní stanici velmi dlouho. Služba jí skončila až tehdy, když od Baynardova paláce odjela poslední hlídka. Neměla co na práci, ale tím, že zůstala, uvolnila jednoho muže z noční směny pro pátrání v terénu. Slaughter potřeboval každého policistu ve městě. Z útržků informací, které z vysílačky zaslechla, si posléze vytvořila obrázek o situaci, a měla co dělat, aby se nerozplakala. Pomocníci, kteří se sesypou ve chvíli, kdy je nejvíc potřebuje, nejsou Slaughterovi k ničemu, opakovala si neustále, ale přesto nedokázala zadržet slzy. Občas si je utřela a dál předávala vysílačkou vzkazy. Otce a matku dítěte dobře znala, s její sestrou chodila do školy. Zнала tu ženu odmalička a dokonce bydlela jen dva bloky daleko. Občas rodinu navštěvovala a tomu chlapci nosila drobné dárky. Nyní je hoch mrtvý a ona pláče soucitem s rodiči a smutkem nad zmařeným mladým životem. Ale dělala svou práci, a když se uvolněný policista vrátil na stanici, aby převzal vysílačku, snažila se nedat najevo, že plakala. Přesto to na ní poznal a chvíli s ní poseděl, dokud se mu nezdálo, že ji může bez obav nechat sednout za volant. "Potřebuješ se vyspat a zase ti bude dobře," řekl jí na rozloučenou, ale oba věděli, že tak jednoduché to nebude. Dnes v noci se nevyspí řada lidí. Marge poděkovala za útěchu, a když se nabídl, že ji doprovodí k autu, odmítla - vysílačka by zůstala bez obsluhy. Za pět let práce pro Slaughtera poznala hodnotu sebeovládání a věřila, že své emoce zvládne.

Vyjela z parkoviště. Do sobotní půlnoci chybělo pouhých několik minut. Za normálních okolností by ulice kypěly životem, zejména v okolí barů a hospod, kam si mladí honáci o víkendech přijížděli po celotýdenní dřině vyhodit z kopýtka. Marge však nepřekvapilo, že je centrum města nezvykle mrtvé. Několik osobních aut a nákladáků, tamhle před barem usrkují pivo z plechovek dvojice mužů, jinak nikdo. Vypadá to tady jako ve všední den, pomyslela si Marge a uvažovala, jestli se už rozšířila zpráva o naze, nebo jestli rančeři zůstali doma proto, aby hlídali svá stáda, protože v poslední době jim je něco vybijí. Bez ohledu na příčiny to ticho Marge znepokojovalo. Na předměstí si všimla, že v řadě domů se svítí, a i to se vymykalo normálnímu obrázku sobotní noci. Litovala, že neměla možnost promluvit si se Slaughterem, ale nechtěla ho zdržovat - měl starosti až nad hlavu. Ale myšlenka na osamělou noc ji vůbec nelákala, a tak projela kolem svého domku a dojela o dva bloky dál. Říkala si, že jestli se u nich bude svítit, zastaví se alespoň na chvíli a pokusí se matce a otcovi ulevit v jejich žalu.

Svítilo se vpředu i vzadu a před domem stál osobní automobil a za ním dodávka s emblémem instalatérské firmy. Oba jsou tedy doma, pomyslela si Marge. Zaparkovala vedle chodníku a uvažovala, jestli nejde nevhod. Ale pokládala návštěvu truchlících za svou povinnost, a když už je tady... Vystoupila, zamkla auto a zaposlouchala se do vržání cvrčků. Všechna okna zářila do noci a Marge napadlo, že rodinu navštívil i někdo další. Pak zaslechla hlasy, oba mužské, zesílené, jakoby vzteké. Znovu, ještě hlasitěji. Ti dva po sobě řvali. Marge strnula a cvrčci zmlkli. Z domku vyběhl muž, s nímž se Marge už jednou setkala - soused z vedlejšího domku. Rozhlédl se, jako kdyby chtěl přivolat pomoc, a když spatřil Marge, vyhrkl: "Kristepane, ona zešilela."

"Cože?"

A pak Marge uslyšela zavrčení. Instinkt jí radil vzít nohy na ramena, ale přemohla prvotní úlek a vydala se pomalu k domku, když se s řinkotem roztříštilo okno jídelny. Prolétly jím dvě bojující postavy a dopadly na prkna verandy. Matka a otec. Matka vrčela jako rozružené zvíře a otec nesrozumitelně křičel a vrískal. Ležela na něm, kousala ho a škrábala. Marge vyběhla po schodech. "Pomozte mi!" křikla na souseda. "Musíme ji z něho sundat!"

"Ale ona je šílená," namítl soused.

Marge později vzpomínala, že v tom okamžiku pomyslela na Slaughtera a uvažovala, jak by se šéf v takové situaci zachoval. Prála by si, aby ji pochválil, že v okamžiku, kdy rozhodoval každý zlomek vteřiny, jednala správně. Hrubě odstrčila souseda, který jí stál v cestě. "Sežeňte pomoc!" křikla na něj a rozhlédla se po nějaké zbrani, kterou by matku přemohla. Nechtěla se s ní potýkat holýma rukama a nechat se pokousat jako nešťastný manžel, který kvílel bolestí, ale když v rohu verandy spatřila, co hledala, zaváhala. Warren si s tou věcí bezpochyby hrál den před svou smrtí. Nechtělo se jí toho předmětu dotknout, ale otcovo zaječení ji z chvilkové letargie rázem vyburcovalo. Natáhla ruku a popadla baseballovou pátku. Přiskočila k zápolící dvojici a nedbajíc, že jí noha uklouzla na rozbitém skle, a s myšlenkou na Slaughtera zvedla pátku nad hlavu a rozmáchla se.

Pět

Slaughter čekal za zamčenými dveřmi, dokud nepříjel Rettig s Hammelem. Zakřičel na ně oknem varování, aby se pořádně rozhlédli, než vystoupí z auta. Policisté rozsvítili hledáček, ale nic podezřelého neviděli. Slaughter jim vyšel naproti. "Tudy," vybídl je.

"Tak co se děje?"

"To kdybych věděl."

Policisté strnuli. Měli na sobě džínsy a sportovní košile a oběma visel u opasku revolver. Viděli, že Slaughter drží

vlastní zbraň v ruce. Následovali jeho příkladu a společně se přiblížili k ohradě.

"Rozsviňte baterky."

Pastvinou přeběhly kužely světla.

"Nechápu, co to má znamenat," ozval se Rettig.

"Hlavně si hlídejte záda a neustále se rozhlížejte," nabádal ho Slaughter. "Něco tady venku je. Dokonce mně to vlezlo na verandu."

Slaughter přelezl ohradu a svítil kolem sebe baterkou. Oba muži seskočili vedle něj a všichni tři zamířili ke středu pastviny.

"Na verandu?"

"No ano, na verandu," odsekl Slaughter, aby zakryl rozpaky. Rozhodně nechtěl před svými podřízenými přiznat, že zpanikařil. Cítil se v jejich přítomnosti mnohem bezpečněji, ale ani tak nedokázal potlačit nepříjemný pocit v žaludku. A hlavně si přál, aby mu přestali klást zbytečné otázky.

Jenže Rettig se nenechal odradit. "A co to bylo?" vyptával se.

"Už jsem řekl, že nevím. Neměl jsem možnost si to prohlédnout."

"Ani na té verandě?"

"Ne. Právě jsem s vámi telefonoval, když jsem to zaslechl. A když jsem vyhlédl ven, veranda byla prázdná."

Pak Slaughter spatřil, co hledal, a trpce litoval, že se ve své předtuše nemýlil. V povadlé trávě ležela dvě těla a Slaughter se k nim rozběhl. Zastavil se a ohromeně zíral. Oba koně měli podobně vyhřežené vnitřnosti jako dobytče, vedle kterého našli mrtvého doktora Marklea, a jako zvíře, jež leželo u nákladáku Sama Bodinea, ale pohled na ně byl ještě horší. Slaughter zmasakrovaná zvířata málem nepoznával. Za sebou zaslechl zalapání po dechu.

"Zatracená práce," ulevil si Rettig. "Panebože, co za netvora má tohle na svědomí? Je mi to líto, šéfe."

"Ti koně... byli všechno, co jsem..."

Slaughter se odvrátil a zamířil ke strži. "Slyšel jsem je tam v těch křovinách. Byli tři. Další dva u stáje. Chtěl bych..."

"Počkejte moment, šéfe." Rettig ho chytil za rameno.

Slaughter mu ruku odstrčil. "Ti podělaní..."

"Tak počkejte přece! Nevíme, proti čemu jdeme. Říkáte, že jich bylo pět?"

"Přesně tak. Vypadali jako velcí rysi."

"A bylo jich pět?"

"Vím, že to zní neobvykle, ale..."

"To je vedlejší. Jistě, kočkovité šelmy obvykle neloví ve smečkách, ale stát se může všechno. Jde mi o to, že potřebujeme pomoc. A víc světla."

"Chcete čekat, až vyjde slunce? Zatraceně, do té doby budou dávno za horama."

"Kdybychom aspoň měli nějakého stopaře..."

"A koho, proboha? Taky jsem už na to myslel. Tihle místní kovbojové si možná myslí, že jsou vynikající stopaři, ale ještě jsem nepotkal žádného, který by dokázal vystopovat chlapa s průjmem do kadibudky. Jestli to nezačneme pronásledovat hned teď, nikdy se nedozvíme, co to bylo."

"Promiňte, šéfe, ale do toho já nejdu."

Slaughter sjel Rettiga vzteklým pohledem a obrátil se k Hammelovi. "Co vy?"

Hammel pokrčil rameny.

"Od té doby, co jsme našli Clifforda, vám jaksi není do řeči."

"No, říkal jsem si, že se budu hlavně dívat, abych se poučil."

"Jo, taky se mi zdá."

Slaughter se otočil k rokli. Ve světle baterky a měsíce toho mezi keři moc neviděl a do jeho zlosti se pomalu vkrádal strach.

"No dobře. Máte pravdu. Pátrat potmě by byla pitomost. Ale když jsem viděl ty koně..."

"Nebojte se, však my je dostaneme," ujistil ho Rettig. "Ale ne hned."

Slaughter přemohl smutek a musel se odvrátit.

"Co s těmi koňmi?" zavolal Rettig za jeho odcházejícími zády.

"Necháme je, jak jsou. Co už na tom záleží?"

Slaughter slyšel, jak ho oba muži následují. Vyšplhal na ohradu, a když seskočil, zařinčel v domku telefon. Kdo to sakra pořád vyzvání? pomyslel si vztekle. Však já ti to zatrhnu! S kletbou na rtech se rozběhl ke dveřím. Tentokrát však sluchátko nezůstalo němé, a jak Slaughter poslouchal, v duchu se znovu rozběhl. Měl pocit, že se v posledních několika dnech vůbec nezastavil.

Šest

Proběhl chodbou, sledován vyděšenými zraky ošetřovatelek. Rettig s Hammelem zůstali u jeho domku na hlídce, a když Slaughter prudce otevřel dveře s nápisem MÁRNICE, pomyslel na své koně, tak krutě srovozené ze světa, a zadoufal, že oba muži přechkají noc ve zdraví. Dvěma skoky prolétl přípravnou a vtrhl do pitevny. Vypadalo to tam jako na jatkách. Všude samá krev, rozbité sklo, poházené nástroje. Patolog se opíral o stůl. Plášť měl zakrvácený a kolem krku mu zplihle visela rouška, obličej nad ní v kontrastu s krvavými skvrnami nepřírozeně bledý. Působil dojmem nemocného člověka, i když to mohlo být i světlem zářivky, které odrazem od zelených kachlíček zalévalo celou místnost

chorobným odleskem. Patolog se klepal jako ratlák a muž vedle něj, oblečený v civilním obleku, nevypadal o moc líp. Owens. Slaughter veterináře poznal, protože se s ním občas vídával. Naposled se s ním setkal nad mrtvolou doktora Marklea.

Oba muži se k němu ztrápeně ohlédlí, ale Slaughter si prohlížel pitevnu. Zápach chemikálií a sražené krve. Nechápal, co to má znamenat. Nadechl se, že položí otázku, ale patolog ho předešel: "Já jsem ho zabil."

Slaughter se na něj ohromeně zadíval a pak stočil pohled k Owensovi. V hlavě měl zmatek. "Tak především se uklidněte. Když jste mi volal, hulákal jste do telefonu jako šílenec."

"Ale já ho opravdu zabil."

"Ano, vím, to už jste říkal do telefonu a předtím u toho domu na kopci. A já můžu jenom zopakovat, že jste nemohl tušit, jak na toho kluka sedativum zapůsobí. Ale co ta krev všude kolem? Může mně někdo vysvětlit, co se tady stalo?"

"Bože všemohoucí! Jste snad hluchý? Vždyť říkám, že jsem ho zabil."

Slaughter se prudce otočil k Owensovi. "Co je s ním? Pomátl se?"

"Radši se podívejte sám. Tamhle leží," vykukl Owens a ukázal ke vzdálenější stěně místnosti.

Za posledním pitevním stolem spatřil Slaughter na zdi krvavou šmouhu a žaludek se mu sevřel hroznou předtuchou. Vykročil, i když část jeho mozku velela stůj. Nahlédl za stůl a uviděl dvě dětské nohy. Naklonil se. Na podlaze ležel mrtvý chlapec s široce otevřeným břichem a vyhrželými vnitřnostmi. "Kristepane! Vy jste zohavil mrtvolu!"

"Ne! Pořád říkám, že jsem ho zabil!"

Slaughter na něj nechápavě zíral. "Ale tam u domu jste ho přece prohlásil za mrtvého."

"Byl jsem si tím tak jistý, že bych na to vsadil svou odbornou pověst."

"Svou pověst?"

"To je jedno. Prohlédl jsem ho a podle všech standardních indikací byl ten kluk mrtvý."

"Dobře, potom ale..."

"Potom ale vstal z mrtvých a sápal se na mě."

Slaughter měl pocit, že naslouchá jakési zcela neznámé řeči. Slova mu nedávala žádný smysl. Neměla žádný význam. Chvilí trvalo, než mu došlo, co slyšel, a ustoupil od patologa do bezpečné vzdálenosti. "Pro smilování boží, vám opravdu přeskočilo. Vy jste zešílel!"

"Ale ne! Tak mě konečně vyslechněte. Nemyslel jsem to tak, jak to asi vyznělo."

"To proboha doufám, že ne."

"Chtěl jsem říct, že paralýza posledního stadia nemoci musela být působením sedativa značně zesílena."

Slaughter jen zmateně potřásl hlavou.

"Upadl to tak hluboké strnulosti, že nebylo možné zjistit známky života."

"A co kčertu znamená tohle?" vyštěkl Slaughter. "Edgar Allan Poe, Předčasný pohřeb?"

"Ne, prosím. Poslechl jsem mu srdce. Zkontroloval dech. Dokonce jsem mu hned po příjezdu sem změnil teplotu."

Všechno negativní."

"Udělal jste mu EEG?"

"Říkal jsem, že jsem udělal všechno. Podle mého nejlepšího vědomí a svědomí byl mrtvý. Chtěl jsem zahájit pitvu a on otevřel oči a vrhl se mi po krku. Já jsem..."

"Pomalu a pěkně popořádku. Říkáte, že byl katatonický. Je to tak? Chápu vás správně?"

"Občas - velmi zřídka - se to stává. Existují případy, kdy byl pacient prohlášen za mrtvého a pak se v márnici probudil."

Slaughter se ohlédl na Owense. "Je to pravda?"

"Nejsem lékař, ale už jsem o něčem podobném slyšel. Jak říká, jde o vzácné případy, ale stávají se."

"Ale jestli jste proboha zkoušel i mozkovou činnost..."

"Podívejte se," skočil mu do řeči patolog, "kdysi jsme se domnívali, že nepřítomnost srdeční činnosti je neklamným příznakem smrti. Jenže pak se ukázalo, že srdce může bít tak slabě, že to žádný přístroj nezjistí. Vymysleli jsme tedy další zkoušky. Měření teploty těla nebo elektrických impulzů v mozku. Faktem zůstává, že dodnes nevíme, kdy přesně nastává okamžik smrti. Pacient podstoupí operaci. Všechno jde jako na drátkách, ale najednou mozek i srdce zkolabují. Děláme, co můžeme, abychom ho resuscitovali. Bohužel marně. Je mrtvý. Pak ale - z ničeho nic, samo od sebe - se srdce znovu rozběhne. A teď mi řekněte, co se stalo. Vysvětlíte mi to, protože já to nevím."

Slaughter si oba muže změnil znepokojeným pohledem. "Dobře. Předpokládejme, že na vašich argumentech něco je. Sedativum přestalo působit a ochrnutí polevilo."

"Chňapl po mně. Musel jsem se bránit. Bylo mi jasné, že nesmím připustit, aby mě kousl nebo škrábl. A nenechte se zmýlit tím, že byl malý. Síly měl za dva. Neustále na mě dorážel. Kopal jsem, křičel o pomoc, ale tyhle dvojí dveře utlumí každý zvuk. Oběhli jsme stůl a pak mě zahnal do kouta. Byl jsem vyděšený a ohnal jsem se skalpelem, který jsem držel v ruce, a zabil jsem ho."

Slaughter s Owensem beze slova naslouchali.

"Ach, bože můj." Patolog udeřil pěstí do stolu.

Slaughter k němu přistoupil. "Uklidněte se."

"Ale já..."

"Uklidněte se. Všechno bude v pořádku."

Patolog se zachvěl.

"Ještě jedna věc," vmísil se Owens. "Ty myši uhynuly."

"O čem to mluvíte?"

"V laboratoři chováme myši pro testování virů," vysvětloval Owens. "Myši se narodily a vyrůstaly v absolutně sterilním prostředí, stejně jako jejich rodiče a rodiče jejich rodičů a několik generací pozpátku. Máme tedy jistotu, že

jejich organismus nebyl kontaminován. Můžeme tak studovat působení a symptomy látek, které jim píchne, protože máme jistotu, že symptomy způsobila právě tato konkrétní látka. Tímto způsobem se snažíme izolovat původce nemoci a zjistit neúčinnější metodu léčby. Standardní test na vzteklinu vypadá tak, že se myším naočkuje infikovaná tkáň. Pokud pokusné myši přežijí, znamená to, že nemáme co do činění s předpokládaným virem. A jestli zemřou, získali jsme dokonalý vzorek zkoumaného viru. No a naše první testy na virus nevedly k průkazným závěrům. Ano, jistě, věděli jsme, že je smrtelný, ale mikroskopické preparáty vypadaly jinak, než jsme očekávali, a proto jsem provedl další zkoušky. Místo zkoumání mozku uhynulého psa jsem naočkoval několik myší."

"A ty zemřely?"

Owens přikývl.

"Ale to přece není nic nového. Sám jste řekl, že ten virus je smrtelný."

"Jenže první symptomy se u myší objevují nejdříve za týden a tyhle uhynuly za čtyři hodiny. Klasické příznaky vztekliny, ale mnohonásobně zrychlené. Nejprve malá změna chování, pak zuřivá fáze, ztráta nervosvalové koordinace, ochrnutí a smrt. Fáze zuřivosti byla jasně patrná, i když myši se nevrhaly na sebe navzájem, jen na skleněné stěny nádoby. Jde o to, že nepřežily minimálně týden, nýbrž pouhé čtyři hodiny."

Slaughterův mozek pracoval na plné obrátky a přeskakoval od jedné možnosti ke druhé. "Ukažte mi je."

Owens se na něj tázvavě zadíval.

"Chci se na ně podívat," naléhal Slaughter. "Kde je máte?"

"Nemáme u nás potřebné přístroje, především elektronový mikroskop, a tak jsem přišel sem, abych..."

"Ano, ale to je vedlejší. Ukažte mi je."

"Tady jsou. Přinesl jsem je s sebou."

Slaughter se otočil ke kovové schránce a chystal se uvolnit západky. "Můžu to otevřít?"

Owens přikývl. "Obsah je sterilní. Nákazy se bát nemusíte."

Slaughter pozvedl víko a hleděl na myši v utěsněných skleněných kontejnerech, hleděl na bílé kožičky a na něco, čeho se děsil, ale přesto to očekával. Vytáhl jeden kontejner a ukázal ho ostatním. Patolog a Owens vytřeštili oči na myš, která na ně vztekale prskala. Slaughter dokonce cítil, jak drápky škrábou o sklo.

"Přisahám, že byly mrtvé," vydechl Owens. Přistoupil ke schránce a prohlédl si obsah ostatních kontejnerů. Ve všech zuřivě pobíhaly myši.

"Jste si tím jistý?" otázal se Slaughter sarkasticky.

"Myslíte, že nepoznám mrtvou myš?" ohradil se veterinář.

"Asi jako já, když jsem vyšetřoval toho chlapce," poznamenal patolog.

Muži beze slova pozorovali rozružené bílé myši.

"Už vám věřím," prohlásil Slaughter a těžce povzdychl. "Nevěřil jsem, ale po tomhle ano. Nevím, co se tady děje, ale vím určitě, že se to děje." Ohlédl se k poslednímu stolu. "Co s tím klukem? Až ho otec s matkou uvidí... Ti rozhodně našemu vysvětlení neuvěří. Neumím si představit, jak jim to vysvětlíme."

"Tak jim nic neřekneme." Patolog narovnal skleslá ramena a do obličeje se mu vrátila barva. "Dokončím pitvu. Stejně bych to musel udělat, abych zjistil, jak virus působí. Řez na břicho zašiju, takže bude vypadat jako normální součást pitvy. Kromě nás tří se nikdo nedozví, co se stalo."

Trojice si vyměnila rozpačité pohledy. Uvědomovali si význam uzavřeného spiknutí i to, jak silně od té chvíle jeden na druhém závisí.

Chvilí mlčeli. Pak Slaughter přikývl a Owens ho následoval.

"Owensi, přinesl jste preparáty pro mikroskop?"

"Jsou ve schránce s kontejnery."

"Výborně. Pusťme se tedy do práce. Vy, Slaughter, byste mohl skočit do mé kanceláře. Vedle stolu najdete na zemi hromadu knih. Podívejte se do obsahu a nastudujte všechno, co se tam píše o vzteklině. Tohle je sice jiná nemoc, ale dost podobná, a my už nesmíme ztratit ani minutu tím, že bychom vám museli všechno po lopatě vysvětlovat."

"Jak dlouho vám potrvá, než něco konkrétního zjistíte?" zeptal se Slaughter.

"Přinejmenším několik hodin."

Slaughter se podíval na hodinky. Tři v noci. "Vůbec se netěším na ráno," poznamenal.

"Máte k tomu spoustu důvodů."

"Zasypou mě otázkami."

"Inu, tak se podívejme, jestli se nám podaří připravit si pár odpovědi."

Slaughter přikývl. Pokusil se o povzbudivý úsměv, a když mu zemřel na rtech, obrátil se k odchodu.

Sedm

"Takhle tedy vypadá virus vztekliny."

Slaughter mžoural na obrázek, který mu patolog ukázal.

"Ano, já vím. Četl jsem o něm," řekl Slaughter.

"Výborně. A tady máte záběr z elektronového mikroskopu. Virus získaný z mozku mrtvého psa." Patolog položil snímek vedle knihy, do níž oba hleděli.

Slaughter si oba obrázky chvíli prohlížel a porovnával je. "No, zdá se mi užší než virus vztekliny."

"Ano, a to je jenom jeden z několika rozdílů. Tvar viru vztekliny bývá přirovnáván ke kulce, ale tenhle vypadá jako... Já

nevím."

"Jako raketa," poznamenal Owens.

Slaughter s patologem se po něm ohlédl.

"Vlastně proč ne. Dobrá, tedy raketa." Patolog ukázal na snímek z mikroskopu. "Koneckonců, rychlost, s jakou působí, by raketě celkem odpovídala. Jde o to, že podobný tvar má řada virů. Například puchýřkovitá stomatitida. Ale tento virus se přece jen liší. Je mnohem štíhlejší, a i když je tady dole jasně patrný vrub, zcela chybí obvyklý 'ocásek'. Ale nejdůležitější je, že u chlapce vůbec nebyla zasažena nervová tkáň."

Slaughter k němu překvapeně pozvedl zrak. Studoval doporučenou literaturu opravdu pečlivě a tolik věděl, že virus vztekliny se šíří nervovou soustavou, požírá tkáň a nakonec ji zničí. Zamračil se. "Myslel jsem, že..."

"Ano, já vím. Je to podivné. Ještě jsem se ve své praxi nesetkal s virem, který by se takto choval. Napadl ovšem limbický systém chlapcova mozku."

Tomuhle Slaughter nerozuměl. Pátral v paměti po nastudovaných vědomostech, ale na nic podobného si nevzpomínal.

"Limbický systém," vysvětloval patolog, "je centrální partie nad kmenem, kolem níž se vyvinuly ostatní části mozku. Někdy se mu říká 'plazí' mozek, ale já dávám přednost označení 'zvířecí'. Tady jsou soustředěny naše základní instinkty, pud sebezáchovy, emoce, agresivní sklony. Infekce této části mozku by vysvětlovala chlapcovo chování. Jednoduše řečeno, stalo se z něj zvíře."

"Ale jak si vysvětlíte to koma, do kterého upadl?"

"Nesmíte na mě spěchat. Hned se k tomu dostanu. Podle mého názoru se virus šíří krevním oběhem. Proto tak rychle zasahuje celé tělo. Měl byste vědět, že když jsem chlapcovo zranění - tedy místo, kde se podle vlastních slov pořezal - prohlížel, objevil jsem stopy po kousnutí. Lékař, který ho ošetřil, neměl k takovému podezření pochopitelně žádný důvod a rána byla navíc rozeklaná a okraje roztržené jako od rozbité láhve. Ale chlapce opravdu něco pokousalo, o tom nemůže být sporu. Došlo k tomu nejvýše čtyřicet hodin před smrtí. Virus se tedy šíří krevním oběhem. A je selektivní, napadá jen určité buňky."

"Limbický systém."

Patolog přikývl. "Velmi rychle způsobuje symptomy vztekliny. U člověka pak po asi dvanácti hodinách nastává paralýza a komatózní stav. Je zřejmé, že po téměř totálním útlumu mozkové činnosti virus přestává působit, stává se latentním. Jakmile však oběť znovu nabude vědomí, probudí se k životu i virus. Je obdivuhodně efektivní. Přivede oběť na pokraj smrti a pak se stáhne, aby hostitele úplně nezahubil a sám tak přežil. A vzhledem k tomu, že se šíří krví, dostane se i do slinných žláz, infikuje sliny a kousnutím se může přenést na další oběť. A pokud jste měl třeba tržnou ránu nebo i oděrku a přišel jste do styku s krví nakaženého organismu, onemocníte také." Patolog ukázal na strup na Slaughterově tváři.

Slaughter se zachvěl a sáhl si na poraněný obličej. Starostlivě se zamračil.

"Na strach je trochu pozdě, Slaughtere. Kdybyste se nakazil, projevila by se nemoc už včera. Ale příště si nehrajte na žádného zatraceného hrdinu a nechte se ošetřit."

"Jestli je to, co říkáte, pravda, stejně byste mně moc nepomohl."

"Ano, uznávám, že se nemýlíte. Naše vakcína by nebyla k ničemu." Patolog se dotkl vlastního zranění, natrženého a otekého rtu. "Taky jsem měl štěstí. Kdyby došlo ke kontaminaci rány, už bych touhle dobou řádl. Píchl jsem si dvě dávky séra. Naprosto zbytečně. Kristepane, nemám ponětí, jak dál. Co budeme dělat?"

"Říkáte, že jste se s podobným virem ještě nesetkal? Nikdy jste o něm ani neslyšel?" vyptával se Slaughter.

Patolog zavrtěl hlavou.

"Nuže, já ano," ozval se Owens.

Slaughter s patologem se na něj překvapeně zadívali.

"Slyšel jsem o něm," vysvětloval Owens. "Objevil se v devětašedesátém v Etiopii. Stádo dobytka se nakazilo atypickou formou vztekliny. Slabý záchvat zuřivosti a celkové ochrnutí. Všechny kusy zkolabovaly a majitel je pokládal za mrtvé, i když neměl ponětí, co to bylo za nemoc. Jenže pak se celé stádo zázračně zotavilo."

"Cože?" vyhrkl patolog užasle. "Vzteklinu nemůže žádné zvíře přežít. Podle mých poznatků je to zcela vyloučeno."

"No, to stádo v Etiopii přežilo. Ovšem virus v jejich těle také a po několika dnech se symptomy dostavily znovu."

Všechny kusy musely být utráceny."

"Víte určitě, že šlo o vzteklinu?"

"Ale ano, všechny pozdější testy to potvrdily. A dočetl jsem se i o dalším případě. Před dvěma lety přežilo v Indii vzteklinu několik buvolů."

"Jenže tohle není vzteklinu. Tady by žádná protilátka nepomohla. A i kdyby nějaká účinná vakcína existovala, neměli bychom čas ji sem dopravit."

"Jak vůbec vzniká nový virus?" zajímal se Slaughter.

"To bych také rád věděl," odpověděl patolog. "Chcete slyšet pravdu? Udivuje mě, že k tomu nedochází dnes a denně. Nemám na mysli nemoc legionářů, o které se v poslední době tolik píše, ale kterou zatím nikdo nediagnostikoval. A nemluvím ani o stafylokoku nebo původci kapavky, kteří zmutovali, takže jsou dnes odolní vůči penicilinu a jiným antibiotikám. Rozeberme si mé tvrzení, že tento virus je zcela nový. Ptát se na příčinu jeho vzniku je totéž, jako ptát se na důvod, proč se u našich předků vyvinul na základě limbického systému velký a složitý mozek, kterým se dnes vyznačuje druh homo sapiens. Na tuto otázku neznáme jednoznačnou odpověď. Evoluce je dílem náhody. Buňka se vyvine neobvyklým způsobem. Něco se stane s DNA. Rádi podléháme klamu, že všechno má svůj neměnný řád, ale opak je pravdou. Vše kolem nás se mění, ovšem tak pomalu, že to nepostřehneme. Ale změny existují. Lidé dorůstají do větší tělesné výšky, některá plemena psů se přežila a vymírají. Extrémů si samozřejmě všimneme. Označujeme je za zřůdy. Ale k těm skutečně pozoruhodným změnám dochází na nižší úrovni, kde unikají naší pozornosti. V buňkách."

Jejich časové měřítko je zcela jiné než naše, mnohem rychlejší, a na úrovni buněčného života je rychlejší i evoluce, protože tím pádem je i větší pravděpodobnost vzniku náhodných variací. Ale evoluce nemusí nutně probíhat ve vývojových etapách. Kvantový posun, nebo chcete-li skok, je otázka okamžiku. Pokaždé, když se podrobíte rentgenovému vyšetření, jsou chromozomy ve vašem těle vystaveny palbě mikroskopických projektilů. Chcete modelový příklad? Zkusme tenhle. Předpokládejme, že máme psa. Pes se nakazil vzteklinou, ale příznaky se ještě neobjevily. Pes se zraní. Řekněme, že si zlomí nohu nebo si způsobí vnitřní krvácení. Majitel ho vezme na veterinu a tam psa zrentgenují a ošetří a zvířeti se daří lépe. Ale na katastrofu už bylo zaděláno. Virus vztekliny byl s velkou pravděpodobností zasažen rentgenovým zářením. Kčertu, stačí jedna jediná zmutovaná buňka, která přežije v mozku. Majitel jde na víkend tábořit do hor a vezme psa s sebou. U zvířete propuknou symptomy vztekliny a pánovi v záchvatu zuřivosti uteče. A nová nákaza se začne nekontrolovaně šířit."

"Vzpomínám, jak jste mluvil o těch zatoulaných psech v horách. Nazval jste to psychopatické chování u zvířat," poznamenal Slaughter.

"No jistě," vmísil se Owens. "Z údolí vedou jenom dvě cesty. Kolem nás jsou vysoké hory a virus zůstal lokalizován. Ale jak je možné, že ho dosud nikdo neobjevil?"

"Protože, pokud vím, po něm dosud nikdo nepátral," řekl patolog. "Rančeři možná odstřelili pár divokých psů a zakopali je, ale přinesli k vám někdy nějakého na vyšetření?"

Owens zavrtěl hlavou.

"Tak tady máte vysvětlení."

"Ale v pátek jste mluvil o tom, že pokousali několik lidí," namítl Slaughter. "Ti by si určitě nechali píchnout sérum proti vzteklině, ale přesto by se u nich projevíly příznaky nové nemoci."

"A oni taky opravdu přišli, ale žádné komplikace nenastaly. Důvod? Pes, který je pokousal, ten virus v sobě neměl. Nebo virus zmutoval až později. To není argument, který by svědčil proti mému modelu."

"Ale virus je tak nakažlivý, že by se jím už muselo infikovat každé volně žijící zvíře," trval na svém Slaughter.

"To si nemyslím. Všechna napadení, s nimiž jsme se zatím setkali, byla vedena neobyčejně brutálně a oběť, ať už zvíře, nebo člověk, málokdy přežila. A pokud ano, byla oslabená virem a o zbytek se postarala zima, která ji zabila. Příroda vyřazuje slabé jedince. Neměli jsme možnost studovat dlouhodobé působení viru. Možná existuje fáze uklidnění, co já vím? To se v tuto chvíli říci nedá."

"Jak je teda možné, že se virus náhle objevil ve městě?"

"Na tu otázku si můžete klidně odpovědět sám. Stačí jediný pes, který se zatoulá až sem. Ale domnívám se, že je zde jiný důvod. Nezapomeňte, že letošní zima byla opravdu krutá a zahnila oběti viru z jejich normálních lovišť v horách dolů do údolí. Taková je alespoň jedna z verzí mého modelu. Můžu se samozřejmě mýlit, ale nemyslím si to. A kromě výsledků zkoušek víme ještě něco. Oběti jsou noční tvorové."

Patolog ukázal na schránku s kontejnery, v nichž pobíhaly údajně mrtvé myši, které Owens přinesl ze střediska. Veterinář zjistil, že pokud myši přebývaly v temnotě, chovaly se docela klidně. Zuřivost se u nich objevila až tehdy, když byly vystaveny světlu, které jim podráždilo oči.

"To je další symptom, který má náš virus společný se vzteklinou," pokračoval patolog. "Vysoká citlivost na světlo. Proto ten mrtvý kluk tak vrčel. Do domu pronikalo horními okny měsíční světlo. A také to pomáhá vysvětlit, proč k většině incidentů došlo v noci. Oběti viru se přes den ukrývají a spí. Po setmění opouštějí úkryt, ale měsíc je téměř v úplňku a ony na něj reagují."

"Ještě jedna věc. Víme, že se navzájem neohrožují," doplnil Owens. "Když jsem dal více myši do jednoho kontejneru, jedna druhé si vůbec nevšimla. Zuřivě mžouraly do světla a útočily jen proti sklu."

Slaughter si vzpomněl na postavy, které v noci viděl na svém pozemku. "Chcete říct, že útočí ve smečce?"

"Není to nezbytně nutné, ale pravděpodobně ano."

"Ale co je k tomu vede?"

"Podle mého názoru se v důsledku působení viru posílí úloha limbického systému, který v podstatě převezme úlohu mozkové kůry. Člověk pak jedná stejně jako před statisíci lety. Schopnost lovit ve smečce byla člověku vždycky vlastní. Je to jedna z vlastností usnadňujících a vůbec umožňujících přežití. Individualismus, tak charakteristický pro lidské chování, je naopak rys velmi novodobý."

Osm

Wheeler se vzepřel na vidlici větve. Čekal na svítání. Seděl na stromě celou noc a nohy i záda ho po dlouhých hodinách strávených v nepohodlné poloze bolely jako čert. Těžká oční víčka mu neustále padala, nedostatkem spánku byl jako obluzený a do rukou, které svíraly pušku, dostával křeče. Navzdory trápení se však spokojeně uchechtl. Vidina cíle mu za tu trochu utrpení rozhodně stála. Usmál se do ztemnělého porostu a na předmět, který ležel vedle pelyňkového keře. Ano, dostal, pro co si přišel, což představovalo v jeho životě vítanou novinku. Již dlouhou dobu se s ním osud vůbec nemazlil - od onoho říjnového odpoledne v sedmdesátém roce, když zastřelil toho hipíka. Ve chvílích, kdy dokázal být sám k sobě upřímný, uznával, že jeho potíže začaly mnohem dříve, potíže s manželkou a zejména se synem. Ale i když si ty problémy zčásti sám, nebyly takového rázu, aby je mezi sebou společně nedokázali vyřešit. Ale nájezd těch prokletých vlasatců všechno zhatil. To oni mohli za jeho trápení, jejich hlasité držky a to svinstvo, které s sebou přitáhli. Živě si vzpomínal na den, kdy přijel do města a poprvé je uviděl. Naštval ho tehdy jejich neupravený vzhled, klackovité chování a zejména jejich jednoduchá řešení všech problémů této země. No jasně.

Na všechno se vykašlat a žít jako děti. Ale kdyby děti - jako zvířata! To by teda bylo řešení. Jedna báseň. Hovno! Báli se do Vietnamu, o nic jiného nešlo. Když měli jít bránit svou vlast, podělali se strachem. Byl u toho, když je město donutilo opustit údolí. Pomáhal je vykopat. Mlátil je klackem a házel po nich kamením jako ostatní. Zavřeli jim v jejich vlastním zájmu ty nevymáchané držky a doufali, že si z toho vzali ponaučení. Ale potom jeho syn utekl z domu a připojil se k té všivě komuně v horách a z vlastního otce udělal úplného blbce. Nemohl přece dovolit, aby krev jeho krve skončila jako ti špinaví vlasatci a aby si na něj samotného celé město ukazovalo prstem a tropilo si z něho žerty. A ti hipíci by navíc mohli být nebezpeční. Cpalí se drogami a určitě byli schopní všeho. Wheeler se rozhodl získat syna nazpět. Vydal se pro něj do hor a vlasatci z komuny se mu samozřejmě postavili na odpor a pokoušeli se utajit, o co jim ve skutečnosti jde. Neměl přece sakra na vybranou! Musel toho špinavce, který se na něho vrhl, zastřelit. Byla to čirá sebeobrana a Wheeler se spoléhal na to, že obyvatelé města jeho čin pochopí. Ale nepochopili a kromě toho se proti němu obrátil i syn. Skončil na dva roky za mřížemi. Wheeler poznal, že se už nemůže na nikoho spolehnout. Všichni se proti němu spikli.

Jeho chyba. Měl své přátele prokouknout už dříve. Dobrá, poučil se. Pozdě, ale přece. Syn hned po procesu opustil město a on zatím hnul ve vězení. Ale nebýt jednoho strážného, bylo by to tam docela snesitelné. Jenže to by se do něj ten bachař nesměl pořád navážet. Wheeler neměl na výběr a musel se mu postavit. Přece sebou nenechá orat jako nějaké ucho. Na podmínku za dobré chování ho potom samozřejmě nepustili a musel si trest odsedět až do konce. Co ale čekal? Jestli si usmysleli, že ho dostanou, byl bezmocný. Nakonec ho opustila i manželka. Za jeho nepřítomnosti se starala o ranč. Ve vězení ho nenavštěvovala, ale přičítal to časovému zaneprázdnění při práci na ranči. V den, kdy se vrátil, však zjistil pravdu. Řekla mu, že zůstala, aby nenechala ranč na pospas cizím lidem, ale že už s ním dál nemůže žít. Teď, když se vrátil, už jí není potřeba a odjíždí. Zmlátil ji za to, a když pro ni přijel taxík, ani jí nepomohl se zavazadly a nechal řidiče, aby se jí postaral o kufry. Stál na verandě, natahoval si prsty, až praskaly v kloubech, díval se, jak kulhá k autu. Oznámil jí, že ji nikdy nepřijme zpátky a že kdyby se pokusila vrátit, zmlátí ji ještě víc. Tehdy ji viděl naposledy. Ať si táhne, jemu to nevadí. Nikdy mu nebyla dobrou ženou, pořád se do něj navážela, že moc pije, a nutila ho do práce, do které se mu vůbec nechťelo. Bože, bez ní mu bude mnohem líp, i bez toho hubatého syna, s kterým byly akorát samé problémy. Nepotřebuje je, klidně se bez nich obejde.

Přesto to s ním začalo jít z kopce. Bývalí kamarádi se mu vyhýbali, i když to vlastně očekával. Vždyť to žádní kamarádi nebyli, jenom kumpáni z baru, kterým nešlo o nic jiného než jak z něj vyrazit další rundu. Jasně, celou dobu mu lhali. Našel si tedy nové přátele, honáky dobytka a několik rančérů, kteří nebyli tak zatraceně slušní, aby si občas nedokázali vyhodit z kopýtko. Chlap přece zakrní, když jenom pracuje a nepobaví se. To není žádný život. Ale pak Wheelerovi jednoho jara onemocněl dobytek. Příští rok se spousta telat narodila mrtvých. Potom klesly ceny hovězího. Jak se z toho měl člověk vyhrabat, když se na něj všichni vykašlali? Letos se začala ozývat banka kvůli splátkám hypotéky. Stodola nutně potřebovala opravit, jinak brzo spadne. Za kruté zimy ztratil více dobytka, než očekával. A teď mu ještě dává stáda nějaké šelmy.

První mrtvý kus našel Wheeler v pátek ráno - tak znetvořený, že zprvu ani nepoznal, co to je. Tak zmasakrovanou mršinu ještě v životě neviděl. To nemohl udělat osamělý vlk nebo kojot, ale celá smečka vzteklych bestií. Večer zaslechl pověsti o jiném rančerovi, který také našel roztrhanou mršinu, a když druhý den vyrazil na obhlídku stád, objevil další tři mrtvá dobytčata s rozpáranými břichy. Klel, až se hory zelenaly. Chtějí ho úplně zničit! Dozvěděl se, že podobný neblahý osud už postihl více než deset rančérů v údolí, ale nikdo pořádně nevěděl, jak se proti pohromě bránit. Někdo navrhoval zřídit hlídky, druhý svolal schůzi. Otrávené návnady zavrhl, protože by mohly ublížit i dobytku. Ale Wheelerovi bylo jasné, co musí udělat. Rozhodl se to řádění zastavit, a hned. Však ty bestie poznají na vlastní kůži, že si ke svým hrátkám vybraly toho nepravého.

Odpoledne vzal tři odrostlá telata a odvedl je na místo, kde objevil rozpáraná dobytčata. Šelmy se držely zaběhaného postupu a pokaždé si k útoku zvolily stejné místo na úpatí předhůří. Asi si myslely, že když to sem mají z hor tak blízko, mohou si klidně odskočit za snadnou kořistí a přivádět majitele své večere k šilenství. Nuže, dnes v noci je čeká pořádné překvapení. Uvázal telata a kolem rozhodil kusy masa z mrtvých zvířat, aby zamaskoval vlastní pach. Pokud už se mu v posledních letech příliš nedařil chov dobytka, nikdo mu nemohl upřít, že zůstal vynikajícím lovcem. Zašel si domů pro něco k snědku, pro pušku a pro tubu benzedrinu, kterou mu prodal jakýsi řidič kamionu jednou večer v baru, a vrátil se k uvázaným telatům. Šel pěšky, protože hluk auta by kořist určitě vyplašil. Přiblížil se na čtvrt míle, zalehl a plazil se k osamělému stromu, který rostl mezi ním a třemi telaty. Co kdyby se někdo skrýval v záloze a pozoroval ho? Z koruny stromu se mu za měsíčního světla otevře nerušený výhled na návnadu. Až do západu slunce zůstal přikrčený za kmenem a vyšplhal na strom, až když ho pohltila tma. Usadil se v rozsoše pod vrcholkem a čekal.

Pohnul se co nejopatrněji, aby se neprozradil, a opřel se o kmen. Uvolnil strnulé údy a polkl tabletu povzbuzující drogy. Zadíval se na uvázaná telata. Zkontroloval pušku a ujistil se, že neztratil náboje, které si doma nastrkal do kapes. Byl připraven. Vzal si na noc větrovku, ale i tak ho trápila zima, protože se nemohl zahřát pohybem. Snažil se nemyslet na křeče v nohou a napínal zrak do šera. Měsíc stoupal na obloze výš a výš.

Zvířata znervózněla, ale Wheeler neviděl, že by se k nim něco přibližovalo. Po chvíli polkl další tabletu benzedrinu. Náhle spatřil pohyblivé stíny a zacítil na ně pušku, ale pak si uvědomil, že si s ním jen zahrála jeho představivost. Do prdele, když noční čekanou plánoval, připadala mu jako vynikající nápad, ale sedět tady na stromě už tak příjemné nebylo. Po několika hodinách strávených v krajně nepohodlné pozici musel Wheeler zmobilizovat veškerou sílu vůle, aby neslezl a nevrátil se domů. Pak se konečně dočkal odměny za svou trpělivost. Bestie přicházely.

Nejprve je uslyšel výt na měsíc. Strnul napětím. Potom spatřil siluetu, hned vedle ní další. Zamrkal - a najednou se temnota postavami jen hemžila. Nemohl čekat, až se přiblíží natolik, aby si vetřelci všimli provazů, jimiž telata přivázal, a vycítili, že lezou do pasti. Rychle namířil, ale nepřesný zásah také nemohl riskovat - zbytečně by nepřátele vyplašil a mučivá námaha čekání by vyšla nazmar. Nesmí nic uspěchat. Zatajil dech a pomyslel na manželku, na syna, na

věžeňského bachaře, na bývalé přátele a představoval si, že právě oni tam dole pod ním pobíhají. Jednu siluetu už zřetelně rozeznával a položil prst na spoušť. Vypálil a zpětný ráz ho nelítostně přirazil ke kmeni. Zapumpoval pákou a vystřelil další kulku, ale postavy se rozprchly. Jedna z nich, tichá a nehybná, ležela zhroucená za keřem. Wheeler se usmál. Jednu bestii složil, a jestli si uchová trpělivost, dostane i další. Chvil se radostným vzrušením a současně i zimou a účinkem drogy, ale ať napínal zrak sebeusilovněji, žádný pohyb mezi stíny neviděl, jen z dálky se ozývalo vytí. Pak měsíc zmizel za mrakem a vytí ustalo.

Čekal dál. V jednom okamžiku se mu zdálo, že něco zahlédl, ale stín rychle zmizel a Wheeler netušil, co to mohlo být. Napadlo ho, že sešplhá dolů a podívá se, co vlastně střílel, ale když už se krčil na nepohodlném bidýlku tak dlouho, může ještě chvíli vydržet. Pro změnu jednou dovede své plány až do konce. Zhroucené nohy ho nesnesitelně bolely. Obloha zešedla. Zanedlouho vyjde slunce. Nemá cenu dál čekat. Slezl a na strnulých nohou se belhal k postavě za keřem.

Z dálky vypadala jako vlk, ale jak se přibližoval, připomínala mu spíše rysa. Menší tělo, dlouhé zadní běhy, plochý, nikoliv vystouplý čumák. Ale co to? Srst jako by nevyrůstala z těla, ale byla kolem něj omotána, místy potrháná, jinde vypelichaná. Zvíře nemělo ocas. Wheeler se přibližoval, mhouřil oči a s každým krokem se uklidňoval, že ho zase šálí příliš bujná fantazie. Pak se však zastavil a zíral na chodidla, ruce a nos a zdálo se mu, že jako v děsivém filmovém záběru opakovaně prožívá osudový okamžik před triadvaceti lety. Proboha, zastřelil člověka! Malého kluka! Tomu chlapci nebylo víc než dvanáct. Ale proč tady pobíhal oblečený v rozedrané kožešině? Že by si děcka z města našla novou zábavu a začala rančům plašit dobytek? Nebo nějakí výletníci? Ale Wheeler znal odpověď už v okamžiku, kdy si ty otázky kladl. Ty dlouhé vlasy pod ramena. Kristepane, zastřelil dalšího hipíka!

Prudce se otočil a rozhlížel se. Že by se sem dostala další parta? Nebo ta původní komuna v horách pořád žije? Slyšel, že se odstěhovali, ale jestli ne, leží před ním jedno z jejich dětí. Nehybné, zhroucené tělo, v zádech rozšklebený otvor, kudy vyletěla kulka. Strčil do něj špičkou boty. Žádná reakce. Vydechl a roztrásl se. Jak tohle vysvětlí? Nejdřív jedna oběť, dnes druhá, a město se k němu zachová stejně jako tehdy. Když se bude hájit, že šlo o nešťastnou náhodu, nikdo mu neuvěří. Pošlou ho zpátky do vězení a Wheelerovi se při představě dalšího pobytu za mřížemi zvedl žaludek. Bože, toho bachaře už ne, nepřežil bych to. A všechno kvůli těm vlasatým pobudům, kteří ho chtěli připravit o majetek. Sevřel hlaveň pušky a pažbou začal horečně hloubit hrob. Ale ve skalnaté půdě se daleko nedostal a pažba se rozštípla na třísky. Potřebuje nástroje, krumpáč a lopatu. A rychle, než mrtvolu někdo najde. Pozpátku ustupoval, a když narazil zády do stromu, otočil se a vydal se ke svému ranči. Přidával do kroku a po chvíli už běžel. Spěchal, aby se co nejrychleji vrátil s rýčem a lopatou. Jámu musí vykopat hlubokou, aby mrtvolu nevyhrabali mrchožrouti. Raději si vezme i pytel nehašeného vápna a tím hrob posype. Běžel, co mu síly stačily. Strach vystřídala horečná netrpělivost. S rozbouraným srdcem a protestujícími plícemi pádlil k ranči, který se v dálce před ním nořil z šera.

Část pátá

JEZERO

Slaughter stál před prosklenou stěnou a otřesen hrůzou sledoval, jak se Cody, muž, jenž včera našel chlapce v Baynardově paláci a byl od něj pokousán, svíjí na posteli, snaží se přetrhout popruhy, které ho k ní poutaly, a vztekle vrčí. Pokousaný krk měl ovázaný a zranění by mohlo vysvětlovat nelidské chraplavé skřeky, které vydával, ale Slaughter si myslel něco jiného. Ne, vidí před sebou účinky viru. Muž řádil jako šílenec a Slaughter si vzpomněl na patologovu poznámku o vlivu měsíce na oběti nákazy. "Je to jen domněnka," obrátil se na ošetřovatele, který stál vedle něho, "ale zkuste mu zhasnout. Třeba se uklidní. Bože můj, kéž by tak omdlel."

I když byl chráněn přepážkou ze silného skla, Slaughter se cítil velmi zranitelný. Jako kdyby kapénky slin, které létaly Codymu od úst, dopadaly až na něj. Vrčení a svíjení ještě nabyly na intenzitě. Cody zkroutil hlavu a snažil se zakousnout do nejbližšího popruhu.

"Už se na to nemůžu dívat."

Slaughter polkl a odvrátil se. Na vzdálenějším konci chodby čekala Marge a nahlížela jinou skleněnou stěnou.

Slaughter věděl, že v tom pokoji leží matka mrtvého chlapce. Naposled se ohlédl na Codyho a pomalu zamířil ke své sekretářce.

"Já ji praštila," vydechla Marge, ale nepodívala se na něj. "Nic jiného mě v té chvíli nenapadlo. Nechtěla jsem ji udeřit tak silně, ale ona..."

"Nesmíte si to pořád vyčítat."

"Ale ona má frakturu lebky."

"Byla byste raději, kdyby zabila svého manžela?"

"Ne, ale..." Marge zvedla ke Slaughterovi usazené oči.

"Tak vidíte. Uklidněte se. Udělala jste, co jste považovala za nutné. Jak to vypadá, bude žít. A na ničem jiném nezáleží, i když si neumím představit, co s ní doktoři udělají, protože nemají ponětí, jak tohle léčit."

Nahlédl do pokoje. Matka ležela připoutaná na lůžku a ještě nenabyla vědomí. Hlavu měla ovázanou a do žíly na ruce vedla zapíchnutá jehla intravenózní soupravy.

"Vědí, že ji nesmí píchnout žádné sedativum," pokračoval Slaughter, "takže bezvědomí po té vaší ráně do hlavy se může za daných okolností ukázat jako nejlepší řešení. Kdyby se probrala, řádila by jako tamhle Cody."

Chraplavé vrčení se neslo celou chodbou.

Marge se opřela o stěnu.

"Poslyšte, co kdybyste se vrátila domů?" navrhl jí Slaughter. "Tady ničemu a nikomu nepomůžete. O jejím zdravotním stavu vás budeme informovat."

"A co vy, šéfe?"

"Ach, k vám se to ještě nedoneslo? Snažím se překonat rekord. Jak dlouho vydržím bez spánku."

Doufal, že jí vyloudí na tváři úsměv, ale marně.

"Marge, já vím, jak to pro vás muselo být těžké."

Beze slova na něho hleděla.

"Vím, že kdyby existovala jiná možnost, nepraštila byste ji. A jsem přesvědčen, že jste se zachovala naprosto správně. Nemáte důvod něco si vyčítat."

"Vy byste se cítil na mém místě stejně."

"Jistěže ano. A potřeboval bych přítele, jako jste vy, aby mi řekl totéž, co před chvílí já vám. Myslím to vážně."

Zachovala jste se správně a byl bych moc rád, kdybyste se přestala trápit."

"Díky." Marge se kousla do rtu. "Ale moc to nepomáhá."

"Přesto se vraťte domů. Dám vám vědět."

Přikývla, ale pořád s odchodem otálela.

"No tak. Pojdte, doprovodím vás."

Vzal ji za paži a Marge se podvolila. Společně kráčeli chodbou a vyhýbali se pohledu na Codyho. Na rohu se Marge naposled ohlédlá k pokoji, kde ležela Warrenova matka, a poslušně následovala Slaughtera po schodech.

U zadních dveří se Slaughter zastavil a díval se za ní, jak kráčí přes parkoviště ke svému autu. Ubohá, smutná, osamělá, ztrápená žena, pomyslel si. Když se ohnala tou baseballovou pálkou, musela nesnesitelně trpět. Zamával ji, když kolem něho projela, a po chvíli zamířil k telefonu v sesterně.

Tenhle hovor odkládal už příliš dlouho. Bez nadšení vytočil Parsonsovo číslo.

"Slaughter? V osm ráno? V neděli?" ozval se starostův ospalý a rozzlobený hlas. "Copak to nemohlo počkat na křesťanštější hodinu?"

"Nemohlo. Musím s vámi mluvit."

"Proboha, Slaughtere..."

"Situace je vážná. Nemáme moc času."

Parsons si povzdychl. "No dobře. Sejdeme se za hodinu v mé kanceláři. Doufám, že je to opravdu důležité."

"Ach, o to nemějte strach," řekl Slaughter. "Připravte se na skutečně zlé zprávy."

Slaughter s úšklebkem zavěsil. Napadlo ho, že za celá ta léta, co tady žije, ještě nikdy nebyl u Parsonse doma.

Nechápal, kde se v něm ta myšlenka právě teď vzala, když uvážil, na co všechno musí myslet, ale rozvíjel svou úvahu dál. Důvodem jsou asi mocenské hrátky, v nichž se Parsons tak vyžívá. Jeho domov byl pro podřízené tabu, protože se od nich chtěl distancovat, aby v nich nevyvolal dojem, že mezi nimi a panem starostou vznikají přátelské vztahy. Svou odtahitost je v podstatě zastrášoval. Slaughterovi to nevadilo. Nikdy se Parsonse nebál, i když, upřímně řečeno, se mu do hovoru s ním moc nechťelo. Aby přišel na jiné myšlenky, odjel na stanici. Přes časnou ranní hodinu už volala řada lidí, aby si stěžovala na přítomnost neznámých tuláků v okolí nebo ohlásila brutálně zabitě psy, kočky a dobytek.

Několik osob se pohřešovalo. A to je teprve začátek, pomyslel si Slaughter hořce. Zašel do umývárny a pak si oblékl čistou košili, kterou měl připravenou v zásuvce psacího stolu. Ne, tohle se Parsonsovi určitě líbit nebude.

A když o půl hodiny později oba muži (Slaughter neholený) usedli naproti sobě v Parsonsově kanceláři, bylo to ještě horší, než Slaughter očekával. Starosta se na schůzku o čtvrt hodiny opozdil a Slaughter musel čekat před zavřeným vchodem pottersfieldské Gazette. Pak se Parsons konečně objevil, čerstvě osprchovaný, v obleku a kravatě. "Ne, ještě počkejte. Až u mě v kanceláři," zarazil Slaughter, který mu začal popisovat situaci. Když ho potom vyslechl, zavrtěl hlavou a klidným tónem se zeptal: "Vy si opravdu myslíte, že tomuhle uvěřím?"

"Nevím. Neumíte si představit, jak rád bych se mýlil."

"Proboha, Slaughtere, uvažujte hlavou. Co vlastně víte? Nic než to, že jakýsi kluk onemocněl nebo se jenom nervově zhroutil. Matka potom dostala hysterický záchvat a napadla manžela. Cody je v šoku. Asi má horečku, a proto tak vyvádí. Tady máte vysvětlení těch vašich záhad."

"Zapomínáte na Cliffordovu mrtvolu."

"Ne, nezapomínám. Cliffordu opravdu roztrhalo nějaké zvíře, nejspíš zdivočelý pes, jak tvrdíte. Ale provedli jste na mrtvole nějaké testy?"

"Jen abychom zjistili, co na něj zaútočilo. V té chvíli jsme neměli žádný důvod předpokládat, že jde o virus."

"Takže jste řádnému vyšetření podrobili pouze toho nemocného psa a výsledky se prakticky shodují se vzteklinou."

"Ale soudní patolog..."

"Podívejte, Slaughtere, nechci vás připravit o iluze, ale je všeobecně známo, že ten chlap se sem vrátil, protože ho nikde jinde nechtěli. Ve Filadelfii měl nějaký průšvih a vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby si celou krizi vymyslel, aby ze sebe udělal důležitého. Pokud vám dobře rozumím, neměli jste čas mrtvého chlapce vyšetřit na ten váš tak zvaný virus. Připouštím, že trpěl mozkovou infekcí, když to patolog říká, ale ta mohla mít řadu nevinných příčin. Příprava vhodného preparátu pro elektronový mikroskop trvá, pokud vím, několik dní. Jistě, v případě nebezpečí z prodlení je možné některé kroky vynechat, což vysvětluje, že měl Owens vzorky připravené tak rychle, ale jsem skálopevně přesvědčen, že závěry učiněné na základě zkoumání psiho mozku jsou právě z tohoto důvodu zcela neprůkazné. Musel byste mi toho předložit mnohem víc, abyste mě přesvědčil. Jak říkám, myslete hlavou. Co je pravděpodobnější? Vzteklin, nebo zcela nový, neznámý virus?"

"Vy jste tam nebyl. Vy jste toho chlapce neviděl."

"Ale slyšel jsem dost, abych si mohl udělat obrázek."

Slaughter se překvapeně napřimil.

"No ano. Co je to s vámi, Slaughtere? Copak jste si myslel, že o ničem nevím? Vedu místní noviny a jsem starosta. Mám v terénu spoustu informátorů. Jestli se rodiče rozhodnou vznést žalobu, patolog vězí až po uši v průseru. Aplikoval klukovi sedativum a zanedbal povinnou opatrnost. Teď samozřejmě tvrdí, že chlapce zabil virus, aby se nekompromitoval. Jeho názory nelze v žádném případě považovat za objektivní. A právě o tom si s vámi chci promluvit. Zapomeňme prozatím na tu ženskou, která pro vás pracuje a která praštila matku toho kluka baseballovou pálkou, i když nechápu, proč jste ji ještě nezatkl, a jsem si jistý, že obvinění na sebe nenechá dlouho čekat. Ne, vraťme se k patologovi. Je to poslední člověk, kterého bych já pověřil pitvou toho chlapce. On přece..."

"To je vedlejší. Kdybyste kluka viděl, bylo by vám jasné, že se choval úplně vyšinutě."

"Ale za to vás přece platíme! Vaším úkolem je dohlížet na pořádek a řešit v zárodku možné problémy, ne je vytvářet. Zatím jste tady měl snadný život, Slaughtere. V tomhle městě se toho moc neděje. A když se poprvé stane něco neobvyklého, nezmůžete se na nic jiného, než mě vzbudit v neděli ráno a krmit mě bláznivými nápady, že je nutno údolí neprodyšně uzavřít a vybit všechen dobytek."

Slaughter vrhl na starostu zamračený pohled a zaťal pod stolem pěsti. Cítil, jak se mu rozhořívají tváře. S námahou se ovládl a zhluboka se nadechl. "Uvedl jsem to jako nejkratší řešení. Nevím, jestli bude nutné k němu sáhnout, ale musel jsem se zeptat na váš názor."

"Nuže, nutné to nebude. Uklidněte se, Slaughtere, a dovolte, abych vám řekl něco o své práci. Působím tady jako starosta řadu let, dávno předtím, než jste se sem přistěhoval. Uvedu vám ilustrativní příklad. Byl jsem starosta už v době, kdy sem přitáhli ti hippies, a okamžitě jsem věděl, že nás čekají potíže. A věděl jsem také, že jediným řešením je přitvrdit a vyhnat je okamžitě z města. Ale neudělal jsem to, protože by následovala záplava stížností. Jistě, nikdo neměl ty vlasatce rád, ale kdybychom s nimi hned zkraje tvrdě zatočili, našla by se řada lidí, kteří by tvrdili, že jsme jim měli dát šanci. A tak jsem čekal na příležitost. Jejich chování, drogy, hromady odpadků nás nesnesitelně obtěžovaly, ale já pořád vyčkával, protože jsem věděl, že nebude trvat dlouho a lidé se začnou dožadovat rázného zákroku, což se také stalo. Dosáhl jsem svého cíle, ale dosáhl jsem ho diplomaticky. Rozumíte, co tím chci naznačit?"

Slaughter neodpověděl.

"Pravda je taková," pokračoval v kázání Parsons, "že lidé vždycky vědí, co je pro ně nejlepší. Správný vůdce jenom vykoná, oč ho požádají. Tuhle zásadu jsem dávno pochopil a řídím se jí, a proto mě také znovu a znovu volí za svého starostu. Dělán jen to, co mi voliči řeknou. Vy tvrdíte, že nám hrozí epidemie. No dobře. Počkáme a uvidíme. Důkazy jsou nepřesvědčivé, ale budiž, já tuto možnost nepouštím ze zřetele. Jenže opatření, která navrhuje, jsou absolutně vyloučena. To nepřipustím. Zlikvidovat veškerý dobytek? Všechna zvířata ve městě? To nemůžete myslet vážně. Představte si, Slaughtere, že by žádná epidemie ve skutečnosti nehrozila, ale my bychom k tak drastickému řešení přistoupili. A na základě čeho? Nesprávně provedených testů a závěrů patologa, který chrání svou kůži? Dokážete si představit následky? Lidé by z nás sedřeli kůži zaživa. Oprávněně by žádali, aby jim někdo uhradil škody způsobené vybitím stád. Na to by váš plat zatraceně nestačil. A uzavřít údolí? Kristepane, živobytím místních lidí je dobytek, dobytek a zase dobytek. Jestli se začnou šířit řeči, že místní zvířata jsou nakažená, to bychom je mohli rovnou všechny vybit, protože bychom neprodali ani kravskou oháňku. Kdepak. Počkáme a uvidíme. Jestli epidemie opravdu propukne, lidé nám sami řeknou, co máme dělat, a jejich volba bude správná. A my krizi překonáme s čistým svědomím, stejně jako jsme se vyrovnali s těmi hippies."

"Ale je tady jistý rozdíl," namítl Slaughter. "Tehdy kvůli vašemu čekání nikdo nezemřel. Na mém stole se vrší hlášení o mrtvých zvířatech a nezvěstných osobách a bude jich přibývat. Za pár dnů tady vypukne nepředstavitelná panika. A nebude to jenom zmasakrovaný dobytek. A také to nezůstane u Clifforda a chudáka toho chlapce. Než se nadějeme, budeme se brodit mezi mrtvolami. Těm nešťastníkům, které máte chránit, už nebude pomoci."

"Vy jste mě asi neposlouchal, Slaughtere. Nemáme na výběr. Chcete se hádat, ale já s vámi nehodlám diskutovat. Budete se bezpodmínečně řídit mými příkazy. Především přestanete panikařit a budete postupovat, jako kdyby šlo o běžnou vzteklinu. Každého, kdo přišel do styku s nákazou, podrobíte karanténě, i když osobně pochybuju, že máme co do činění s virem. Jestli narazíte na psy, kočky nebo dokonce veverky, které se chovají podivně, zajistíte je. Ale zachováte klid, a kdyby se někdo začal vyptávat, řeknete lidem, že máte situaci pod kontrolou. A запиšte si za uši, Slaughtere, že jestli někde jenom naznačíte možnost epidemie, vaše prdel bude mít pouze cenu hřebíků, kterými vás za ni přibiju na vrata soudu. Vyjádřil jsem se dostatečně jasně? Jste schopni mé příkazy pochopit a řídit se jimi?"

Slaughter ho probodl pohledem. "Můžu alespoň v městském rozhlase oznámit, že jsme narazili na případ vztekliny?" Parsons chvíli přemýšlel. "Ano, v tom nevidím žádný problém. Koneckonců, důkaz vztekliny máme a město musí být informováno, aby se mohlo chránit. Ale neopovažujte se zmínit o dobytku. A teď už musím jít. I tak přijdu pozdě do kostela a po mši čekáme k obědu přibuzné."

Parsons vstal a zřetelně tím Slaughterovi naznačil, že schůzka skončila. "Ach, ano, ještě je tady ten reportér z New Yorku. Dunlap se jmenuje, že? Jak to s ním vypadá?"

"Spolupracoval jsem s ním, jak jste si přál," odpověděl Slaughter.

"Nesmíte připustit, aby vyčmúchal, že se něco děje. Poslední, po čem toužím, je, aby se ty vaše domněnky dostaly do tisku. Dnes odpoledne ho vystrnadíte z města."

"Obávám se, že ještě není se svou reportáží hotový."

"Ale je hotový, je. Jen o tom ještě neví. Postaráte se, aby vypadl z města. Ale než se do toho pustíte, dáte si sprchu, oholíte se a převlečete, než vás uvidí zbytečně moc lidí. Opravdu nevypadáte nejlíp. Ta práce je na vás asi příliš."

Slaughter měl co dělat, aby se nerozesmál. Ty hajzle, ty si nenecháš ujít jedinou příležitost ukázat svou nadřazenost. Ve dveřích dal starostovi přednost a pomyslel si, že přesně tak by měl nadále postupovat - chránit si záda.

Dvě

Slaughter volal z telefonní budky. Spojení bylo mizerné a navíc rušené hlukem na druhém konci linky. "Hele, Alticku, nemůžu ti říct, na co je potřebuju, ale..."

"Moment, nezavěšuj." Altick mluvil s někým v pozadí: "Položte je tamhle. Jedu s vámi. Ten vrtulník beze mě neodstartuje! Jasně? Panebože," ulevil si a zase se věnoval Slaughterovi. "Omlouvám se, Slaughter, mám tady strašný blázinec. Poslouchám."

"Potřebuju pár lidí," hulákal Slaughter do telefonu. "Důvody ti prozradit nemůžu, ale asi si budu muset vyžádat pomoc."

"V žádném případě," zněla až příliš konečná odpověď.

"Ale..."

"Ne, poslouvej mě. Potřebuju každého chlapa, kterého mám. Každého!" zdůraznil Altick. "Poslal jsem pět mužů se psy hledat Bodinea a ti zmizeli, jako kdyby se po nich slehla zem."

"Ale Bodine..."

"Jde o moje lidi, rozumíš? Jsou fuč, vypařili se. Vrtulník našel jejich tábořiště u jezera opuštěné a jejich vysílačka je nemá. Mám takové tušení a vůbec se mi nelíbí. Kdybys zavolal o pět minut později, už bys mě tady nezastihl, protože to už budu sedět v helikoptéře."

"Nemohli sejít do vedlejšího údolí? Ty útesy mohly klidně signál vysílačky odstínit."

"Pilot vrtulníku prověřil všechna místa, kam mohli odejít. Ne, oni zmizeli a já nesmím ztrácet čas. Musím je jít hledat."

Další zvuky v pozadí. "Řekl jsem, že máte čekat, dokud nebudu hotový. Jo, tu lékárničku budeme taky potřebovat."

Odneste ji k vrtulníku. Bohužel, Slaughter, já ti nepomůžu. Když to půjde, zavolám."

"Ale..."

Znět hlasů a pak se spojení přerušilo.

Slaughter zavěsil a hleděl na sluchátko. Další eskalace krize. Už si zvykl na pálení v žaludku, ale pořád se nevyrovnal s naléhavými myšlenkami, kterými na něj útočil jeho mozek. Události si řitily stále rychleji a on ztrácel přehled. Vůbec neměl čas se zastavit a situaci promyslet. Rozhovor s Parsonsem. Pět příslušníků státní policie nezvěstných. Jako kdyby neměl dost jiných starostí, ještě si musí lámat hlavu se starostou.

Spěšně opustil telefonní budku a zamířil k hotelové recepci. Uvědomil si, že přesně toto měl od okamžiku, kdy se rozloučil s Parsonsem, v úmyslu, i když by si to dříve nepřiznal. Ale proč by jinak zamířil z redakce rovnou sem? Mohl si přece zavolat ze stanice.

"Gordon Dunlap," vyštěkl na recepčního.

"Co je s ním?"

"Co asi, sakra? Řekněte mi, kde ho najdu."

Úředník se přehraboval kartičkami a hledal číslo pokoje.

Slaughter vyběhl po schodech a hleděl na šipky s rozpisem pokojů. Vrhł se do chodby vlevo, ale na rohu se musel zastavit a studovat další směrovky. Chodby se křížily a proplétaly jako v bludišti. Konečně zahlédl ve slepé odbočce hledané číslo. Proběhl kolem obrázků na zdi a zaklepal. Ticho.

"Dunlape. Vzbudte se. To jsem já, Slaughter."

Žádná odpověď.

"Dunlape!" Slaughter znovu zaklepal. Zkusil kliku. Zamčeno. Opřel se o dveře. Západka povolila a Slaughter vpadl do pokoje.

Dunlap ležel svalený přes postel. Oblečený, šaty pomačkané a nasáklé jakousi tekutinou. Na podlaze se mezi papíry, rozbitým popelníkem a cigaretovými špačky válela vedle převrácené židle prázdná láhev od whisky.

Co se tu sakra stalo? Slaughter nasál pach zvratků a po krátkém zaváhání přistoupil k posteli. Zdálo se mu, že Dunlap nedýchá. Hrudník se mu nehýbal. Slaughter uchopil novináře za ramena a zatřásl jím. "Proberte se, Dunlape. Je to důležité."

Dunlap však nereagoval a Slaughter s ním znovu zatřásl. "No tak, ty prase ožralé. Vstávej." Horečně hledal na zápěstí pulz a oddechl si úlevou, když ho nahmatal. O drobnou starost méně. "Proboha svatého, Dunlape." Další zatřesení.

Dunlap zachrčel a chtěl se překulit na břicho, ale Slaughter si ho pevně přidržel. "To jsem já, Slaughter! Proberte se! Máme vážný problém!"

Dunlap zasténal. Slaughterova ovanul jeho smrdutý dech, ale měl příliš naspěch, než aby si toho všiml. Posadil Dunlapa,

uchopil ho kolem ramenou a odvedl ho do koupelny. Usadil novináře na mísu a začal mu rozepínat košili, ale když viděl, že jde o příliš zdoluhavou proceduru, postě a jednoduše z něj košili strhl. Dunlap se zakymácel a málem se zřítíl a Slaughter ho raději usadil na podlahu. Výzul mu boty a stáhl ponožky, kalhoty i vlhké trenýrky. S nosem nakrčeným odporem odhodil prádlo do kouta, strčil novináře pod sprchu a roztočil kohoutek se studenou vodou. Dunlap se rozkřičel, už zcela probuzený.

"Klid. Tíše."

Dunlap ječel jako podsvinče.

Slaughter ho pleskal po tvářích. "Hej, to jsem já, Slaughter."

Dunlap na něj zamrkal a pohlédl mu do očí. Zaschlé kousky zvratků kolem úst a na bradě mu pod proudem vody pomalu opadávaly. Zaškaredil se a sklopil hlavu. Chvilí to vypadalo, že se rozbřečí, ale pak se mu zvedl žaludek a Dunlap zvracel.

"To bude dobré. Jsem tu s vámi," chlácholil ho Slaughter. "Jen si ulevte. Musíte to ze sebe dostat."

Voda je smáčela oba stejně a Slaughter pozoroval, jak Dunlapovo tělo rozechvívá jeden křečovitý záchvat dávení za druhým. Pak si Dunlap povzdychl, opřel se o vykachlíkovanou zeď, zaklonil hlavu a rozplakal se.

"Co je s vámi? Noční můry?"

Dunlap přikývl.

"To přejde. A teď mám pro vás práci. Potřebuju vás střízlivého. Ale dokud jste takto otřesený, potřebuju od vás také odpověď na jednu zásadní otázku. Nepředpokládám, že byste mi v tomto stavu dokázal lhát. Musím vědět, jestli vám můžu důvěřovat."

Dunlap zavřel oči a pod proudem ledové vody se rozklepal jako v zimnici. "Nemusíte se mě na nic ptát. Odpověď znáte."

"Poslyšte, kamaráde." Slaughter zabodl Dunlapovi ukazováček do ramene. "Nejste tak opilý, jak předstíráte. Chci slyšet vaši odpověď."

"Jo, jasně, určitě. Říkám, že mně můžete věřit. Spokojený?"

"Jestli mě podrazíte, budete trpce litovat, že jste mě kdy potkal."

"Můžete mně věřit. Hej! Moje rameno."

Slaughter povolil tlak. Kůže na Dunlapově rameni pod jeho prstem zrudla. Odstoupil a usadil se na toaletní mísu.

"Potřebuju někoho, kdo by mně kryl záda," vysvětloval. "Člověka zvenčí, který ve městě nemá žádné vazby. Chci, abyste mě na každém kroku sledoval a zaznamenával všechno, co udělám a co řeknu. Tady se totiž schyluje k průseru, k obrovskému průseru a já musím mít jistotu, že se budu moci v případě potřeby obhájit."

Dunlap pevně svíral víčka a klepal se jako ratlík.

"Slyšíte mě?" zeptal se Slaughter.

"Je to fakt tak špatné?"

"Ještě horší."

"Hele, byl bych blázen, kdybych s váma netáhl zajeden provaz."

"Budete blázen, když to uděláte. Mám jedinou podmínku. Žádám vás, abyste odložil publikaci svého článku, dokud vám k tomu nedám svolení."

"Tak moment, to..."

"Mám dost vlastních problémů, než abych si mohl dělat starosti i s vámi."

Sprchová růžice neúprosně zalévala Dunlapa ledovým proudem. Slaughter cítil, jak se mu k tělu lepí promočená košile.

"Dobrá, souhlasím. Ale nikdo jiný už v tom s námi nejede," prohlásil Dunlap.

"Jen vy a já."

"V tom případě jsme dohodnutí."

Slaughter se uhníždil na prkénku a uvažoval, jak začít. "Chtěl jste senzaci? Tak poslouchejte, protože větší senzaci jste si nemohl přát ani ve snu."

Tři

Altick se vykláněl z kabiny vrtulníku a pozoroval stromy a horská úbočí, nad kterými prolétali. Pátral po sebemenším náznaku pohybu, barevné skvrně, po známkách přítomnosti člověka, ale zatím marně. Vůbec nic, jen nekonečné zalesněné svahy protkané roklinami a stržemi, balvany a útesy, vodopády i vyschlými koryty, holými hřebeny a štíty hor. Protřel si oči a hned zase napjatě pozoroval krajinu pod sebou. V kabině seděli tři - pilot, Altick a další policista schoulžený na zadním sedátku. Jejich výzbroj tvořily pušky, dalekohledy, vysílačka, lékárnička a několik ruksaků se zásobami jídla a vody. Zastaralá malá helikoptéra byla určena pro dvě osoby, pro tři jen v případech krajní nouze. Přetížený stroj měl vysokou spotřebu a obtížně se ovládal. Těžkopádně se kolébal nad vrcholky stromů a pilot měl chvílemi co dělat, aby se vůbec udržel ve vzduchu a nezřítíl se do korun lesních velikánů. Přehoupili se přes další hřeben a oba pasažéři zatajili dech. Altick hluboce litoval, že neexistovala jiná možnost, jak se sem nahoru dostat tak rychle.

Pozemní tým už asi vyrazil. Pět mužů jako včera, ale tentokrát připravených na možné potíže. Policisté neměli pouštět pušky z rukou a za pozorného a neustálého sledování okolí měli podle mapy hledat nejkratší cestu k horskému jezeru. Psy s sebou neměli, protože tak rychle se žádné nepodařilo sehnat, ale to nebylo na závadu, protože výprava mířila ke konkrétnímu cíli a nebyla odkázána na sledování stop jako její předchůdci. Altick si na ně chvílemi vzpomněl, jak tam

mezi stromy postupují a kolik námahy je bude stát, než se vyšplhají lesem k určenému místu setkání. Jenže ať žhavlil telefony sebevíc, druhou helikoptéru už nesehnal. Pak ho napadlo, že mu dva muži nemusí stačit. Bůhví, co je čeká, až přistanou.

Upřeně pozoroval terén pod sebou a najednou zahlédl jakýsi pohyb, ale sotva pilotovi ukázal, že má změnit směr, došlo mu, že je to jen osamělý los pasoucí se mezi stromy. Druhý přeběhl otevřenou mýtinu a za normálních okolností by se kapitán Altick kochal pohledem na krásné, majestátní zvíře, ale dnes měl jiné starosti. A ty se ještě prohloubily, když si uvědomil, že na zemi vidí mnohem méně losů, jelenů a ostatních živých tvorů. Takhle vysoko v horách přece vždycky žila spousta zvířat, a teď vypadá les prakticky opuštěný. Zalitoval, že pilot z vrtulníku nedokáže vymáčknout vyšší rychlost.

Motor skučel námahou, a i když Altick zasunul dvířka kabiny, uši nesnesitelně trpěly. Pohled na ubíhající krajinu dole mu připomněl zážitky z Vietnamu. Rok 1969. Zatímco studentští radikálové drancovali univerzitní budovy a pořádali pochody na Washington, on se svým týmem hlídkoval na palubě vojenské helikoptéry nad džunglí. Tehdy létal nad jinými stromy a za jiného počasí a i to, co tam na ně dole číhalo, bylo jiné.

Ale dnes, stejně jako téměř před čtvrtstoletím, cítil stejné svírání žaludku a kolem srdce a stejně jako tehdy s vypětím vůle potlačoval nervozitu. Vzpomínal na hrůzy, kterými prošel, na všechny kamarády, které viděl umírat, na krev, nemoci a dusivou džungli. A to vše v pevné víře, že slouží své vlasti, zatímco demonstranti doma oslabovali její rozhodnost a naleptávali její odhodlání. Po ukončení turnusu se vrátil domů a přihlásil se ke státní policii. Tady v údolí si alespoň jeho práce vážili a on na ni mohl být pyšný. Vojenská minulost mu pomohla a pomalu stoupal na služebním žebříčku. Občas se choval jako na vojně a o obyvatelích údolí mluvil jako o civilistech, ale chtěl tím vzbudit ve svých mužích hrdost na jejich povolání, vědomí, že jsou něčím odlišní. Podřízení k němu byli stejně loajální jako on k nim a nyní se mu svíralo hrdlo obavou o osud pěti z nich, které poslal splnit úkol a oni se ztratili. Pozoroval upřeně ubíhající krajinu a mimoděk si sáhl na řídký knírek a na jizvu na horním rtu, kterou měl maskovat. Vzal z palubní desky mikrofon. "Vrtulník hlídce. Hlaste se."

Praskání a pískot.

"Vrtulník hlídce."

"Jo, kapitáne. Všechno v pořádku. Postupujeme rychle. Před polednem bychom měli být nahoře."

"Mohli se vydat na zpáteční cestu. Doufáme, že je nebudeme muset napodobit."

"Tak to budeme brát jako cvičení."

"Za takové cvičení pěkně děkuju," opáčil Altick s úsměvem. "Deset-čtyři. Konec."

Ale úsměv mu ze rtů rychle odplynul, když se zase zahleděl pod sebe. Vzpomínky na Vietnam byly stále intenzivnější a Altick cítil ledový krunýř kolem srdce. Vrtulník překonal další hřeben a konečně spatřil cíl.

"Tamhle je to jezero," upozornil pilot.

Altick přikývl a studoval krajinu. Jezero leželo uvnitř široké pánve, obklopené zalesněnými svahy. Porost na rovině k jezeru postupně řidnul a břehy samotné byly až na několik osamělých stromů prakticky holé. Altick věděl, že jeho muži by se utábořili právě u jednoho ze stromů na břehu, a přikázal pilotovi, aby se snesl níž.

"Tady tábořili," ukázal pilot. "Když jsem je tu ráno nenašel, vrátil jsem se pro pomoc."

To už Altick viděl poházené ruksaky a černou hromádku -pozůstatek ohniště. Ale jinak nic. Poklepal pilotovi na rameno. "Obleťte jezero. Chci si prohlédnout ty stromy na protějším břehu a také okraje lesa."

"Už jsem to obletěl ráno."

"Jo, tak to kvůli mně udělejte ještě jednou."

Altick neustále pozorně hleděl pod sebe. Letěli kolem jezera a vzdušný vír rotoru divoce čeřil hladinu. U skupinky stromů na druhé straně však nic zajímavého neobjevili, mýtiny kolem jezera byla prázdná a pustá a ani okraj lesa neskrýval žádné překvapení.

"Dobře. Vraťte se k tábořišti a posadte nás na zem."

"Říkal jsem, že tu nic není."

Altick se na pilota upřeně zadíval a promluvil do mikrofonu vysílačky. "Vrtulník hlídce jedna. Charlie, slyšíš mě?"

Praskot a šum. Altick čekal. "Vrtulník hlídce jedna."

"To už jsem také zkoušel," poznamenal pilot. "Nikdo se mi neohlásil."

Přistávali do trávy skloněné k zemi proudem vzduchu od rotoru. Ve Vietnamu už by byl Altick v pohybu. Vyskočil by, ještě než by vrtulník dosedl - ale ten se většinou jen vznášel těsně nad zemí a pak odletěl a on se svými muži, zbaven ochrany, se horečně snažil najít si co nejrychleji úkryt. Vědomí, že dnes s nimi helikoptéra zůstane, ho částečně uklidnilo a Altick počkal, až se rotor nad jejich hlavami zastaví. Pak uvolnil bezpečnostní pás, odsunul dvířka a s puškou v ruce seskočil do trávy.

V předklonu doběhl ke skupince stromů na břehu jezera, napřimil se a spatřil to, čeho se obával. Rozkopané a rozházené ohniště by ho neznepokojilo - i tak se dá, byť lajdácky a netábornicky, oheň uhasit. Horší byly stopy krve za ohořelými oharky a poleny. A kdyby jen stopy! Široké koláče zaschlé krve na stéblech trávy a na zemi. Altick se rozhlédl. Na kmenech stromů zplihle visela vodítka a v místě, kde policisté uvázali psy, další kaluže krve. V trávě se leskla prázdná nábojnice, nedaleko ní ležela baterka. Batohy potrhane, obsah rozházený nebo úplně chyběl. Vedle stromu roztržštěná pažba. Detaily, které ze vzduchu neviděl, teď hovořily jasnou řečí - u jezera došlo k boji a Altick ještě neslyšel, že by pes, vlk nebo medvěd rozbil lovci pušku. Hlaveň objevil po krátkém pátrání - ležela na mělčině kousek od břehu.

"Můj bože, co se tady stalo?" vyhrkl policista.

Altick se otočil k pilotovi. "Umíte zacházet s tou puškou, kterou jsme pro vás vzali?"

"Jasně, ale..." Pilot viditelně zbledl.

"Pět chlapů a pět psů a tohle je všechno, co z nich zbylo," zaburácel Altick. "Nemůžeme čekat, až dorazí pomoc. Musíme se rozdělit a prohledat okolí."

"Se mnou nepočítejte. Odmítám jít někam sám," ohradil se pilot.

Přes jezero se přihnal závan větru. Zatahal je za bundy, sklonil stébla trávy a rozhýbal větve stromů. Policista pozvedl zrak k haluzím, které o sebe zaskřípaly, a beze slova ukázal prstem do koruny stromu.

Altick se tam podíval. "Další puška."

Visela vklíněná ve vidlici větví, kam ji očividně někdo hodil.

"Dobrá, půjdeme společně," prohlásil Altick. "Domníval jsem se, že tyto stopy v trávě po sobě zanechali naši lidé, ale teď už si tím nejsem jistý. Vydáme se po nich."

Po několika krocích narazili na odtržený rukáv služební košile, na okrajích potřísněný krví. Nikdo nález nekomentoval a nikdo se ho ani nedotkl. Šli dál. O kus dál druhý rukáv a pak zbytek košile. Přiblížili se k okraji lesa. Pátrali v trávě a mezi stromy. Vítr dorážel v nepravidelných poryvech a les jako by tančil.

"Dál nejdu," ozval se pilot. "Nemáme tušení, co tam na nás čeká. Může tam být cokoliv."

Altick však už vstoupil do lesa.

"Hej, říkám, že dál s váma nejdu."

"Slyšel jsem. Však nemusíte. Zůstaňte, když nechcete."

"Ale přece mě tady nemůžete jen tak nechat."

"Kdyby něco, máte vrtulník, ne?"

"To se mi nelíbí."

Altick zašel hlouběji mezi stromy. Když se ohlédl, pilot utíkal k vrtulníku.

"Tím líp," poznamenal policista. "Nemám rád, když se kolem mě motají nervózní civilisté s puškou."

Altick přikývl. "Nejdřív se mohl nadšením přetřhnout, ale při prvních známkách nebezpečí se podělal. Sváteční kovboj. Ale v jedné věci měl pravdu. Nemáme tušení, proti čemu jdeme."

Sledovali stopu v trávě a všimli si dalších míst zahnědlých zaschlou krví. Pak Altick rozhrnul větve vysokého keře a mezi kmeny jedlí spatřil čtyři hromádky vnitřností obsypané hejny much. Polkl něco hořkého - chuť strachu - a pátravě se zahleděl do lesa. V mysli mu vytanula vzpomínka na mrtvolu, které viděl ve Vietnamu, na uřezané uši, nosy a pohlavní orgány, a věděl, že nemá na výběr. "Vracíme se," přikázal stroze.

Policista vedle něj zpopelavěl. Chvěl se zděšením a vydával dávivé zvuky.

"Nestyďte se a klidně zvracejte," řekl mu Altick.

Policista si sevřel rukama břicho. "Zvládnu to. Já jsem ještě..."

"Zhluboka dýchejte. Ve Vietnamu jsem viděl podobné hrůzy, ale nikdy jsem si na ně nezvykl."

"Proboha svatého, oni je vykuchali."

"Kdo? Nebo spíš co, protože tohle neudělal žádný vlk nebo pes. Jdeme zpátky k helikoptéře. Nevím, co se v lese skrývá, ale je to zjevně nad naše síly." Čtyři, honilo se Altickovi hlavou. Bylo tady pět mužů, tak proč jsme našli jenom čtyři hromady vnitřností? Těžce oddechuje došel k vrtulníku a našel na svou otázku odpověď. Pilot se neřval na ně, ukazoval na jezero. Altick sledoval pohledem nataženou paži. Ve vodě plulo bezhlavé tělo. Policista zasténal. Mimořádně prudký závan větru rozvlnil hladinu a z hlubiny se vynořila hlava.

"Ježíšmarjá, kdy konečně dorazí ty posily?"

Čtyři

Lucas Wheeler opustil Pottet's Field před třídvaceti lety a nyní se vracel domů. Cestoval stopem. Seděl vedle ochotného řidiče a sledoval předměstí ubíhající za oknem. Pak přišlo nákupní středisko. Tahle ulice nebyla tehdy vyasfaltovaná, ale většinu budov, na rozdíl od lidí, Lucas poznával. Tamten dům byl kdysi modrý a dnes je nabílený, a tyhle stromy, které si pamatoval jako sazenice, se krásně rozkošatěly. Míjel dvorky a trávníky, na kterých si hrával jako dítě. Připadaly mu menší, stejně jako domky. Všude, kam se podíval, se prostor jako by zmenšil. Inu, cos čekal jiného? Myslel si snad, že těch třídvacet let tebe ani město nepoznamená? Nebo byl Pottet's Field vždycky takto malý, ale tys ho pozoroval dětskýma očima a nedokázal sis ho zasadit do správné perspektivy? No, poznals velký svět a viděls, jaký umí být. Pottet's Field představoval pro Lucase Wheelera vítanou změnu.

"Jestli máš hlad, budeš muset počkat," řekl mu řidič. "Nemám v plánu se v tomhle městě zdržovat. Čeká mě ještě půl dne jízdy."

"Mně to sem stačí."

"Chceš, abych ti zastavil?"

"Za chvíli. Tahle silnice vede přímo k průsmyku. Až přijedeme do centra, vystoupím si."

"Ty to tady znáš?"

"Kdysi jsem znal. Vyrosl jsem tu."

"Byls dlouho pryč?"

Lucas přikývl a svaly na tváři mu zacukaly. "Ano. Vracím se za otcem."

Ukázal na budovu soudu, k níž se právě blížili. "Tady to bude dobré. Jestli vám to nevadí, vystoupil bych si tam na tom rohu."

"Jasně, žádný problém. A díky za společnost. Aspoň mně utekl čas." Řidič zajel k chodníku a zastavil.

Lucas vystoupil. "Děkuji vám."

"Já děkuju tobě. Víš, stopaře moc neberu. Většinou vypadají, jak bych to řekl, no, dost drsně na to, aby je člověk zvládl. Slušně upravený pohledný mladík jako ty je na silnicích vzácnost. Mám před sebou dlouhou cestu a s tebou mně krásně uběhl čas. Ještě jednou díky. Tvůj otec bude jistě rád, že tě zase uvidí."

"To nevím. Ale určitě bude překvapený." Lucas se natáhl dozadu pro kufr a zabouchl dveře.

"Ahoj, a dávej na sebe pozor."

"Díky. Vy také."

Lucas se díval za odjíždějícím autem, dokud mu nezmizelo z očí, a pak se otočil k soudní budově. Z dálky se rozléhalo vyzvánění kostelních zvonů. Na chodnících postávaly hloučky svátečně oděných mužů a žen - až na neobvyklé množství aut odjíždějících z města stejná scéna, jakou si pamatoval, když chodil s matkou do kostela. Další mírumilovné nedělní dopoledne. Jenže v posledních letech před jeho odchodem se klid a mír z jejich rodiny vytratil. Věčně navztekáný otec, rodičovské hádky. Požádal řidiče, aby ho vysadil už tady, protože se bál dalších osobních otázek, ale teď si říkal, že asi udělal dobře i z jiného důvodu. Soudní budovu viděl naposled koncem října sedmdesátého roku a dodnes měl v živé paměti obrázek otce, který sedí vedle svého obhájce a zírá na něj, jak na stanovišti svědků odpovídá na otázky prokurátora a soudce. Lucas potřásl hlavou a uvažoval, kam všichni ti lidé v osobních i nákladních autech tak spěchají. Že by se v údolí konal nějaký velký trh? Zvedl kufr, přešel silnici a stinnou alejí zamířil k budově vedle soudu. Vystoupil po schodech a vešel.

Ocitl se v šeru a chladu vstupní haly a jeho pohled okamžitě upoutaly vzrostlé dřeviny ve velkých kameninových mísách podél stěn. Tehdy v sedmdesátém tady nebyly a spolu s dalšími detaily napovídaly, kolik se toho ve městě změnilo. Rozhlédl se po kancelářích. Jmenovka na jedné dveřích nahoře hlásala NATHAN SLAUGHTER, VELITEL, a i ta byla jiná. Takže starý šéf už dosloužil, pomyslel si Lucas, a osazenstvo bude dost obměněné. Obával se, že ho ti lidé nepochopí, a málem se obrátil k odchodu, ale pak si řekl, že když se jednou rozhodl, vytrvá, a vstoupil.

V kanceláři sedělo půl tuctu mužů v uniformě městské policie a měli co dělat, aby zvládli řinčící telefony. Jeden policista, kterého Lucas nepoznával, mluvil do mikrofonu vysílačky a ostatní si ramenem tiskli sluchátka k uchu a psali si poznámky. V prosklené kóji vzadu mluvil vysoký uniformovaný muž s postarším, dost zbědovaným chlápkem ve zmačkaném obleku. Všichni zvyšovali hlas a vypadali dost nešťastně.

"Co si přejete, pane?" Policista u vysílačky se na Lucase zadíval pronikavě tázavým pohledem.

"Víte, já... Jmenuji se Lucas Wheeler. Možná si tady na mě někdo pamatuje."

"Moment." Policista znovu uchopil mikrofón. "Přesně tak. Žena se psem. Je to tady pomalu jako na jatkách. Dodávka z veterinárního střediska by se měla naladit na naši frekvenci. Asi na vás čeká. Jedte tam."

Odpovědi zkreslené šumem a pískotem Lucas nerozuměl.

"Rozumím." Policista vzhledl od mikrofónu. "Promiňte, ale vidíte sám ten blázelec. Zopakujte mi prosím, co si přejete."

"Jsem Lucas Wheeler a žádám o ochranu před svým otcem."

Policista přimhouřil oči. "Vyhrožoval vám? Choval se divně, že?"

"Ne. Naposled jsem se s ním setkal na podzim devatenáct set sedmdesát."

"Ale v tom případě nechápu... Ještě moment." Znovu mikrofón. "Ano, jasně... Proboha, nepřibližujte se k němu! Držte ho v tom sklepe a nepouštějte ven! Kdyby utekl oknem, bez váhání střílejte!"

Lucas se nevěřícně rozhlížel. Útržky vzrušené konverzace, které zachytil, mu připadaly neskutečně bizarní. Co se tady děje? Napadlo ho, že tomu policajtovi u vysílačky asi připadá podezřelý, ale pak tu myšlenku zavrhl. Vždyť si dal na sobě záležet. Ohlídl vousy, zkrátil si účes a navlékl se do tak konvenčního obleku, jaký jeho osobní vkus dokázal tolerovat. Dokonce si nazul i protivné kovbojské boty. Ne, za to chladné a svým způsobem napjaté přijetí může jistě nějaká krize, kterou tady řeší. Lucas stále nechápal, o co jde, a tak jen čekal, až se mu policista zase bude moci věnovat.

"Promiňte, ale s tímhle se musíte obrátit přímo na šéfa."

"Co se to tady děje?"

"Jak říkám, promluvte si se šéfem." Policista ukázal k prosklenému prostoru vzadu.

"Můžu si tady u dveří nechat kufr?"

Policista ho netrpělivým gestem odmávl a vychrlil do mikrofónu instrukce: "Jestli byl pokousaný, odvezte ho do nemocnice. Ale posadte ho dozadu a nepřibližujte se k němu."

Lucas položil kufr ke dveřím a prošel šumem naléhavých hlasů ustaraných policistů ke sklem oddělené kóji.

"Karanténa nám už nepomůže. Já kašlu na to, co říká Parsons. Nemůžeme..." Vysoký ramenatý muž se odmlčel a zadíval se na Lucase. "Co chcete?"

"No, počítám, že jsem si nevybral ten nejvhodnější okamžik, ale ten strážník u vysílačky mě poslal za vámi. Byl jsem dlouho mimo město a teď jsem se vrátil navštívit svého otce. Obávám se však, že bych s ním mohl mít potíže."

"Potíže? S otcem?"

"Ano. Jmenuji se Lucas Wheeler."

Mohutný muž zavrtěl hlavou, jako kdyby mu to jméno nic neříkalo.

Postarší chlápek ve zmačkaném obleku naopak zbystřil pozornost. "Wheeler? Syn toho rančera?"

"Díkybohu. Už jsem se bál, že na mě všichni zapomněli a nikdo mi nepomůže."

"Rančeruův kluk?" zeptal se velitel.

"Ta vražda v sedmdesátém," připomněl mu prošeďivělý návštěvník. "Tohle je ten syn, který tehdy svědčil proti svému otci."

"A otec vyhrožoval, že jestli se mu dostanu do rukou, zabije mě," doplnil Lucas. "Potřebuju ochranu."

Ale mohutný muž se jen zahrnul na židli a otřel si čelo. "Poslyšte, nemohlo by to pár dní počkat? Řešíme právě dost závažný problém."

"Otec to myslel vážně," naléhal Lucas.

"Jenomže já nemám nikoho volného. Chvilku počkejte a potom tam s vámi zajedu osobně."

"Říkáte pár dní? Ale já nemám dost peněz, abych mohl bydlet v hotelu tak dlouho."

Velitel městské policie si povzdechl a obrátil oči ke stropu.

"Nechtě to na mně, to zvládnou," nabídl se zmačkaný oblek.

"Ne, chci vás mít u sebe."

"Dokud jste tady, nic vám nehrozí. Já si s ním potřebuju promluvit. Nedal byste si kafe, Lucasi? Ocenil bych, kdybyste si na mě udělal chvíli čas."

"Chci se setkat s otcem."

"A taky se s ním setkáte. Ale nejdřív bych vám rád položil několik otázek."

"O čem?"

"O komuně."

Jako by na něj dopadla děsivá ruka hrůzné minulosti.

Pět

Stvoření se plazilo ulicí. Lezlo po kolenou a po rukou a střídavě si zakrývalo oči před sluncem, ale žhavé paprsky mu působily tak mučivou bolest, že se muselo plahočit naslepo. Vřelo a slintalo, ale ne o vlastní vůli. Drželo se přerušované bílé čáry, a i když vrávoralo na obě strany a nesnesitelně trpělo, postupovalo odhodlaně do centra města. Něco kolem něj s hvízdnutím prosvištělo. Slyšelo hlasy a vnímalo shluk lidí kolem sebe. Zavrčelo na ně, vycenilo pěnou zbrocené zuby a lezlo dál. Nevzpomínalo si, jak se sem dostalo. Pamatovalo si stromy a travnaté mýtiny, ale tento horký černý povrch a přerušovaná bílá čára mu nic neřikaly a nechápalo je. Namáhavě sledovalo čáru. Někdo vykřikl. Další zabzučení kolem hlavy. A bolest. Strašlivá bolest. Upadlo obličejem na horký černý povrch a plazilo se dál po břiše. Bílá čára před ním se táhla do dále. Stvoření si zarylo drápy do vlasů a škubalo hlavou ze strany na stranu. Mumlání lidí se přiblížilo. Stvoření hrdelně zavrčelo a připravilo se k obraně.

Šest

Rettig dupl na brzdu, aby nevjel do shluku lidí a vozidel uprostřed hlavní ulice města. Řidiči vyskakovali z aut a připojovali se k davu, lidé na chodnících si na něco ukazovali a přidávali se k nim další, kteří přicházeli postranními ulicemi nebo odbíhali od rozjezených nedělních obědů v přilehlých restauracích. Rettig vystoupil, nasadil si klobouk a s rukou na pouzdru se zbraní zamířil ke zdroji vzrušení. Co je kčertu zase toto! V posledních dnech viděl tolik hrůzy, že si nedokázal představit, co horšího by se ještě mohlo stát. Nedělní dopoledne! Zprávy se šířily tempem i na tak malé město přímo ohromujícím. Lidé v panice prchali a ti, kteří zatím zůstávali, vedli v hloučcích vášnivé diskuse, jak vzniklou situaci řešit. Ráno cestou na stanici narazil Rettig na tři dopravní zácpy a ztratil několik desítek minut drahocenného času uvolňováním ucpaných křižovatek. Zastřelil vzteklého psa a pomohl jeho krvácejícímu majiteli k lékaři. Ve slepé uličce u veřejné prádelny našel znetvořené ženské tělo. A nyní ještě dav uprostřed ulice. Rettig se zachvěl při pomýšlení, kam takový vývoj může dospět.

Výčerpaný nedostatkem spánku, vyděšený představou města ohroženého totální anarchií a obavou o osud rodiny zatelefonoval sestře do Denveru a domluvil se s ní, že k ní pošle manželku a dceru. Ty se v této chvíli balily a Rettig věděl o spoustě známých, kteří se rovněž chystali opustit město.

Ale přesto se domníval, že ví, co může očekávat - chaos ještě nabere na intenzitě, ale kvalitativně je už nic horšího potkat nemůže. Jenže když si teď razil cestu davem, cítil, že se blíží k něčemu, co dalece přesáhne jeho nejděsivější představy, že až odstrčí poslední, kteří mu stojí v cestě, stane tvář v tvář definitivní pravdě, tak neskutečně děsivé, že po jejím odhalení už nic nebude jako dřív.

Slyšel slova, ale nechápal je, nerozuměl jim, hrdelní chrapot a vrčení. A pak stál a díval se. Kdysi to musel být člověk. Tělo zahalené do cáru kožešiny. Krvavé paže a nohy. Stvoření se svíjelo, vřelo, škubalo sebou, slintalo, chrčelo a nesrozumitelně mručelo. Až k pasu dlouhé vlasy mu vlály ve splených chuchvalcích. Stejně odpudivé vousy visely přes hrudník na břicho. Špinavý obličej pokrývaly zaschlé strupy. Po těle mu lezly pluky hmyzu. Odporné stvoření zamrkalo a pozvedlo zrak. "Uní sá," zachraptělo syčivě. Rettig nevěděl, jestli ty zvuky něco znamenají, a s bušícím srdcem ustoupil do náruče davu, protože netvor se obrátil k němu. Ale pak zazněl ochraptělý sípot ztelněji. "Trůnní sál," zaskřehotalo stvoření. "Trůnní sál," vyštěklo. "Trůnní sál, trůnní sál, trůnní sál!"

Sedm

Stáli v chodbě a pozorovali přes sklo muže, který ležel na posteli. Byl oblečený v noční košili, jejíž límec vykukoval nad okrajem příkrývky. Vousy stejně jako vlasy měl už krátce zastřižené. Na stojanu vedle postele visela láhev a od ní vedla hadička k jehle zabodnuté do žíly na paži. Ačkoliv byl v bezvědomí, poutaly ho k posteli pevné popruhy.

"Poznáváte ho?" zeptal se Slaught.

Lucas Wheeler soustředěně vzpomínal. "Těžko říct. Víte, už je to spousta let. Pochybuju, že by se po takové době našlo moc lidí, kteří by dokázali identifikovat mě. Jak si mohu být jistý já sám?"

"Je vám na něm alespoň něco povědomého?"

"No, trochu snad ano. Ten tenký nos a ústa. Problém je v tom, že jsem sice znal několik lidí, kteří vypadali podobně, ale komuna měla stovky členů a já tam nepobyl tak dlouho, abych se se všemi poznal. Navíc tam nikdo nebyl tak strašně vychrtlý. Řekneme, že mu tehdy bylo kolem dvaceti. To znamená, že dnes má mezi čtyřiceti a pětáctičetí roky. Za tu dobu se člověk může hodně změnit."

Slaughter se ohlédl na Dunlapa. Pak se poškrábal v rozčuchaném obočí a zeptal se Lucase: "Pomohlo by vám, kdybyste si ho prohlédl zblízka?"

"Nijak zvlášť po tom netoužím."

"Je v bezvědomí a ty popruhy jsou pevné. Nemusíte se ho bát, nemůže vám ublížit."

"Já vím. Ale chápejte, ta komuna mě dost děsila."

Slaughter přimhouřil oči. "Co tím chcete říct?"

"No, s tímhle jsem se tehdy v sedmdesátém nikomu nesvěřil, ale když si pro mě otec přišel, už několik dní jsem se modlil, aby se něco takového stalo. Bylo mi osmnáct a myslel jsem si, že jsem našel pro sebe to nejlepší řešení. Otec se k matce a ke mně choval přímo otřesně. Kristepane, on byl přesvědčený, že ho matka celou dobu podvádí a že já nejsem jeho syn. To už se fakt nedalo vydržet. Cítil jsem, že musí existovat lepší svět, lepší život... No a potom přišli do města hippies a já si myslel, že právě oni ten lepší život a lepší svět přinášejí. Začal jsem se kolem nich ochomýtat a poslouchal jsem jejich řeči. Zněly mi jako rajska hudba. Žádný pocit viny. Svobodně si dělat, co chci, a nemuset se bát, co na to řeknou ostatní. Co vám mám povídat, pro osmnáctiletého kluka hotový balzám na duši. Pak ale začaly potíže. Město se obrátilo proti hippies a rančeři je nakonec vyhnali z údolí. Doma pro mě nastalo ještě horší peklo, protože už jsem věděl, co chci - nebo jsem si to alespoň myslel. Přetrpěl jsem léto, ale hádky s otcem se už nedaly snést, a tak jsem se jednou večer vykradl z domu a utekl ke komunitě. Jenže to jsem ještě netušil, že v komunitě jsou samí šílenci. Chápejte, myslel jsem si, že jsou stejní jako hippies ve městě, jenže oni byli úplně jiní. Quiller si je osobně vybral. Proto jich také zpočátku kolem sebe shromáždil několik tisíc - aby si mohl vybírat typy, které potřeboval. Obklopil se těžkými narkomany a alkoholiky, kriminálníky, blázny a šílenci. Hrál po každém radikálově, jehož představa o protestu proti společnosti spočívala v nastražení bomby nebo v založení požáru. Kristepane, ti ani drogy nepotřebovali, protože byli i bez nich ujetí až až. Když jsem mezi ně přišel, podívali se na mě a řekli, že budu jejich první nový člen. No, dnes vím, jaký jsem byl blbec. A to mě pár hipiků ve městě varovalo. 'Děs a hrůza,' říkali mi, ale nikdy neupřesnili, jak to myslí. Domnívám se, že nic určitého stejně nevěděli, jenom tušili, že tam něco těžce nehraje. Ale jak říkám, varovali mě. Léto Quillerovi stačilo, aby komunu absolutně ovládl a dovedl ji k ještě grotesknějšímu extremismu. Asi jste slyšeli o jeho hypnotických schopnostech. Quiller se vám podíval tím svým nepopsatelným pohledem do očí a v tu chvíli jste byli ochotní a svolní naprosto ke všemu. Za své nejbližší spolupracovníky si zvolil ty největší psychopaty a ti pak dohlíželi na ostatní a nutili je k poslušnosti. Nechal jsem si narůst vousy a dlouhé vlasy, ale jestli jsem ve městě vyčníval z davu, stejně tak jsem se odlišoval i od Quillera a ostatních v komunitě. Ti se vůbec nestříhali a oblékali se ještě výstředněji a bláznivěji než hippies ve městě. Quiller sedával ve své corvettě..."

"V červené corvettě? On si ji nechal?" přerušil ho Dunlap otázkou.

"To víte že jo. Vybudoval si pro ni v lesích takovou jeskyni. Parkoval pod přístřeškem z větví a vždycky se posadil do auta a odtud předsedal schůzi. Ale nejdivnější bylo, že zatímco ostatní chodili jako hastrouši, Quiller se holil a stříhal si vlasy, a když odložil své obřadní roucho, chodil v lakýrkách, drahých kalhotách a ručně šitých košilích, které si s sebou přivezl. V tom prostředí pak ovšem působil ještě výstředněji než jeho společníci, jak tam seděl v autě a hleděl do lesa. Vypadal, jako kdyby ujížděl po dálnici. Bůhví, kam ho ten jeho šílený mozek unášel. No a tak jsem tam před ním stál se svým řídkým strništěm na bradě, v džínách a pracovní košili, a on řekl, že mně dovolí stát se jejich prvním novým členem. Usmíval se, ale já jsem brzo pochopil, že i kdybych v té chvíli odmítl, stejně by mě nepustili. Ta komuna byla vězení."

"Jako Jim Jones," podotkl Dunlap. "Nebo David Koresh."

"Nebo Charles Mason," dodal Slaughter a oba muži si vyměnili významný pohled.

"Potřebuju si zapálit. Nenabídl byste mi někdo?" požádal Lucas. Třesoucí se rukou vytáhl cigaretu z Dunlapovy krabičky. Ošetřovatelka, která šla kolem, se na ně káravě zadívala a zpomalila, jako by se je chystala upozornit, že v nemocnici je na chodbách kouření zakázáno, ale pak si všimla, jak se všichni tváří, a beze slova pokračovala za svým cílem.

Lucas zhluboka nasál kouř. "Měli tam baráky jako někde v kasárnách a v jednom mě ubytovali, ale nespouštěli ze mě oči a ve mně pomalu narůstal strach. Na útěk ovšem nebylo ani pomyšlení. Potom začali mluvit o mém zasvěcení. Už nevím, co jsem si pod tím tehdy představoval, ale všiml jsem si, že řada jich měla na prsou jizvy - dvě zvláště čáry, které se uprostřed křížily. Odmítal jsem jídlo, které mně nosili, a nepil jsem ani vodu. Ale oni se pořád usmívali, jako kdyby právě toto chtěli. 'Správně. Zachovej si čistotu,' říkali mi. Nevím, opravdu nevím. Hlásali něco o splynutí s přírodou a pochopil jsem z jejich řeči, že Quiller má v plánu je všechny očistit, vysvobodit z pout vnějšího světa. Přinutil je odpřisáhnout věrnost komunitě i jemu osobně a pak je podrobil tajnému rituálu. Konečným cílem bylo odhodit společenské konvence a řídit se jen pudem a instinkty. Ale chodilo to tam jako v armádě a já nechápal, co mají Quillerovy diktátorské způsoby společného se svobodou a drogy s čistotou. Prostě šílený, schizofrenní projekt. Vzpomínám, že mě už tehdy napadlo, jestli se Quiller náhodou zvráceně nevyžívá v pozorování lidí, kteří se chovají jako zvířata. Druhý den za soumraku se měl konat obřad, ale pak se objevil můj otec a jednoho z nich zastřelil. Moji hlídači se rozběhli s ostatními zjistit, co se stalo, a mně se konečně podařilo utéct. Pak mě našli policajti."

"Ale o tomhle jste nikdy nemluvil," poznamenal Slaughter.

"Máte pravdu. Měl jsem strach. Báł jsem se, že se mně Quiller pomstí. Sám jste řekl, že vám Quiller připomíná Masona. Děsil mě. Nechtěl jsem se postavit proti němu. Kdybych se o tom ve městě zmínil, lidi by se určitě proti komuně zatvrdili, a mně bylo jasné, komu by to komuna kladla za vinu. Kromě toho musíte také pochopit, jak silně jsem nenáviděl otce. Svým odhalením bych jeho čin ospravedlnil a jeho by možná propustili na svobodu. A to jsem nechtěl. Šel by mi po krku stejně jako komuna. Ne, viděl jsem to tak, že pro matku i pro mě by nejlepším řešením bylo, kdyby ho shledali vinným a odsoudili. A nenamáhejte se s kázáním o morálce. V osmnácti letech člověk vnímá některé věci jinak."

"Ale teď jste se vrátil."

Lucas přikývl. "A celá ta hrůza začíná znovu. Klidně se vám přiznám, že mám strach. Doufal jsem, že komuna dávno zanikla a že se otec za ta léta změnil. Před měsícem mně zemřela matka. Když odešla od otce, odstěhovala se do Nového Mexika. Na smrtelné posteli mně řekla: 'Nenechej se od otce okrást. Polovina ranče je moje a já ti svůj podíl předávám. Ale on se tě o něj určitě pokusí připravit.'" Lucas napřímil ramena. "Už mě nebaví pořád před něčím utíkat."

"No, já vám zaručuju, že budete v bezpečí."

"Nepodceňujte mého otce."

"To taky, ale myslel jsem spíš tady. Chci, abyste si toho muže v posteli pořádně prohlédl a řekl mi, jestli skutečně patřil ke komuně. Pořád pro to nemáme žádný důkaz. Jestli komuna ještě existuje, nevíme, kde ti lidé jsou. Původní místo opustili."

Lucas se zachvěl. "No nazdar. Do prdele, to je teda nádhera."

Z pokoje, kde ležela spoutaná bezvládná troska, vyšel patolog.

"Tak co?" zeptal se ho Slaughter.

Patolog vypadal znepokojeně. "Je na tom bídě. Kromě toho, že vykazuje symptomy toho viru, je navíc těžce podvyživený a dehydrovaný. Kdyby se nezatoulal do města, do večera by zemřel. Ani tak se nedá odhadnout, jak dlouho přežije. Nasadil jsem mu nitrožilní výživu."

"Můžeme se na něho podívat?"

Patolog chvíli přemítal. "Nemyslím, že by mu to mohlo uškodit. Ale ta cigareta musí pryč," dodal s pohledem upřeným na Lucase.

Lucas přikývl, hodil cigaretu na zem a zašlápl ji.

"Zvedněte toho vajgla!" vyjel na něj patolog.

Lucas překvapeně zamrkal a poslechl. S rozmačkaným nedopalkem v ruce vyzval Slaughtera: "Tak jdeme, ať to máme za sebou."

Patolog jim podržel dveře. Vstoupili a zamyšleně si prohlíželi nemocného na lůžku. Pak se ostatní tázavě zadívali na Lucase.

"Já nevím," pokrčil rameny Lucas.

"Zkuste hádat," naléhal Slaughter.

"Nemůžu."

"Měl byste se o to pokusit."

"Ale co když vám prozradím jeho totožnost a on se mně pak bude mstít?"

"Copak vypadá, že by mohl někomu ublížit? Vždyť sotva dýchá. Proboha, člověče, alespoň jednou v životě se zkuste zachovat zodpovědně."

Lucas se na Slaughtera zlostně zamračil a na spáncích mu naběhly žíly. Pak se ovládl a obrátil se k nemocničnímu lůžku.

"Mám dojem... Asi jsem ho už viděl."

"Měl byste pro nás jeho jméno?"

"To zatím nevím. Počkejte, až si ujasním některé detaily. Nevšiml jste si, že by měl jizvu?" zeptal se patologa.

"Dvě zvlněné linie zkřížené na prsou. Připomínají mi svastiku."

"A ještě..."

"Tetování? Ano. Na rameni. Má tam orla."

"Ukažte, podívám se."

Patolog stáhl nemocnému přikrývku, rozeplnul noční košili a odhalil rameno s vytetovaným modrým orlem s rozepjatými křídly.

"Ano, poznávám ho." Lucas vydechl. "Pollock. Nikdy jsem neslyšel, že by ho někdo oslovil jinak než 'Pollocku'. Byl Quillerovým zástupcem. Ten orel na rameni je něco jako označení vojenské hodnosti, jako třeba kapitán nebo major. Jestli se probere, nepřibližujte se k němu. Je šílený. Kdybyste se mu mohli podívat do očí, pochopili byste, o čem mluvím."

Slaughter si povzdechl. "Takže komuna pořád existuje."

"Ale kam sakra všichni zmizeli?" vyhrkl Dunlap.

Muž svázaný popruhy sebou škubal a zatřásl hlavou. Chřípí se mu rozšířila a zasténal. "Trůnní sál," uniklo mu sevřenými rty a zase upadl do bezvědomí.

"Cože?" Patolog přistoupil těsně k nemocnému.

"Řekl 'trůnní sál'," zopakoval Slaughter. "Taky nevím, co to znamená. Stejná slova mručel, když ho našel Rettig."

Slaughterovi se ze zápachu v pokoji zvedal žaludek. I když nemocného omyli, stále z něj bylo cítit shnilé maso, pot a plíseň. Když se do toho zamíchal pach dezinfekce, vznikla odporná kombinace. "Kde ten člověk v poslední době podle vás žil?"

"V trůnním sále," odpověděl Dunlap.

"Moc vtipné."

"Ne, mluvím vážně. To místo má pro něj očividně značnou důležitost. Třeba bychom se ho mohli zeptat."
"Nevidíte, že je v bezvědomí?"
"To nevadí. Zkusme to."
Slaughter se pochybovačně ohlédl na patologa.
"Mohlo by to fungovat. A nemyslím si, že by mu to ublížilo."
"Podle mě je to nesmysl," namítl Slaughter.
"Co můžeme ztratit? Zkusme to." Dunlap se naklonil nad lůžko. "Pollocku?"
"Opatrně," nabádal ho Slaughter.
Dunlap přikývl a o půl kroku ustoupil. "Pollocku, slyšíte mě?"
Žádná reakce.
Dunlap čekal. "Slyšíte mě, Pollocku?" zopakoval tišším hlasem.
Muž se prudce zachvěl, krátce zasyčel a zase se zklidnil.
"Jste mezi přáteli, Pollocku, slyšíte mě? Řekněte nám něco o trůnním sále."
"Trůnní sál," zakrákoralo vyprahlé hrdlo, ale všichni zřetelně rozuměli.
Dunlap se krátce ohlédl po svých společnících a tichým, naléhavým hlasem pokračoval ve výslechu. "Správně. Mluvme o trůnním sále."
"Červená komora."
Dunlap nakrčil obočí.
"Nemůže to znamenat krev?" nadhodil patolog.
"Může," souhlasil Slaughter. "Ale taky to může být nějaká zasunutá vzpomínka z dětství. Nemáme šanci to zjistit."
Postava na posteli se náhle rozkřičela. Trhli sebou úlekem a vriskot zatím zesílil do nesnesitelného vytí a stále stoupal.
Postava se křečovitě zmítala v popruzích. A pak jekot stejně náhle, jako začal, ztlchl. Postava dolehla na lůžko a ozývalo se jen zmučené sténání.
"Nemůžete mu něco dát?" zeptal se Slaughter patologa.
"Sedativum nehodlám riskovat. Můžeme jenom čekat, co se z toho vyvine."
"Ale co ty zářivky? Nemohli bychom je zhasnout?"
"Je v bezvědomí, takže by mu neměly vadit. Ale proč ne? Světlo stejně k ničemu nepotřebujeme." Patolog odešel ke dveřím a cvakl vypínačem. Nemocniční pokoj se ponořil do stínu.
Postava však nepřestávala sténat a házela hlavou ze strany na stranu. Teprve po chvíli se zklidnila.
"Co je červená komora, Pollocku?" naléhal Dunlap. "Řekněte nám o tom."
Žádná odpověď.
"Červená komora," zopakoval Dunlap.
A nemocný nečekaně vyhrkl. "Červená komora, trůnní sál, antilopa."
"Říkal jsem, že to nemá smysl. Blábolí v deliriu," řekl Slaughter.
"Nebo mluví o něčem důležitém," namítl Dunlap.
"Tak mi řekněte, co to znamená."
"Dobře víte, že nemůžu."
"Jasně že nemůžete. Musíme zjistit, kam odešli. A jestli je tam nějaký červený pokoj nebo sál, tak by mě sakra zajímalo, co v něm je. Nemáte tušení, kam se mohli odstěhovat?" zeptal se Lucase.
Lucas zavrtěl hlavou. "Oni mně toho o svých plánech moc neřekli. Ale když tak o tom přemýšlím, myslím, že vím, proč Quiller osadu opustil. Poté, co tam pronikl můj otec a státní policie, usoudil, že si musí najít bezpečnější místo."
"Ale kam mohli všichni zmizet?" nechápal Slaughter. "Ty hory se hemží lovci, rybáři a táborníky. Někdo by na ně přece musel narazit."
"Možná na ně někdo opravdu narazil," poznamenal Dunlap. "Měl byste si projít seznamy pohřešovaných. Nejen místních lidí, ale i dotazů od policejních složek z jiných měst a států. Kdoví, jak daleko do minulosti nás tohle nakonec přivede."
"Slaughtere! Mohl byste mi laskavě vysvětlit, co má tohle znamenat?"
Zlostný hlas zabouřil pokojem. Všichni přítomní strnuli a pak se otočili ke dveřím, v nichž se tyčila Parsonsova postava.
"To zatím nevíme. Snažili jsme se..."
"Na chodbu."
"Cože?"
"Čekám, Slaughtere."
Parsons vyšel z pokoje a práskl za sebou dveřmi. Všichni se mlčky zadívali na Slaughtera.
"No, počítal jsem, že k tomuhle dřív nebo později dojde."
"K čemu že dojde?"
"Má námitky proti lidem, se kterými se stýkám."
"Proti čemu?"
"O nic nejde. Vysvětlím vám to později." Slaughter prosklenou stěnou viděl, jak Parsons vztekle rázuje chodbou. "No nic, jdu za ním, ať je mezi námi jednou provždy jasno." Slaughter zamířil ke dveřím a vyšel na chodbu.
Parsons počkal, až za sebou zavře, a obořil se na něj: "Dostal jste rozkaz zabránit tomu reportérovi strkat nos do našich záležitostí! Měl jste ho spakovat do autobusu a poslat ke všem čertům!"
Ze sesterny se polekaně vyrojily ošetřovatelky.
"To bohužel neudělám."

"Jestli si chcete udržet svou práci, budete plnit..."

"Podívejte se, Parsons, myslím, že je nejvyšší čas vyjasnit si některé věci. Možná už je pozdě, ale pokusím se vám to podat tak, abyste tomu rozuměl. Situace, jako je tato, jsem zažil už mockrát. Když jsme v Detroitu řešili nějaký obtížný případ a naši nadřízení se ocitli pod tlakem politiků, pokaždé si hledali někoho, na koho by mohli svalit vinu. Velmi rychle jsme se naučili, jak z toho vyváznout se zdravou kůží. Nás tady čekají opravdu vážné potíže a vy budete potřebovat obětího beránka, ale můžete si být zatraceně jistý, že já to nebudu. Ten reportér je na mě nalepený těsněji než moje vlastní trenýrky. S výjimkou tohoto rozhovoru se ode mne na krok nehne. Beru ho s sebou i na záchod. On je můj ochranný štít. Zaznamenává každý můj pohyb, každý příkaz, každé slovo. A víte proč? Protože až mě obviníte, až na mě vyrukujete se všemi špinavými triky, které používáte, abyste si udržel tu svoji náramnou reputaci, bude tady svědek, jehož slovo bude stát proti vašemu vedle mého."

"Nechám vás..."

"Ještě jsem neskončil! Tak vy chcete sedět na zadku a nechat věcem volný průchod? Dobrá, dělejte, jak myslíte. Ale já hodlám postupovat jinak. Jestli to bude nutné, vyhlásím ve městě stanné právo. Nevím, jestli je to v mé pravomoci, ale až bude po všem, budeme mít spoustu času se o tom dohadovat. Ale do té doby budu alespoň něco dělat, což je mnohem víc, než se dá říct o vás. Možná se dopustím nějakých chyb, ale jsem připraven nést za ně odpovědnost. Ale rozhodně nepřevezmu zodpovědnost za vaši nečinnost."

Parsons bublal jako přetopený kotel. "Budete litovat dne, kdy jste se v mém městě ukázal."

"Možná. Ale zamyslete se nad svými možnostmi. Jestli se ukáže, že jsem měl pravdu, stačí vám natáhnout ruku a slízet smetanu. Pokud jsem se mylil, víte, na koho ukázat. Ten reportér je moje pojistka, svědek, který mě podrží. Ale prozatím mám oteže v ruce já, na to nezapomínejte."

Parsons se ohlédl do pokoje, odkud ho pozorovali patolog, Dunlap a jakýsi neznámý čtyřicátník. "O mně je známo, že nezapomínám," zasyčel na Slaughtera vztekle. "Ještě po letech si vás budu pamatovat, jenže to vy už tady dávno nebudete, abyste se o tom přesvědčil." Parsons naposledy probodl Slaughtera pohledem. Pak se otočil na podpatku a odešel.

Osm

Altick se spěšně prodíral křovinami. Čekal s oběma muži u vrtulníku, až konečně dorazila pozemní hlídka. Stručně, ale barvitě je informoval, co se stalo, a když jim pak ukázal nejprve mrtvolu v jezeře a potom v lese čtyři hromádky vnitřností, viděl, že záměr vybičovat jejich pomstychtivost se mu vydařil. Koneckonců, marně jim nekladl vřdycky na srdce, že nejdůležitější je vzájemná loajalita příslušníků sboru. Muži z hlídky samozřejmě své zmasakrované kolegy dobře znali a mnozí byli důvěrní přátelé. Příšerné důkazy, jak krutým způsobem byli zabiti, stačily, aby se strach změnil ve vztek. Nevěděli, kdo nebo co má smrt jejich kamarádů na svědomí, ale všichni se shodli, že viník za to pořádně zaplatí. S tichými kletbami na rtech obešli strašlivé pozůstatky a po několika krocích narazili na vyšlapanou zvířecí stezku se stopami krve. Vydali se po ní. Vysoko nad nimi visela ve vzduchu helikoptéra. Pilot měl sloužit jako pozorovatel, který by je upozornil na případnou past. A kdyby došlo k boji, posbíral by raněné a dopravil je do bezpečí. Spěchali po stezce, ale opatrně se rozhlíželi, aby se pojistili, že tentokrát nebudou mrtví na jejich straně. Občas mýjeli zaschlé krvavé skvrny a byli tak rozzuření a zřetelná stopa se tak snadno sledovala, že je napadlo až mnohem později, jestli tu krev na stezce někdo nenastražil právě pro ně.

Část šestá

VĚZENÍ

Na stole ležela rozložená mapa. Slaughter si ji zkoumavě prohlížel a pak pozvedl zrak k pěti mužům, kteří stáli kolem stolu: Rettig, Dunlap, Lucas, Owens a patolog. "Chtěl jsem vás mít tady u sebe, protože každý z vás je do události zasvěcený a já potřebuju znát vaše mínění."

Mlčení, rušené jen hlukem provozu na ulicích, na neděli neobyčejně intenzivního.

"Dobře," řekl Slaughter. "Jsem rád, že mně neodmítáte pomoc."

"Nemáme na výběr."

Slaughter se zadíval na Owense, který hleděl z okna. Chvilí počkal, a když se nikdo další nevyslovil, pokračoval: "Jak vidím situaci já, musíme řešit dva problémy, i když oba vlastně splývají v jeden. Nejdůležitější je zajistit bezpečnost obyvatel města."

"Kvečeru už nebude koho chránit."

Slaughter se znovu podmráčeně zadíval na Owense a pak sledoval jeho pohled na ulici, po níž se valily osobní a nákladní auta k hlavní silnici vedoucí z údolí. "Tím líp. Zpráva se rychle rozšířila a spousta lidí odjíždí. To by nám mohlo pomoci."

"A k čemu? Chránit město duchů?" zeptal se Owens.

"Tak zrovna toto jsem nechtěl slyšet. Pracoval jste na řešení s velkým nasazením a já se domníval, že se na vás můžu spolehnout."

"Ale k čemu to bude dobré?" naléhal Owens. "Víte dobře, že nemáme šanci nad touhle hrůzou zvítězit."

"Můžeme to aspoň zkusit."

"Vám se to mluví. Nemáte rodinu. Moje žena s dětmi se právě balí."

"Moje rodina také," vmísil se Rettig. "To ale neznamená, že já odjedu s nimi."

Owens se rozhlédl po přítomných, jako by nevěřil vlastním uším. "Vy to asi pořád nechápete, že? Všechno, co jsme zatím zjistili, jak nemocní nesnášejí světlo, jak vylézají za tmy, jak na ně působí měsíc a jak hrozivě narůstá počet incidentů." Ukázal na nástěnný kalendář.

Slaughter potřásl hlavou. "Teď vám nerozumím."

"Jde o měsíc. Přibližuje se úplňk. Zbývá nám jen dnešek, pondělí a úterý. Až bude měsíc v úplňku, změní se tohle údolí v jedno šílené peklo."

Ostatní se po sobě vyděšeně podívali.

"Na tom, co říká, je hodně pravdy," poznamenal patolog. "Roste nám to geometrickou řadou."

"Mohli byste laskavě mluvit srozumitelně?"

"Čísla, Slaughtere. Počet incidentů roste stále rychleji. Sám jste říkal, kolik lidí volá a kolik případů napadení vaši muži vyšetřují. Začali jsme s jedním. Pak byly dva, potom čtyři a osm a pak šestnáct. S tím, jak se blíží úplňk, máme na jeden starý případ dva nové. Po šestnácti dvaatřicet. Vidíte sám, kam to asi vede."

"Ale to nám také může pomoci."

"Pokud ano, nechápu jak."

"Pak začne měsíc zase ustupovat a počet incidentů klesne. Popud nebude tak silný. Jestli přežijeme úterý, máme šanci dostat vývoj pod kontrolu."

"Jenže tady nejde jen o měsíc v úplňku," namítl Owens. "Podívejte se na ten kalendář pořádně. Jaké datum máme v úterý?"

"Dvacátého června."

"Správně. A co říká kalendář o následujícím dni?"

Slaughter přistoupil ke zdi s kalendářem. "Stojí tady středa jedenadvacátého června, první letní den."

"Pořád vám to nedochází?"

Slaughter zmateně svažil obočí.

"Letní slunovrat," vysvětloval Owens. "Proboha, jste policajt, ne? Musel jste si přece za svého působení v Detroitu všimnout, jak všichni blázni začínají blbnout, když je měsíc v úplňku nebo když se mění roční doby. Člověk ani nemusí být policajt, aby to zaregistroval. Promluvte si s tady s doktorem. Anebo se mnou. Mohl bych vám vyjmenovat stovky případů, jak se chovají zvířata. Promluvte si s lidmi z reklamací v supermarketech. Měsíc vyvádí pěkné skopičiny. A nám se kombinuje úplňk a letní slunovrat. Vzpomeňte si na všechny ty pověsti, jak staří pohané slavili slunovrat, chaos. Přemýšlejte trochu. Máme tady virus, který napadá limbický systém a způsobuje, že se lidé chovají jako naši zvířecí předkové. V úterý večer uvidíte na vlastní oči, jak to vypadá v pekle."

Slaughter, patolog, Dunlap a Lucas na něj zírali s otevřenou pusou a z obličejů se jim vytratila barva.

"Panebože," vydechl Dunlap.

"Nahnal jste mi strach," řekl Slaughter a sklopil zrak k mapě, pak se podíval z okna, na Owense a nadechl se. "Ano, uznávám, že máte pravdu a že po tom, čeho jsme byli svědky, se můžeme nadít čehokoliv. A já bohužel nevím, jak tomu čelit."

"Odjet, dokud ještě můžeme," prohlásil Owens rozhodným hlasem.

"To neudělám."

"Proč?"

"Protože tady mám práci."

"To je stejně šílená řeč jako ty věci, které se kolem nás dějí," namítl Owens. "Ničemu a nikomu nepomůžete, a i kdyby, kdo vám za to poděkuje? Parsons? Ten se stará jenom o sebe. Myslíte si, že vám lidé v údolí budou vděční, když za ně zemřete? Nevěřte tomu. Ti akorát řeknou, že se vám to tady vymklo z rukou a že jste byl zatracený blázen, když jste neodjel. Neriskujte a práskněte do koní, dokud je čas."

"Jenomže já to nedělám pro město," ohradil se Slaughter, "ale pro sebe. Kdybych teď utekl, nemohl bych se podívat sám sobě do očí. A domnívám se, že ani vy nedokážete jen tak utéct."

"Že ne? Tak se dívejte."

Dívali se všichni. Upírali pohledy na Owense a vyčkávali. Owens jim pohled oplatil a několik vteřin se zdálo, že se otočí na patě a odejde. Ale Owens se k odchodu stále neměl.

"Copak, stalo se něco?" zeptal se Slaughter.

Owens neodpověděl.

"Chcete nám ještě něco říct?"

Owens jen naprázdno polkl.

"Hele, něco vám poradím. Za denního světla to nebude tak zlé. Počkejte do večera. Řekněte ženě, ať s dětmi odjede, že se k nim později připojí. A zatím nám můžete pomáhat jako dosud. Poskytl jste nám spoustu neocenitelných informací. Zatím nevím, jak je všechny využít, ale vaše pomoc je vskutku důležitá."

"Dobrá. Do dnešního západu slunce," souhlasil Owens.

"To je víc, než mám právo od vás žádat."

A pak Slaughter udělal něco nečekaného. Napřáhl k Owensovi ruku a potřásl mu pravicí. Owense to zjevně potěšilo a hned se cítil lépe. I ostatním se ulevilo.

"Jsme znovu tým. A teď do práce."

Dvě

Parsons přehradil dvouproudovou silnici v obou směrech zátarasy. Připomínaly kozy na řezání dřeva, ale byly delší a masivnější. Našel je za krajnicí v místě, kde silničáři opravovali po zimě vymletou vozovku. Nyní stál za nimi, beze slova pozoroval narůstající řadu vozidel, která nemohla dál, a horečně uvažoval, co podniknout. Sám sebe překvapil. Celý život se řídil vyčkávací taktikou a nechával se pasivně unášet mocenskými proudy, aniž by je nějak ovlivňoval. Svého postavení dosáhl jednoduše tak, že pokaždé souhlasil s něčím, k čemu se všichni ostatní již rozhodli. Nejlepší je taková vláda, která vládne co nejméně, říkal vždycky. Úkolem voleného zástupce lidu není vést, ale následovat, a za pětadvacet let starostování v Pottet's Fieldu si platnost tohoto pravidla mnohokrát ověřil. Jenže teď ho zklamalo. Ze svého domu na předměstí sledoval, jak obyvatelé města houfně odjíždějí. Zapřisahal své přátele, aby zůstali, aby mu důvěřovali. Ale tento jediný okamžik, kdy se vzchopil k nějaké akci, byl dávno pryč a Parsons musel pozorovat, jak se mu jeho město před očima vyliďňuje a jak se současně s tím rozplývá moc, kterou pasivně získal. Poprvé v životě poznal hořkost porážky. A co bylo ještě horší, Parsons si uvědomoval, že své postavení ztratil navždy. Jestli město nějakým zázrakem přežije a jestli se do něj lidé zase vrátí, rozhodně mu nezachovají věrnost. Postarají se o změnu a zvolí si nového starostu, aby vedl město jinak. Jeho čeká osud bývalých prezidentů, kteří přišli o vliv a dnes jsou spíše na obtíž. Jistě, poněkud bombastické přirovnání, ale copak toto údolí a město v něm nejsou jeho země? Po čtvrtstoletí zde absolutisticky vládl a nyní se nemohl smířit s myšlenkou, že ho brzy odstaví a stane se zbytečným.

A může za to Slaughter, opakoval si v duchu. Slaughter, který všechno podělal a způsobil, že se situace vymkla z rukou. Slaughter, který se spolčil s tím reportérem, aby jeho, starostu, zdiskreditoval. Reportáž, kterou Dunlap otiskne, bude mít katastrofální, zničující následky. Slaughter asi chová skryté ambice. Parsonse by to dříve ani nenapadlo, ale teď uvažoval, jestli velitel policie nemá v plánu obvinít ho z nečinnosti, slabosti a neschopnosti. Potom by mohl poukázat, jak on sám situaci úspěšně zvládl, a nakonec by se sám stal starostou. Tak to tedy ne! Ať jsem proklet, jestli se nechám od někoho odstavit, zahromoval Parsons v duchu. Co si ten Slaughter sakra myslí? Má mě snad za blbce, když se domnívá, že by se mohl najednou vyhoupnout do sedla? Však já ti ukážu, že v údolí pořád platí moje pravidla! Parsons obešel zátaras a s brokovnicí v rukou zastavil před prvním autem v koloně. Tyčil se nad ním jako socha. To byla jedna z prvních věcí, které se naučil - využívat svou mohutnou postavu, aby zapůsobil. "Otočte se. Musíme spojit síly a zachránit město."

"Odstavte ty zátarasy, než je prorazím."

"A co potom? Jestli všichni odjedete, kdo tu pohromu zastaví?"

"Poslyšte, starosto, mého souseda roztrhal jeho vlastní vlčák. O dva baráky dál dostal otec rodiny záchvat zuřivého šílenství. Od včerejška večera se jenom, co já vím, pohřešuje dvacet lidí. Tady se děje něco hrozného a vy to zatloukáte, ale já v žádném případě nemám v úmyslu tady zůstat, abych zjistil, co to je."

"Prostředím vám pneumatiky."

"A co uděláte s těma dalšíma autama, co jsou za mnou? Na ty nemáte dost munice. Dejte ty zátarasy pryč a nechtě nás vodjet."

"To nedovolím. Nevíme, jaká nákaza se ve městě šíří, ale kdybych vás nechal odjet z údolí, šířili byste ji dál. Od tohoto okamžiku platí v údolí přísná karanténa."

Parsons věděl, že si protřečl, že to, co řekl Slaughterovi, je v přímém protikladu s tím, co právě dělá. Ale Slaughterovi vyhlásil válku, a pokud mu taktika náčelníka policie může přinést úspěch, pak ji použije. Navíc se situace tak vyostřila, že Slaughterův nápad s karanténou představuje skutečně nejlepší řešení. A ještě něco. "Jestli teď odjedete," řekl řidiči naléhavě, "jestli tohle údolí půjde kčertu, nebudete se mít kam vrátit. Nenávratně ztratíte všechno, co jste celý život budovali. Vzmužte se, pro smilování boží. Vraťte se a bojujte o své domovy!"

Kolona aut zlostně troubila, řidiči vyskakovali a hnali se dopředu k zátarasům. Parsons čekal s puškou v ruce.

"Důvěřujte mi. Ukážu vám, jak situaci řešit, a společně zvítězíme."

Několik mužů začalo zátarasy odtahovat.

"Jsou to ti hippies. Copak vám to nedošlo?"

Ano, i tohle věděl. Všude měl své informátory, a když zlostně odešel z nemocnice, s některými si promluvil. Několika souvislostem ještě nerozuměl, ale to, co se dozvěděl, mu stačilo. Našel obětního beránka. Hippies navíc představovali přirozeného nepřítele, a když mu takhle taktika vyšla v sedmdesátém roce, není důvod, aby nezabrala i dnes.

"Hippies?" Muži se zastavili se zátarasy v rukou. "Ale ti jsou přece dávno pryč."

"A já vám říkám, že jsou pořád v našich horách. Ano, přemístili se jinam, ale pořád žijí tam nahoře. A teď zešíleli. Bůhví, co tam všechno vyváděli. Ale viděli jste je - samé drogy a chovali se jako zvířata. Nakazili se nějakým svinstvem a teď se stahují do údolí. Jistě, vím, že to dostali i psi a kočky, ale ty zvládneme. Jsou to ti hippies, kdo mně nahání strach." Parsons dovedně zabrnkal na jejich atavistické pudy. Předložil jim obraz nepřítele, vetřelce, vlasatého tvora, kterému nikdo nerozuměl, a proto se ho každý bál. Parsons se málem sám před sebou zastyděl, ale i on argumentu, který použil, věřil. Nenávistné vzpomínky na invazi hippies, které dosud dřímaly v podvědomí, se rázem probudily, a Parsonse zaplavila vlna vzteku a touhy po odplatě. Zničit Slaughtera. Vybit ty vlasatce. Získat zpět město, které mu po právu náleží. Ano, bože můj, za to, jak si dovolil se mnou mluvit, mi Slaughter krutě zaplatí. A s ním i mnozí další.

Parsons čekal, sledován napjatými pohledy. "Už jste zapomněli na sedmdesátý rok? Tamhle Hal ztratil syna ve Vietnamu a ti vulgární špinavci se ve stejné době váleli v našem městě. A teď se vracejí. Táhnou z hor jako morová rána, a jestli se jim nepostavíme, pozabíjejí nás."

Dav na něj beze slova hleděl.

"Já vás vlastně ani nepotřebuju. Obrátím se na rančery. Ti vědí, co je důležité a na čem záleží. Ti vědí, jak si uchránit to, co celý život těžce budovali. Obrátím se na muže, kteří se nebojí."

Parsons cítil, jak zástupem proběhla vlna emocí. Za okamžik se zeptá, jestli znali muže, kteří byli zavražděni. Řekne jim, že do hor vyrazila hlídka státní policie, která potřebuje pomoc - ano, i tuto informaci mu jeho donašeči přinesli. A řekne jim i o Slaughterovi, řekne jim o veliteli městské policie, který je tak neschopný, že on, starosta, musel převzít velení a postarat se o své občany.

Tři

Slaughter spolu se svými společníky studoval mapu. Zajistil, aby místní rozhlas i televize odvysílaly varování, aby lidé nevycházeli ze svých domovů, vyhýbali se zvířatům a cizím lidem a hlásili každé pokousání a každý případ podivného chování. O pomoc se mohou obrátit na policejní stanici nebo přímo na strážníky, kteří v hlídkových vozech křížují ulicemi. Slaughter zavolal na úřadovnu státní policie, ale tam sloužil jediný příslušník. Od Alticka zatím žádná zpráva nepřišla. Požádal o pomoc v okolních městech - Landeru, Rawlinsu, Sheridanu a Casperu - a v případě nutnosti byl připraven povolat národní gardu. Momentálně však bylo jeho hlavním cílem zjistit, kam se přestěhovala komuna. "Vy čtyři přece znáte hory mnohem líp než já, tak mi řekněte, kde tu komunu hledat."

"Oblast je příliš rozlehlá," povzdechl si Rettig.

"Ano, ale..." Slaughter se odmlčel a promnul si čelo. Nedostatkem spánku a vypětím ho bolela hlava, hladem mu kručelo v břiše a od rozhovoru s Parsonsem se mu svíral žaludek nervozitou. Doufal, že situaci zvládne, ale to, čemu musel čelit, mu začínalo přerůstat přes hlavu. Zmocňovaly se ho pochybnosti o vlastních schopnostech. "Ale přece vás snad napadne pár míst, kde by mohli být. Někáký kaňon nebo jeskyně, kde by mohli přežít lidé, aniž by si jich někdo všiml."

"Pokud budeme uvažovat takhle, můžou to být stovky míst," řekl Rettig. "Pamatuju se, že když jsem byl malý, ještě ani neexistovaly topografické mapy údolí. Ano, občas se tam ukážou lovci nebo rybáři, ale znal jsem jednoho Indiána, který žil v horách jako poustevník a tři roky nenarazil na živou duši."

"Chcete říct, že komunu nenajdeme?"

"Chci říct, že nemáme čas hledat je naslepo? Metodu pokusu a omylu si nemůžeme dovolit."

"Podívejte, podle mě by ta hádanka měla mít logické řešení," vmísil se Dunlap.

Opovrživě se na něj podívali. Chlapík z velkoměsta, který chce je poučovat o místních horách.

"Logika? Kde sakra vidíte nějakou logiku?" vyjel Slaughter.

"Kdybyste byl ještě v Detroitu, uměl byste si s podobnou situací určitě poradit. Myslete na všechno, co se událo, jako na sérii zločinů. Co byste udělal? Zanesl místa, kde k nim došlo, do plánu města, a hledal nějakou souvislost, ne?"

"Ale tady přece žádná souvislost není," namítl Rettig.

"Ale je, je, jenom ji vidět. Zapomeňte, co se stalo ve městě, a zaměřte se jen na případy, ke kterým došlo blíže k horám. Jsem tady teprve od pátku, ale přesto jsem si už všiml, že incidenty se omezují na západní stranu údolí a..."

"A vy si myslíte, že nám to uniklo?" skočil mu do řeči netrpělivě Rettig.

"Tak svých poznatků využijte!" odsekl Dunlap.

Slaughter obrátil pozornost k mapě. "Dobře. Když si tak věříte, zkusme to. Proč ne? Nemáme co ztratit." Zakreslil v mapě křížek. "Tohle je Bodineův ranč. Tady jsme našli jeho opuštěný nákladák. A tady je jezero, kde zmizeli Altickovi muži."

Křížky přibývaly.

"A tady je ta opuštěná osada."

"Nezapomeňte na svůj dům," podotkl Rettig. "Je jasné, že to nebyli rysy ani jiné šelmy. Bydlíte blízko nebezpečné oblasti."

"Napadá vás ještě něco?"

"Rančeři, kteří hlásili zmasakrovaný dobytek, žijí někde tady a tady. A odsud se do města dobelhal ten hipík."

Západní část údolí už pokrýval les křížků.

"Nevím, čeho jsme tím dosáhli. Žádný vzorec nevidím," pronesl Slaughter.

"Já ano," ozval se Lucas, který dosud mlčel. "Propojte některé body přímkami, které směřují do hor. Uvidíme, kde se protnou."

Slaughter poslechl a ostatní ho dychtivě pozorovali, sklonění nad mapou.

"No, je to hodně vysoko. Tohle jste čekal, nemám pravdu?" obrátil se na Rettiga.

"Dost vysoko na to, aby se tam moc lidí neukázalo. Vidíte sám, že v těch místech nejsou vyznačené žádné stezky."

"Co znázorňuje tahle přerušovaná čára?" zeptal se Slaughter.

"To je stará železnice. Vedla ke zlatým dolům. Kdysi dávno se tady totiž těžilo zlato. Ale už se dlouho nepoužívá a bude asi v hrozném stavu."

"Říkáte, že se tu těžilo zlato? Jaké zlato?"

"Tohle byla kdysi nejbohatší oblast celého státu. V devadesátých letech minulého století tam nahoře dokonce založili město."

Slaughter ucítil ledové zamrazení.

"Bože všemohoucí," vydechl Owens. "Odpověď před námi ležela jako na dlani, ale my jsme byli příliš zabezdění, abychom ji viděli."

"Opuštěné město," přikývl Rettig. "Nazývali ho Motherlode. Mateřská žíla. Těžko říct, jak se tam dostat, když železnice dávno nefunguje. Nevede tam totiž žádná vozová cesta, a dokonce ani stezka. Proto taky tu železnici vybudovali."

"Mateřská žíla, ke které vedou štolý protínající horský masiv. Když člověk ví, jak na to, dokáže tam přežít velmi dlouho. Jako tehdy ti horníci."

"A teď hippies," řekl Slaughter.

"A teď hippies," zopakoval Owens jako ozvěna. "Neumím si představit, co tam nahoře najdeme."

"Je mi líto, Slaughter," zaburácel místností Parsonsův hlas. Překvapeně sebou trhli a ohlédli se. Skleněnou přepážkou spatřili, jak se do kanceláře hrnou muži s puškami. V jejich čele Parsons, který nad nimi vyčníval jako skála a hleděl k prosklené kóji.

"Máte odporný zlozvyk, starosto," ucedil Slaughter, "vtrhnout někam bez zaklepání."

"Buďte klidný, tohle bylo naposled. Půjdete s námi."

Kancelář ztichla, ustalo i šoupání nohou. Policista, který měl službu u vysílačky, nakrčil obočí a tři strážníci u telefonů zmlkli uprostřed věty. Po stručné omluvě odložili sluchátka. Telefony se okamžitě znovu rozdrnčely.

"Vypněte je," přikázal Parsons. "Nechci to řinčení poslouchat."

Policisté se nerozhodně zadívali na Slaughter a pak na Parsonse.

"Řekl jsem, že máte vypnout telefony!"

Spěšně se sklonili ke zdírkám a vytáhli připojovací kabely.

"Tak, správně. Teď nás nebude nikdo rušit. No, slyšel jste, Slaughter. Jdeme."

"Kam? A proč?"

"Vyhlásil jsem stav ohrožení."

"Já nechápu, co..."

"Můžete tomu říkat třeba zadržení ve veřejném zájmu."

"To má být vtip?"

"Směju se snad? Vstaňte a pojdte s námi, než vás k tomu donutíme."

"Ale to přece nemůžete myslet vážně!"

"Nemám náladu se s vámi dohadovat. Je prokázanou skutečností, že jste odmítl plnit příkazy."

"Protože jste vy odmítal řešit situaci."

"Vypadám snad, že nejsem připraven řešit situaci? Vaše logika je poněkud nepřesvědčivá. Jednal jste na vlastní pěst bez oficiálního svolení. Váš postup byl naprosto nezodpovědný. Krize se vám vymkla z rukou, zatímco jste se s Owensem a patologem spikli, abyste zatajili důkazy vraždy."

"Cože?"

"Mluvím o tom chlapci, kterému patolog v pitevně rozpáral břicho. Hoch ještě žil. Myslíte si, že o tom nevím? Jakmile jsem si uvědomil, že nás chlapcovi rodiče zažalují, nařídil jsem novou pitvu. Řez na břiše oběti se v žádném případě nedá nazvat profesionálním. Jistě, patolog se náramně snažil, aby vypadal jako součást normálního postupu, ale moc se mu to nepovedlo. Jste zadrženi do té doby, než zjistíme pravdu o tom, co se stalo."

"Mě vynechte." Dunlap vystoupil z řady. "Já o tom nic nevím."

"Ale viděl jste dost, abyste mohl svědčit. Slaughter se tím chlubil. A co tady ten chlap? Zatím nevím, jak je do vašeho spiknutí namočený."

"Já jenom projíždím," řekl Lucas.

"Jste Wheelerův syn. To už jsem si zjistil. Poflakoval jste se s těmi vlasatci, a proto vám nemůžeme důvěřovat. Kolik máte u sebe peněz?"

"Nevídám důvod..."

"Kolik máte peněz?"

"Deset, možná dvanáct dolarů."

"To nestačí. Jste tulák, a jakmile zahájíme vyšetřování, jistě najdeme váš záznam. Tak všichni pohyb. Už mě unavuje na vás čekat."

"A co já?" přihlásil se Rettig.

"Proti vám žádné obvinění nevznáším. Jsem dokonce rozhodnut pověřit vás velením, i když mám své pochybnosti ohledně vašeho přátelství se Slaughterem. Zkuste pohnout prstem, abyste mu pomohl, a připojíte se k němu. Tohle oddělení nestojí už delší dobu za nic a já v něm musím udělat pořádek. Víckrát vám to říkat nebudu!" zahřměl. "Rettigu, odeberte mu zbraň."

Rettig zaváhal.

"To je v pořádku," ujistil ho Slaughter. "Každou minutu, kterou promarníme dohadováním, se situace venku zhoršuje. Poslechněte ho. Já už se s tím nějak vyrovnám."

Parsons se rozesmál. "Jo, jasně, ve svém vlastním vězení. Skončeme to!"

Rettig se na Slaughterovu neklidně zadíval a odebral mu revolver. Muži s puškami vytvořili kordon a zadržení vyšli z kanceláře obklopení strážemi.

Rettig se zdržel s Parsonsem, který zůstal ve Slaughterově kanceláři a prohlížel si mapu.

"Kde všude žádal o pomoc?" zeptal se Parsons.

"V Sheridanu, Landeru a jiných městech."

"No, myslím, že se mně podaří je uklidnit a zabránit, aby se špatné zprávy rozšířily mimo údolí, protože to by místní rančery přivedlo na buben. Povolal národní gardu?"

"Rozmýšlel se, jestli to nemá udělat," odpověděl Rettig se staženým hrdlem.

"Výborně," zaradoval se Parsons. "Zarazil jsem ho právě včas. Slaughter by nás všechny zruinoval."

"To si nemyslím."

Parsons zabubnoval prsty na mapu. "Poslyšte, Rettigu, já potřebuju někoho, kdo bude spolupracovat, někoho, kdo zvládne situaci. Jste ochoten mně pomoci, nebo nejste?"

"Ano, chci vám pomoci."

"V tom případě nevidím žádný problém. Vy snad ano? Zůstanete tady na stanici. Mám dost lidí, kteří mi Slaughteru pohlídají."

"Ale co ten novinář? Jistě si nemyslíte, že ho dokážete navěky umlčet. Nakonec o událostech v údolí napíše."

"Cože? Ten opilec, který je každému akorát k smíchu? Až s ním skončím, zničím mu reputaci tak, že se nenajde nikdo, kdo by ty jeho bláboly poslouchal. Navíc už neuvidí nic, o čem by mohl psát."

"Může to zkusit, ne?"

"Ale bude potřebovat důkazy, a jestli jste se domníval, že váš šéf uměl zatajovat důkazy, tak jste ještě neviděl, co dokážu já. Až skončím, bude tohle místo zase tím šťastným údolím jako dřív. Měli jsme tady jen drobnou lapálii. Někdo vyvolal zbytečnou paniku ohledně vztekliny, to je vše."

"A Slaughter?"

"Ten bude za mřížemi nebo na cestě z města. Jeho pokus o převzetí vlády ve městě mu přece nemůže beztrestně projít. Pořád ještě platí zákony, nemyslíte?"

"Domnívám se, že to záleží na úhlu pohledu."

"Učíte se, Rettigu, to rád slyším. Možná bych pro vás něco našel. Mohl byste se mi hodit. A teď zapněte ty telefony."

"Řekněte mi, jak tvrdě můžu postupovat. Kolik síly můžu použít?"

"Tolik, abyste dostal situaci pod kontrolu."

"To je příliš vágní. Vyjádřete se přesněji."

"Nic bližšího vám neřeknu. Držte se v mezích zákona a buďte opatrný. Prosperita města závisí na zvířatech, na chovu dobytka. Budete-li muset střílet, nezapomeňte si opatřit povolení. Spojte se majitelem toho psa nebo kočky. Příslušné záznamy najdete u soudu. Když uvidíte nějakého vlasatce, hipíka..."

"Ano?"

"No, doufám, že víte, jak se zachovat." Parsons se na Rettiga upřeně zadíval a obrátil se k odchodu. Ve dveřích se zastavil, ohlédl se a vyšel do haly.

Rettig stál ponořen v zachmuřené mlčení. Nenadálý vývoj situace jím otřásl. Vyhlédl z okna. Před stanicí se shromáždil zástup mužů s puškami. Zlostně gestikulovali a mávali zbraněmi. Rettig se náhle cítil nesmírně vyčerpaný.

"To mi povězte, co ten podělaný šašek hodlá dělat," ulevil si policista u vysílačky.

"Nevím. Viděl, co jsme si vyznačili v mapě, a slyšel nás. Podle mě má v plánu vyrazit do toho opuštěného hornického města, najít si záminku k incidentu a všechny je tam postřílet."

"Ale to je přece úplné šílenství! Tohle mu nemůže nikdy projít!"

"Myslíte? Jestli jsou ti hipíci opravdu nakaženi virem, určitě zaútočí, a Parsons se vymluví na oprávněnou sebeobranu. A i kdyby ne, Parsons si vezme s sebou spoustu chlapů. Přece nemůžeme hnát před soud celé město."

"Ale on je přece podněcuje, ne?"

"Ne, on prostě dělá jen to, co po něm lidé chtějí. To alespoň bude tvrdit, až bude po všem, jak to ostatně dělá vždycky. Nemějte strach, jemu to projde a vrátí se ještě posílený a jeho moc vzroste. Čekají nás krušné časy a já netuším, jak se s nimi vypořádat. Bože, jak bych si přál, aby Slaughter zase převzal velení."

"Tak jděte dolů a pusťte ho."

"Udělejte to místo mě."

"Děkuji, ale nechci."

"Tak vidíte. Skončili bychom v cele spolu s ním."

Rettig se vrátil k oknu. Dav se rozestoupil, aby Parsons mohl projít. Starosta se zastavil a něco vysvětloval. Telefony zvonily jako o závod a policisté nestačili zvedat sluchátka.

"Nerad to říkám, ale řítíme se do průšvihů. A nemáme šanci se z něho vyhrabat. Bůh nám pomáhej."

Čtyři

Cítil se podivně. Varovali ho, že se to může stát, ale nekousla ho do prstu příliš hluboko, a tak stále doufal. Obličej a krk

měl sice plný škrábanců, ale jenom jedno kousnutí, které utrpěl, když zvedl ruku, aby ji odstrčil. Musel se bránit před chňapajícími zuby. Když včera večer začala bláznit, připisoval to nesnesitelnému žalu nad ztrátou syna. Jediné dítě mrtvé! Postupně mu však došlo, že její chování nemůže vysvětlit ani sebesilnější zámutek, a pokusil se jí uniknout. Neustále dorážela. Kdyby ta žena jeho manželku nesrazila baseballovou pálkou... Už mu docházely síly a pochyboval, že by se dlouho ubránil. Bože můj, za co nás trestáš? Byl rád, že vyvázl, ale současně manželku litoval. Ještě se neprobrala z bezvědomí. Opravdu ji ta ženská musela tak silně praštit, aby ho vysvobodila? Přemýšlel, jestli spolu ještě dokážou normálně žít. Srdce se mu sevřelo. Vždyť ona také nemusí přežít!

A pak mu oznámili, že se manželka a Warren nakazili virem a že se infekce mohla přenést i na něho. Řekli mu, že pokud je nemocný, příznaky se projeví do čtyřadvaceti hodin. Zavřeli ho do téhle komory a zamkli za ním dveře. Uvěznili ho v místnosti s vypolštářovanými stěnami a bez jediného okna, do místnosti, jejíž podlahu pokrýval měkký koberec. Cela pro zuřivě šilence. Prostředí ještě umocnilo jeho obavy z toho, co se z něj může stát.

Podíval se na hodinky. Ponechali mu je, což ho svým způsobem uklidnilo. Půl čtvrté. Čtrnáct hodin od pokousání. Možná přežije, ale podivný pocit kdesi uvnitř sílil. Jenom zámutek? Deprese? Nebo i něco jiného? Takhle ta nemoc začíná?

V návalu vzteku praštil pěstí do polstrované stěny. Kopl do ní a zaklel. Ještě včera mu život připadal nádherný. Vracel se s Warrenem a manželkou domů od lékaře a cítil se šťastný úlevou, že se chlapci nic vážného nestalo, a pocitem láskyplné pospolitosti. Nyní se jeho život ocitl v troskách. Syn je mrtvý. Znovu praštil do stěny. Zlostně na ni zavrčel. Jak snadno si dokázal představit, že dnešek mohl být úplně jiný. Pak si uvědomil, že právě znovu zavrčel.

Zděšením ztuhl jako solný sloup. Ne, to nic není. Jenom se zlobí na krutý osud. Ale pak ho v nose podráždil ostrý, slaný pach potu. Nasál vzduch. Pach vycházel ze stěn. Přistoupil blíž a očichal čalounění. Takže už to začalo, pomyslel si. Už nepochyboval. Udivilo ho, že necítí žádnou zvláštní hrůzu, ale pak usoudil, že mu žalem, zlostí a vyčerpáním otupěly emoce. Nijak ho to nerozrušilo - pasivita asi patří k projevům choroby. Stejně nemá na vybranou a musí se smířit s osudem.

Ale ten pronikavý pach potu! Čenichal po stěně. Olízl ji. Pak si uvědomil, co dělá, ale nedokázal přestat. Nutkání bylo příliš naléhavé. Rozdíral si jazyk o hrubé, drsné plátno. Na okamžik si ještě uvědomil svou rozdvojenou osobnost, ale to byl poslední záblesk lidskosti. Když se na něj o deset minut později přišli podívat, řádl jako pominutý.

Pět

Parsons čekal na rozlehlém prostranství za parkem. Spolu s ním tam stála spousta mužů a Parsons věděl, že se k nim brzy připojí další. Vyslal posly ke všem rančerům v údolí. Neustále přijížděly nové a nové posily. Pomalu bude na čase vyrazit. Vyskočil na kapotu džípu a přiložil k ústům megafon.

"Všichni poslouchejte," zabouřil nad hlavami zástupu hlas zkreslený zesilovačem.

Hovor ustal, stejně jako prohlížení zbraní a přerovnávání zásob a vybavení v kufrech aut a na ložných plochách nákladňáků. Všichni se k němu otočili s napjatým očekáváním. Poslední vlnky pohybu se zklidnily a muži čekali, co přijde.

Parsons se napřímil v celé své výšce a nechal působit svou mohutnou postavu, aby získal naprostou pozornost.

"Všichni víte, jaké riziko nám hrozí," zaburácel jeho hlas z megafonu, "chce si to někdo rozmyslet? Radši to řekněte hned, protože jakmile vyrazíme, už nebude cesty zpátky. Kdo se chce vrátit domů, klidně může. Nikdo ho za to nebude osočovat. Ale rozhodněte se hned, dokud je čas a dokud můžete."

Nikdo se nepohnul, nikdo nepromluvil a jejich pohledy hovořily jasnou řečí.

"Výborně. Věděl jsem, že se na vás můžu spolehnout, chci vás ale upozornit, že se tam venku najde spousta lidí, kterým se naše činy nebudou líbit. Budou tvrdit, že jsme vzali spravedlnost do vlastních rukou, že jsme tady uspořádali hon na čarodějnice. Jsou to lidé, kteří nemohou chápat ducha našeho údolí, kteří si neuvědomují, s jakými těžkostmi otcové našich otců tuto půdu zušlechtili a hlavně kolik krve a poluje stálo si ji udržet. Jsou to lidé, kteří vždy stojí na straně slabých a neužitečných. Kdyby bylo po jejich, stáli bychom zde dnes s prázdnými rukama. Já se však nehodlám vzdát toho, pro co jsem celý život pracoval, a je zřejmé, že vy také ne."

Dav nadšeně přikyvoval.

Parsons se rozhlédl. Blížila se další karavana džípů a terénních pikapů. "Musíme se připravit na obvinění, kterými nás zahrnou," zahřimal. "Chci, aby vám všem bylo jasné, že nejsme žádná trestná výprava, že naším cílem není někoho zlynčovat. Ne, my jednáme v ryzí sebeobraně. Jdeme do hor proto, abychom se postavili zlu, které nás sužuje, a zastavili ho. Jestli budou klást odpor, jejich vina. Udefíme, ale sami boj vyhledávat nebudeme. Nám jde o to, aby se do údolí vrátil klid a mír. Zapamatujte si to. Jestli nás někdo obviní, víte, jaké jsou naše záměry."

Ozvalo se souhlasné přitakání.

"Je to jasné?"

Souhlas zesílil.

"Jsme všichni zajedno?"

"Ano," zaznělo nesměle.

"Co to má znamenat?"

"Ano!" zaburácel dav jedněmi ústy.

"No proto. Tak mluví muži, kteří si zaslouží žít v tomto údolí!"

Parsons vydal instrukce těm nejbližším a muži se poslušně rozešli k autům. Nastartovali a seřadili se do kolony. Ostatní

je následovali. Parsons se posadil vedle svého řidiče. Za sebou slyšel hukot startérů, tůrování motorů a skřípot pneumatik na šterku. Za chvíli už na pastviny vyrazila dlouhá karavana džípů a nákladáků a zvedala za sebou oblaka prachu.

Šest

Altick vyčerpaně usedl do trávy vedle stezky vyšlapané zvěří. "Vypadá to špatně," zasípal. "Moc času nám nezbyvá." "Už to nemůže být daleko."

"Na noc se budeme muset zabarikádovat." Altick zamžoural proti blednoucí obloze. Helikoptéra se před několika minutami vrátila na základnu. Pilotovi docházelo palivo a v noci by byl jako pozorovatel stejně bezcenný. Altick mu popsal možná místa, kde si vybudují na noc úkryt, a vrtulník se k nim ráno zase připojí. Zůstali odkázáni sami na sebe, a i když Altickem lomcoval zuřivý vztek, neztrácel chladnou hlavu. Rozhlédl se po stezce. "Tam k té plošině nahoře. Posbírejte suché větve, polena, cokoliv. Postavíme si barikádu."

Spěšně začali budovat opevnění. Při práci se střídali - jedni nosili materiál a skládali ho na hromady, druzí je hlídali s puškami namířenými do lesa, aby si mohli všichni alespoň trochu odpočinout. Postavili kruhovou zeď, hustou a silnou palisádu z odlomených silných větví, jejichž zašpičatělé konce mířily šikmo vzhůru. Podobná hlídková stanoviště znal Altick i z Vietnamu - každý, kdo by se je pokusil přelézt, by se na kůly nabodl a vážně poranil. Kromě toho měli baterky, pušky a pistole, spoustu střeliva. Bylo jich sedm a byli připraveni na nehorší, vztekli, vystrašení a odhodlaní neprodat svou kůži lacino.

"Oheň rozdělovat nebudeme. Nechci na nás zbytečně upozorňovat, dokud na ně nebudeme nachystaní. Zítřka zjistíme, kde se skrývají, a pak s nimi zatočíme. Pomozte mi připravit pár pochodní. V případě potřeby se budou hodit."

Prolezli barikádou, mezi stromy posbírali suché borové větve a svázali košaté, jehličím obsypané haluze k sobě. Pracovali co nejtíšeji pod dohledem svých kamarádů s namířenými puškami. Propocené košile se jim lepily k tělu. Slunce se ponořilo za horské štíty. Muži s pochodněmi ve spěchu prošli otvorem v hradbě, uzavřeli ho za sebou a v houstnoucím šeru se schoulili za ochranným valem.

Sedm

Tak tvrdě ještě Wheeler v životě nepracoval. Když pohřbil ohavné stvoření, které zastřelil, odvedl telata k vodě. Bylo by krajně nepříjemné, kdyby mu návnada omdlela zízni v okamžiku, kdy ji bude potřebovat. Vrátil se i s dobytčaty, znovu je přivázal, a pak kolem nich vykopal žlábek. Nepříliš hluboký, jen patnáct centimetrů, a stejně tak široký. Pak si ze stodoly přinesl několik pětipalcových plastových odvodňovacích trubek, nařezal je na vhodnou délku a jeden konec uzavřel šroubovací záklopkou, kterou pro jistotu ještě přes závit přilepil. Každý kus naplnil benzinem a stejně pečlivě utěsnil i druhý konec. Už byl téměř připraven.

Byl dost opatrný, aby trubice neplnil hořlavinou poblíž místa, kde je hodlal použít. Benzinové páry by kořist zaplašily. Jediný kompromis s loveckými pravidly tak představovala jízda s nákladákem do blízkosti chystané pasti. Odnesl těžké trubice do připraveného mělkého okopu. Vyžadovalo to několik namáhavých výprav k autu a zpět, ale konečně se ohnivý kruh uzavřel a Wheeler mohl odvézt nákladák zpět na ranč.

Zbývalo jediné. Potřeboval benzin nějak zapálit. Pochyboval, že by to dokázala kulka z pušky, ale dynamitová patrona úkol jistě zvládne. Odpalovací strojek a dráty mu zůstaly, když odstřeloval balvany v korytě, které přivádělo vodu do nádrže pro dobytek. Kdy to bylo? Před dvěma roky? Tu práci nikdy nedokončil, ale vybavení se mu nyní bude hodit. Umístil nálož mezi dva kusy trubek s benzinem, vložil do ní rozbušku, natáhl dráty ke stromu, který si už včera zvolil za pozorovatelnu, a připojil k nim strojek s kličkou. Trubky i dráty zaházel hlinou. Pozorně se rozhlédl, jestli na něco nezapomněl, a pak si přehodil pušku přes rameno. Vyšplhal se do koruny stromu. Rozklepaný benzedrinem hleděl do tmy. Když vyšel měsíc, zaradoval se, že kořist bez problémů uvidí. Téměř dokonalý stříbrozlatý kruh se třpytil ještě zářivěji než minulou noc. Nebude muset napínat zrak, aby mezi keři zahlédl blížící se cíle. A také je uslyší, stejně jako telata, protože tentokrát se rozhodl návnadu obětovat. Chtěl dostat těch hippies co nejvíce, polapit je do plamenné pasti, až se vrhnou na jeho dobytek.

Nejdřív se domníval, že telata podivně bučí a jsou neklidná, protože je přivázal a ona na to nebyla zvyklá. Ale pak se noc před ním dala do pohybu. Příkrčené postavy se míhaly mezi keři a blížily se ze všech stran. Kristepane, bude to ještě lepší, než doufal.

Počkal, dokud vydržel, dokud dobytek neležel na zemi a neřval šílenou bolestí, ale pak podlehl netrpělivosti. Když otočil kličkou odpalovacího zařízení, noc se změnila v běsnící žhavé peklo. Postavy se rázem ocitly v kruhovém obklíčení vysokých plamenů. Wheeler pátil jednu kulku za druhou jako na střelnici. Přes hučící požár neviděl jasně, kam míří, ale stačilo mu, že střílí do změní pohybuujících se těl za ohnivou oponou.

Střílel a střílel, až spoušť cvakla naprázdno. Horečně pušku nabil. Rozesmál se a znovu zahájil palbu. Po každém výstřelu ho zabolelo rameno. Kulky svištěly do divokého hemžení. Zase mu došla munice. Strčil ruku do kapsy pro další náboje. Žádné nenašel. Druhá kapsa taky prázdná. A pak pod sebou uslyšel huk. Podíval se dolů. Cosi lezlo na strom! A nebyla to jedna postava, celý houf se drápal po kmenech hlava nehlava. Vousaté obličej se přibližovaly a Wheeler do nich začal kopat. Ohnal se puškou v okamžiku, kdy po něm chňaplo několik páru chlupatých paží. Nelidsky

zaječel.

Osm

V celách v suterénu se krčilo pět mužů, další dva je hlídali. Strážní seděli u stolu na zakloněných židlích a opírali se o zeď. Jedny dveře vedly ke schodišti do hlavní haly, druhé do tunelu, který spojoval vězení s budovou soudu. Vězni tak mohli být eskortováni před soudce, aniž by museli obcházet přes ulici. Tunel byl vlhký a plesnivý, jak napovídal zápach, který se řinul pod druhými dveřmi a naplňoval prostor s celami. Slaughter sem dole zašel jen v případech, kdy přivedl zadrženého, a v cele ještě v životě nesesedl. Teď na vlastní kůži poznával ponižující podmínky vlastního vězení a umínil si, že dostane-li k tomu vůbec někdy příležitost - což se mu v dané chvíli zdálo velmi nepravděpodobné -, pokusí se je zlepšit. Ale v tomhle městě jsem už asi vyřízený, pomyslel si. Parsons, ten slizký had, na mě byl moc chytrý. Slaughterovi bylo špatně od žaludku a vlhká páchnoucí atmosféra mu na náladě rozhodně nepřidávala.

Alespoň že se trochu prospal. Zpočátku byl příliš rozrušený. Rážoval celou jako zvíře zavřené do klece, a dokonce se pokusil zapříst hovor se strážci. Zavalil je přívalem výčitek i výhrůžek, ale oba muži se na něj jen lhostejně podívali a neodpovídali. I jeho přátelům, kteří s ním byli uvězněni, došly postupně argumenty i stížnosti a vzdali se naděje, že hlídací psy obměkkí. Poražení ulehli na pryčny a ztichli. Slaughter se poddal spolu s nimi a nakonec usnul.

Cely byly uspořádány do řady a náhodou jich bylo pět - každý vězeň obýval jednu.

Lucas, který se po dlouhých letech vrátil navštívit otce, aby zjistil, že kola času se neúprosně otočila a lapila ho do pasti. Strávil tady v těch celách několik dní, když svědčil v procesu proti svému otci. Žalobce se obával, že uprchne, ještě než porotě vyličí, jak otec terorizoval rodinu, a nechal ho sem zavřít, údajně pro jeho vlastní ochranu. Myslel si, že se do Potter's Fieldu v životě nevrátí, ale umírající matka naléhala, až jí nakonec slíbil, že se bude hlásit o dědictví, které s takovou námahou udržovala. Lucas navíc toužil napravit křivdu, které se na otci dopustil. Kdyby tehdy před soudem vypovídal o komuně a poměrech v osadě pravdu, otec by osvobodili. Ano, připravil ho o dva roky života. Nenávist se dávno změnila v lítost a jako poloviční sirotek by Lucas nerad ztratil i otce, i když ho vlastně nikdy neměl. Chtěl za ním na ranč, usmířit se s ním, varovat ho před hrozcím nebezpečím, nabídnout mu pomoc...

Patolog, který nechápal, jak se do téhle šlamastyky vůbec namočil. Celý život si držel lidi od těla a dnes mu hrozí trestní stíhání za jeden z mála okamžiků, kdy se nechal vtáhnout mezi ně. Kéž by se byl držel mrtvých a nepletl se mezi živé!

Když včera našel toho psa nakaženého virem, měl zavolat na policii a o víc se nestarat. Ale ne, on musel zabušit na dveře majitelova domku a teď ho čeká...

Owens, který v obavách myslel na rodinu, jež na něj určitě čeká. Nedovolili mu zavolat domů a trpce litoval, že neodešel ze Slaughterovy kanceláře, když řekl, že to udělá, a sám velitel ho k tomu vyzval. Ale zůstal, zůstal ze zcela stupidních důvodů, jako je pocit loajality k někomu jinému než k rodině, loajality ke skupince mužů, kteří tvrdili, že ho potřebují. Zůstal v situaci, kdy jeho prvotní povinností bylo postarat se o své nejbližší. A teď ho porota odsoudí, protože se nechal patologem a Slaughterem přemluvit, aby jim pomohl utajit příčinu chlapcovy smrti. Kam jsem proboha dal hlavu? vyčítal si hořce. Čím si ho ti dva tak podmanili? To se jim tolik chtěl zavděčit? Bude potrestán za to, že chránil lidi, k nimž ho nic nevážalo. Ach, jak si teď přál být s rodinou. Odjeli by někam daleko a začali nový život bez...

Dunlap, kterému se před chvílí zdálo o parohaté postavě, jak se otáčí a přes rameno se na něho dívá. Ještě nikdy nebyl ten sen tak živý, tak plastický. Jako kdyby byla každá návštěva té strašlivé bytosti reálnější, až se jednoho krásného dne probudí a uvidí ji před sebou v děsivé skutečnosti. Ale když se probudil, byla cela prázdná, jen vzpomínka na zlý sen zůstala a spolu s ní oba strážci na druhé straně mříží. Opírali se o zeď a na kolenou drželi pušky. Dunlap se potil snovým zážitkem a touhou po alkoholu, který by mu dodal sílu. Ruce se mu tráslly stejně jako včera a hlavou se mu honila myšlenka, že kdyby se mohl trochu napít, ulevilo by se mu a jeho situace by mu zdaleka nepřipadala tak tragická. Určitě by se s problémy dokázal vypořádat. Ale svým způsobem ho naplňovalo i uspokojení. Přes veškeré utrpení má konečně svůj Příběh s velkým "P", a jestli si Parsons myslí, že ho umlčí, když ho posadí do vězení, hluboce se mýlí. Ten namyšlený panák totiž neví, jak dobrým reportérem tahle troska kdysi byla. Ale jaká troska? Najde pravdu, zaplaší noční můry a zachrání se. Dunlap se té naději držel jako tonoucí stébka a uvažoval, co...

Slaughter, který vzpomínal na dobu před pěti lety, na starého doktora Marklea a na tajemství, které spolu sdíleli.

Slaughter byl totiž zbábělec. To bylo ono tajemství, které střežil, jako ostatní lidé střeží ta svá. Musel v Detroitu projít až příliš mnoha temnými uličkami. Stál před příliš mnoha nezamčenými dveřmi a ztichlými budovami. Pronásledoval až příliš mnoho neviditelných stínů.

Samoobsluha. Únorová vánice. O půlnoci Slaughterovi konečně skončila směna. Vyčerpávající, protože nevlídné počasí působilo na lidi jako rudý šátek na býka v aréně. Slaughter musel řešit mnohem víc případů než obvykle - většinou uklidňoval domácí rvačky a rozhádané opilce v barech a hospodách. Vracel se domů a měl co dělat, aby na neposypané vozovce nedostal smyk. Náhle si vzpomněl, že mu manželka nechala v ústředně vzkaz, aby cestou nakoupil mléko, chleba, ovesné vločky a pomerančový džus. Školy měly sněhové prázdniny a ona se nedostala na pravidelný týdenní nákup, protože měla plné ruce práce s jejich devítiletými dvojčaty.

Klouzal po ledovici a zamřazeným oknem nahlížel vánicí do osvětlené výlohy samoobsluhy s celonočním provozem. Zastavil smykem v závěji u obrubníku a vběhl do obchodu - a strnul překvapením. Za pultem s pokladnou stáli dva kluci, tak třináct čtrnáct let. Jeden si cpal do pusy bramborové lupínky a druhý do kapsy peníze z otevřené pokladny. Další, čeho si Slaughter všiml, byly dvě nohy, které vyčnívaly zpoza pultu. Kolem nich se rozlévala kaluž krve.

S bušícím srdcem si Slaughter neohrabaně rozepnul plášť a chtěl vytažit revolver, ale kluk, který jedl brambůrky, zatím

upustil sáček a zvedl z pultu brokovnici. Když mačkal spoušť, neměl v očích vůbec žádný výraz. Slaughter schytl plný zásah do břicha a hlasitě zasténal. Síla dávky broků ho nadzvedla a mrštila jím do vstupních dveří. Vřinkotu vysypaného skla se svalil do sněhu na chodníku před obchodem. Cítil pronikavou bolest a nesnesitelný chlad, ale nejhorší bylo, že ho šok úplně paralyzoval. Bez ohledu na to, jak usilovně se snažil vytáhnout zbraň z pouzdra, jeho ruce odmítaly poslušnost. Na tvář se mu snášela záplava sněhu a on marně mobilizoval vůli, aby dodal trochu života zmrtvělým pažím. Byl bezmocný. Panebože! Ruce měl jako dřevěné špalky. Z rány na břicho vytékala krev a sněhové vločky, které v ní tály, okamžitě rudly. Kristepane! Ach, kristepane! Ale bolest, ať sebeimučivější, se zdaleka nevyrovnala šílenému strachu.

Oba kluci se vyloudali z obchodu a zastavili se před ním. Vypadali znuděně, když jeden z nich pozvedl hlavu a namířil mu do obličeje. Ne! žadonil Slaughter v duchu, protože se nemohl ani nadechnout, natož promluvit. Obzor se mu zúžil na hrozivé ústí hlavně a Slaughter přemožen děsem očekával výstřel, který mu roztrhne hlavu na tisíc kousků.

A pak se stalo něco absurdního. Kluk, který prve pojídal bramborové lupínky, se zeptal toho se zbraní, jestli si myslí, že Detroit zítra porazí v hokeji Toronto. Druhý kluk, aniž přestal na Slaughtera mířit, odpověděl věcným a nevzrušeným tónem, že určitě ano. Jenže první oponoval, že Toronto má lepší mužstvo, a vzápětí se rozproudila hádka, jestli je nutno zachovat za všech okolností věrnost domácímu týmu. Závějí vloček Slaughter šílený hrůzou hleděl na brokovnici, která mu mířila do tváře.

A zbraň tam náhle nebyla. Oba kluci, ještě děti, se tak zabrali do sporu, že odcházeli, zcela lhostejní k Slaughterovu osudu. Pohrdali jím tak silně, že jim bylo úplně jedno, jestli žije, nebo zemřel. Mizeli ve vánici a jeden z nich si opřel pušku o rameno, aby se mu pohodlněji nesla. Hlaveň trčela vzhůru a těsně předtím, než mladistvé vrahy pohltila noc, se brokovnice Slaughterovi v deliriu proměnila před očima v hokejku.

Náhodou kolem zanedlouho projížděl hlídkový vůz a policisté si svého kolegy, zpola zapadaného sněhem, v poslední chvíli všimli. Slaughter strávil týden na jednotce intenzivní péče a další čtyři na nemocničním lůžku, kde se bolestně zotavoval po dvou náročných operacích. Lékaři mu oznámili, že následkem šoku a ztráty krve málem zemřel. Byli přesvědčeni, že přežil jen díky tomu, že kabát zachytil nejhorší náraz a výstřel ho nezasáhl plnou silou. Nebýt toho, broky by mu potrhaly vnitřnosti tak, že by neměl šanci.

Když Slaughter propustili z nemocnice, nadřízení ho poslali na měsíční dovolenou a pak ho přidělili k práci za psacím stolem, aby si odpočinul, než se zase vrátí k nebezpečné hlídkové službě v ulicích. Celou dobu navštěvoval policejního psychologa, ale jeho rady mu moc nepomáhaly. I když se snažil svou nervozitu skrývat, pravdou zůstávalo, že se psychicky zhroutil. Pronásledovaly ho noční můry, tak strašné, že se bál usnout, sněhem rozmazané dětské postavy, které na něj míří brokovnicí, aby se vzápětí změnil v hokejisty na bruslích a s brankářskou maskou na obličeji a z brokovnice se stala hokejka. A stejně děsivě rychle mu pak hokejka roztřelila hlavu napadrt'. Několikrát za noc se Slaughter budil s výkřiky hrůzy. Když se policejní oddělení rozhodlo vyzkoušet, jestli už se může vrátit do služby, Slaughter sebou pokaždé škubl, když se z vysílačky ozval dispečer, aby ho s partnerem poslal na nové místo činu. Jeho psychický stav se zhoršoval. Nakonec musel požádat o další zdravotní dovolenou. Jenže jeho nervy nebyly jediné, co nevydrželo.

Rozpadalo se mu manželství. A jeho vinou, i když nechtěně. Nemohl se ovládnout, zkrotit své nálady. Po několika měsících už manželka nedokázala dál snášet jeho neustálé výbuchy zloby střídané hlubokou depresí a požádala o rozvod. Slaughter, plný hořkosti - k sobě, ne k ní - souhlasil. Proč ne? řekl si deprimovaně. Nejsem jí dobrým mužem. Děti ze mě mají strach. Svou rodinu jen ničím a ničím i sám sebe. Krátce nato se rozhodl udělat za minulostí tlustou čáru, hodit ji za hlavu a začít nový život. Vyrazil do Wyomingu, do města, které si zcela náhodně vybral na mapě. Do Potter's Fieldu. Koně na něho působili jako dokonalá psychoterapie, jenže se o ně vůbec nedokázal starat. Jediné, co uměl, byla práce policisty. V den, kdy mu doktor Markle poradil, aby se přihlásil na uvolněné místo šéfa městských strážníků, prožil Slaughter doslova šok. V očích starého veterináře si přečetl pravdu - doktor věděl, že je zbabělec. Slaughter by na to vsadil duši. "Jdi a zkus to znovu," vybízely ho oči starého pána a Slaughter se nechal přesvědčit. Stejně neměl na vybranou, chovatel koní z něj nikdy nebude. Požádal o místo velitele městské policie, dostal ho a od té chvíle tvrdě pracoval - ne proto, aby dokázal, že si funkci zaslouží, ale aby obstál sám před sebou.

A nyní si se smutkem vyčítal, že celou tu dobu muže, který ho tehdy zachránil, zanedbával. Mnohokrát si říkal, že by měl starého doktora navštívit, ale pokaždé si našel nějakou výmluvu. Má přece tolik práce! Dnes si uvědomoval, že se setkání s Marklem záměrně vyhýbal. Ano, záměrně se vyhýbal setkání s člověkem, který o něm věděl, že je zbabělec. A nemá smysl něco si nalhávat, opravdu je zbabělec. Když se díval na mrtvého Clifforda se zohaveným obličejem, když kráčet měsíčním světlem k prohlubni na prázdné parcele, když chytali toho chlapce v Baynardově paláci, když prchal před tajemnými stíny na svém pozemku, pokaždé cítil, jak ho zaplavuje všudypřítomný strach. Kčertu, vždyť tehdy u té strže za svým domem hrůzou zpanikařil! Úplně se přestal ovládat. Nechápal, jak mu to mohlo tak dlouho procházet. To, jak si před svými přáteli hrál na tvrdého chlapa, jeho hádky s Parsonsem! Nic než zoufalé pokusy, jak si zachránit zbytek sebeucty, protože ze všeho nejraději by vzal nohy na ramena a prchl, aby se zbavil nutnosti projevovat sílu, rozhodnost a odvalu. Pět let mu to procházelo. Parsons se nemýlil. A ve skutečnosti mu prokázal neobyčejnou laskavost. Tím, že ho uvěznil, ho starosta zbavil tíživého břemene, a Slaughter mu za to byl v skrytu duše vděčný. Hádal se s hlídači, aby ho pustili, ale věděl, že neuspěje, takže se hádal s klidným srdcem. Ale vzpomínka na doktora Marklea v něm probudila starý pocit viny a Slaughter se zmítal mezi dvěma protichůdnými pocity. Zůstaň, kde jsi, protože tady jsi v bezpečí. Najdi způsob, jak odsud uniknout, a dokaž si, že pořád za něco stojíš. Říkal si, že nemá na vybranou. Může se sám před sebou stydět, jak chce, ale sedí za mřížemi. Zahod' stud. Zbav se ho.

Noc na něj těžce doléhala. Malým okénkem vysoko pod stropem slyšel zvenčí vytí, křik a volání. Děkuji bohu, že sedíš tady, kde ti nic nehrozí. Ale současně v něm klíčila zlost na vlastní zbabělost, na Parsonse i na tu hrůzu venku.

Slaughter se rozhodl, že se znovu pustí do strážných, i když bez naděje na výsledek. Alespoň potlačí vzrůstající napětí.

Pak se rozletěly vzdálenější dveře a objevil se Rettig.

Oba hlídači vyskočili ze židlí, najednou plní ostražitosti.

"Klid, jen klid," konejšil je Rettig. "A bacha na ty pušky, ať si neustřelíte nos," dodal ironicky.

Hlídači se nervózně ošivali a zjevně nevěděli, jak se zachovat. "Tady nemáte co dělat," řekl jeden z nich Rettigovi.

"Opravdu? No dobře. V tom případě řeknu tady té dobré ženě, ať to jídlo zase odnese."

"Moment. Jaké jídlo?"

"Menáž. Pro vězně. Ještě nedostali najíst."

"Nás taky nikdo nenakrmil."

"No, je mi vás líto. To mě nenapadlo, že na vás zapomenou."

"Tak sem ten žvanec přineste."

"Moc se mi to nelíbí," namítl druhý strážný.

"Proboha, vždyť je to jen jídlo, ne? Mám hlad, sakra, tak co?"

"Jo, ale co když na nás zkouší nějaký triky?"

"Máme pušky. Sem s tím jídlem."

Rettig pokrčil rameny. "Když myslíte?"

"Jasně. Přineste to."

"Dobrá." Rettig vykoul za dveře a na někoho zamával.

Vstoupila Marge se dvěma košíky. Podívala se na všech pět vězňů a utkvěla dlouhým pohledem na Slaughterovi. Ten se pokusil o chabý úsměv, ale Marge vypadala nervózně a za posledních pár dní očividně zestárla. Své korpulentní tělo nosila vždycky s jistou dávkou pýchy, ale dnes na ní tukové polštáře jen povadle visely a Slaughter zalila vlna lítosti.

"Nazdar, Marge," pozdravil ji.

Prázdný pohled bez jiskry. "Říkala jsem si, že by se vám mohlo hodit něco na zub." Z hlasu bylo znát, že má starosti.

"Stalo se něco, Marge?"

"Jde o tu paní, co jsem ji praštila."

"Co je s ní?"

"Před půlhodinou zemřela."

Slaughter sklopil zrak, sevřel rty a přikývl. Pak se zadíval Marge do očí. "Pořád jsem přesvědčený, že jste se zachovala správně."

"Skutečně? Já si bohužel tak jistá nejsem. Šéfe, já ji zabila."

Slaughter nevěděl, co má na to říct.

"Co máte v těch koších?" zeptal se hlídač.

"Sendviče a kávu," odpověděl Rettig.

"V pořádku. Postavte je tady na stůl."

"Hele, je tam dost pro všechny. Nemusíte to sníst všechno sami."

"Kdo, my? Žádný strach. Občas jim hodíme pár drobků."

Rettig se zamračil.

"Říkám vám, že si nemáte dělat starosti," uklidňoval ho strážný. "Slibuju, že dostanou najíst."

Rettig chvíli uvažoval a pak přikývl a gestem naznačil Marge, aby položila koše na stůl.

"Ne, mně se to fakt nelíbí. Tady něco nehraje." Druhý strážný byl od přírody podezřívavý. "Vzdávají se těch košů nějak moc ochotně. Co je s tím jídlem? Je otrávené?"

"Je to jenom kafe a sendviče," zopakoval Rettig.

"A za pár minut budem spát jako nemluvnata, co? Tak to sakra ne. Ať se nají nejdřív oni. Nejsme žádní blbci, víme?"

"Když to říkáte," usklíbl se Rettig. Vzal oba koše a zamířil s nimi k celám.

Opatrný strážný ho zastavil. "Stát. Nejdřív zkontrolujeme obsah."

"Myslíte, že jsme mezi chleby zabalili pilku na železo?"

"Co takhle pažbou do nosu, kamarádku? Zkontrolujem koše."

Oba hlídači přehrabali zabalené sendviče a pak nahlédli do termosek s kávou a zatřepali s nimi. Nic podezřelého však nenašli.

"Dobře. Odstupte a já je podělím."

První strážný vzal koš a před každou celu položil několik balíčků s obloženými chleby. Termosky a plastické kelímky si nechal nakonec.

"Všichni poslouchejte. Až se vrátím ke stolu, každý si vezme svůj příděl. Protože termosky jsou jenom dvě, budete si je mezi sebou předávat. Ale jakmile si naležete, postavíte je zase před celu, kde na ně uvidíme. Nejsme tak pitomí, abychom vám dovolili s nimi po nás házet."

Slaughter se upřeně díval na Rettiga. "Jak to vypadá venku?"

"Ani se neptejte. Zvířata snad do jednoho zešilela. Všichni lidi sedí doma za zamčenými dveřmi a zataženými závěsy."

Čas od času někdo vystrčí pušku z okna a střelí. Objevily se první případy rabování a dva naši muži utrpěli zranění."

Slaughter potřásl hlavou.

"U krávy jsme našli dva hippies."

Slaughter čekal.

"Někdo je umlátí k smrti."

Slaughter odmítavě mávl rukou, že už nechce ty Jobovy zvěsti dál poslouchat. Ohlédl se na Marge a pak se zadíval na balíčky s jídlem, kelímky a termosky. Odkašlal si. "Ehm... Děkuji, Marge."

Bez odpovědi se otočila a zamířila ke dveřím.

"Dejte na ni pozor," požádal Slaughter Rettiga.

"Spolehněte se," ujistil ho Rettig, a to už se na něj oba strážní výhruzně mračili. "No jo, klid, nevzrušujte se. Už mizím." Rettig se naposled ohlédl po celách a také odcházel. "Nashle, šéfe."

"Buďte opatrný."

Dveře se zavřely a vězení ztichlo.

Zadržení hleděli na své žaláříky.

"Můžete začít," vyběhl je pan Opatrný. "Ať vidíme, jestli je jídlo nadopované. Mám hlad jako vlk."

Pomalů si dřepli a vzali si balíčky. Slaughter po nich natáhl ruku jako poslední. Žvýkal a zdálo se mu, že má plná ústa prachu. Masový sendvič neměl žádnou chuť.

"Nalévám si kávu," oznámil strážným. Venku zaburácelo několik výstřelů a Slaughter sebou škubl. Prostrčil ruku mříží a odšrouboval termosku. Nalil kávu do pěti plastických šálků, jeden si nechal a ostatní poslal dál.

Dával si dobrý pozor, který si má ponechat, protože když naléval kávu, právě do tohoto kelímku se sotva znatelným žbluňknutím něco vypadlo, něco úzkého a měkkého, takže to nezacinkalo, když strážný třepal termoskou. Slaughter se neodvažoval ohlédnout, aby zjistil, jestli si toho zvuku někdo všiml. Napřimil se, usedl na pryčnu a opřel se o zed'.

Pojídal chléb s masem a prstem míchal v kelímku kávu. Jedno věděl s jistotou - rozhodně se nenapije, bude to jen předstírat. Prstem narazil na předmět u dna kelímku. Připomínal mu červa - dlouhý, štíhlý, měkký váleček. Ale co to je? Na okamžik ho napadlo, jestli to není trhavina, ale pak tu myšlenku zavrhl. Neměl roznětku a hluk výbuchu by vyvolal poplach. Rettig by mu určitě neposlal nic, co by nemohl použít. Dobře. Takže plastická trhavina to není. Co tedy jiného? Odvrátil se, aby ho nikdo neviděl, a dvěma prsty předmět z kávy vylovil. Krátce se na něj podíval a zase ho pustil do kelímku. Byl červený jako červ, kterého si Slaughter v duchu představoval. Jenže pořád neměl tušení, co to je a k čemu se mu to může hodit.

"Kristepane, to kafe je odporné," zachrptěl Dunlap a odplivl si.

"Sklapni a pij," okřikl ho strážný. "Měl jsem pravdu," řekl vítězoslavně kolegovi. V tom jídle něco je. Za chvíli určitě usnou."

"Nebo něco horšího."

"No, víc vědět nepotřebujeme. Můžou si vyblít střeva, já jim pomáhat nebudu. Hej!" křikl na vězně. "Pamatujte si, že jestli se někomu udělá zle, je to jeho problém."

Všichni až na Slaughteru položili kelímky na zem.

"Je to pravda. To kafe je nechutné," podotkl Dunlap.

"Tak ho nepijte," řekl mu patolog.

Strážní se rozesmáli.

Slaughter vstal z pryčny a přistoupil k mříži. "No, nevím, jak vy ostatní, ale mně ta káva připadá docela normální. Jestli ji nechcete, pošlete mi tu druhou termosku sem."

"Dejte si pozor, Slaughter, " varoval ho Owens.

"Vím, co dělám. A mám žízeň."

"Jak chcete."

Lucas, který seděl v nejvzdálenější cele, poslal termosku dál. Předávali si ji z ruky do ruky a za okamžik doputovala ke Slaughterovi, který ji postavil vedle té, z níž před chvílí naléval.

"Schovám si ji na později."

"Jestli do té doby přežijete." Strážný se škodolibě uchechtl.

"Nevíte, o co přicházíte."

"Počítám, že se to brzo dozvíme."

Slaughter pokrčil rameny a vrátil se k pryčně. Předstíral, že pije kávu a že mu chutná. "Alespoň mně jí víc zbylo," konstatoval spokojeně a znovu se napil. A zažíval. Lehl si na palandu a uvažoval, jestli v druhé termosce také plave červený červík a jestli přijde nato, co to je a k čemu to slouží. Hodiny na stěně ukazovaly třicet minut po půlnoci.

Devět

Altick a jeho muži stáli uvnitř barikády a čekali. Ze tmy se ozývaly nejrůznější zvuky, ale šlo o normální noční zvuky lesa. Zvířata se pásla, pronásledovala kořist nebo jenom tak obcházel. Vytí kojotů. Zpěv nočního ptactva. Ani náznak nebezpečí. Stáli rozmístění po vnitřním obvodu kruhu a hleděli do lesa, ale byli klidní. Podle všech známek je čekala krásná teplá noc. Ale pak všechny zvuky rázem ustaly a muži se prudce nadechli, žaludky stažené náhlou obavou.

Mrtvého ticha v horách je vždycky třeba se bát. Trhli sebou leknutím, když nedaleko zaduněla kopyta. Po zalesněním svahu sbíhalo tryskem větší zvíře, jako kdyby v panice prchalo před dravou šelmou. Nejspíš kamzík, pomyslel si Altick. Šustění křovisek a praskot lámaných větví odezněl a znovu se rozhostilo ticho.

Altick poklepal policistovi, který stál vedle něho, na rameno. Muž ve světle téměř dokonalého úplňku viděl, že kapitán ukazuje někam doleva, odkud se nesl nepostřehnutelný šelest, ale nebyl si jistý, jestli ho nešálí smysly. Ale pak se podobný zvuk ozval i z druhé strany a už nebylo pochyb - něco se k nim opatrně přibližovalo. V lese za opačným koncem barikády zašeštilo listí a praskl zlomený proutek. Ať se blíží kdokoli, snaží se je obklíčit.

No tak se uklidni, okřikl se Altick v duchu. Tři nepřátelé nás nemůžou obklíčit. Ale pak zaslechl čtvrtého a pátého vetřelce a potom zavytí.

"Kristepane."

Nebylo to vyťí vlka nebo kojota nebo jiného známého zvířete. Zprvu zaznělo v lese před ním, pak kdesi vzadu a vzápětí se hlasy kolem dokola spojily v groteskním chorálu. Altick vzpomínal, že i nepřátelé ve Vietnamu se ho snažili zmást nejrůznějšími zvuky. Křičeli, smáli se, pouštěli rockovou hudbu. Někdy dokonce mluvili anglicky.

Ale tohle vyťí? Altick v životě nic podobného neslyšel. Pronikavé. Chraplavé a drsné, a současně vysoké a ječivé.

Altick si dodal odvahy myšlenkou, že ve Vietnamu přežil nejstrašnější peklo, jaké si člověk dokáže představit, a že tohle snad nemůže být horší.

Aby ses nespletl, okřikl se vzápětí a znovu poklepal sousedovi na rameno. Když si stavěli opevnění, kapitán vysvětlil svým mužům význam každého gesta a každého dotyku, aby se mohli dorozumívat i beze slov. Teď předal signál, který zdůrazňoval nutnost zachovat absolutní ticho. Muži mají jistě zbraně a svítilny v pohotovosti a Altick vyslal další signál, který znamenal, že mají střílet teprve v okamžiku, kdy nepřítel dosáhne barikády. Chtěl si být jistý, že každá kulka zasáhne cíl. Vyťí neustávalo a nepěkně jim brnkalo na nervy. Bože, ať už zmlknou.

Ale vyťí mělo přehlušit jiné zvuky. Altick náhle viděl, jak se barikáda zakymácela, a zaslechl praskot a škrábání. Něco se k nám dobývá, uvědomil si s hrůzou a rozsvítil baterku. V příštím zlomku vteřiny do něj něco prudce strčilo. Altick ve zmatku vypálil a pustil se do křížku s nepřítelem. Kolem něho šlehal paprsky světla a záblesky střelby a mihaly se temné postavy. Do ozvěn výstřelů znělo hlasité oddechování a výkřiky bolesti.

Altick se ve víru naprostého chaosu překulil na záda. Vrazil hlaveň do břicha odpornému stvoření, které se na něho sápal, a stiskl spoušť. Náhle se ocitl zpátky ve Vietnamu a ta vzpomínka ho povzbudila a dodala mu odvalu. Ale postava, která před něj skočila s mávajícím klackem, překonávala všechny hrůzy, jimiž ve Vietnamu prošel. Altick se ulekl, že mu šok zpomalil reflexy a reakce. Klacek zasvítil vzduchem a ve světle baterky Altick zahlédl vyčnělý hrot na jeho konci, který mu mířil přímo do oka. Uskočil a znovu vystřelil. Ucítil úder do zad. Ach, kristepane! Prudce se otočil a chtěl vypálit. Pozdě. Stíny se na něj sesypaly a strhly ho k zemi.

Deset

"Co to bylo?"

"Něco se ti zdálo."

"Ne. Někdo tam střílí."

"To bude bouřka. Nebo se utrhla kamenná lavina."

Rančeři a muži z města se vrátili k láhvím.

Zaparkovali džípy a nákladáky do kruhu na horské louce, rozmístili hlídky a založili několik ohňů, kolem kterých právě seděli. Najedli se, napili a zkontrolovali zbraně. Byli rozdyčtění, cítili se součástí celku, a Parsons byl spokojený sám se sebou a s tím, čeho dosáhl. Přisedl si ke skupince svých známých z loveckých výprav - občas předstíral, že je jedním z nich, obyčejný člověk z lidu.

Riskoval a vyšlo mu to. Zastavil masový úprk z města, zmobilizoval dav, podnítil v něm bojovou náladu a uvěznil pět mužů včetně Slaughtera. Tušil, že z toho budou potíže, ale rozhodně ne takové, jaké on může připravit Slaughterovi. Je s ním tedy ostatně tolik lidí, že ve městě sotva zůstal někdo, kdo by mohl vznášet nějaká obvinění.

Ale přesto Parsons nedokázal potlačit neklid. Na krátký okamžik se stal vůdcem, ale nyní se bude muset stáhnout do pozadí, ztratit se, ponechat věcem volný průběh, spoléhat na setrvačnost událostí. Od této chvíle to musí vypadat, že se jen připojil k výpravě, kterou si každý přál a s jejímž cílem všichni souhlasili. Tato metoda ho nikdy nezklamala a Parsons věřil, že se zase osvědčí. Vyřeší současnou krizi, udrží se u moci a život v údolí půjde dál svou cestou. Rok 1970 mu dal do rukou důležitý precedens a v likvidaci hippies pro sebe nespatoval žádné riziko, naopak. Ale bude muset postupovat opatrně a hlavně se držet pěkně vzadu.

Navíc se bude muset postarat, aby se chlapi neopili. Nedělalo by dobrý dojem, kdyby se rozkřiklo, že na hippies zaútočila tlupa opilé chátry. To by jen posílilo případná obvinění z lynčování nevinných. Starosta se septem poradil se svými nohsledy a ti se pak, jako by o vlastní vůli, vmísili mezi lovce a nabádali je, aby láhve s whisky schovali. Vždyť mají na krku noc a potřebují se vyspat, ne? Ráno musí vstát hned po východu slunce a znovu vyrazit. Zítra je čeká spousta práce a od cíle je dělí značná vzdálenost, z níž větší část budou nuceni překonat pěšky přes zalesněné rokliny, svahy a útesy vysoko v horách.

Jedenáct

Čekali. Připlazili se k okraji lesa a hleděli na kdysi důvěrně známé předměty rozestavěné do kruhu, na pneumatiky a muže kolem nich, poslouchali jejich hlasy a pozorovali stíny.

Byli nervózní. Kradmo se ohlíželi po měsíčním kotouči a třásli se. Občas někdo z nich nedokázal potlačit nutkání zavýt, ale muži, kteří se na louce rozložili kolem ohňů a přikryli se dekami, se za zvukem jen lhostejně otočili a pak mávli rukou. Později se z okraje stáhli hlouběji do lesa. Nezřízeně se těšili, až zase ucítí v ústech tu podivnou chuť, z níž se jim sice dělalo špatně, ale přesto po ní toužili. Tušili však, že tohle není to pravé místo a pravá chvíle zaútočit. Výš a hlouběji v horách nebude protivník tak chráněný a právě tam ho potřebují vylákat. Prodirali se porostem a z vedlejšího údolí se k nim přes skalní útes nesla burácivá ozvěna výstřelů. Zamířili k ní.

Dvanáct

Slaughter čekal ve tmě. Ležel na kavalci v cele a předstíral, že spí, ale přitom přimhouřenýma očima sledoval přes mříže oba strážné. Ti ztlumili světla, pohodlně se usadili a opřeli si hlavy o zeď. Slaughter si uvědomoval, že už brzy musí přikročit k akci. Ale zase ne příliš uspěchaně - hlídači musí hluboce spát. Proklínal sám sebe. Tady je v bezpečí. Cěla ho ochráni a venku ať se děje boží dopuštění. Znovu na něj dolehla tíha odpovědnosti a nutnosti rozhodnout se. Ale kdyby nejednal, Rettig by poznal totéž co doktor Markle. A záleží na tom? ptal se stokrát sám sebe. Nakonec si neochotně přiznal, že ano. Nechtěl, nemohl znovu prožívat minulé ponížení. Přišel sem za novým začátkem, a kdyby tuto příležitost zahodil, bylo by všechno zbytečné. Ustoupit zbabělosti by znamenalo definitivní prohru a život by pro něj ztratil smysl. Jistě, mohl by Rettigovi tvrdit, že nepochopil, k čemu ty měkké válečky v kávě slouží, ale nebyl si jistý, jestli by výmluva vyzněla dostatečně přesvědčivě. A sám sebe by rozhodně nepřesvědčil. Ne, musí to udělat. S kletbou na jazyku se naposledy podíval na strážné a pomalu se na pryčně posadil. Nakonec totiž účel těch červíků pochopil. Byl tak zřejmý, že se podívoval, jak mu to mohlo trvat tak dlouho, a pomyslel si, že Rettig je mnohem chytřejší, než byl kdy ochoten mu přiznat. Prostý plán, tak jednoduchý, že v sobě nesl náznak geniality. Možná právě proto trvalo Slaughterovi tak dlouho, než mu porozuměl. Podlouhlé tenké válečky v kávě byly z čistého fosforu. Kapalina, v níž byly ponořeny, bránila samovznícení. Tento fakt představoval pověstný poslední kamínek, který zapadl do mozaiky a vyřešil záhadu. Pořád považoval tu hmotu za výbušninu a lámal si hlavu, jak ji odpálit. To přivedlo jeho úvahy k rozbuškám a zápalným šňůrám. Ale výbuch vyburcuje strážce. To, co mu Rettig poslal, musí působit bez hluku, ale jestli je to trhavina, jak ji sakra odpálí - a navíc tiše? Vždyť nemá ani sirky. Rettig dobře ví, že je nekuřák. Zápalky. Fosfor! A Slaughter byl doma. Ve vzpomínkách se přenesl do chemické laboratoře na střední škole. Před očima se mu zjevil učitel, který vytahoval pinzetou zkroucené kousky fosforu z kádinky s vodou a čekal, až působením vzduchu vzplanou jasným plamenem. Až bude po všem, může spekulovat, jak málo chybělo a nepřišel by na to, ale teď to prostě ví a musí jednat.

Opatrně, aby palanda nezavrzala, vstal a po špičkách přistoupil k mříži. Viděl, že ostatní čtyři spoluvězni spí. Stál bez hnutí a čekal, jestli hlídači zareagují. Když se ani nehnuli, klekl si a natáhl se pro druhou termosku. Pomalu odšrouboval uzávěr a začal rozlévat kávu do plastických kelímků. Z hrdla se žbluňknutím vyklouzl další narudlý červík. Takže opravdu je tu ještě jeden, pomyslel si Slaughter. Vylovil ho z kelímku a rychle, aby se mu nevznítíl v prstech, ho přidal k původnímu kousku. Jedna věc mu pořád dělala starosti. Věděl, že fosfor je jedovatý, a jestli se válečky v kávě částečně rozpustily, mohlo by se jim po napití opravdu udělat špatně. Ale pak rozlouskl i tuto hádanku a v duchu před Rettigem smekl. Odpudivá chuť nápoje nepocházela od fosforu. Rettig do ní namíchal něco neškodného, aby se nedala pít. Slaughter se kávy nenapil vůbec a ostatní ji po prvním doušku vyplivli, takže budou pravděpodobně v pořádku. Zadíval se na strážné a usoudil, že je zbytečné akci dále odkládat. Ponořil prsty do kelímku, vytáhl oba červíky, z nichž kapala káva, a obtočil je kolem kulaté ocelové zástrčky, která uzamykala celu. Kdyby se Pottet's Field mohl pyšnit moderní a udržovanou věznicí, nemělo by smysl se o něco podobného pokoušet. Jenže tyto suterénní cely pocházely z roku 1923 a zub času na nich pořádně zahlodal. Když sem Slaughter přišel poprvé, stav vězení ho dost šokoval. Ach, jistě, zámky by udržely, kdyby s dveřmi někdo lomcoval nebo se je pokoušel vylomit, ale prorezivělé zástrčky se mu i tak zdály neúnosně slabé a požádal o schválení celkové opravy. Městská rada však odmítla přidělit na tento účel finanční prostředky. "Čeho se bojíte?" ptali se ho. "Že si tam někdo propašuje bombu nebo pilku," odpověděl jim. Mávl rukou a řekli mu, že ve městě se ještě nikdy nic takového nestalo a že jestli bude konat svou práci, jak má, nepřipustí, aby se vězňové tímto způsobem dostali na svobodu. No, dnes těm panákům předvedu pěkný trik, pomyslel si Slaughter a byl radním za jejich odmítnutí vděčný. Fosfor hoří za vysoké teploty, a i když asi nedokáže ocelový prut, byť rezavý, úplně roztavit, jistě zástrčku natolik zeslabí, že ji bude možné vylomit. A spoje kolem zámku také nevypadaly bůhvíjak pevně. Kčertu, vždyť nemá co ztratit. Musí to zkusit.

Slaughter odstoupil od mříži, ale fosforu se do hoření moc nechtělo. Že by se mýlil a ty věcičky byly nakonec něco jiného? Ale ne, pořád z nich stékají kapky kávy, vzdušný kyslík na ně ještě nemůže plně působit. Kapalina musí uschnout. A pak se objevila jiskřička, záblesk a fosfor se rozhořel syčivým plamenem, z něhož odlétaly jiskry a zvedal se temný oblak kouře. Slaughter se ohlédl po hlídačích. Syčení znělo hlasitěji, než čekal, a kolem zámku praskalo zmenšené vydání ohňostroje na svátek 4. července. Jeden ze strážných se na židli zavrtil a Slaughter se opřel do zamřížovaných dveří.

Odolaly. Fosfor plál kolem zástrčky a zámku a Slaughter si všiml, že spoje povolují. Znovu se zapřel do dveří a cítil, že se začínají poddávat. Strážný si odfrkl a poposedl. Každou vteřinou se probudí. Slaughter odstoupil o dva kroky a vrhl se proti mříži plnou silou. Dveře se rozlétly, kov zařinčel o kov a Slaughter se setrvačností řítí do chodby. Zavrával a s roztaženými pažemi sotva udržel rovnováhu, ale srdce mu poskočilo radostí. Je z cely venku! Fosfor pořád syčel a žhnul jako autogen. Strážný se na židli napřímil, ale to už na něj Slaughter skočil. Hlídač se svalil na zem a překotil přitom židli. Slaughter popadl jeho pušku a bleskurychle hrábl po zbrani druhého hlídače, který se mezitím také posadil, v obličeji groteskně zděšený výraz. Vzápětí ho Slaughter úderem do ramene srazil k zemi. Položil jednu pušku na stůl a druhou namířil na oba muže, kteří se malátně hrabali na nohy. Nejhorší měl za sebou.

"Ani hnout! Zůstaňte, kde jste, a neopovažujte se pohnout!" okřikl je Slaughter varovně.

"Co sakra..." Oči ještě zakalené spánkem tékaly od Slaughterova k dohořívajícím zbytkům fosforu.

"Co se děje?" ozval se z cely patolog a i ostatní vězni vstávali z kavalců.

"Nic. Odcházíme, to je všechno," informoval je Slaughter věčně. "Vy dva si lehněte," křikl na strážné. "A pamatujte si, ani hnout. Jestli se poškrábete na nose, ustřelím vám ho."

Sáhl za sebe, poslepu otevřel zásuvku stolu a vylovil z ní svazek klíčů. Celou dobu, kdy couval ke krajní cele, nespouštěl oči z dvojice mužů schoulených na podlaze.

Lucas už čekal.

"Tu máte. Ten velký klíč," řekl mu Slaughter, ale ani tehdy nepřestal strážné pozorovat. Uslyšel za sebou škrábání kovu o kov a skřípění zrezavělého zámku. Cěla se otevřela a Slaughter koutkem oka mrkl na Lucase. "Pust'te ostatní," přikázal mu s pohledem už zase upřeným na hlídače. Cely se vyprázdnily.

"Ale jak se vám podařilo...?" nechápal Owens.

"Později, teď není čas na vysvětlování. Vy dva," vybědl strážné, "pojd'te sem."

Oba muži váhali.

"Zatraceně, zvedněte ty zadky!" zařval na ně Slaughter a vykročil k nim s namířenou puškou.

Zajatcům vylétly ruce nahoru. "Ano, ano, už jdeme," zajíkali se.

"Ty sem do první a ty do čtvrté."

"Ale proč...?"

"Preventivní opatření. Budu klidnější, když vás rozdělím. Tak sebou hoďte!"

Strážní poslušně naklusali do přidělených cel a Slaughter požádal patologa, aby je svázal a ucpal jim ústa pruhy plátna z roztrhaných prostěradel. Pušku sklonil teprve v okamžiku, kdy patolog vyšel od druhého zajatce a Lucas celu zamkl.

"Vemte klíče s sebou. A tu pušku taky."

Dunlap už byl na půl cesty ke dveřím.

"Ne, jdeme tudy," zastavil ho Slaughter. "Tamty dveře vedou nahoru do haly, my použijeme ty druhé."

Dunlap zjevně nechápal, co má Slaughter v úmyslu.

"Však uvidíte."

Slaughter si vzal od Lucase klíče a odemkl dveře na opačném konci. Cvakl vypínačem a ostatním se otevřel výhled do provlhlého, kluzkého tunelu s cihlovou obezdívkou.

"Projdeme do budovy soudu. A rychle, nemáme čas."

Spěšně prošli dveřmi a Slaughter se ohlédl po přemožených hlídačích. Zamával jim, vstoupil do tunelu, zavřel za sebou dveře a zamkl je. Pak se rozběhl za ostatními.

Podlaha jim klouzala pod nohama a za krk jim ze stropu stékaly kapky vody. Jejich kroky se rozléhaly tunelem s dutou ozvěnou. Slaughter viděl, jak se mu u úst sráží pára. Zamrazilo ho a rozběhl se ještě rychleji. Pod každou lampou visící ze stropu se musel sklonit. Pak se tunel stácel a před uprchlíky se vynořily druhé dveře.

"Bude zamčeno. Musím najít klíč."

Ale dveře nepovolily, ani když strčil klíč do zámku a otočil jim.

"Co to má sakra znamenat?"

Pak mu došlo, že dveře byly odemčené a že je právě zamkl. Otočil klíčem na druhou stranu a stiskl kliku. Pomalu otevíral. Dlouho nenamazané panty ohavně skřípaly, ale nakonec byly dveře dokořán a uprchlíci hleděli do naprosté tmy, kam z tunelu dopadalo jen nejasné světlo.

"Jsme v chodbě. Jděte rovně. Za chvíli narazíte na schodiště." Slaughter v tunelu zhasl.

"Ale vždyť nic neuvidíme," ozvalo se ze tmy.

"Hmatejte po zdi. Nerad bych někomu posloužil jako terč."

Pomalu se šinuli temnotou. Pod nohama měli dlaždice a jejich kroky zněly hlasitěji. Owens do něčeho narazil a hlasitě zaklel.

"Tiše," sykl na něho Slaughter.

"Vrazil jsem do stolu."

"Tiše! Můžou tu být lidi."

Sunuli se dál, Slaughter v čele. Už bychom měli být na konci, pomyslel si, když vtom špičkou narazil do vyvýšeného stupně. Hmátl před sebe a opel se o dřevěné zábradlí schodiště.

"Podařilo se," zajásal Owens šeptem a Slaughter se ani nenamáhal ho okřiknout, aby držel zobák. Stoupal po schodech a tma se před ním rozestupovala, jak okny rozlehlé haly dopadalo dovnitř měsíční světlo a ozařovalo masivní vstupní vrata soudní budovy.

"Pst," zasyčel na ostatní a se zatajeným dechem naslouchal. "Půjdeme zadem. Vpředu určitě někdo hlídá."

Kráčel halou a cítil se jako doma, protože policejní stanice i soud byly postaveny podle stejných plánů a půdorys přízemí byl zcela totožný. Slaughter míjel opuštěné kanceláře a zastavil se až u zadního vchodu. Vykoukl do noci škvírkou a uklidněn dveře otevřel. Následován ostatními vyšel do stříbřitého měsíčního světla.

"Moje auto stojí na parkovišti za stanicí. Když si dáme pozor, můžeme se k němu bez úhony dostat."

Sestoupil z chodníku na trávník a mířil k parkovišti, když tu se za okrasným keřem vedle budovy soudu vynořila mužská postava. Slaughterovi bleskla hlavou vzpomínka na dva kluky v samoobsluze. Instinktivně zvedl pušku a položil prst na spoušť. V posledním zlomku vteřiny potlačil strach a nevystřelil. Není důvod hlídače zabít. Stačí, když ho srazí k zemi, a bude přitom doufat, že strážný nevyvolá poplach. Přehodil si pušku, popadl ji za hlaveň, přiskočil k protivníkovi a rozmáchl se. Mužovu tvář ozářil měsíc. Rettig!

Ostatní uprchlíci hlasitě vydechli.

"Bože všemohoucí," pokřičoval se Owens.

Rettig stál před Slaughterem. "Dali jste si na čas. Už jsem to čekání málem zabalil. Takže vás napadlo, co to je."

"Obdivuju vás, jak chytře jste to vymyslel. Kde se to ve vás vzalo?" ptal se Slaughter, kterému se po napětí úlevou rozechvěla kolena.

"Já ne. To Marge. Vzpomněla si, co jste říkal o těch celách, jak jste si stěžoval, že jsou rezavé a zámky slabé." Rettig je

krátce seznámil s tím, co se stalo, zatímco trčeli ve vězení. Slaughter jen kroutil hlavou.

"Myslím, že Parsons chce ty hippies postřílet," oznámil na závěr Rettig.

"Cože?"

"Chce je vyprovokovat k boji, aby měl záminku a mohl je beztrestně pobít. Ať to navleče, jak chce, vražda zůstane vraždou, jenže bude mít hromadu spolupviníků, kteří si vzájemně dosvědčí, že jednali v sebeobraně. Jako v sedmdesátém roce, jen s mnohem tragičtějším následky."

"Ale když uvážíme, co všechno ti hippies způsobili..." Owens se odmlčel. "Myslím, že nám může být srdečně jedno, co s nimi Parsons zamýšlí."

Ze vzdáleného předměstí k nim dolehla ozvěna výstřelů. Slaughter chvíli hleděl do země a pak se zadíval na Owense.

"Nemůže. Jsou to totiž lidské bytosti, jestli jste už na to zapomněl."

Skupinka ztichla.

"Ano, já vím, že jste je tady ve městě považovali za zvířata, ale vy především byste měl vědět, že je zde jistý rozdíl."

Owens se nedal. "Nestojí vám to za to, Slaughter. Oni za to nestojí."

"Vám asi ne. Tak odejděte. Postarejte se o sebe a o svou rodinu. Ale já mám jisté povinnosti. Ti zatracení hippies pro mě nic neznamenají, ale udělám všechno, co je v mých silách, abych jim pomohl."

Owens neklidně přešlápl. "Kdybych neměl ženu a děti..."

"Nemusíte se omlouvat nebo něco vysvětlovat. Jděte. Někdy si o tom promluvíme."

"Jistě."

Ale oba věděli, že už se nevidí.

Owens stále otálel.

"Slunce už dávno zapadlo. Svůj slib jste víc než dodržel."

"Jistě."

Owens ještě chvíli váhal, ale pak se otočil a odcházel. Prošel kolem soudní budovy a zmizel za rohem.

Slaughter se za ním beze slova díval.

"Tu máte, šéfe, vemte si to." Rettig mu podal opasek, na kterém se houpalo pouzdro s revolverem. "Já si skočím na stanici pro druhý."

Slaughter si zbraň připnul a s její tíhou u boku se hned cítil lépe. "Co vaše rodina?" zeptal se Rettiga.

"Odpoledne odjeli. Je s nimi můj bratr."

"Řekl bych, že Owensovi nešlo o nic jiného."

"Akorát že on má v úmyslu odjet s nimi. My ho potřebujeme, ale on tu nechce zůstat. A v tom je právě rozdíl."

Slaughter se zahleděl směrem, odkud se ozývaly výstřely. "No, měli bychom raději vyrazit."

"Na parkovišti buďte opatrný. Parsons nechal několik svých lidí na stanici."

"Nehodlám svou přítomnost inzerovat. Jdete se mnou?" zeptal se patologa.

"Mám práci, kterou musím dokončit."

Slaughter se obrátil na Lucase. "Co vy?"

"Ne. Musím navštívit otce."

"Sám? Bez ochrany?"

"Měl jsem čas přemýšlet o mnoha věcech. Jestli mu hrozí nebezpečí, vím, kde je moje místo."

"Ano. Myslím, že vám rozumím. Ještě se uvidíme." Slaughter zamířil k parkovišti.

"Hej, počkejte," zavolal za ním Dunlap. "Já jdu s vámi."

"Radím vám, abyste zůstal. Ještě nevím, jak Parsonse zastavím, ale zítřek bude dost ostrý."

"Potřebujete svědka."

"Jde vám o mě, nebo vaši reportáž?"

"To už dávno nerozlišuji!"

"Já jen abyste si uvědomil, jaké nebezpečí vám hrozí. Jinak samozřejmě nepopírám, že se mi tam nahoře bude spřízněná duše náramně hodit. Vy, Rettigu, zůstanete a pohlídáte město. Potřebuju zde někoho, na koho se můžu spolehnout."

"Ale přece nemůžete do hor jen sami dva. Vezměte si s sebou posilu."

"A kolik chlapů bych asi potřeboval? Deset? Sto? Kdybych odvolal naše lidi, město by zůstalo úplně bezbranné. A ani tak bych se silou Parsonsovi zdaleka nevyrovnal, protože ten má kolem sebe malou armádu. Jestli se s ním pokusím utkat na jeho půdě, čísla stojí proti mně. Budu ho tedy muset vylákat na svoji polovinu hřiště a hrát podle svých pravidel."

Rettig mu pohlédl do očí. "Buďte opatrný."

"Taky že budu. Nic, za pár dní se uvidíme."

"Jasně." Ale Rettigův hlas vůbec nezněl přesvědčeně.

Vážně, téměř slavnostně si potřásli rukama a Slaughter vykročil k parkovišti.

Skupinka se rozcházela. Lucas se vydal na opačnou stranu než patolog. Rettig se díval, jak se Slaughter na kraji parkoviště pátravě zahleděl do oken policejní stanice a pak se s puškou v ruce a revolverem u pasu rozběhl ke svému autu. Vklouzl za volant a Dunlap nastoupil z druhé strany. Zavrčel startér, zahrabaly pneumatiky a Slaughterův hlídkový vůz se vyřítil z parkoviště. Rettig počkal, dokud koncová světla nezmizela za křižovatkou. Když v tlumeném rachotu vzdálených výstřelů odcházel, starostlivě se mračil.

Část sedmá

HORY

Parsons a jeho muži se vzbudili půl hodiny před východem slunce. Vyhrabali se ze spacích pytlů, protírali si oči a třáslí se chladem v ranním vlhku. Spěšně postavili vodu na oheň, uvařili kávu a ohřáli si něco k jídlu. Odskočili si do lesa, sbalili se, uhasili ohničky, polili žhavé uhlíky vodou a nasedli do džípů a nákladňáků. Kolona vyrazila a několik lovců si vzpomnělo na Quillerovu karavanu, když dorazila do údolí. Teď tedy míří do hor úplně jiná karavana, aby Quillera zastavila v jeho řádění. Muži v myšlenkách zalétli ke svým rodinám, svým rančům, obchodům a firmám, k houfně umírajícímu dobytku a přáli si, aby to měli co nejrychleji za sebou, odhodlaní Quillera a jeho bandu jednou provždy zlikvidovat. Parsons toho moc nenamluvil. Kdyby objevil způsob, jak se vrátit do města, udělal by to - ne proto, že by se bál, ale byl by rád, kdyby se trestná výprava obešla bez něj. Ať to udělají sami. Kdyby se něco zvrtilo, vyhnul by se zodpovědnosti, ale kdyby všechno dopadlo dobře, pořád by si mohl připsat největší díl zásluh. Ale došel až sem a teď se přece nemůže vytratit, protože by si toho ostatní určitě všimli. Zůstal tedy s výpravou, ale mlčel a nechal za sebe pracovat roznýmchanou pomstychtivost a kruté odhodlání. Přejedou pastvinu, po vozové cestě používané dřevaři se dostanou na další rozlehlou horskou louku a pak ještě na jednu vysokou náhorní plošinu. Potom už budou muset pěšky. Kolem páté by měli dosáhnout úpatí skalní stěny pod útesem, a když ne dnes, zítra bude určitě po všem. Kolona míjela útesy, kamenné splazy a rokliny, a zatím vysoko v horách v lidskému oku utajených jeskyních, kam slunce nedohlédlo, spali neklidným spánkem jejich obyvatelé.

Dvě

Vrtulník stál ukotvený nedaleko přistávací dráhy. Slaughter se krčil za barely od oleje nastavenými vedle boudy na náradí a hleděl do chladného ranního oparu, který halil helikoptéru. Nejasně rozeznával listy rotoru, které se rozvířaly nad bublinou kabiny jako dlouhé, k zemi sklopené prsty. Ocas letounu připomínající vážku mizel v mlze a zadní vrtule nebyla vůbec vidět. Cítil, jak se zvedá vítr. Závan rozvířil mlhu a ta se snesla na vrtulník jako mléčný závoj. Slaughter se ohlédl po Dunlapovi, který se krčil vedle něj a klepal se zimou.

"Už to nemůže dlouho trvat."

"To slibujete pořád," zadrkotal Dunlap. "Dal bych všechno na světě za hlt rezné, abych se zahřál."

"Chcete se vrátit?"

"Zkuste mě k tomu donutit."

Slaughter se zachmuřil. Dunlap byl v dost špatném stavu, mnohem horším, než se mu při odchodu z věznice zdálo. Ale musel zařít tolik věcí a přemýšlet o tolika problémech, že tehdy neměl čas se s ním dohadovat. A kromě toho měl Dunlap pravdu - Slaughter skutečně pořád potřeboval svědka, ačkoliv se reportér tak třásl, že Slaughter pochyboval, jestli mu vůbec bude k něčemu užitečný. Neměls ovšem na výběr, připomněl si. Musel se podíídit situaci, a ocítl se tak ve vleku událostí. Jistě, uvažoval, kdybych chtěl, mohl bych se na všechno vykašlat a zdrhnout. Ale když se zamyslel hlouběji, věděl, že to nemůže udělat - kvůli sobě. Vlastní život ho chytil do pastí.

Po zdařilém útěku z vězení měl nejdřív v úmyslu vyrazit za Parsonsem v džípu, ale starosta se svými muži měl už příliš velký náskok. Slaughter potřeboval rychlejší dopravní prostředek a napadla ho helikoptéra, kterou používal kapitán Altick. Protože v noci nemohl pilot v akci v horách pokračovat, musel někde přistát, aby ráno zase vzlétl a zahájil pátrání. Jenže kde? Slaughter pochyboval, že by se pilot vracel na svou domovskou základnu ve vedlejším údolí. Služeb vrtulníku bude naléhavě zapotřebí hned za rozbřesku, a kdyby zůstal tady, ušetřil by dost vzácného času. Slaughter odjel ke služebně státní policie u dálnice, ale tam helikoptéra nestála. Prohledal zábavní park a přilehlé louky a pak konečně připadl na nejpravděpodobnější řešení - malé polní letiště, které používali rančeři, když za dlouhých a krutých zim shazovali z letadla balíky sena pro svůj dobytek. Používali jediný letoun, který si společně pronajali. Letiště tvořila osamělá nezpevněná dráha, hangár a dvě nebo tři boudy pro uskladnění nejn nutnějšího materiálu. A dnes v noci přibyl i vrtulník, zaparkovaný nedaleko dráhy.

Uspokojen, že našel, co potřeboval, se Slaughter odvážil k výletu domů. Pochyboval, že při zmatku, který ve městě panuje, by Parsonsovi muži měli čas ho tam hledat. Domek i okolí byly opuštěné. Slaughter spěšně nabalil dva ruksaky potravinami, polními láhvemi, vlněnými košilemi, spacími pytli, několika krabicemi střeliva a lékárníčkou. Dunlap přišel o fotoaparát a Slaughter mu půjčil svůj. Kdyby tak nespěchali, Slaughter by uvařil pro oba kávu, ale obloha na východě již zesvětlala. K letišti dorazili těsně předtím, než se slunce vyhoupllo nad obzor.

Mlha řídla. Slaughter se podíval na hodinky. Slunce vyšlo už před dobrými třiceti minutami.

"Třeba nepřijde," poznamenal Dunlap.

"Ne, helikoptéra je při pátrání nenahraditelná. Určitě se objeví."

V příštím okamžiku zaslechl Slaughter zachrastění štěrku. Ztuhl napětím. Kroky se blížily a zastavily se na druhé straně boudy s náradím.

Slaughter nakrčil čelo. Podíval se na Dunlapa a zpátky na vrtulník. Kroky se totiž vracely směrem, odkud přišly, a to mu nedávalo žádný smysl. Kdo je to? Hlídač? Policista na obchůzce?

"Tak tady jste."

Slaughter se vylekaně otočil k mužskému hlasu. Stál před ním Lucas.

"Kristepane, tohle už na mě nezkoušejte," zlobil se Slaughter.

"Ještě se neukázel?"

"Kdo?"

"Pilot."

"Ne. Čekáme na něho. Jak jste nás našel?"

"Vylučovací metodou. Včera jste se zmínil, že státní policie využívá při pátrání vrtulník. Jezdil jsem po okolí, až jsem ho objevil."

"Kde jste vzal auto?"

"Nákladák. Patřil mému otci. Poslyšte, chci tam nahoru s vámi."

Slaughter si všiml, že Lucas drží pušku. "Co se stalo?"

Lucas neodpověděl.

"Vašemu otci se něco stalo, že?" naléhal Slaughter.

Lucas dlouho nepřítomně zíral na helikoptéru. "Zabili ho." Přimhouřil oči. "Evidentně se v noci vypravil na čekanou.

Privázel na pastvině několik telat jako návnadu a vylezl si na strom, odkud chtěl vetřelce postřílet. A určitě jich spoustu dostal, podle toho, kolik krve tam zůstalo."

"Našel jste těla?"

"Jenom jeho. Tedy, pokud jsem ho vůbec z těch zbytků dokázal identifikovat." Lucas si utřel ústa. "Nejdřív ho vykuchali. Potom..."

"Nemusíte o tom mluvit."

"Ale já chci. Potom mu odtrhli ruce a nohy," pokračoval Lucas monotónním hlasem, prostým jakéhokoliv výrazu.

"Když jsem dorazil na ranč, otce jsem nenašel, ale cítil jsem zápach, který se nesl větrem od úpatí hor. Pečené maso a spálená srst. Vzal jsem si otcův nákladák. Na pastvině u lesa opravdu něco hořelo. Viděl jsem plameny. Nejdřív jsem si myslel, že hoří jen suchá tráva, ale když jsem se přiblížil, objevil jsem spálená doby telata a kaluže krve. A otcovy pozůstatky rozházené asi na deseti místech. Podle prázdných nábojnic pod stromem jsem usoudil, že jich musel hodně zabít. Byl vynikající střelec, i opilý pokaždé zasáhl cíl. Vetřelci si mrtvolu svých druhů odtáhli s sebou. Jak jsem řekl, jdu s vámi."

"Mně se zdálo, že jste ho moc v lásce neměl."

"To je jedno. Něco mu dlužím. Připravil jsem ho o dva roky života. Kdybych to neudělal, třeba by dnes bylo všechno jinak."

"Nevím, k čemu mně tam nahoře bude dobrý."

"Nabízím vám druhý pár očí. Můžu vám krýt záda. Řekl bych, že právě teď potřebujete každou pomocnou ruku."

Lucas zjevně uhodil hřebík na hlavičku. Slaughter se na něj upřeně zadíval a přikývl. "Jestli se ovšem ten pilot uráčí přijít."

Pak Slaughter zaslechl na štěrku další kroky. A nepřicházel jenom jeden člověk. Pokynul Lucasovi a Dunlapovi, aby se přikrčili vedle něj za sudy od oleje.

Kroky přešly kolem boudy a pokračovaly na otevřené prostranství. Mlha se už téměř rozplynula, a když Slaughter opatrně vyhlédl, spatřil dva muže krácející k helikoptéře. Jeden z nich si mnul ruce a dýchal si na ně. Druhý uvolňoval lana, která poutala podvozek vrtulníku.

Slaughter se napřímil a zamířil k nim, následován Lucasem a Dunlapem. "Máte pasažéry," oznámil dvojici, která se k němu překvapeně otočila.

Slaughter poznal pilota. Druhého muže neznal, ale oba stáli jako omráčení a Slaughter uvažoval, jestli se doslechli o jeho útěku z vězení.

"Kdo jste? Slaughter? Sakra, vy jste mě ale vylekal."

"Letíme s vámi."

"V helikoptéře není dost místa."

"Tak necháme toho chlapíka, co je tu s vámi, na zemi."

"A váš doprovod?"

"Poletí se mnou."

"Promiňte, ale to nepůjde. Jednoho vezmu bez problémů. Včera jsem vzal dva." Pilot potřásl hlavou. "Kdybych musel vzít tři, zaručuju vám, že se tam nikdy nedostaneme. Tahle věcička není konstruovaná na takovou zátěž."

"Přesto to budeme nuceni zkusit," stál na svém Slaughter.

"Vyloučeno."

Slaughter ukázal k horám, které se tyčily na západě. "Vy nechápete, jaká tragédie se tam odehrává."

"Možná. Ale jestli se tam pokusíme doletět v tomhle, dojde k další tragédii."

"Musíme to risknout."

"Ale beže mě. Já s vámi neletím. Vyberte si. Bude vás méně, nebo se tam nedostane nikdo."

Oba muži se měřili rozhořčenými pohledy. Slaughter se otočil na Lucase a Dunlapa. Koho z nich si vybrat? Potřeboval

oba, a navíc ani jeden nebude ochoten zůstat na zemi.

"To neudělám. Nemůžu je tu nechat," řekl Slaughter. První omyl, kterého se dopustil, byl předpoklad, že se o jeho útěku z vězení neví. Ten pak podtrhl druhou chybou, když se otočil k Dunlapovi a Lucasovi. Náhle totiž ucítil, jak ho pilotovy ruce objaly kolem těla a natáhly se po pušce. Současně se Lucas potýkal s pilotovým společníkem. Dunlap jen překvapeně mrkal a nerozhodně ustupoval.

"No pánové! Kdybych věděl, že tady hodláte pořádát taneční soutěž, zajistil bych si lístek do první řady," prohodil ironický mužský hlas. Zápasníci přestali a ohlédlí se k policistovi, který se vynořil zpoza hangáru s revolverem v ruce. Slaughter nevěděl, jestli se má radovat z nenadálé pomoci, nebo si zoufat, že opět ztratí svobodu, protože v uniformované postavě poznal Hammela, mladého nováčka, kterého tak setřel, když v pátek v noci ohledávali Cliffordovo tělo.

"Tak, vážení, odstupte od sebe. A pušky držte hlavněmi k zemi."

Nikdo se nepohnul.

"Myslím to vážně." Hammel postoupil blíže a tvářil se velmi odhodlaně a muži poslechli.

"Vy dva," mávl Hammel na pilota a jeho přítele, "odstupte vlevo. Kam jste dali rozum, když nevíte, že se od chlapů s puškama máte držet stranou? Zejména když se jedná tady o našeho vynikajícího policejního šéfa. Mohl by se naštvat a ustřelít vám palec u nohy. Co jste si proboha mysleli," obrátil se s otázkou na pilota, "že polapením Slaughtera dokážete? Doufali jste, že z vás město udělá národní hrdiny?"

"Já kašlu na jeho útěk z vězení. Dokonce ani nevím, proč ho zavřeli. Ale nehodlám se nechat přinutit, abych odletěl s helikoptérou s třemi pasažéry na palubě."

"No, aspoň jste upřímný. To vám sluší ke cti." Hammel se usmál a zamával rukou s revolverem. "Dobře. Ztraťte se. Už vás nepotřebujeme."

"Ale..."

"Hele, dávám vám šanci. Vypadněte. Nepokoušejte mou trpělivost."

Oba muži váhavě ustupovali k letištní boudě. Sotva dosáhli bezpečné vzdálenosti, rozběhli se jako zajáci.

"Řekl jste mu, že ho nepotřebujeme? My?" nechápal Slaughter.

"Přesně tak. Ať to zůstane v rodině. Když mně Rettig vylíčil, co se stalo, sedli jsme si a dali hlavy dohromady, abychom se pokusili odhadnout vaše další kroky."

"To jsou mé záměry tak čitelné?"

"No, někteří z nás nejsou tak hloupí, jak si myslíte."

"A vy považujete za chytré, když jste zahnal mého pilota?"

"Opravdu ho nepotřebujeme. Rettig mně přikázal, abych na vás dal pozor a řídil se vlastním úsudkem."

"A váš úsudek..."

"... říká, že jdu s vámi. Pamatujete si na tu noc, když jsme našli Clifforda? Já jsem řekl něco v tom smyslu, že je jasné, co ho zabilo. Vy jste mě za to sjele. No, nijak zvlášť krutě, ale stačilo to. Sakra, cítil jsem se jako naprostý idiot. Ale ukázalo se, že jste měl pravdu. Dobrá, zapomeňme na to, protože teď je řada na mně. Umím pár věcí, které se vám můžou náramně hodit. Například řídit vrtulník. Já vás tam dopravím."

Slaughter v duchu probíral osobní záznamy svých podřízených.

"Vidím, že vám to dochází," poznamenal Hammel. "Odsloužil jsem si tři roky u vojenského letectva. Specializoval jsem se právě na helikoptéry. A byl jsem zatraceně dobrý. Takže pro jednou sklapnete kufr a podíváte se na někoho, kdo je dobrý v tom, co dělá, a až skončíme, měl byste si stoupnout přede mě do pozoru a poděkovat."

"Udělám něco navíc. Za tu páteční noc se vám omluvím."

"Na to už je pozdě, pane Slaughtere. Nažehně své kámoše do kabiny. Jednotka má nejvyšší čas vyrazit."

Slaughter se poškrábal na strništi na bradě. "Ještě jedna věc."

"Copak?"

"Jestli se zřítíme, místo poděkování vám řeknu, že jsme si měli nechat toho pilota."

Hammel se bujaře rozesmál.

Tři

"Vidíte sám, že se tam něco stalo."

Parsons a ostatní hleděli na barikádu u zvířecí stezky.

"Otázkou zůstává co."

Samá krev, ale žádné mrtvoly, jen klobouky příslušníků státní policie, rozházené a rozpárané batohy a prázdné nábojnice.

"Takže tady skutečně došlo k boji. To byla ta bouřka, kterou jsme slyšeli."

"Žádná bouřka. Opravdu to nebyla bouřka."

Obešli navršený val z větví a klád a nervózně se ohlíželi do lesa.

"Mně se to nelíbí."

"Proč? Myslíte si, že hippies budou tak pitomí, aby zaútočili na tolik dobře vyzbrojených mužů?"

"Nic o nich nevíme."

"Víme, že pravděpodobně zabili další lidi."

"Ale přiznávám bez mučení, že mám trochu strach."

"A co teda? Podle tebe bysme se měli vrátit pro posily? Zdá se ti snad, že je nás málo?"

"Nevím, co si o tom mám myslet."

"Hele, nechme toho. Altick je v průšvih, víc vědět nepotřebujeme."

"Nebo byl v průšvih."

"To vyjde nastejno. Přišli jsme sem proto, abychom tu bandu zastavili. Jestli Altick ještě potřebuje naši pomoc, jsme tady, abychom mu ji nabídli. A jestli už ne, je naší povinností ho pomstít."

Nejpodivnější bylo, že Parsons nemusel ztratit ani slovo. Skupina si vytvořila společnou osobnost, a když v autech kodrcali po neudržované lesní cestě, cítil uspokojení. Jestli se něco zvrtně, nikdo mu to nebude moci klást za vinu. Ale jak stoupali výš a výš, vracel se postupně starý neklid, a když je terén přinutil zastavit, opustit džípy a nákladní auta a pokračovat po svých, zmocnilo se ho zděšení. Především neměl hory rád. Jistě, chodíval s přáteli na lov, ale to patřilo k výkonu funkce, kterou zastával. Od starosty se účast na lovu přece očekává. Ale tu divočinu tady nahoře bytostně nesnášel. Nejlepší se cítil ve své kanceláři a na zasedáních městské rady. Avšak tito muži byli ve volné přírodě jako doma a jejich postavení sílilo úměrně tomu, jak se Parsonsův vliv vytrácel. Používali topografické mapy a určovali podle nich směr dalšího postupu, jak se nejsnazší cestou dostat k úpatí skalního masivu. Prošli kolem jezera, kde zmizel Altick se svými lidmi. Byli na cestě celé nedělní odpoledne a večer a v pondělí ráno pokračovali dál, celkem deset hodin už postupovali hlouběji do hor. Poslední úsek překonali pěšky. Když uvážíme mizerný stav lesních cest a náročné stoupání, které zdolali, více než sto kilometrů, které je dělilo od města, představovalo vynikající výkon, i když jim k cíli zbývalo ještě dalších pětadvacet.

Jejich pronásledovatelé ovšem postupovali jen v noci, takže je při maximálním nasazení dostihnou nejdříve v úterý kolem půlnoci. Avšak vysoko v horách spí touto dobou další, kteří čekají, připravení vrhnout se na nepřítele, i když se k nim informace o invazi mstitelů dostala teprve před několika hodinami. Postarali se, aby v okolí dobyté barikády nezanechali žádné stopy, které by naznačily, jaký osud její obránce postihl. Slunce stálo vysoko nad lesy a skupina mužů si udělala přestávku. Přeskládávali ruksaky, žvýkali sušené maso a odcházeli se do lesa vymočít. Pak pokračovali ve výstupu. Jak později uvedl jeden z nich, připadalo jim, že stoupají do jiného světa.

Čtyři

Slaughter sebou trhl při každém vrcholku stromu, nad kterým se prosmýkli. "Proboha, jestli klesnete ještě o centimetr, budeme si ze zadku vytahovat borové jehličí."

Hammel se zazubil. "Jestli jste chtěl vyhlídkový let se vším pohodlím, měl jste se obrátit na United Airlines. Slíbil jsem snad něco jiného, než že se odlepím od země?"

"Ale... Pozor! Kristepane!"

Helikoptéra se naklonila a listy rotoru málem narazily do koruny stromu. Slaughter sevřel oběma rukama bezpečnostní pás. Hammel zápolil s ovládacími pákami. Naklonil stroj na druhou stranu a zoufale se snažil nabrat výšku. Konečně stroj vyrovnal a Slaughter si uvědomil, že celou dobu zadržoval dech.

"To ten vítr. Nepočítal jsem, že tu bude tak foukat," vysvětloval Hammel.

"Doprovíte nás tam, nebo to nedokážete?"

"Jestli jste ochoten dál riskovat, jsem já připraven to zkusit."

"Dokud jsme byli na zemi, nepadlo z vaší strany o riskování ani slovo, i když jste toho namluvil dost a dost."

"No a? Mluvit je snadné, ne?" Hammel se znovu zazubil.

"Ach bože," vydechl Slaughter. "Už chápu. Vy jste zatracený blázen."

"Jasně. Musím být, jinak bych se o takový hazard nepokoušel. Ale vy to taky nemáte v hlavě tak docela v pořádku."

"No, uznávám, že nejste daleko od pravdy."

Pak Slaughter zaslechl za sebou podivný zvuk. Ohlédl se. Dunlap si držel dlaní ústa, jako kdyby se měl každým okamžikem pozvracet. Lucas, bledý jako stěna, pozoroval vrcholky stromů.

"Myslím, že tady jsme blázni úplně všichni" poznamenal Slaughter.

Stromy nechali za sebou a svištěli přes rozlehlou travnatou mýtinu. Slaughter pocítil částečné ulehčení. Alespoň nemůžou do ničeho narazit, i když si s nimi poryvy větru nebezpečně pohrávají a vrtulník se motá ze strany na stranu jako splašený kůň. Pak se však před nimi znovu vztyčila zelená hradba a helikoptéra se nad ní namáhavě zvedla. Slaughterovi se zdálo, že slyší škrábání větví o lyžinu podvozku. Zavřel oči a nasucho polkl. Když zvedl víčka, stromy se míhaly několik desítek metrů pod nimi.

"Nevidím žádné známky pohybu," zařval, aby ho v rachotu motoru a burácení větru bylo slyšet.

"Nevíme, jakou trasu Parsons se svými lidmi zvolil," křikl Hammel v odpověď. "Já prostě letím nejkratší cestou ke skalní stěně. Až se tam dostaneme, měli bychom mít solidní výhled na terén pod sebou. Ale máme další problém. Tenhle stěp není žádná honda. Má šílenou spotřebu. Podívejte se na ukazatel paliva."

Slaughter se podíval. Ručička už klesla pod značku poloviny nádrže. "Ale vždyť letíme teprve dvě hodiny."

"To je tím, že letíme přetížení a v nečekaně silném větru. Proto se taky držím tak nízko, abych se vyhnul větru a šetřil palivo. Kdybych při takovém zatížení vystoupil výš, vítr by nás srážel mnohem silněji než tady dole. Stroj by se namáhal ještě víc a šťáva by docházela rychleji."

Hammel se mezi každou větou odmlčel, aby se mohl nadechnout.

"V tom případě se ale nemůžeme vrátit."

"Přesně tak. Zpátky na letiště bych to už nezvládl. Poletíme tak dlouho, jak to půjde, a až spotřebujeme i páry v nádrži,

někam nás posadím. Ale jestli to bude až u té skalní stěny, to opravdu nevím."

"Chcete vylézt nad ni?"

"Na takovou zátěž je to moc vysoko. Budeme muset přistát dole u paty," Hammel se odmlčel. "Jestli nám dřív nedojde palivo."

Slaughterovi tepala krev ve spáncích.

Pod nimi ubíhala divoká krajina. Strže a rokliny, lesy a mýtiny, kamenné splazy. Vrtulník statečně bojoval s protivětrem a o vlásek se vyhýbal špičkám jedlí. Jestli se teď zřítíme, říkal si Slaughter, jsme vyřízení. Pak se mu před očima něco zablesklo a Slaughter ukázal prstem. "Tam. Vidím je."

Hammel stočil helikoptéru k zábleskům. "Ne, to jsou jenom jejich auta. Žádné lidi nevidím."

Nalétávali k surrealistickému obrazu velkého parkoviště uprostřed panenské přírody. Na vysoké travnaté náhorní plošině stály džípy, dodávky a nákladáky, absurdně srovnané do řad jako někde u supermarketu. Pak plošinu přeletěli a podivná scéna zůstala za nimi.

"Tak už chápu, co udělali," zakřičel Hammel do hluku v kabině. "Zvolili delší trasu přes síť lesních cest a horských luk. Tudy, vidíte?" ukázal Slaughterovi v mapě. "A teď jdou pěšky k úpatí skalní stěny. Jestli poletím přímou čarou k tomu opuštěnému hornickému městu, musíme na ně narazit."

"Pokud nám je nezakryje les."

"Budou se snažit využít každou louku a mýtinu. A je jich hrozně moc. Nemůžeme je přehlédnout. Třeba toho budem litovat, ale uvidíme je, o to nemějte strach. Ale momentálně je to ta nejmenší starost."

Helikoptéra se znovu nebezpečně zakymácela a Slaughter s čelem zbroceným potem křečovitě sevřel bezpečnostní pás.

"Co vy tam vzadu? Všechno v pořádku?"

"Jo, jasně, jedna báseň," zahučel Dunlap.

"Myslete na svou reportáž. To bude trhák."

"Já spíš myslím na to, co je přímo před námi." Dunlap natáhl ruku přes opěradlo předního sedadla.

Terén před nimi se skutečně hrozivě zvedal, balvany a skalisky posetý zalesněný svah protkaný stržemi a jazyky kamenné suti stoupal v ostré křivce až k samotnému nebi a za ním se v bělavém oparu blýskavě leskly kapuce věčného sněhu na nejvyšších vrcholcích pohoří. Slaughter i na tu dálku zřetelně viděl na obzoru mezi dvěma štíty nepředstavitelně mohutný útes pozlacený sluncem. Vypadal jako přehradní hráz nebo obrovský zkamenělý ledovec. A tam kdesi nahoře nad skalní stěnou, na plošině, která tvořila střechu útesu, založili horníci před sto lety své městečko. Slaughter pocítil mrazivé zachvění. Útes se postupně přibližoval, rostl jim před očima a on pochopil, co chtěl Dunlap říci. Najednou se mu tam nahoře přes veškeré předchozí odhodlání vůbec nechtělo.

Pět

Parsons a jeho muži namáhavě stoupali zvířecí stezkou mezi stromy. Na okraji otevřené rokliny se jim otevřel výhled na gigantický útes, ke kterému mířili. Vítr, ač nepříjemně silný, prohrával souboj se žhavými slunečními paprsky, a muži se silně potili. Náročný výstup je pomalu začínal zmáhat a jeden z nich, tělnatý majitel obchodu, těžce dosedl na kámen vedle stezky.

"Už nemůžu. Musím si odpočinout."

Skupinka opozdilců se zastavila a muži se opovržlivě ušklíbli. "Když sis vezl zadek v džípu, tak se ti ten výlet náramně líbil, co?"

"To bylo tehdy. Teď si musím odpočinout." Vítr se proháněl mezi stromy a ohýbal větve. "Zatracené počasí. Co na tom záleží, jak rychle tam dojdeme?"

"Všichni jsme se přece dohodli, že se k útesu dostaneme, ještě než zapadne slunce."

"A proč? V noci stejně nemůžeme nic dělat. Každopádně musíme čekat do zítřka do rána."

"Má pravdu," připojil se další muž. "Co kdybysme se na noc utábořili tady? Tak jako tak budem nocovat v lese. Proč se štvát?"

"Protože mně se vůbec nelíbí představa, že ty bestie jsou všude kolem nás. Sami jste, chlapi, viděli, jak pevnou barikádu si Altick a jeho lidi postavili, a stejně jim nepomohla. Já osobně nemíním spát, dokud je nevyřídíme."

Kdesi v lese praskla zlomená větev a všichni se polekaně ohlíželi.

"To nic. Jenom vítr," uklidňoval je unavený lovec. "A já si vážně musím odpočinout."

"Tak si sakra odpočívej. Ale sám. Ostatní jsou kus před námi a já nemám v úmyslu zůstat vzadu." Muž si přitáhl batoh pevněji k ramenům a vykročil stezkou. "Takovou pitomost neudělám," prohodil ještě přes rameno.

"Hej, počkejte na mě. Jdu s váma."

Spěchali, aby dostihli hlavní voj, který jim zatím zmizel mezi stromy. Ale jejich zmožený společník jako by neměl sílu odpoutat se od balvanu, na kterém seděl. Když však v lese zapraskala další větev, v panice se ohlédl a najednou byl jako zárazem plný energie.

"Stůjte! Počkejte!" Klopýtal stezkou.

Dosáhl hřebene srázu a spatřil celou skupinu. Právě přešla otevřenou plošinu a stoupala do protějšího svahu. Rozběhl se, aby je co nejrychleji dohonil. Mužům, kteří se s ním zdrželi, se to už podařilo a on zůstal sám. Strach dodával jeho nohám křídla. Přeběhl mýtinu a supěl mezi stromy. Obešel skalní výběžek a málem do svých společníků narazil.

"Co se stalo?"

"Ještě nevíme."

Otlý muž zbrocený potem funěl jako lokomotiva. Skupina porušila pochodovou formaci a muži se rozestoupili a hleděli před sebe. Někteří se ztěžka opírali o kmeny jedlí. Vítr k tlouštíkovi nesl jejich slova, ale nerozuměl jim. "Něco tam vpředu našli."

"Ale co?"

"To nevím."

Muži, kteří se opírali o stromy, se natahovali, aby přes hlavy a ramena těch před nimi zahlédli, co je příčinou zastávky.

"Je to uniforma," dolehl k nim větrem.

"Jaká?"

"Státního policisty."

Thlust'och ze svého místa nic neviděl. Ustoupil, aby své druhy obešel. Vyšplhal kousek po úbočí mezi jedlemi a několika borovicemi a pod sebou spatřil, jak se Parsons se dvěma členy městské rady sklání nad zakrvavenými cáry šatstva.

"Na košili je kapitánský odznak," slyšel tlust'och Parsonse. "Patřila Altickovi."

"Ale co se mu stalo?"

"Mám ti to nakreslit? Stezka vede přímo k hornickému táboru. Co si myslíš ty, že se mu stalo?"

Muži se znepokojeně ohlíželi a pak v póry věch větru zakláněli hlavy a dívali se na skalní stěnu, která se zvedala několik kilometrů před nimi. I na tu dálku na ně velebná mohutnost útesu hluboce zapůsobila.

Tlouštík se díval s nimi a hořce litoval, že nezůstal doma. Z tohoto nevzejde nic dobrého. Ve městě mu štvance na ty bestie připadala jako vynikající nápad, ale tady v horách je všechno jiné, hrozné. Jsi jen trochu vyděšený, to je všechno, uklidňoval se v duchu. Říď se podle Parsonse. Ten ví, co má dělat.

Přesto mu nešla do hlavy jedna věc. Jak to, že s nimi není žádný policista? Slyšel, že se Slaughter dostal do sporu se starostou. Prý odmítal zasáhnout a nechal věci dojít příliš daleko a Parsons ho musel posadit do vězení, aby nenatropil ještě více škody. Jenže to se mu na velitele městské policie moc nezdálo a uvažoval, co je na těch pověstech pravdy.

Možná jsem udělal chybu, že jsem se sem nechal zlákat. A ostatní také. Tady nemáme co pohledávat, tohle není práce pro spořádané občany. Současně však chápal, že skupina už nemůže ustoupit a že by byl považován za zbabělce, kdyby se vrátil sám. Musí zůstat, pokračovat s nimi až do konce, i když by si ze všeho nejvíc přál sedět doma.

Pak zaslechl helikoptéru. Zadíval se mezi koruny vzrostlých jehličnanů. Řvoucí stroj jako by nalétával přímo na něj, tak nízko míjel vrcholky stromů. Pilot určitě sledoval vyšlapanou stezku. Vrtulník mu přehřměl nad hlavou a tlouštík plexisklem kabiny zřetelně rozeznal Slaughterovu přísnou tvář. Vír od rotoru se přidal k poryvům větru a tlouštík se ohlédl za mizějícím břichem a přistávacími lyžinami helikoptéry. I ostatní za ní hleděli přimhouřenými očima a ukazovali na ni. Parsons také. Krvavý kus šatstva, který držel v ruce, se ve větru divoce třepetal.

Otlý muž vystoupil ještě výš a mezerou mezi stromy hleděl za odlétajícím vrtulníkem jako za ztělesněním naděje.

Natáhl se, aby mu neunikl poslední pohled na rychle se zmenšující skvrnu, a ztratil rovnováhu. Uklouzl na vlhké trávě a natáhl ruku, aby se zachytil větve. Hrál však do prázdna a padal mezi kapradí. Očekával tvrdý náraz, ale dopadl měkce do jakési mazlavé hmoty. Protivná, odporná vlhkost mu okamžitě prosákla přes kalhoty a košili až na tělo. Klekl si a zalapal po dechu. Zíral na potřhané, rozmačkané plíce a střeva, játra a ledviny. Zařval jako šílenec a ječel a ječel. A nebyly to jen vnitřnosti, kterých se tak vyděsil. Proláklna byla plná kostí. Žebra a pánev, stehna a paže, ramena a lopatky. A nejhorší byla lebka, která se na něj šklebila vyceněnými zuby v ústech, jimž chyběly rty i jazyk. Z vyprahlého hrdla vyrazil poslední nelidský skřek a v kotrmelcích se skutálel po svahu mezi své kamarády.

Šest

"Tam jsou," ukázal Slaughter přes plexisklo kabiny.

Muži, shluklí na stezce, měli na sobě vesměs červené kostkované košile a krátké zelené lovecké bundy. Něco si prohlíželi, zřejmě nějaký nečekaný nález. Koruny jedlí mu zprvu zakryly výhled, ale jak se vrtulník kvapem přibližoval, postavy se zvětšovaly a bylo je vidět stále zřetelněji. Podle toho, jak se zaklonili, Slaughter poznal, že už uslyšeli výjící motor namáhaný na hranici únosnosti. Stranou od skupiny, výš na svahu, stál osamělý tělnatý muž a mžoural přímo na něj. Pak nad výpravou přeletěli, a i když se Slaughter ohlédl, nikoho už neviděl. Před nimi se zvedal poslední úsek stoupání, za kterým už čekal gigantický skalní val.

"Dobře že víme, kde jsou. Máme necelou čtvrtinu paliva," křikl Hammel.

"Zkuste někde přistát. Já si mám co vyřizovat s Parsonsem, ne s těmi, kteří třeba žijí na tom útesu."

"Jo, ale můžete mně říct kde? Žádné vhodné místo k přistání nevidím."

Ať se rozhlíželi, jak chtěli, v dohledu nebyla žádná plošina, žádná mýtna, kde by Hammel mohl helikoptéru posadit. Jenom zalesněné svahy a strže, které se táhly daleko k horám a skalní stěně vysoko nad nimi.

"Neříkejte mi, že nás nedokážete dopravit na zem. Ještě pár minut a dostaneme se tak daleko před Parsonse, že ho pěšky, než se setmí, nedostihnu."

"Několik otevřených míst bylo vzadu za nimi."

"Jenomže ty byly daleko vzadu. Taky bych ho do tmy nestihl."

"No, já žádnou mýtinu nevidím, takže se pohodlně opřete, uvolněte se a kochejte se výhledem."

Napřel se do nich mohutný větrný poryv a helikoptéra se zakymácela jako opilá.

"Řekl bych, že nemáme šanci najít vhodné místo k přistání, ale vítr ho vybere za nás."

"Jak to myslíte?"

Vzápětí pochopil. Těsně před nimi se příkře zvedal borovicemi porostlý sráz. Vrtulník se naklonil a Slaughter zaslechl

zezdola praskot větví. "Ježíšikriste, vy asi dnes sedíte v helikoptéře poprvé!" Zapřel se o palubní desku. Modrá obloha vpředu zmizela, nahrazena zelenou stěnou. Ozvalo se zaskřípění kovu o dřevo, při kterém stydla krev v žilách. Vrtulník se prudce předklonil a Slaughter se praštil hlavou do opěradla. Vyhlédl kabinou a žaludek mu vylétl do krku. Mezi kmeny stromů jim letělo vstříc žulové skalisko.

Otřesený Slaughter se po loktech a kolenou mátožně vyplazil z vraku. Kameny kolem dokola byly pokryté zlámanými větvemi. V ramenou ho bodlo bolestí, ale nevěšmal si toho. Lámal si hlavu neodbytnou otázkou, která mu před chvílí bleskla myslí a vzápětí na ni zapomněl. Po několika vteřinách usilovného přemýšlení se mu rozbřeslo. "Nevybuchne to?" vyhrkl na Hammela.

"Nejspíš ano!"

Hammel se protáhl přes Slaughterovo sedadlo. Druhou stranu kabiny zatarasily balvany a rozdrásané kmeny stromů a ulomené listy rotoru průchod úplně uzavřely. Slaughter se postavil a opřel se o trosky vrtulníku. Točila se mu hlava.

"Musíme je dostat ven."

Předklonil se a nahlédl dovnitř. Několik okamžiků si připadal jako zavěšený v prostoru, než mu došlo, že vrtulník se zřítíl k zemi nosem a že ocas trčí vzhůru k nebi. Promnul si oči a dvojité vidění se zmírnilo. Natáhl se k Lucasovi, který bezvládně visel v bezpečnostním pásu a houpal se nad předním sedadlem, na kterém Slaughter ještě před minutou seděl. Lucas se zhoupal jako groteskní kyvadlo a hlasitě zasténal.

"Cítím benzin," vykřikl Hammel.

"Pospěšte si."

Slaughter odepnul Lucasovi bezpečnostní pás, a přestože se pevně zapřel nohama, pod tíhou bezvládného těla zavravoral a málem se zřítíl mezi balvany a polámané větve. Pevné ruce ho včas zachytily a Hammel od něj Lucase převzal.

"Držíte ho?" zeptal se Slaughter.

"Je můj. Vraťte se pro Dunlapa."

Slaughter se vsoukal do vraku. Dunlap vězel zhroucený v pásech jako hadrová panenka za sedadlem pilota a Slaughter se k němu musel vyšplhat. Natáhl se, a i když přitom do něčeho tvrdě narazil břichem, chytil Dunlapa za sako a táhl ho k sobě.

"Dunlape? Slyšíte mě?"

Dunlap zasténal.

"Musíme odsud vypadnout." Slaughter tlačilo opěradlo pilotního sedadla do hrudníku tak tvrdě, že se sotva dokázal nadechnout, aby mohl promluvit. Znovu zatahal. "Slyšíte mě?" Zalapal po dechu. "Teče tady benzin. Musím vás dostat ven."

Slaughter znovu zatáhl a tentokrát se Dunlap trochu pohnul.

"Dobře. Výborně. Zvládnete to," povzbuzoval ho Slaughter. "Rozepněte si pás. Zkuste slézt ke mně dolů."

Dunlap na Slaughtera zamžoural nepřítomným pohledem. Na obličejí měl krvavé šmouhy. "Cože?"

"Rozepněte si pás. Já vás zachytím."

Dunlap přikývl, ale v očích měl tupý výraz a ani se nehnul.

"Musíte..."

"Ano. Slyšel jsem, Nevidíte, že se snažím?" protestoval Dunlap.

"Kristepane, snažte se trochu víc! Za chvíli to tady vybuchne."

Dunlap tupě přikývl. Zamrkal a začal se potýkat s uzávěrem bezpečnostního pásu. Konečně se mu ho podařilo uvolnit a sklouzl ke Slaughterovi. Ten ho zachytil a oba muži se svalili do změti trosek na přístrojovém panelu vrtulníku.

Dunlap svého zachránce zalehl a Slaughter se nemohl nadechnout.

"Sakra, Dunlape," zasípal. "Nemůžu dýchat," zafuněl do novinářova hrudníku, který mu tlačil na obličej.

"Ukažte, sundám ho z vás," zaslechl Slaughter a cítil, jak Hammelovy silné ruce hýbají s tělem, které ho uvěznilo.

Konečně volně vydechl.

"Utíkejte," zavolal na Hammela.

"A co vy?"

"Přinesu pušky a naše vybavení."

"Nechte to být."

"Nemůžu. Budeme je potřebovat. Zdrhejte."

Hammel se chtěl ještě hádat, ale pak si to rozmyslel. Podpíral Dunlapa a vravoral s ním mezi balvany k Lucasovi.

Slaughter s námahou zvedl hlavu, pak se postavil a natáhl se pro batohy, které spadly za sedadla. Potom popadl pušky a chtěl odejít, ale všiml si fotoaparátu, který půjčil Dunlapovi. Chytil ho za řemínek a obtěžkán nákladem vylezl z vraku.

Upadl a vyrazil si dech. Zvedl batohy a pušky a klopýtavě se rozběhl. Pronikavý zápach benzinových par ho dráždil v nose. Zakopl o větev, ale podařilo se mu udržet rovnováhu a klusal dál, i když neměl ponětí, kam ho nohy nesou.

"Tady jsme."

Na svahu nad sebou spatřil Slaughter Hammela, který táhl Lucase a Dunlapa výš mezi jedle, jejichž kmeny se prohýbaly pod náporu větru. Slaughter se škrábal za nimi, ale trojice se nezastavila a náhle mu zmizela za hřebenem. Slaughter se z posledních sil překulil na druhou stranu do strže a sípaje vyčerpáním se přikrčil vedle ostatních do úkrytu za mohutným balvanem.

"Ty bágly za to riziko nestály," přivítal ho Hammel.

"Pušky ano, a když jsme tady uvízli, trocha jídla se určitě bude hodit."

"Přesto si myslím..."

"Nejste zraněný? Je někdo zraněný?" přerušil ho Slaughter.

"No, on určitě."

Všichni tři se zadívali na Dunlapa, který se bezvládně opíral o balvan, oči zavřené, čelo zakrvácené.

"Dunlape, slyšíte mě?" zeptal se Slaughter.

"Nechtě mě chvíli vydechnout."

"Držte klidně. Prohlédnu vám hlavu."

Dunlap měl vlasy nad čelem splepené krví. Když se k němu Slaughter sklonil, spatřil mezi kořínky vlasů tržnou ránu.

"Má to hodně hluboké?" zajímal se Hammel.

"Nevím. Je tady spousta krve."

"Ach, bože můj," zanařikal Dunlap.

"Budete v pořádku. Krev se už sráží."

"Bože můj, bože můj."

"No tak, uklidněte se. Co vy, Lucasí?" Slaughter se zaradoval, když viděl, že se Lucas už probíral z bezvědomí. Oči měl přivřené a zakalené, ale přesto vnímal.

"Slyším vás," odpověděl Lucas.

"Tady v tom batohu," Slaughter mu ho podal, "je lékárnička. Najdete tam obvazy a nějakou dezinfekci. Pomozte mi."

Slaughter mohl Dunlapa samozřejmě ošetřit sám nebo požádat Hammela, ale chtěl Lucase rozhýbat, aby se úplně probíral. Pak se věnoval Dunlapovi. "Vydržte. Bolí vás ještě něco kromě hlavy?"

"Bolí mě úplně všechno, ale zlomeného nemám nic. Aspoň si to myslím. Bože můj." Dunlap se roztřásl.

Slaughter se ohlédl po Lucasovi, který zatím našel a otevřel lékárničku a podal mu obinadlo. Slaughter prohrábl ruksak a vylovil z něj polní láhev. Utrhl kus obvazu, navlhčil ho a otřel Dunlapovi obličej.

"Vypadáte líp."

Dunlap potřásl hlavou a obdařil Slaughtera rozšklebenou grimasou, když mu policista vymýval ránu nad čelem.

"Už tam žádnou špinu nevidím. A kost taky ne. Poranění hlavy hodně krvácejí, i když jsou jenom povrchová."

"Nemusíte mi nic nalhávat, Slaughterě."

"Říkám jen tolik, že ta rána je dost hluboká, ale nic vážného. Postaráme se, abyste neusnul, a budeme vás hlídat, jestli se neprojeví příznaky otřesu mozku. Ale jestli se budete zbytečně strachovat, jenom si přihoršíte. A teď pevně držte, ať vás můžu ošetřit."

Slaughter odšrouboval tubu s dezinfekční masťou a nanesl ji na ránu. Na masť položil čtvereček gázy a pak Dunlapovi omotal hlavu obvazem. Rozstříhl konec, přitáhl a zavázal ho na pevný uzel. "Nedotýkejte se toho obvazu, aby vám nesjel."

Dunlap přikývl a svezl se po balvanu níž. "Bože můj, bože můj."

Slaughter mu podal dvě tabletky a polní láhev. "Polkněte to. Jsou to prášky proti bolesti."

Díval se, jak si Dunlap vkládá lék do úst, zapíjí ho a polyká. Pak se otočil k Lucasovi a Hammelovi. "Víte jistě, že jste v pořádku?"

Oba muži se zamysleli, prohmatali si tělo a končetiny a přikývli.

"Jak vypadáte vy?" zeptal se Hammel.

"Trochu se mně točí hlava."

"Doufejme, že to neznamená, že jste utrpěl šok."

"Aspoň že ta helikoptéra nevybuchla," poznamenal Lucas.

Slaughter se opřel o kámen a vydechl. "No, počítám, že jsme mohli dopadnout mnohem hůř, i když momentálně bych hrozně nerad spekuloval jak. Trochu si odpočineme a pak půjdeme naproti Parsonsovi."

"Radši dřív než později. Do západu slunce už moc času nemáme."

Všichni pozvedli zrak ke žhavému kotouči, který majestátně klesal ke skalní stěně. Stromy úpěly pod nárazy větru.

"Kolik?"

"Těžko říct. Dvě, dvě a půl hodiny, víc ne."

"A jestli do té doby Parsonse nenajdeme," povzdechl si Slaughter, "ve tmě ho nenajdeme nikdy."

Sedm

Příšerný nález roztrhaných vnitřností a znetvořené kostry s oddělenými údý a hlavou nebetýčně přesahoval všechny hrůzy, s kterými snad počítali. Předvídali, že asi narazí na mrtvoly, to ano, ale ne na požvýkané vnitřní orgány a ohlodané kosti. Tak strašlivá podívaná byla nad síly té nejzvrhlejší představivosti. Jistou dobu se ještě nemuseli podívat pravdě přímo do očí, protože museli uklidnit muže, který mezi kosti a vnitřnosti spadl, ale pak se jejich myšlenky postupně upěly k nebezpečí, které se skrývalo na skalním útesu. Museli se rozhodnout, jestli pokračovat v cestě, nebo se vrátit.

"Teda, v sedmdesátém roce jsem pomáhal vykopat ty hippies z města, ale řeknu vám, že tahle banda je úplně jiná."

"Jistě. Ti ve městě byli pacifisti."

"Co tím chceš říct? Jací pacifisti? Vždyť s námi bojovali."

"Ale ne z vlastní vůle. Oni se vlastně bránili útokům a pronásledování z naší strany."

"Proboha svatého, co je to s vámi, chlapi? Právě jsme našli..."

"Já vím, co jsme našli. Nemluv o tom."

"Ale oni..."

"Nebudu se o tom bavit! Ty sis snad myslel, že vylezeme nahoru, nakopeme je do zadku a poženeme je z hor jako stádo?"

"Hele, ty ses sem hrnul stejně nadšeně jako my ostatní."

"Jo, ale teď toho zatraceně lituju."

Zmlkli a ticho rušilo jen vytí větru.

"No nic, musíme se rozhodnout. Buď půjdeme dál, nebo se vrátíme."

"V lese nás snadno chytí."

"Cože?"

"Nemáme na vybranou. Viděli jste tu barikádu, viděli jste krev. Kčertu, viděli jste i Alticka... tedy to, co z něho zbylo.

Chytanou nás a zabijou."

"Nás je ale mnohem víc. Na to nezapomínej."

"Myslíš? V té komunitě jich bylo - kolik? Pět set?"

"Už jich je asi méně," ozval se jeden z mužů s nadějí v hlase.

"Nebo zatraceně víc."

Naděje se vytratila, ještě než si ji uvědomili.

"Ale i kdyby jich zůstaly jenom dvě stovky, nás je pořád méně. Navíc všechny kopce a strže dokonale znají, protože tady žijí. Nemáme nejmenší šanci."

"Co teda...?"

"Navrhuju pokračovat a udeřit jako první, než nás sami napadnou."

Skupina se znovu pohroužila v neklidné mlčení.

Parsons stál stranou. Naslouchal, ale dával si pozor, aby se do debaty nezapojil. Byl totiž tak vyděšený, že se ho zmocňovala téměř nezvladatelná panika hraničící s hysterií, a kdyby promluvil, muži by si toho jistě všimli a on by ztratil veškerý respekt. Kdyby bylo po jeho, běželi by hlava nehlava do údolí k autům. Představoval si, že tato akce bude opakováním slavného vítězství z roku 1970, ale teď zjišťoval, jak tragicky se mýlil, a klepal se hrůzou. Zmateně přemítal, jak to zaonačit, aby se výprava vrátila, jak je k tomu přemluvit a přitom se neprozradit, že se bojí víc než všichni ostatní dohromady. Viděl, jak slunce klesá k obzoru, a bylo mu jasné, že i kdyby se rozhodli k okamžitému návratu, pořád by museli někde přečkat noc, protože do setmění to k autům v žádném případě nestihnou. Ale všechno bylo lepší než tajemná hrozba, ztělesněná neskutečnou skalní stěnou, která na ně shlížela ze své bohorovné netečnosti. Jestli se vrátí, mají alespoň nějakou šanci.

Muži se dál dohadovali.

"Myslím, že to, co říká Pete, má hlavu a patu."

"Cože? Vyřídí je, než oni dostanou nás?"

"Je to lepší, než čekat se založenýma rukama."

"Jasně. Vždyť proto jsme tady, ne?"

"Ale vy mě neposloucháte."

"Ale jo, slyšel jsem tě. A teď sklapni. Já jdu dál. Takto je aspoň můžem překvapit. Jde někdo se mnou?"

MLčky na něj hleděli.

"Jestli se rozdělíme, nemáme vůbec žádnou šanci."

"Tak jo. Jdu s tebou," přihlásil se první.

"Já taky."

Ostatní přikyvovali.

"Ale já vám přesto říkám..."

"Myslíš si snad, že my se nebojíme?"

To stačilo. Otočili se a napjatě a s obavami pozorovali skalní stěnu útesu.

"Jdeme, ať jsme co nejrychleji nahore."

"Ne. Já nemůžu," hlesl tělnatý nálezce hrůzných pozůstatků kapitána Alticka.

"Tak zůstaň. Nikdo tě nenutí."

"Nemůžete mě přece opustit."

"Výběr je na tobě. Je mi líto, že to našel zrovna ty. Ale musíš se přemoci. Ovládej se, člověče."

Oba muži se probodávali pohledy a tlust'ochovi poskakoval ohryzek. Pak sklopil zrak a přikývl.

Skupina pokračovala vyšlapanou stezkou. Parsons se zařadil do proudu hned za několika prvními. Pořád zachovával iluzi, že je jejich vůdcem, ale potřeboval poslední zbytky vůle, aby nezařval: "Jste šílenci! Pro smilování boží! Otočme se a utíkejme!"

Osm

Slaughter čekal, v ruce pušku připravenou k palbě, když se z lesa ozvaly první zvuky. Zahledl se na zalesněný svah vpravo, kde se vedle Lucase a Dunlapa krčil za balvanem Hammel s druhou puškou. Tam se Slaughter uchýlí, kdyby se situace pro něj vyvíjela špatně. Opustili místo, kde se zřítíl vrtulník, a vyšplhali na hřeben, aby si našli výhodné pozorovací stanoviště. Za nimi se tyčil mohutný útes a vrhal na ně stále se prodlužující stín, před nimi klesalo úbočí v

několika souběžných roklích do údolí. Přímě pod nimi se mezi stromy otevíral výhled na vyšlapanou stezku. Sestoupili lesem k místu, kde stezka vedla po hraně hřebene a rozšiřovala se. Naplánovali si taktický postup a čekali. Slaughterovi dělalo starosti, že má odkrytá záda. Nevěděl, co se na něj může zezadu vyfíť. Světla každou minutou ubývalo a zvuky se z lesa přes skučení větru ozývaly stále hlasitěji. Domníval se však, že ví, co se k němu blíží, a když pak zaslechl hlasy, uklidnil se ještě víc, i když kámen ze srdce mu samozřejmě nespadl. Pak se mezi stromy vynořili muži v červených kostkovaných košilích a zelených loveckých bundách, mezi prvními Parsons. Když Slaughter spatřil, zpomalili a po několika krocích se zastavili.

"Slaughter?" vyhrkl jeden z nich překvapeně.

Neodpověděl, jenom se napřímil a pevně sevřel pušku.

"Kde jste s tím vrtulníkem přistáli?"

"Slyšeli jsme, že sedíte ve vězení," přidal se druhý.

Ale Slaughter jen napřáhl ruku s obviňujícím prstem a ukázal na Parsonse. "Jen vy a já."

"Já ne..."

"Můžeme to probrat otevřeně, ať nás všichni slyší, nebo..."

"Ano, ano, promluvíme si," přerušil Parsons Slaughteru spěšně a vystoupil z řady.

Slaughter starostu probodával pohledem a čekal, až k němu dojde. "Měl bych vám vrazit hlavě do..."

"Tiše," zaúpěl Parsons.

"Cože?"

"Ti chlapi jsou šilenci," drmolil Parsons roztřeseným šepotem. "Ne, nedívejte se tam. Říkám vám, že jsou šilenci. Chtějí nahoru do toho opuštěného hornického města a..."

"Proboha svatého, vždyť tohle jste chtěl především vy!"

"Ale už nechci. Potom, co jsme našli..."

Parsons mu vysvětlil, co našli.

Slaughterovi ztuhly čelisti.

"Už chápete, Slaughter, že se musíme okamžitě vrátit?" naléhal Parsons.

"Potmě? Jak? A kam? Dokud jsou všude kolem nás, nejsme nikde v bezpečí."

Parsons strnul. "Viděl jste je?"

"Vy jeden pitomý, podělaný... Měl bych vás praštit pažbou přes hlavu a ještě by to bylo málo. Zasloužil byste... Nejdřív je sem vytáhnete, ale jakmile se objeví náznak nebezpečí, fňukáte jako stará baba."

"Ale tihle nejsou jako ti hippies v sedmdesátém. Oni nás..."

"Zabijí? Ano, to máte pravdu," ušklíbl se Slaughter. "Role se obrátily, co? Teď poznáte na vlastní kůži, jaké to je. A já se modlím k Bohu, abyste trpěl."

"To nemůžete myslet vážně."

"Moc k tomu nechybí. Ale já si to s vámi vyřídím po svém. Hej, vy tam! Pojd'te sem! Všichni! A dobře poslouchejte."

Skupina zaváhala a pak přistoupila blíž.

"Tady náš slovutný pan starosta se trochu přepočítal. Vypadá to, že si myslel, že je volná lovecká sezóna. Myslel si, že si tady všichni trochu zastřílí po škodné a pak se s písničkou na rtech vrátíte do města. No, skutečnost bude trochu jiná. Uděláme to takto. Najdeme si vhodné místo a zřídíme si tábor, kde přečkáme noc. Jestli nás něco nebo někdo napadne, budeme se bránit. Ráno se v každém případě vrátíme a pak budeme s chladnou hlavou pátrat, co nás vlastně ohrožuje. A hlavně do řešení krize zapojíme odborníky, kteří mají potřebný výcvik a kvalifikaci."

Po krátké odmlce pokračoval: "Slyšeli jste? Kvalifikovaní a vycvičení muži, a ne banda svátečních hrdinů. Muži s potřebným vybavením a výzbrojí. A podle pravidel, jak se podobné situace řeší. Podle mého názoru postačí několik letadel, která shodí bomby s uspávacím plynem, a pak bude možné do hor bezpečně vstoupit. Spoutáme ty ubožáky svěřacími kazajkami a pak odvedeme celou komunu do města a pomůžeme jim. Ale pokud k tomu nebudeme nevyhnutelně donuceni, nebudeme do nich střílet. Sebeobrana je jedna věc, ale já vám jako představitel zákona říkám, že to, co jste připravovali, byla chladnokrevná masová vražda."

"Jestli se to ale roznese, jestli odběratelé a zákazníci zjistí, že v údolí propukla epidemie, jsme ekonomicky vyřízeni," namítl někdo ze skupiny. "Neprodáme jediný kus dobytka."

"Nemůžu se stavět na tu či onu stranu. Musím se řídit výhradně literou zákona."

"Jo, jenže vy jste přivandrovalec z Východu."

"Řekl bych vám totéž, i kdybych se narodil a prožil celý život tady. Budete mě muset zabít, než bych vám dovolil někoho bezdůvodně připravit o život. Je vám to jasné?"

Vyzývavě na něj hleděli, ale mlčeli.

"Stejně si myslím, že hledáte čestný způsob, jak z toho vycouvat. A nemáte nejmenší ponětí, co proti vám stojí."

"Viděli jsme..."

"Takže víte dost, abyste to zabalili," opáčil Slaughter.

Přímě cítil, jak z nich opadáva napětí. Sňal jim z beder přetěžké břímě odpovědnosti a rozhodování.

"Teď velím já a vy mě na slovo poslechnete."

Bez velkého váhání horlivě přikývli na souhlas.

"Dobře." Slaughter si je ještě chvíli pátravě prohlížel a pak pokynul svým společníkům, kteří se skrývali v záloze výše na svahu.

Skupina se otočila k Hammelovi, Dunlapovi a Lucasovi, kteří vystoupili z křovin. Dunlap měl pořád kolem hlavy obvaz.

"Proč se schovávali?" zeptal se kdosi.

"Aby mně posloužili jako svědci, kdybyste se vzpouzeli. Hammel měl jednoho z vás na mušce."

Skupina se zadívala na pušku v ruku mladého policisty.

"Nemáme čas. Slunce už skoro zapadlo. Musíme sebou hodit. Ten hřeben tam nahoře. Když nic jiného, vyvýšené místo se lépe brání."

"Kriste, ten vítr nás tam roztrhá."

"Osobně dávám přednost větru před tím, co se skrývá v lesích kolem nás," usadil ho Slaughter.

Devět

Vítr nepřestával. Slaughter se krčil za balvanem na okraji hřebenu. Jejich stanoviště bylo ze všech stran odkryté, široký výstupek nad korunami stromů. Místo se v hnízdu hlíny uchytilo několik stébel horské trávy, ale jinak tvořila povrch holá skála. Muži se uložili za balvany nebo si z lesa přitáhli vyvrácené kmeny a přikrčení za nimi napjatě čekali a chvíli se zimou.

Alespoň si namlouvali, že se klepou zimou. Slaughter se choulil před větrem a vzpomínal na zimy v Detroitu a zejména na vánici, když zastavil před samoobsluhou, v níž narazil na dva kluky, ještě děti, kteří ho postřelili a vyvrátili ze základů jeho dosavadní svět. A jak se tak krčil za balvanem a čekal na neznámé nebezpečí, s úžasem si uvědomil, že už se nebojí. Ano, byl znepokojený, ale to se dalo očekávat. Jenže vyděšený rozhodně nebyl, a to ho překvapilo.

Asi hrdost, usoudil. Jakmile v sobě našel ztracenou sebeúctu, hrdost sílila a potlačila zbabělost. Přesně v kterém okamžiku ten zlom nastal, to Slaughter nevěděl a asi to už nikdy nezjistí. Možná tehdy, když uprchl z vězení. Možná dřív, už tehdy, když se postavil proti Parsonsovi a jeho záměrům. V posledních několika dnech prostě překročil bod zvratu, a i kdyby dnešní noc měla být jeho poslední, věděl, že se může rozloučit důstojně a bez pocitu viny. Kéž by ho tak viděla bývalá manželka, zatoužil, ale pak se v duchu okřikl, že moc přemýšlí.

Takové vzpomínky nejsou k ničemu. Musí je zaplašit a soustředit se na hrozící nebezpečí, které číhá v lese.

Hluboká noc, tajemná, bledá obloha posetá zářícími hvězdami, mezi nimiž plul majestátní měsíc, obrovský, téměř dokonalý kruh. Jako by jen pro tuto noc narostl do neskutečných rozměrů a Slaughter přímo cítil jeho hypnotickou moc. V jednom okamžiku se mu zdálo, že slyší v lese vzdálené vytí, ale v pronikavém skučení větru si nebyl jistý. Přitáhl si k tělu vlněnou košili, kterou si přinesl v batohu, a upřeně hleděl mezi stromy.

Někdo se k němu připlazil a Slaughter poznal Hammela. Pokynul mu, ale hned se zase zadíval na les pod nimi.

"Rád bych vám něco řekl," začal Hammel.

"Ano? A co?"

"Ten váš projev, který jste přednesl."

"Jo. Já vím. Taký se stydím."

"Ale ne, poslouchajte. Co jste řekl o těch hippies, že je chcete chránit... Obdivuju vás, že jste se dokázal postavit proti Parsonsovi."

Slaughter pokrčil rameny. "V Detroitu jsem byl mockrát svědkem, jak se zachází s lidmi, zejména mladými, kteří se nějak vymykají z normálu. Řekl jsem si, že tady se to opakovat nebude. Je mně jedno, jak moc jsou ti ubožáci nemocní, ale dokud k tomu nebudeme donuceni, nikoho nezabijeme. Kdysi to byly lidské bytosti a pořád jimi můžou být, jestli se nám podaří objevit způsob, jak jim pomoci. A já pro to udělám, co bude v mých silách." Slaughter potřásl hlavou. "Už jsem v životě viděl dost nenávisti. Někdy jsem jí i sám podlehl a později jsem ji cítil vůči sobě. Myslím, že je nejvyšší čas, aby se tohle město začalo dívat dopředu a ne do minulosti."

"Pokud si pro nás neprijdou."

Žádná odpověď.

"Slaughter?"

Ale Slaughter mlčel. Hleděl do lesa a jen něco zabručel.

"Co je s vámi?"

"Něco mě praštilo."

Promnul si rameno.

Pak něco narazilo na balvan, za kterým se krčili, a hned nato jim něco prolétlo nad hlavou.

"Kameny."

"Kryjte se! Háží po nás kameny!" vykřikl někdo nedaleko nich.

Slaughter sebou trhl a přikrčil se za balvanem. To už kolem něj propuklo hotové krupobití. Kameny pršely ze všech stran a odrážely se od balvanů a kmenů. Zvedl ruku a chránil si hlavu. Muži křičeli a úpěli po zásazích.

"No, zdá se, že nechovají tak mírumilovné úmysly jako vy, Slaughter. Brzy budeme muset bojovat o holý život."

"Ale to je něco jiného, nemyslíte?"

"Já žádný rozdíl nevidím."

"My boj nevyhledáváme. Oni nás k němu nutí. Tohle město dostává i s úroky zpět, co kdysi tak ochotně rozdávalo."

Říkali těm hippies 'zvířata' a teď se jejich slova změnila ve skutečnost, která se mstí."

Slaughter popadl pušku a kanonáda náhle ustala. Nechápat se otočil na Hammela.

"Slyšíte to?"

I v zuřivém větru se ten hrozivý zvuk nedal přeslechnout. Vzdálený, hluboko v lesích. Slaughter zaslechl vytí. Uviděl záblesk. Uslyšel výbuch. Zaburácel za hřebenem nad nimi a do noční tmy se vznesla ohnivá koule. "Helikoptéra. Tam jsme nechali naši helikoptéru."

Vhump, vhump, vhump. Z opačné strany. Údolí pod nimi ožilo řadou výbuchů. Vhump, vhump, vhump. Slaughter se

prudce otočil. Do noci vyšlehly další sloupy plamenů. Byly jich desítky a údolí náhle připomínalo bitevní pole. I na tu vzdálenost k nim doléhaly tlakové vlny.

"Naše džípy! Nákladáky!" zařval jeden z Parsonsových mužů.

"Zapálili je!"

"Palivové nádrže!"

Vhump, vhump, vhump, nepřetržitá série výbuchů, hřibovitě se rozšiřující ohnivé sloupy osvětlovaly noc. A pak Slaughter ucítil mohutnou vlnu horka, a i když mu skalní útesy zakrývaly výhled, uvědomil si, že všude kolem nich hoří na troud vyschlá tráva. Ohlédl se k místu, kde nad hřebenem šlehal plameny z vraku vrtulníku, a zděsil se, když viděl, jak rychle se lesní požár šíří. Stromy a keře plály jako pochodně a oheň přeskakoval z větve na větev jako plamenná bouře.

"Vítr! Rozfoukává plameny!"

Ohnivá vlna se převalila přes hřeben nad nimi a osvětlila zděšené obličaje. Měsíční noc se změnila v jasný den.

"Uvidí nás! Kryjte se!"

Slaughter to ještě nedořekl a kanonáda kamenů spustila s ještě ničivější silou.

"Kryjte se! Zalehněte!"

"Ale ten vítr! Žene plameny přímo na nás! Přeskočí přes hřeben, a jakmile chytanou ty stromy na druhé straně, usmažíme se tu zaživa!"

Slaughter si sevřel zasažené rameno a vrhl se k zemi. Muži křičeli a ječeli. V údolí pod nimi se rychle šířila plamenná čára stepního požáru. Zakrátko dosáhla pásma křovin, pak chytily stromy a žhavé peklo se k nim s děsivou rychlostí přibližovalo. Do hučení požáru se mísilo nelidské vytí a kameny je zasahovaly s neúprosnou pravidelností. Už nevěděli, který zvuk způsobuje oheň, který vítr a který jejich strašidelní pronásledovatelé. Slaughter se vztyčil a ohlédl se na svah vzhůru nad nimi. I z té strany se blížila plamenná stěna dosahující korun nejvyšších stromů.

Když ho zasáhl další kámen, Slaughter se rozhodl. Většina mužů už střílela k úpatí hřebene.

"Přestaňte!" zařval. "Nevidíte cíl! Tady nemáme šanci! Musíme odsud!"

Plameny pod nimi už hučely v bezprostřední blízkosti.

"Všichni sem! Musíme se držet tohoto hřebene! Tam tomu se vyhneme," Slaughter ukázal na hřeben nad nimi,

"obejdeme oheň a dostaneme se nad něj! Tam se snad někam schováme."

Nikdo ho neposlouchal. Stříleli a ječeli, jak na ně dopadala lavina kamení. Slaughter horečně tékal pohledem od hořícího lesa nad sebou k hořící roklí pod sebou. Díky požáru se mu rozhled otevíral na míle daleko.

"Musíme odsud! Pomozte mi!" křikl na Hammela. Rozběhl se k Dunlapovi a Lucasovi, tahal muže za ruku, dokonce i Parsonse, každého, na koho narazil. "Řekněte chlapům, ať jdou za mnou! Musíme přeběhnout hřeben a dostat se mimo dosah plamenů! Nahoru! Nahoru!"

Slaughter zaúpěl. Prudce vržený kámen ho zasáhl do zad, další se mu odrazil od stehna. Nevšímal si bolesti a ukazoval na vymleté koryto, které se stáčelo mimo zuřící požár. Křičel rozkazy i úpěnlivé prosby do deště kamenů, do vln stále žhavějšího vzduchu, které se na ně shora valily. "Pohyb! Hněte sebou!"

Nakonec poslechli, i když asi ne díky jeho naléhání, ale spíš proto, že jejich situace se stávala neudržitelnou. Na hřebeni se už zdržovat nemohli. Střelba utichala. Rozhlíželi se. Dívali se do údolí na běsnící lesní požár. Kameny se na ně valily jako záplava a pásmo ohně v údolí se neustále rozšiřovalo, plameny sílily. Prchat dolů by se rovnalo sebevraždě, a tak byli nuceni ustupovat po hřebeni k vyschlému korytu, kterého si všiml Slaughter. To je vyvede od ohně ke skalní stěně.

"Jdeme! Rychle!"

Pohánění hrůzou se vrhli ke korytu. Slaughter si až později uvědomil, že nepřítel jim jedinou možnou ústupovou cestu ponechal záměrně a že je tudy vylákal do pastí. Ale nedošlo to ani nikomu jinému, protože nikdo neměl čas uvažovat nad možnými důsledky. Jen pryč, pryč z té pekelné výhně! Přehodili si batohy přes ramena, popadli pušky a deštěm kamení klopýtali po hřebenu mezi balvany ke korytu vymletému jarním táním. Jejich siluety na pozadí plamenů z nich dělaly snadné terče pro vrhače kamenů.

"Pozor na zraněné! Pomozte jim! Ať tady někoho nenecháme!"

Muži padali a sténali, jiní klečeli a zírali na zakrvácené dlaně a šaty. Slaughter vytáhl jednoho opozdilce za límec na nohy, podepřel ho a vlekl ho ke korytu, kam se uchýlili i ostatní. Kulhali, sténali a chránili si hlavy před kameny. Šplhali korytem, které je vedlo mimo dosah hořícího lesa. Plameny živěné větrem hučely, syčely a praskaly a muži se neodvažovali dopřát si oddechu - za chvíli jim požár bude zase v patách. Kameny je zasahovaly do zad, ramenou i hlav. Občas odpovídky osamělým výstřelem, ale jejich hlavní starostí bylo dostat se co nejbliž k vysokému útesu, který se v dálce před nimi zvedal jasně osvětlený měsícem a odleskem ohně. Plíce jim praskaly námahou, ale stoupali. Jen dál, dál! Čas se podivně smřtil. Pripadalo jim to jako dvacet minut, ale jejich panický úprk trval několik hodin. Koryto stoupalo ke skalní stěně stále příkřeji a sil jim rychle ubývalo. Nohy se mechanicky zvedaly přes balvany, muži sotva popadali dech a po každém zásahu vykřikl bolestí. Ale pak už plamenná záplava zůstala hluboko dole, skupina překonala nejprudší úsek a stanula na vyvýšené plošině. Ale nemohli se zastavovat. Spěšně zamířili ke skalní stěně, ale tam se náhle zastavili a ztěžka oddychující se vyplašeně rozhlíželi.

Nakonec pochopili.

"Kristepane, zahnali nás do pastí."

Ze tří stran na ně pršely kameny. Za sebou měli nebetyčný útes. Shlukli se u jeho paty, utvořili půlkruh a začali střílet. Jeden z nich padl, pak druhý. Semkli se ještě těsněji a pokračovali v odvetné palbě.

První si toho všiml Slaughter. Nabíjel pušku a zrak mu náhodou padl na podivnou dřevěnou konstrukci, která se

rýsovala mezi stíny, nejasně osvětlená plameny z údolí.

"Co je to tam?"

"Železnice," odpověděl mu kdosi a zasunul do komory další náboj.

"Železnice?"

"Když tady těžili zlato, postavili si železnici. Je to příhradový most. Viadukt. Vede do údolí."

Slaughter odpověď v burácení výstřelů z pušek a pistolí sotva slyšel a mhouřil oči, oslepené záblesky z hlavní. Vtom ho zasáhl kámen do krku a připravil ho o dech.

"Mužem tam vyšplhat," křikl kdosi.

"Vylezme na most," přidaly se další hlasy.

Slaughter klesl na jedno koleno a snažil se nadechnout přes rychle bobtnající otok v hrdle. Kolem hlavy mu hvízdal další kamenný projektil a vzápětí do skalní stěny za ním zabubnovala celá kanonáda. Vztyčil se do stoje, opřel se o skálu a masíroval si krk. Skupina se urychleně přemísťovala k mostu, jen Lucas se zastavil, aby mu pomohl.

"Myslím, že to zvládnou," zasípal Slaughter chraplavě a klopýtavě se rozběhl za uprchlíky.

Všichni najednou se vrhli k pilíři a chtěli šplhat nahoru.

"Počkejte! Všechny nás to neudrží! Musíme se rozdělit na menší skupiny!" přikazoval Hammel.

Nikdo ho však neposlouchal. Jako kobylky se drápali jeden přes druhého a ti nejšťastnější už stoupali po šikmých trámčích vzhůru. Ozvalo se povážlivé zapraskání, jeden z nosných trámů začal povolovat.

Slaughter, rozzuřený na nejvyšší míru, doběhl k mostu a strhl několik mužů z pilíře. "Vy dva! Vemte pušky! Střílejte! Budete nás krýt! A vy slezte okamžitě dolů! Ostatní si stoupnou stranou a počkají, až tahle várka vyleze nahoru."

Hlas se mu zajíkal vztekem. Muži však překvapivě poslechli, i když ho probodávali nenávisnými pohledy. Klečeli mezi trámy a stříleli do běsnící noci, zatímco ti nad nimi rychle šplhali na most. Slaughter slyšel, jak jim na trámčích škrábají podrážky, slyšel sténání starého vyschlého dřeva a rachot kamenů, které kolem nich přely. Z údolí se vracela ozvěna přehradné palby.

"Dalších pět," zachřel Slaughter. "Vy tam, teď je řada na vás."

Utvořili systém. Malé skupinky mužů šplhaly jedna za druhou, zatímco ostatní je kryli palbou na neviditelné cíle mezi stromy. Střelci se soustředili na místa, odkud proti nim vylétaly kameny. Slaughter zůstal pod mostem. Štěkal rozkazy, střílel, uhýbal před kameny, které viděl, a škubal sebou při zásazích těch, které mu unikly. Další muži se vrhli k pilíři a čas si s ním zase podivně zahrál, protože v příštím okamžiku vedle něj stál Hammel.

"Teď je řada na nás."

Slaughter se rozhlédl. Viděl Hammela, Lucase a pár zbylých mužů. Netušil, kde je Dunlap nebo Parsons, ale došlo mu, že jsou poslední. Sevrhl pevně pušku, druhou rukou se natáhl k šikmému trámci nad hlavou a začal šplhat. Uprostřed pilíře mu puška málem vypadla a zalitoval, že na ní nemá řemen. No, tady ho neseženu, uzavřel úvahu, přitáhl se výš, vzepřel se na trámu, zapřel se nohou a šplhal dál. Cítil, jak se mu zpráchnivělé dřevo drolí pod rukama a jak se mu některé příčnický pod nohama nebezpečně uvolňují. Příhradový pilíř však statečně odolával.

Ozval se výkřik hrůzy a Slaughter se podíval pod sebe. Jeden z mužů uklouzl. Při pádu se odrazil od trámu, od druhého a s temným zaduněním dopadl do tmy. Slaughter neviděl, jestli se hýbá. Vzápětí se kolem něj vyrojily groteskní postavy. Nedívej se tam, okřikl se Slaughter v duchu. Šplhej, lez! Srdce se mu sevřelo obavou, jestli to nespádl Lucas nebo Hammel, ale když se podíval před sebe, viděl je oba, jak šplhají po protější straně pilíře. Kde je Dunlap s Parsonsem? blesklo mu hlavou, ale pak se plně soustředil na výstup. Přitáhnout se, zapřít koleno, stoupnout na druhou nohu, ráz na ráz, stále výš.

Poslední trám. Slaughter vyhlédl přes hranu mostu. Skupina čekala v hloučku na pevné zemi. V měsíčním světle a plápolu požáru měli muži v obličejích nepřírozeně prázdný výraz. Slaughter se vyšvihl do vzporu, přehodil nohu přes podélný trám a po pražcích přeběhl na skalisko, do kterého byl konec mostu ukotven. Nechápal, jak je možné, že dřevěná konstrukce tak dlouho vydržela. Most měl už dávno podlehnout zubu času. Požár, který se šířil z údolí a roklín ho měl zakrátko strávit, takže trámy a pilíře už nemohl nikdo prozkoumat za denního světla a vysvětlit závažnou odolnost sto let starého odvážného díla železničních inženýrů. Vítr ještě zesílil a příživován tepelným vztlakem ohně se hnal přemostěným průsmykem jako obrovským komínem. Opíral se prchajícím do zad a popoháněl je. Kromě toho jim pomáhalo vědomí, že ať už je pronásleduje cokoliv, zůstalo to dole. Jistě, ti tvorové teď také šplhají po pilíři na most, ale v dané chvíli byli Slaughter a ostatní alespoň na několik minut v bezpečí. Postupovali úzkým průsmykem, přiliš vyčerpaní, aby dokázali běžet. Nad hlubokým kotlem se z obou stran tyčily horské štíty s vrcholky pokrytými třpytícím se sněhem a ledem a póry vy větru je hnaly před sebou jako práskání biče.

"Musíme si najít nějaký úkryt, než nás dostihnou," ozval se jeden z prchajících.

"Ne," namítl druhý. "Musíme pořád dál. Když se nám podaří dosáhnout druhého konce průsmyku, máme naději, že se z toho dostaneme."

"To je blbost. Určitě tam na nás čekají."

"Jsou přece za námi."

"Ano, ale jak víš, že nejsou i před námi!"

Plahočili se dál bez naděje a bez cíle a ždímalí ze sebe poslední zbytky sil.

Slaughter se přes rameno ohlédl. Údolí stálo v jednom plameni. Vítr se do něj opřel jako gigantická pěst, a když se Slaughter podíval před sebe, konečně spatřil Dunlapa, Parsonse a další muže, které poznával. Ale spousta jich chyběla. Někteří sténali, jiní si ulevovali kletbami, další byli tak zesláblí, že se nezmohli ani na slovo. Vrávorali, klopýtali, roztaženi úzkým průsmykem jako prchající vězni nebo vojenská jednotka při zmateném ústupu.

"Už jsou nahoře," zasípal Slaughter. "Za chvíli je máme na krku."

"Hledejme úkryt!"

Ale žádný neviděli, jen holé skály, které je svíraly ze stran, strmé svahy bičované větrem sahající až k bílým čepicím štítů. Plahočili se dál.

Pak to spatřili.

"Co to je?"

"Město. Hornické město. Jsme ve městě."

Jeden z mužů vytáhl kapesní svítilnu a zamířil její paprsek na větrem ošlehanou, oprýskanou tabuli, která visela nakřivo na jediném hřebíku. MOTHERLODE, přečetli si. To už i další rozsvěcovali baterky a v kuzelech světla se objevily rozpadající se sruby, pobožené domky, boudy se zborcenými zdmi, propadající se střechy, vyvrácené dveře. Stěny byly popsány nápisy v řeči, již nikdo nerozuměl a už nikdy neporozumí. Vybledlé čmáranice, kabalistické symboly, tajemné znaky. Ulice mezi chatrčemi jedno velké smetiště plné odpadků a smetí, které po sobě zanechali havíři a kultura, která se tady o necelé století později zabydlela a vyvinula se do tak zrůdné podoby, jako chobotnice se rozlézající hromady odhozených předmětů, v nichž při bližším pohledu uprchlíci rozeznávali nepředstavitelné haldy kostí, lidských i neidentifikovatelných zvířecích. Do skučení větru se rozléhaly kletby prchajících a vytí jejich pronásledovatelů.

"No dobře. Když chtějí boj, mají ho sakra mít!"

Kužely svítilen prošlehávaly temnotu. Celé údolí hořelo. Oblohu na protější straně proťal první blesk, následovaný burácením hromu. Svět se utrl z řetězu a propuklo šílenství. První muž, který sáhl do batohu pro láhev naplněnou benzinem, inspiroval ostatní. Parsons je dobře instruoval. Přišli připravení.

Skleněné láhve se šroubovacími uzávěry, které teď místo nevinných limonád plnily smrtelný obsah. Muži uvolňovali uzávěry a vytahovali kapesníky nebo natrhané kusy plátna a strkali je do hrdel láhví. Největší nedočkavec už zapálil vyčnívající konec látky a ze široka se rozmáchl. Ostatní se dívali, jak do noci vyletěla vysokým obloukem plápolající kometa a narazila na střešku domku. Tříštění rozbitého skla bylo přehlušeno zlověstným zahučením a vzápětí chatrč vzplála jako pekelný posel zkázy a k nebi vyšlehl žhavý prstí plamenů. Někdo vyrazil obdivný výkřik, jako kdyby se díval na sváteční ohňostroj. Další a další zápalné láhve opisovaly ohnivé trajektorie a dopadaly na dřevěné boudy a domky, vybuchovaly na střechách a stěnách a v několika vteřinách stály celé ulice v plamenech. Skupina se shlukla kolem Slaughtera a s hrůzou se ohlížela k průsmyku, kterým se na ně od mostu hrnuly strašlivé postavy, groteskně sehnuté, poskakující, vrávorající, vztekale vyjící nestvůry s vyplazenými jazyky, slintajícími mordami a křečovitě roztřesenými údy. Oblohu nad nimi prořízl rozeklaný blesk, pod nimi hořely rokliny a strže, údolí i hřebeny. Vítr zametal plápolající dřevěná stavení, plameny přeskakovaly ulice a dvorky a město pokrýl ohnivý koberec.

Slaughter vystřelil, namířil a znovu vystřelil, stejně jako muži kolem něj. Mezi hemžící se poskakující nestvůry dopadaly další láhve a vyvolávaly vztek a bolestné sténání a vytí. Ale strašliví tvorové se blížili a nic je nemohlo zastavit, belhali se a plazili vstříc palbě. Mockrát už se probrali ze smrti podobného komatu a přesvědčení o své nesmrtelnosti neznali, co je strach. Nevšímali si kulek, které je na okamžik zastavily, ale nesrazily. Někteří hořeli jako pochodně, ale přesto postupovali k prořídle skupince, která se bránila bezhlavou střelbou. Oháněli se kyji a klacky. Drápali a kopali. Kousali a škrábali. Sápali se na oběti.

Slaughter jednoho zastřelil, pak dalšího a spoušť pušky cvakla naprázdno. Vytřhl z pouzdra revolver. Namířil, vypálil, znovu namířil. Vedle něj vybuchovaly poslední zápalné láhve a někteří obránci se s řevem vrhali s holýma rukama na své pronásledovatele, aby vzápětí podlehlí přesile a svezli se k zemi. Muži za Slaughterem se pokusili přeskupit. Polovina města už hořela, kryptické nápisy a symboly navždy mizely. Slaughterovi došly náboje v revolveru. Uskočil, vysypal prázdné nábojnice a v horečném spěchu plnil bubínek novými, když se na něj skočila mohutná vlasatá postava. Strašlivě páchla shnilým masem a plesnivinou. Kolem Slaughtera se ovinuly chlupaté paže, dlouhé drápy se mu zaryly do kůže a před jeho očima se otevřela tlama s vyceněnými tesáky. Pokusil se netvora odstrčit, ale to už se mu ostré zuby zaryly do zápěstí a Slaughter strašlivě zařval.

"Proboha! Ne! Nekousej mě!"

Ale obluda sevřela čelisti a zatřepala hlavou. Zuby narazily na kost. Slaughterovi zahalila mysl šílená bolest a hrůza a už nevnímal, co dělá. Když zase dokázal jasněji uvažovat, uvědomil si, že bušil pažbou revolveru netvora do lebky tak dlouho, až mu ji rozmlátil na mazlavou kaši. Ted' mu ležela mrtvola u nohou a Slaughter ohromeně vytřeštil oči na rozkousána krvácející zápěstí.

"Nakazil mě!" zaječel. "Už jsem jako oni! Kristepane, nakazil mě!"

Co mělo následovat, bude Slaughter do smrti považovat za svůj nejheroičtější čin. Bude si jej v paměti hýčkat jako vzácný poklad, ten okamžik, kdy mu bleskurychlá úvaha a odvážné rozhodnutí zachránily život. Pomyslel na infekci, která se mu ze zmračeného zápěstí šíří k rameni, aby zaplavila celé tělo a usadila se v mozku, a fantazie mu vykreslila obraz, jaké monstrum se z něj za několik hodin stane. Pažbou revolveru srazil dalšího útočníka a ohlédl se. Spatřil Parsonse a rozběhl se k němu. Parsons si ho všiml a ztuhl, v očích výraz naprosté hrůzy, nejsilnější emoce, jakou kdy dal najevo. Určitě ho napadlo, jak na něj musí být Slaughter vzteklý, a zcela jistě předpokládal, že se Slaughter už následkem pokousání změnil, že je z něj stejný zuřivý šílenec jako ostatní útočníci, protože zvedl brokovnici a bez míření vypálil. Slaughter zavrávorál, dávka broků ho zasáhla do boku. Ale v tom okamžiku mu na mysli vytanula vzpomínka na ty dva kluky v samoobsluze a dodala mu sílu běžet dál. Parsons horečně zasouval do komory nový náboj, ale to už k němu Slaughter přiskočil a jediným úderem ho srazil k zemi. Popadl brokovnici a zapřel si hlavě do loketní jamky. Kdyby nebyl tak vysoký a mohutný, nikdy by se mu to nepodařilo, ale s širokým rozpětím paží měl šanci. Obklopen zuřícím požárem, hořícími domy a rachotem hromu a s blesky křížujícími se nad hlavou stiskl spoušť a uštěřil si v lokti infikovanou ruku.

Deset

Dunlap se choulil v temnotě tunelu. Pohled na strašlivou, hrůznou bitvu jím tak otřásl, že zavrával, zakopl a upadl na záda. Když otevřel oči, zahlédl za sebou temné ústí štoly. Vstal a rozběhl se k němu, aby se tam schoval. Byl tak vyděšený, že mu povolily svěrače. Obsah vnitřností mu stékal po stehnech a lepil se ke kalhotám a nechutný zápach ještě přispíval k pocitu ponížení, když se krčil a fňukal v hloubi tunelu.

Konečně narazil na velký, senzační a přitom pravdivý příběh, po kterém celý život toužil, a teď nesnese pohled na to, co se před jeho očima odehrává. Byl definitivně odsouzen jenom prohrávat - ne proto, že často a moc pije, ne kvůli potížím s manželkou, ne proto, že měl prostě smůlu a velké senzace se mu vyhýbaly. Prohrával prostě proto, že nebyl takový, jak si o sobě namlouval. Jedním slovem řečeno nebyl chlap. V panice prchal s ostatními k útesu a jako vůbec první se hnán hrůzou vyšplhal po pilíři mostu. Osobně znal novináře, kteří ve Vietnamu prošli s vojáky bitevní vřavou a neustoupili ani o píď. Znal jiné, kteří pronikli do hořící budovy, brodili se rozvodněnými řekami, vyjednávali pod namířenými zbraněmi s únosci o propuštění rukojmí.

On však ne. Vždycky tvrdil, že jemu se podobné šance jako naschvál vyhýbají, ale teď sám sobě přiznával, že tu možnost nikdy nechtěl. Kdykoliv se naskytla příležitost, záměrně se své šanci vyhýbal. Bitva se blížila k ústí tunelu a Dunlap v hrůze a silicím zápachu výkalů prchal hlouběji do nitra skály. Klopýtal, zachytával se zpuchřelých trámů výdřevy, hmatal po vlhkých lepkavých stěnách. Nasál vzduch. Kromě zápachu, za který mohla jeho střeva, ucítit i jiný puch, odporný, až se mu zvedal žaludek, ale přesto ho k němu něco nepochopitelně přitahovalo.

Podle změny ozvěny vlastních kroků usoudil, že se ocitl v jakési komoře, a vzpomněl si, že v batohu, který mu dal Slaughter a který zázrakem dosud neztratil, by měla být baterka. Vylovil ji, rozsvítil a rozhlédl se po komoře. Zachrptěl.

Ne! To ne! Pro smilování boží! Nebesa, tohle ne! Na to se nebudu dívat! Utekl do tunelu ve snaze ukrýt se před děsivou podívanou venku a narazil v něm na tajné pohřebiště komuny! Na dřevěných paletách rozestavěných podél stěn i uprostřed ležela těla. Zapáchající ohavné mrtvoly naskládáné do úhledných řad, ruce založené na chlupatých hrudích, vedle nich klacky a kusy shnilého masa. Většina již byla - ó hrůzo hrůz! - prolezlá červy, ale některé mrtvoly byly čerstvější, a když se Dunlap svezl po slizké zdi na kolena, jedna z nich se pohnula! Zvedala se ze smrti podobného spánku, ještě oblužená, a nadechovala se, aby nabrala energii.

Dunlap pronikavě zaječel a nestvůra se k němu otočila. Zamračila se, ale pak se jí pysky roztáhly v šílené parodii na úsměv. No jasně, pomyslel si Dunlap. Vzpomněl si na chlapce - jak se jmenoval? Warren? -, který také vypadal jako mrtvý a pak se probрал. Virus. Tito netvoří neznají smrt. Někteří ožijou, jiní ne, ale každého, až přijde jeho čas, přinesou ostatní sem a uloží ho k poslednímu odpočinku v naději, že třeba vstane z mrtvých. Dunlap nejasně rozeznával malby na stěnách. Jelen, antilopa, medvěd. Vzpínali se a skákali v nezkrotné mlčenlivé kráse, obklopení klacky a letícími kameny, jako by právě unikali lovcům a jejich zbraním. Nestvůra již klečela, šklebila se, cenila zuby, slintala a sbírala síly k útoku. A v tom okamžiku se napětí, které v sobě Dunlap celou dobu dusil, s výbuchem uragánu uvolnilo. Vyrazil ohlušující vztekly skřek, vrhl se na netvora a ohnal se baterkou. Zapraskaly vyražené a zlomené zuby. Ohnal se podruhé a pod baterkou povolila klíční kost, potřetí a z oční bulvy se vylil sklívec. Bušil do chlupatého stvoření, dokud ho neopustily síly a tělo před ním neleželo úplně nehybně.

Dunlap se rozplakal. Klesl na zemi a vzlykal. Vzlykal tak žalostně, až si myslel, že strachem zešílí. V zápase s netvorem rozbíl svítilnu a uvízl v pastí naprosté tmy. Zvenčí k němu doléhaly zvuky bitvy, výstřely a výkřiky. V mysli mu bojovaly protichůdné popudy - prchnout z komnaty hrůzy a vyhnout se boji.

Ale potmě tady zůstat nemůže. Zaslechl zašeleštění. Další oživlá mrtvola? Vztyčil se na kolena, vzepřel se na rukou, postavil se a belhal se ke vstupu do tunelu. Konečně! Narážel do stěn a výtzuže, ale postupoval.

Ale už jde podezřele dlouho. Srdce mu sevřela ledová pěst, když si uvědomil, že by už měl vidět plameny před ústím štoly. Bože všemohoucí! Vydal se na opačnou stranu! Je v jiném tunelu.

"Ne!" zasténal. "Ne!" Potřebuju světlo, pomyslel si a v záblesku zoufalství si vzpomněl na fotoaparát, který Slaughter zachránil z havarované helikoptéry a který se mu teď houpal na řemínku kolem krku. Roztřesenýma rukama zvedl kameru, odklopil fotoblesk a stiskl spoušť. Záblesk. Na kratičky okamžik spatřil na stěnách další malby. Medvěd. Jelen. Antilopa. Medvěd, který se ukládá k zimnímu spánku a na jaře se probouzí k novému životu. Jelen a antilopa, kteří, když je lovci dostihnou, se ochotně vzdají života, aby poskytli potravu těm, kdo je pronásledovali.

Symbols kultu smrti. Dunlap znovu stiskl blesk a tentokrát koutkem oka zahlédl vysoko na stěně něco, co ho vyděsilo a současně fascinovalo. Věděl, co to je. Nechtěl se na to podívat podruhé. Nechtěl - ale musel. Namířil tím směrem objektiv a stiskl spoušť. Záblesk. Zlomek vteřiny jasného světla, v němž se před ním zaskvěla v celé své strašlivé nádhře postava z jeho nočních můr vyvedená uhlím na stěně komory, otočená zády, zkroucená zrůda, kříženec kočky, člověka a losa s širokým rozvětveným paroží, vytasené drápy, ocas, hluboké oči, které přes rameno hleděly přímo na něj.

Dunlap strnul jako omráčený a nedokázal se pohnout. Ne! Snažil se sám sebe přesvědčit, že nic neviděl. To si s ním jen zahrála jeho přebujelá představivost. Přeshlápl, a i když se mu ruce nekontrolovatelně třáslы, dokázal znovu zamířit objektiv fotoaparátu a stisknout spoušť. Tentokrát však oslněný zrak dokázal zachytit větší prostor komory. Nejen malbu zlého snu, ale i něco pod ní. Quillerův automobil. Červený. Chevrolet Corvette. Trůnní sál. Červená komora. A nad sportovním vozem, hned vedle Dunlapovy noční můry, se nacházel další objekt, ještě strašlivější, ztělesnění absolutní obscenní hrůzy. Quiller. Respektive to, co se z Quillera nakonec stalo. Quiller zavěšený na kříži upevněném na stěně, paže roztažené, chodidla a dlaně přibité hřebíky, vyzábblé nahé tělo, groteskně dlouhé vlasy a vousy, které určitě rostly i po smrti. Ukřížovali ho ve zvrácené víře v poslední, konečný a nejvyšší zázrak, v očekávání jeho zmrtvýchvstání. V Dunlapově mysli se něco zlomilo a konečně našel klid a mír.

Jedenáct

Obyvatelé města mluvili o událostech, jako kdyby se z nich za dlouhá léta měla stát legenda, legenda o poslední bitvě, závěrečném akordu války, která začala v roce 1970, legenda o traumatech vyléčených ohněm. Celá západní část údolí lehla popelem. Shořel i příhradový most a s ním jediný přístup do opuštěného hornického městečka. Tragické střetnutí přežilo jen deset mužů. Slaughter, Parsons, Lucas, Dunlap a šest dalších. Podle vši logiky měl Slaughter na následky zranění, které si sám přivodil, zemřít. Měl však díky robustní postavě a fyzické síle tuhý kořínek, a i když po něm smrt natahovala spáry, nakonec jí unikl. Lucas mu konec pahýlu vypálil, zaškrtil mu paži nad loktem a ránu ovázal. Pak spolu s Parsonsem odnesli Slaughtera na druhou stranu průsmyku. Následoval namáhavý sestup sousedním údolím a odpoledne po strastiplném pochodu dosáhli silnice. Dunlapa málem nenašli. Jednoho z mužů naštěstí napadlo prozkoumat opuštěnou štolu. Ve světle baterky odhalil její strašlivé tajemství a ve vzdálenější komoře narazil na Dunlapa, který klečel a v nábožném vytržení zíral vytřeštěnými očima na ukřižovaného Quillera. Novinář už nikdy nepromluvil. Ve městě o něm kolovaly žerty, že objevil Boha. Jenže ten žert byl náhodou pravda, jak o tom svědčily Dunlapovy oči naplněné posvátnou úctou. Hammel v bitvě zahynul, umlácen klacky, které mu rozpoltily lebku. Parsons opustil Pottet's Field krátce po tragických událostech a samozřejmě ještě před zahájením vyšetřování. Owens už byl pryč a ani jeden, ani druhý se už nikdy nevrátili.

Jednoho dne koncem září se už Slaughter cítil natolik dobře, že se rozhodl zajet si do města. Pořád byl zesláblý a často se mu točila hlava, ale žil a na ničem jiném mu nezáleželo, protože se očistil od zbabělosti a našel ztracenou odvahu. Jel navštívit patologa. Protože měl jen jednu ruku, pořídil si auto s automatickou převodovkou. Na svou funkci samozřejmě rezignoval, takže neměl nárok na hlídkový vůz. Městskou policii nyní vedl Rettig.

Zaparkoval u domu, kde ještě nikdy nebyl, s jistými obtížemi si otevřel a vystoupil z auta. Přes trávník zamířil ke vchodu. Pořád si nemohl zvyknout na změnu rovnováhy způsobenou ztrátou paže, a tak kráčel pomalu a hleděl na kufry a krabice naskládané přede dveřmi.

Vyšel z nich patolog a pozdravil ho.

"Slyšel jsem, že odjíždíte," řekl Slaughter.

"Přesně tak."

"Škoda. Byl bych radši, kdybyste zůstal."

"Inu, se mnou je to jako s králem Janem a jeho hruškami."

"Jeho čím?"

"Hruškami. Prý se jich přejedl a zemřel."

Slaughter nechápavě vytřeštil oči.

"Magna Charta. Vy jste to ve škole nebrali?"

"Ale ano. Já vím, kterého Jana myslíte."

"Jednou usnul v klášteře, kam chodil za jeptiškami. Podle pověsti je prý dostal úplně všechny. Rozvzteklejší mniši mu pak namíchali do jídla jed, a když zemřel, tvrdili, že smrt způsobila jeho nenažranost. Prostě se přecpal hrušek a pukl."

"Nechápu ale, jaké z toho plyne poučení."

"Inu, řekl bych to takhle..." Patolog se odmlčel. "Trpím přemírou smrti. Viděl jsem příliš mnoho mrtvých. Vy si neumíte představit, jaké to bylo."

"Něco o tom vím."

"Ne, vy jste byl mimo. A pak ten úklid. Všechny ty mrtvoly, co mně sem nanosili. Lidi z města. Z komuny. Zůstal jsem tak dlouho, protože jsem doufal, že dokážu zapomenout, ale nemůžu. Semlelo se toho najednou příliš mnoho. Zatraceně mnoho."

Slaughter se zadíval na trávník dušený plevelem a dával si na čas. "No, rozmlouvat vám to nebudu."

"Nemělo by to smysl. Odjízďím do Chicaga. Představte si, bude ze mě doktor."

"Vždyť už jste, ne?"

"Ale jen pro mrtvé. Teď se budu starat o živé. V životě už nechci vidět žádnou mrtvolu."

Slaughter mlčky přikyvoval.

"Vzkříšení," řekl mu patolog.

Dvanáct

Slaughter opustil patologa a vrátil se tam, odkud odjel. Nežil už ve svém starém domku u rokliny, bydlel na Wheelerově ranči, jehož majitelem se stal Lucas. Občas se u nich zastavila Marge, aby jim navařila, ale většinou tam byli jen oni tři. Slaughter se ze všech svých slabých sil snažil pomáhat Lucasovi s dobyt看, pokud ovšem nepečoval o Dunlapa. Všichni tři nakonec získali, po čem toužili. Lucas měl otce. Slaughter dostal ještě jednu šanci vychovat syna. A Dunlap měl svůj velký příběh a jeho mysl nabyla věčného míru. O jeho tělu se to bohužel říci nedalo. Slaughter ho umýval, krmil, oblékal, prostě se o něho staral. Nevěděl přesně, proč to vlastně dělá, snad jen že se ten člověk nakonec stal jeho přítelem. Kromě toho o něj nikdo jiný pečovat nechtěl - manželka se s Dunlapem pochopitelně rozvedla. Život na ranči plynul v poklidné pohodě. Úplněk za letního slunovratu, který změnil noc, v níž Slaughter přišel o paži, v

podmračený den, na lidi i zvířata nakažené virem působil vskutku děsivě a město se třásl hrůzou, co bude následovat. Ale lesní požár zahubil poslední zbytky komuny, ubohé - byť tak ďábelsky hrozné - tvory, kteří unikli vražedné palbě trestné výpravy. Pak dorazila pomoc. Nakažené kusy dobytka a domácí zvířata byly nemilosrdně utraceny. Údolí připomínalo opuštěnou pouštinu, která se konečně začala obrozovat. Pomohla tomu i bouře, kterou přinesl silný vítr a která poté, co oheň očistil hory, přivaly deště očistila údolí.

Poslední tečku za tragédií udělal důležitý objev. Stvoření, které se dostalo až do města, po několika dnech zemřelo a z jeho krve se vědcům podařilo vyrobit vakcínu, která zastavila šíření infekce. Virus přestal být hrozbou.

Slaughter se vysoukal do visutého lůžka zavěšeného mezi dvěma sloupy, které podpíraly stříšku nad verandou, ale pak si všiml, že Dunlapovi se svezla z kolenou deka. Zase vstal a jednou rukou, která mu zůstala, deku narovnal.

"Tak to bude lepší. Na noc hlásili mrazíky. Ať se nenachladíš."

Dunlap se houpal v křesle a hleděl rozzářeným pohledem na širokou pastvinu.

"Hlavně že ti nic nechybí. Nemáš žízeň?"

Dunlap se pohupoval s pravidelností dobře seřízeného kyvadla.

"Na, napij se."

Slaughter nalil do sklenice pivo a přidržel ji Dunlapovi u úst. Reportér se napil a pivo stékalo přes koutky na bradu.

"To je aspoň odpověď. Však my se domluvíme, ne?"

Slaughter utřel Dunlapovi ústa a napil se ze stejné sklenice. "Hezké místo, co říkáš? Myslíš, že se ti tady bude líbit?"

Dunlap se mlčky houpal.

"Určitě bude. Je tu nádherně. Pro nás ideální místo." Slaughter se vrátil k visutému lůžku, pohodlně se uvelebil a upíjel pivo. Život se mu zase líbil. Však si to také zasloužil. Zadíval se na pastvinu a spatřil Lucase, který ujížděl v sedle grošovaného hřebce. Obdivně se zahleděl na další koně a zrak mu zaletěl do dále, kde se páslo stádo krav. Až večer přijede Marge, pohlídá Dunlapa a jednoruký muž se synem, který potřeboval otce, vyjedou na obhlídku pastvin zkontrolovat dobytek. A do té doby se můžu pohodlně natáhnout, pomyslel si Slaughter a usmál se do zapadajícího slunce, které pozlatilo alpskou září Lucase, mladého a silného, pevně usazeného v sedle, a hříbátko, které odběhlo od matky a skotačilo na sluníčku.